

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She was his— to hurt, to break and to hate.
Till death do them part.

A
V
V
O
F
H
A
T
E

LYLAH JAMES

İçindekiler

<u>BAŞLIK</u>	
<u>SAYFASI</u>	
<u>TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>ITHAF</u>	
<u>ÖNSÖZ</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ</u>	
<u>BÖLÜM ON DÖRT</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DÖRT BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI DOKUZ</u>	
<u>OTUZUNCU BÖLÜM</u>	

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ SONSÖZ
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLENDİRME
LYLAH JAMES İLE BAĞLANTI
KURUN LYLAH JAMES'İN
KİTAPLARI

NEFRET YEMİNİ

Tek Başına Bir Görücü Usulü Evlilik Romanı

LYLAH JAMES

NEFRET YEMİNİ

Telif Hakkı © 2021 Lylah James tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, hiçbir biçimde veya hiçbir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, dağıtılamaz, geri alma sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

FAIREST REVIEWS EDITING SERVICES'de Becky tarafından Editörlük ve Düzeltme

Kapak Tasarımı STEAMY DESIGNS'de Maria tarafından İç Formatlama TRC DESIGNS'de Cat tarafından

*Palyaolarıma - kim olduğunuzu
biliyorsunuz... Bu kitabı siz mümkün
kıldınız.
Bana inandığın için teğekkr ederim.*

PROLOGUE

Julianna

Babam bana her zaman hayatın seçimlerden ibaret olduğunu söylerdi; bazılarını yapmak imkânsızken bazılarından pişmanlık duyarak yaşarız. Ama sonuçta insanız, hata yapmak için doğmuşuz. İnsanlar hatalıdır, hem iyi hem de kötüyüz - mükemmel bir yin ve yang.

Bana söylemeyi unuttuğu şey... bazı seçimlerin beni sonsuza dek rahatsız edeceğiydi.

Benim yaptığım bir seçim.

Bir anlık düşüncesizlik.

Yeniden yazamayacağım bir kader.

Ne de olsa zamanı durduramayız, değil mi? Ve tek gereken bir saniyeydi.

O gece onu öldürdüm.

Kız kardeşimi.

Gracelynn.

Hikâyem en başından beri onun kanıyla lekelenmişti. Ve onun ölümü benim için nefes aldığım günlerin geri kalanı boyunca taşıyacağım bir günahıtı. Kötü değildim ama yine de kötü adam bendim.

Yüzümdeki siyah örtüyü geri çektim.

Bu benim kefaretim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Julianna

Hayatın çirkinliği, bazen yapılanları geri alamayacağımızdır. Sonuç ne kadar yıkıcı olursa olsun; zamanı geri alamayız - geçmişini değiştiremeyiz - geleceği düzeltemeyiz.

Babam *o* gece, "Olan oldu," demişti.

Komadan uyandığım gece, iki kırık bacak, üç kırık kaburga, berbat bir omurga ve kırık bir kafatası ile yatalak haldeydim... ve taşıyabileceğimden daha fazla yara izi vardı.

Dört ay önce bir gece, birden fazla hayatı mahveden bir hata yaptım.

O zamandan beri, kederin sadece durumla yüzleşmenin bir aşaması olduğunu öğrendim.

Tıpkı inkar gibi. Öfke. Pazarlık. Depresyon. Kabullenme. Ama ben hala dördüncü aşamadaydım. *Depresyon, derdi* terapistim acınası bir iç çekişle.

Her sabah kahvaltımı yutarken ve günün her dakikasında mutsuzluk beni boğmaya devam ediyordu. Suçluluk kadar ağır olmasa da, içimdeki keder hala tedavi edilmemiş bir yara gibi iltihaplanıyordu.

Ama suçluluk duygusuydu.

Beni her gün öldüren şey suçluluk duygusuydu.

Acı benim yoldaşım oldu; keder benim kâbusumdu ve suçluluk duygusu benim ruh eşim oldu.

"Julianna, henüz kahvaltını yapmadın."

Arkamda onun varlığını hissedebiliyordum ama pencereden başımı çevirmedi. "Aç değilim."

Selene, yaşlı hizmetçimiz ve tek arkadaşım, boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Baban-"

"Bilmesine gerek yok," dedim tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek.

"Kız kardeşin-"

Ciğerlerim iflas etti, bedenim soğumaya başladı. "Dur. Bu cümleyi bitirme bile."

"Julianna."

"Lütfen, dur. Denemeyi bırak. Sadece yemeği al ve git."

Titrek sesimi sessizlik takip etti ve ardından kapı kapandı. Onun varlığı ortadan kayboldu ve sonunda tekrar kendime acıyarak yuvarlanabildim.

Pencerem konağımızın arkasındaki ahırlara bakıyordu. Babamın arazisi binlerce dönüm genişliğindeydi ama burası benim en sevdiğim manzaraydı.

Ancak şimdi, acı bir hatırlatıcıdan başka bir şey değildi.

Hayatlarımız sadece dört ay içinde nasıl bu kadar hızlı değişebildi? Keşke gizlice kaçmasaydık.

Keşke bu kadar inatçı olmasaydım.

Keşke o gece araba kullanmıyor olsaydım.

Siyah örtüye dokunduğumda elim titreyerek yukarı kalktı. İnce kumaş gözlerimin altından başlıyor ve yüzümün geri kalanını gizliyordu. Daha önce hiç sahip olmadığım kaküllü siyah saçlarımı alnımı örtecek şekilde aşıya yatırmıştım. Sadece gözlerim görünüyordu.

Duyduğuma göre artık çirkinmiş, bu yüzden peçenin arkasına saklanıyormuş, derdi fısıltılar.

Üstünü örtmesi iyi olmuş. Bana kabus gördürmesini istemiyorum.

Beasty, bazıları alay etti.

Zavallı kıza diğerleri acımış.

Fısıltılar canımı yakmadı. Aslında benim üzerimde çok az etkileri vardı. Kendimi kendi mutsuzluğumla çevrelerken dünyayı dışarıda bırakmayı öğrenmiştim. Terapistim Jolie, bunun doğru bir başa çıkma mekanizması olmadığını söyledi. Kendimi daha da zorladığımı söyledi.

Bir sürü şey söyledi ama hiçbirinin önemi yoktu. Kız kardeşim - *Gracelynn* - hala ölüydü. Benim yüzümden.

Onun yerinde *benim* olmam gerekirken ben hâlâ buradaydım, hayattaydım ve nefes alıyordum.

Onun kocaman açılmış ölü gözlerini hâlâ hatırlıyorum. Hâlâ metalik bakırın, kanımızın ve terimizin nahoş kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi her kapattığımda, onun parçalanmış yüzünü anılarımda hâlâ çok canlı bir şekilde görüyordum.

Üç saat boyunca o arabada onun cesediyle birlikteydim.

Son derece uzun üç gün gibi hissettiren üç saat.

Birçok kez bayıldım, kendime geldiğimde onun kanlı yüzünü tekrar tekrar gördüm ve nefes alması, hayatta kalması için ona bağırdım.

Gracelynn o gece emniyet kemerini takmamıştı. Çarpışmanın şiddeti ve arabamızın takla atması onu ön cama doğru uçurmuştu. Çığlıkları hala kulaklarımda yankılanıyor. Şişmiş, parçalanmış ve etine cam parçaları saplanmış yüzü hala beynime kazınmış durumda.

Çoğu günümü böyle geçiriyordum. Pencereden dışarı bakarak, güneşin doğuşunu ve batışını izleyerek, günlerin geçip gitmesini ve aylara dönüşmesini seyrederek.

Yaşadığım sefaletten kaçamazdım. Hayır, kaçamazdım bile.

Yürü.

O kaza benden herkesin görebileceğinden çok daha fazlasını aldı.

Saatler sonra kapı tekrar açıldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Hâlâ Selene'in bu sabah beni bıraktığı yerdeydim.

"Aç değilim," dedim, kim olduğunu zaten biliyordum. Odama sadece iki kişinin girmesine izin vardı. Selene ve babam.

Babam beni nadiren ziyaret ederdi.

Ve Selene her gün gördüğüm tek yüzdü. Onun varlığı ve komadan uyanıp babamın malikanesine geri getirildiğimden beri sahip olduğum tek insan teması, akıl sağlığımdan geriye kalanları sağlam tuttu.

"Oda ölüm ve umutsuzluk kokuyor. Açıkçası bunu onaylıyorum."

Gözlerim büyüdü.

Hayır.

Başım dönüyordu ve kazağımın yakası *çok* sıkı geliyordu.

Burada ne *işi* vardı?

Killian Spencer odama gelmesini beklediğim son kişiydi.

Birbirimizi son gördüğümüzde.

İki ay önce, kız kardeşimin mezarını ilk kez ziyaret ettiğimde. Benden önce oradaydı ve ben ayrılmak için döndüğümde, bana bir parça akıl vermeden gitmeme izin vermedi.

Soğuk ses.

Koyu renk

gözler.

Acımasız kelimeler.

Bu Killian Spencer'dı. *Yeni adam.*

"*Julianna*," diye ismimle alay etti. Dudaklarını tiksintiyle büktüğünü hayal ettim.

"Bir şey söylemeden önce," diye onu uyarmaya başladım ama o benim yerime konuştu. "Babalarımız evliliğimizi ayarladı. Biz evlenirken konuş."

Sustum ve gözlerimi kapattım, çaresiz bir çılgılık attım. Bana arkamdan yaklaştı, ayak sesleri daha da yaklaşıyordu. Vücut ısınısını *hissedebiliyordum*. Güçlü, baharatlı parfümünün *kokusunu* alabiliyordum. Eşsiz ve tanıdık.

Titrek bir nefes verdiğimde göğsüm sarsıldı. "Reddedebilirdin."

Çevresel görüşümden, ellerinin yukarı kalktığını ve tekerlekli sandalyemin kollarına yerleştirdiğini gördüm. İlk defa ne kadar Ona karşı güçsüzdüm. Zayıf ve kırılğandım.

Bana kolayca zarar verebilirdi. Ve ben de ona *izin verirdim*.

Killian, "Böyle söylüyorsun ama bu evliliğin ikimizin ailesi için de ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," diye alay etti.

Parmaklarım gümüş, tılsımlı bilekliğime yapıştı. Çılgınca bir ihtiyaçla kalbin keskin kenarını kullandım ve bileğimin derinliklerine sapladım. Yüzüm buruştu ve acı beni *düşündürdü*. *Yaşadığımı* hissettirdi. "Bu evliliği kabul etmenin tek nedeni bu mu?"

Öne doğru eğildi ve başını benimkine yaklaştırdı. Nefesini kulağımda hissettim. "Nedenlerimin ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Beni öldürebilirsin," dedim. "İkimiz için de kolay olur, değil mi?"

"Neden kolay bir ölüm olsun ki?" Sesindeki nefret açıkça belli oluyordu. "O zalimce bir ölümle öldü, Julianna. Ve sen daha kötü bir kadere maruz kalacaksın."

İşte oradaydı. Birlikte zehirlenmemizin sebebi buydu. Ben onun aşkını öldürdüm ve o da intikam almak istedi.

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?" Nasıl unutabilirim ki?

Killian hâlâ çok yakındaydı. Varlığı *boğucuydu*. "Bugün koridorda yürümesi gerekiyordu," dedi, ölümcül ve kalpsiz. Ama sesindeki acıyı ve özlemi kaçırmadım.

Gracelynn gelmiş geçmiş en güzel gelin olurdu. Gözlerimi kapattım ve boğazımdan dökülmek üzere olan hıçkırıklara boğuldum.

Burnumu çekmem odayı doldurdu ve Killian'ın korkunç sessizliği vardı. Sessizliği ürkütücü ve rahatsız ediciydi. Killian saldırmak için doğru anı beklerken bir engerek yılanından daha ölümcüldü.

Tekerlekli sandalyemin etrafından dolaştı ve önümde durdu. Tamamen siyah giyinmişti, heybetli bir figürdü. Bakışlarımı cilalı deri ayakkabılarından yukarıya, güçlü kalçalarına, geniş göğsüne ve omuzlarına, sonra da yüzüne doğru sürükledim. Dolgun dudaklar, koyu renk gözler ve buz gibi bir ifade.

Gözlerimiz buluştu ve sanki beyninden benim görüntümü silkelemek istercesine bir kez gözlerini kırıştırdı. Sanki ona musallat olan bir hayaletmişim gibi.

Belki de öyleydim.

Killian pencereye yaslandı, ayak bileklerini çaprazlarken elleri pervaza gitti. Olduğu kadar güçlü ve kendinden emin görünüyordu. Çok sinsî, çok kontrollü, çok acımasız.

Bakışları altında kıpırdandım, o bu kadar kontrolsüzken kendimi *içeriyordu*.

"İki yıl."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Sol yanağında bir tik vardı, kasları gerildi ve çenesi sertleşti. Killian başıyla bacaklarımı işaret etti - işe yaramaz ve çelimsiz. "Baban tekrar yürümenin uzun zaman alacağını söyledi, tabii yürüyebilirsen. Gerekli tüm terapilerle birlikte sana iki yıl veriyor."

Yutkundum. "İki yıl...?"

"Koridorda yürüyebilmen için iki yıl. Düğünümüz iki yıl sonra bugün yapılacaktır."

Bunun olacağını biliyordum. Babam beni önceden uyarmıştı - sunakta Gracelynn'in yerini almam gerekecekti - ama yine de bu duyuruya hazırlıklı değildim.

"Ya bir daha yürüyemezsem?"

Zalimce sırtıttı. "O zaman gerekirse seni koridorda dizlerinin üzerinde sürüklerim."

Titreyen bir nefes çektim. Killian pencereden uzaklaştı ve öne doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Hareket bile edemiyordum. Tekerlekli sandalyem beni yerimde tuttu. Nefesi peçemin üzerinden, dudaklarımın tam üzerinden geçiyordu. "Beni çok dikkatli dinle. Benimle evleneceksin; günahlarının bedelini ödeyeceksin ve benim ellerimde öleceksin."

Hatalarımın bedelini zaten ödediğimi görmedi.

Diğer herkes gibi Killian da *beni* görmedi. Onlar benim peçemi gördü. Günahımı gördüler.

Artık kimse Julianna Romano'yu görmüyordu.

Pişmanlığımı ya da kız kardeşimin hayaletinin peşimi bırakmadığını görmediler. Tırnaklarım avucuma daha derin batıyor, kan çekiyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım, onun soğuk bakışlarıyla eşleşiyordu. "Kendini çok açık bir şekilde ifade ettin, Killian Spencer."

En *kötüsünü yapmaktan korkmuyorum* gösterime kıkırdadı. Zayıf bir cesaret gösterisiydi ama onun sandığı kadar güçsüz olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Hayatım zaten cehennem gibiydi. Ama yine de Killian'ın bana yapabilecekleri üzerinde bir tür kontrolüm vardı, söylediği her şeyi hak etmiş olsam bile.

Günahımın bedelini

ödemeliyim. Acı

çekmeliyim.

Onun ellerinde ölmeliyim.

Bu onun hakkıydı. Ne de olsa onun kalbini öldürmüştüm.

Killian'ın kötü adam olduğunu söylemek kolay olurdu. Ama bu gerçeklerden çok uzaktı. O sadece benim hatalarımın bir başka kurbanı ve günahlarımın bir sonucuydu.

Bu dağınık peri masalındaki kötü adam bendim.

Eli yüzüme geldi ve bana vurmasını bekleyerek irkildim, ama vurmadı. Killian parmağını siyah bir saç teline doladı ve sonra çekti. Kafa derimi yakacak kadar sertti. "Seni kıracağım, Julianna Romano."

Zaten bozuk olan bir şeyi bozamazsınız.

Yüzümü başka tarafa çevirdim, artık onun karanlık gözlerine bakamıyordum. Gözlerinde *bir şey* vardı. Beni *acıtan bir şey*.

"Buraya söylemek için geldiğiniz şeyi söylediniz. Artık gidebilirsiniz."

Killian geri çekildi ve uzaklaştı. Göğsümü tuttum, etimin altında kendini daha derine kazıyormuş gibi görünen acıya katlandım. Ağrıyan sadece kalbim değildi. Eziyet çeken ruhumdu.

"Doğru ya, sana bunu vermeyi unuttum." Cebinden bir şey çıkardı ve sonra dikkatsizce bana doğru fırlattı. Tekerlekli sandalyemden birkaç adım ötedeki parlak zeminde kaydı.

Killian soğuk bir sesle, "Yüzüğün," dedi. "Tak onu. Nişanımız kutlu olsun."

O gittikten uzun bir süre sonra Selene geri geldi. Tek bir kelime etmeden yüzüğü yerden aldı ve bana uzattı. Yüzüğü ondan aldım ve abartılı elmas yüzüğe baktım. Taş çok büyüktü ve benim kişisel zevkime hiç uymuyordu. Ama yine de bu düşün benimle ilgili değildi ve Killian benim tercihlerimi daha az önemseyebilirdi.

Avucumda ağırdı ama ağırlığı parlak elmasın kendisinden daha fazlaydı.

Nefret ettim.

Yine de yüzük parmağıma taktım.

Babam çok sonra odama geldiğinde, yüzüğümü görünce onaylayarak gülümsedi, elimi okşadı ve sonra tek kelime etmeden uzaklaştı.

Artık resmileşmişti.

Bundan iki yıl sonra, Killian'ın karısı olacaktım.

Bu evlilik onun intikamıydı - yeminler aşk değil, nefret üzerine olacaktı.

Onun misillemesi. Benim kefaretim. Kusurlu bir evlilik.

İKİNCİ BÖLÜM

Julianna

İki yıl sonra

Bir düğünün iki ruhun bir araya geldiği neşeli bir olay, kutlanması gereken bir gün olması gerekir. Kutsal evlilikle birleşmişlerdir. Yeminlerle bağlanırlar - sevmek ve beslemek için.

Hep romantik bir şey hayal ederdim. Büyük bir düğün; en güzel, en pahalı gelinlikler; birçok gelinin kıskanacağı muhteşem topuklu ayakkabılar; diğer tüm duvakları utandıracak güzel bir duvak ve yakışıklı Prens - kendi küçük peri masalım.

Ama sadece *öyleydi*. Bir fantezi. Hayal etmesi güzel ama bir *fantezi*. Her şeye rağmen.

Çünkü düğünüm acımasız bir gerçeklikten başka bir şey değildi. Son iki yılda, Killian ve benim yollarımız sadece iki kez kesişti.

Bir kez - nişan günümüzde. Bana yüzüğü attığı gün, çok dikkatsizce, çok *kalpsizce*.

İkincisi ise dün Rosa-Maria Adası'na vardığımda oldu.

Babamı selamlamak için yanımdan geçerken bana bir bakış bile atmamıştı. Sanki orada değilmişim gibi. Sanki müstakbel karısı değilmişim gibi. Sanki yirmi dört saatten kısa bir süre içinde evlenmek üzere değildik.

Killian tek kelime etmeden bana Julianna Romano'nun *unutulduğunu* hatırlatmıştı. Hâlâ hayattayken bile varlığım bir hayaletin yaşamına dönüşmüştü.

Killian Spencer sadece zalim değildi. *Kindar* biriydi.

"Julianna," dedi Selene, dikkatimi ona çekerek. "Siyah peçeni değiştirmeye ne dersin-"

"Hayır." Elinde tuttuğu on iki ayak uzunluğundaki beyaz duvağa baktım; trenin ucu benimkiyle eşleşen kristallerle süslenmişti.

Gelinlik.

Parmaklarım sadece yüzümü örten küçük siyah peçeye dokundu. "Bu duvağı çıkarmayacağım ya da başka bir duvakla değiştirmeyeceğim. *Buna uyması* için özel olarak bir düğün duvağı yaptırdım."

"Evet, biliyorum." Selene sanki inatçı, şımarık bir çocukla konuşuyormuş gibi içini çekti. "Ama senin özel olarak yaptırdığın *siyah*. Lütfen, en azından bugünlük, siyah duvaktan vazgeç ve babanın senin için tasarladığı beyaz duvağı tak."

"Bu konuşmayı son üç hafta içinde defalarca yaptık ve cevabım hala aynı Selene."

Beyaz duvak takmayı reddettim, çünkü kefaretim henüz bitmemişti. Sonsuza kadar sürecekti ama düğün olsun ya da olmasın, kefaretimden ödün vermeyecektim. Kurtuluşun birçok yolu vardı; kefaret her insan için farklıydı. Ama buna ulaşmak için fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Ve ben beyaz duvağımı - mükemmel düğünümü - sırf dilimde *merhamet* kalıntısını tadabilmek için feda ediyordum.

Yatağın üzerinde duran açılmamış kutuyu işaret ettim. "Bana istediğim duvağı getir."

"Baban hayal kırıklığına uğrayacak." Bu onun fikrimi değiştirmek için son çabasıydı ve babamı gündeme getirmenin tam da bunu yapacağını biliyordu.

Gracelynn'in ölümünden sonra babamın benden yapmamı istediği her şeyi yapmıştım. Mükemmel bir kızdım ve babamın *daha fazla* güç elde etme yarışında kaybettiği kişiydim.

Bakışlarım ürkmekten Selene'nin yüzüne kilitlendi.

"Biliyorum." "İnsanlar konuşacak," dedi.

"Zaten biliyorlar," diye kestirip attım.

"*Daha çok* konuşacaklar. Baban ve Spencer'ların dedikoduları tekrar susturması mümkün değil."

"Hayatlarımız alay konusu oldu, Selene. Birkaç dedikodunun daha zararı olmaz ve varlığımdan kesinlikle *nefret eden bir* adamla evlenmek üzereyken açıkçası daha az umursayabilirim."

"Ah, Julianna." Sesi yumuşadı ve beklediğim acıma duygusu belirdi. Başından beri oradaydı.

Selene benim tek arkadaşımdı ve onun *acıması* katlanamadığım tek şeydi. Sadece birinin bana Julianna Romano olarak bakmasını istiyordum.

Yargılamak, acımak ya da nefret etmek için değil.

Peçesinin arkasına saklanan yaralı kız gibi değil.

Gracelynn'in katili olarak değil.
Ve kesinlikle Killian'ın hayatını mahveden kadın olarak değil.
Tekrar *Julianna* olmak istiyordum.
Kalbi kırık kız; günahlarının kefareтини ödeyen kız; *hayatta* kalan kız.
Kaza değil. Ama dedikodulardan, acımasız sözlerden,
küçümsemelerden, soğuk gözlerden, kalpsiz kızgınlıktan ve *kendi*
kendinden nefret etmekten kurtulan kız.

Elini kendi elimle kavradım, aramızdaki farka hayran kaldım. Eli yaşlıydı, biraz buruştu. Parmak uçlarındaki nasırlar çalışan bir elin kanıtıydı, benimki ise soluk ve pürüzsüzdü. Genç ve deneyimsizdi.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim, elini yukarı kaldırdım ve dudaklarımı elinin arkasına bastırdım. Basit bir saygı ve sevgi jesti.
"Babam için çalışıyorsun, Selene. Ama sen benim tek arkadaşım ve yoldaşımsın," diye fısıldadım. "O yüzden lütfen, en azından bugünlük... babamın emirlerini uygulamak yerine sadece arkadaşım olabilir misin? Onun kuklası değilsin, bu yüzden bir kez olsun *benim* tarafımı tut?"

"Mesele de bu Julianna. Ben *her zaman* senin tarafındayım. Sadece bunu göremiyorsun çünkü herkesin sana karşı olduğuna inanmayı seçiyorsun."

Yatağa doğru yürüyüp kutuyu açtığında göğsüm sıkıştı ve sipariş ettiğim, özel yapım siyah tül duvak ortaya çıktı. Dantel desenli ve ucunda siyah Swarovski kristalleri olan tren on iki ayak uzunluğundaydı.

Selene arkamda dururken aynaya baktım. Tek kelime etmeden duvağımı dikkatlice topuzumun arkasına tutturdu. Uzun siyah saçlarım, yüzümün iki yanına düşen bukleler ve zarif görünen dağınık bir topuz şeklinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Bir asırdan uzun bir süredir Spencer ailesinden kalan karmaşık fildişi taç başımın üzerinde duruyordu. Siyah duvağı yerine yerleştirdikten sonra Selene duvağın ön kısmını yüzümün üzerinden çekti.

Gelinliğimle mükemmel bir kontrast oluşturdu.

Beyaz elbisem ağır bir Ralph Lauren özel yapım balo elbisesiydi. Tüller ve dantel kumaş 200.000'den fazla Swarovski beyaz kristalle kaplıydı. Gelinlik o kadar ağırdı ki, vücuduma ağırlık yaparken koridorda nasıl yürüyeceğimi merak ediyordum.

Müstakbel kayınpederim, *Romano ve Spencer düğünü için en iyisinin* bu olduğunu söylemişti.

Muhteşem, süslü ve *pahalıydı* - benim kişisel tercihime hiç benzemiyordu. Seçme şansım olsaydı daha sade ve zarif - kesinlikle daha az ağır ve parlak - bir şey seçerdim.

Ama her şey insanlar, paparazziler ve imajımızla ilgiliydi. Bu düğün alışılmışın dışında, özel ve daha önce hiç kimsenin görmediği bir şey olmalıydı.

Piskopos Romano Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin adamlarından biriydi, ancak sadece ona en yakın olanlar işinin *ne olduğunu* gerçekten biliyordu.

En zengin politikacılar ve işadamlarıyla kaynaştı. Destek sistemi polislerden doktorlara ve avukatlara kadar çok geniş bir alana yayılmıştı. Perde arkasında ve masaların altında yaptıkları tam da filmlerde gösterildiği gibiydi. Babam ve etrafındaki insanlar geldikleri kadar yozlaşmışlardı.

William Spencer, Killian'ın babası - on iki yıl önce iki dönem üst üste Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak görev yaptı. Kendisi, ABD'nin Herkesin konuştuğu bir figür - hem iyi hem de çirkin - ama bu onun özel hayatının artık o kadar da özel olmadığı anlamına geliyordu.

Killian'ın bir gün, çok yakında Başkanlığa adaylığını koyması bekleniyordu. William Spencer'ın oğlu olarak mümkün olan tek sonuç buydu. Bunun için çalıştığını biliyordum. Kendisini bir süredir politikacılar ve önemli olduğu yerlerde, yirmi yaşına girdiğinden beri.

Bu evlilik bir sözleşmeydi - bir Romano ve bir Spencer arasındaki mükemmel ittifak. İki ailenin birbirinden faydalanabilmesinin tek yoluydu.

Peki ya ben? Ben ikincil hasardım.

Selene gelip önümde durarak yansımamı engelledi ve beni düşüncelerimden uyandırdı. "İşte böyle," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. "Çok güzel görünüyorsun, Jules."

Göğsümdeki ağrı tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Sefaletin tadı dilimde acıydı ve utanç - onun *zehri* - etimin altında sürünüyordu.

Kız kardeşimin sesinin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum. *Jules*, derdi. *Jules*, ağlardı. *Jules*, gülerdi.

"Sence... beni affeder mi?" Sesim titreyerek fısıldadım.

"Zaten öyle yaptı," dedi Selene. "Gracelynn kin tutmaz, özellikle de sana karşı. Kendini henüz affetmemiş olan *sensin*."

"Ve müstakbel kocam," diye ekledim.

Selene ofladı. "Onun fikirleri sayılmaz."

Gözyaşlarımın arasından bile dudaklarım kıpırdadı. "Ondan gerçekten nefret mi ediyorsun?" "Seni ağlattı, benim değerli kızım. Elbette ondan nefret ediyorum ve lütfen,

Tanrı aşkına, ağlamaya başlama. Rimelini mahvedeceksin!"

Ağlamaklı bir kahkaha attım ve sonra Selene'i kucaklamak için aşağı çektim. "Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Ben beş yaşındayken hayatıma girdin. Bana ve Gracelynn'e bakmak zorunda olmadığın halde baktın.

Bize kendi çocuklarınızmışız gibi davrandınız."

Selene yanaklarımdan öptü. "Benim için zevkti, Jules."

On yaşındayken hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti. En çok bir anneye ihtiyacım vardı ve Selene her adımda yanımdaydı, beni destekliyor, kalbi kırık küçük kızı cesaretlendiriyordu.

Gözyaşlarımı yuttum, burnumu çektim. "İlaçlarımı uzatır mısın lütfen?"

Selene küçük şişeyi bana uzattı ve ben de ağzıma bir hap attım. Son nöbetimden bu yana üç ay geçmişti.

İlaçlarımı atlamamın imkanı yoktu. Hele ki beni başka bir nüksetmeden alıkoyan tek şeyken.

"Kalkmama yardım eder misin?" Selene'nin elini tutarak sordum.

Onun yardımıyla iki ayağımın üzerinde durdum ama biraz yalpaladım. Elbette tekrar yürüyebiliyordum ama topallıyordum ve hala dengesizdim. Fizyoterapistim bana yürüyebilsem de bacaklarımın her zaman zayıf olacağını ve her zaman hafif bir topallayarak yürüyeceğimi söyledi.

Tekrar koşmak bir olasılık bile değildi. Bazen çok uzun süre ayakta kaldığımda ya da çok hızlı yürüdüğümde topallamam daha da belirginleşiyordu.

Selene duvağımı düzeltti, benim hissettiğim kadar duygusal görünüyordu. Gözlerini kırptırdığında gözlerinin kenarı kırışıyor, burnunun ucu kızarıyor ve burnunu çekiyordu. "Koruyucu annen olarak sana son bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Başımı salladım, boğazımın nasıl kapandığını ve dökülmemiş gözyaşlarıyla nasıl yandığını hissettim.

"Julianna Spencer olmak üzeresin, bir eş. Her ne kadar Her zaman kendi iyiliğinizi düşünseniz de artık yeni ailenizden de sorumlusunuz. İtibarlarınızdan, imajlarınızdan ve refahlarınızdan." Selene durakladı ve işaret parmağıyla çenemi yukarı doğru itti, böylece başım dik duruyordu. "Killian pisliğin teki, doğru. Ama sen de elinden gelenin en iyisini yapmalısın ki seni asla parmakla gösteremesin ya da bir eş ya da ortak olarak eksikliklerinle suçlayamasın. Çünkü çok iyi biliyoruz ki,

derinizin altını kazacak, tüm kusurlarınızı bulacak ve kalbiniz yerinden çıkana kadar sizi parçalara ayıracak.

ayakları kanıyor. Bunu yapmasına izin vermeyin. Hiç kimse zayıflıklarınızı size karşı kullanmamalı."

Dudaklarımı yaladım, utancımı tattım ve sırlarımı yuttum. Selene hikâyemin yarısını bile bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu, çünkü tüm sırlarımı bilen tek kişi Gracelynn'di. Ve şimdi bu sırlar onunla birlikte gömülüyor, mezarını benim lekeli geçmişim ve onunla birlikte gelen acıyla kirletiyordu.

Hiç kimse zayıflığınızı size karşı kullanmamalıdır.

Çok az şey biliyordu.

Killian benim tek zayıflığımdı.

"Ve unutma, ettiğin yeminler kutsaldır, benim değerli kızım," diye bitirdi.

Kutsal yeminler, kırık bir geçmiş ve lekeli bir gelecek.

Killian ve ben eninde sonunda ayrılmak zorundaydık. Ettiğimiz yeminler ya da paylaştığımız ilişki ne olursa olsun.

İki saat sonra, Selene'in yardımıyla kendimi şatonun geniş merdivenlerinden aşağı inerken buldum.

William Spencer bu düğünün kraliyet ailesine yakışır bir düğün olacağını söylediğinde, bir şatoyu kastettiğini düşünmemiştim. Ama düğünüm tam olarak orada gerçekleşecekti.

Rosa-Maria Adası 1865 yılında Spencer'ların eline geçmiştir. O zamanlar adı Isle Wingintam idi. Ancak 1875 yılında, Marquees Wingintam adayı kalıcı evi yapmaya karar verdiğiğinde, kendisi ve gelini buraya yerleşmeden hemen önce Isle Rosa- Maria olarak yeniden adlandırdı.

Spencer'lar doğrudan Marquees Wingintam'ın soyundan geliyordu. Yani Killian bir nevi kraliyet ailesindendi. Ve bu ada ve kale onunla birlikte mi geldi? Onlar müstakbel kocama aitti.

Dün buraya geldiğimde, önümüzdeki iki hafta boyunca evim olacak olan bu yerin etrafına bakmaya bile fırsatım olmadı. Balayı diye bir şey yoktu ama William Killian'a karı koca olarak biraz yalnız zaman geçirmemiz gerektiğini özellikle söylemişti.

Dolayısıyla, Rosa-Maria Adası'nda iki hafta.

Paparazzilerin, dedikoduların olmadığı ve ihtiyacımız olan tüm mahremiyete sahip olacağımız bir yer.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Killian'ın ellerinde yaşayacağım zulmü sadece hayal edebiliyordum ve bana yardım edecek kimse olmayacaktı.

Dünyanın geri kalanından uzakta, insanların perili kale olarak adlandırdığı bir yere hapsolmuşken değil.

"Tüm konuklar geldi mi?" Selene'ye elini daha sıkı kavrayarak sordum.

"Hepsi burada ve sizin girişinizi bekliyorlar," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Ama söz verdikleri gibi davetli listesini küçük tuttular. İki hafta sonra düzenleyecekleri resepsiyon ise çok daha görkemli olacak."

Tabii ki.

En azından babam düğün günümde bana bu merhameti göstermişti.

Onlardan özellikle davetli listesini olabildiğince küçük tutmalarını istemiştim. Çünkü bu düğünün bir felaketle sonuçlanacağını biliyordum.

Killian akıl sağlığının ince ipliğine zar zor tutunuyordu. Tanrı Sonunda patlama noktasına ulaştığında ne yapacağını biliyordu ve bunun için bir seyirciye ihtiyacımız yoktu.

"Gergin misin?" Babamın beni beklediği son basamağa geldiğimizde Selene şaka yaptı.

"*Dehşete* kapıldım," diye nefes aldım, babam elimi tutmadan önce.

Siyah peçeye küçümseyerek baktı. Beni azarlamasını bekliyordum ama onun yerine, öfkesini bir kenara iterek bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Kesinlikle muhteşem görünüyorsun kızım. Keşke annen seni bu günde görebilseydi. Tanrı ruhunu kutsasın."

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. "Teşekkür ederim, baba."

"Bugün bana *baba* de." Sesindeki duygular açıkça belli oluyordu. Öne doğru eğildi ve örtünün üzerinden alnıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Seni çok özleyeceğim. Gracelynn'den sonra beni bir arada tutan, devam etmemi sağlayan tek kişi sendin. Ve şimdi..."

Bir kolumu beline doladım, başımı göğsüne koydum ve babamın kalp atışlarını hissederek gözlerimi kapattım. Bu beni rahatlattı. "Yirmi dakika içinde evli bir kadın olacak olmam, senin kızın olmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor."

"Koridorda yürümeye hazır mısın?" diye sordu.

Buna karşılık olarak elimi dirseğinin kıvrımına doladım. Selene bana beyaz çiçek buketini uzatırken o da elimin arkasını sıvazladı.

ve pembe güller. Ardından, çift ahşap kapıdan geçip kalenin şapeline girdik.

Gördüğüm manzara nefesimi kesebilirdi - çiçekler, süslemeler, şapelin geniş panellerinden süzülen güzel güneş ışığı - ama bunların hiçbiri koridorun sonunda beni bekleyen kişiyle kıyaslanamazdı.

Killian'ın sırtı bana dönüktü ve koridorda ona doğru yürümemi izlemek için arkasını dönme zahmetine bile girmede. Yaklaştıkça kalbim hızlanıyor ve avuçlarım terliyordu.

Ayaklarını hafifçe açmış, kollarını iki yanına indirmiş, yumruklarını sıkmış ve sırtını dikleştirmişti. Kendi düğününden çok askeri bir düzene aitmiş gibi görünüyordu.

Yanında durduğum anda çenesi gerildi ve yemin ettim.

Dişlerini sıkarken sol yanağındaki kaslar neredeyse patlayacaktı.

Babam Killian'ı omzundan tuttu. "O artık senin." Ve hepsi bu kadardı.

Killian cevap vermedi. Aslında, babamın sözlerini zar zor kabul etti.

"Başla," diye bağırdı rahibe.

Sesindeki sertlik karşısında kaslarım gerildi ve *neredeyse* irkiliyordum. Tırnaklarım avuç içime battı ve acı beni rahatlattı.

Rahip, "Sevgililer, bugün burada bu adamla bu kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplandık," diye söze başladı ve ben ne dediğine pek dikkat etmedim.

Kan damarlarıma hücum etti ve uyuşukluk yavaş yavaş beni ele geçirirken sallanmaya başladım. Kalbimin çarpıntısının kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum.

Güm. Güm. Güm.

O kadar gürültülüydü ki, Killian'ın duyup duymadığını merak ettim. Bacaklarım titriyor, kendimi her zamankinden daha güçsüz hissediyordum. Altımda pes edeceklerinden ve yeminimi dizlerimin üzerinde edeceğimden endişelendim.

Yeminlerimizi söyleme zamanı geldiğinde rahip ellerimizi tutmamızı işaret etti. Killian benimkini kavradı ve beni şok etti - bana isteyerek *dokunuyordu*. Bunun seyirciler ve arkamızda yanıp sönen kameralar için olduğunu biliyordum ama dokunuşu sadece bir sıyrık olsa da tenim karıncalandı.

"Killian Spencer, bu kadını karın olarak kabul ediyor musun, evlilik içinde birlikte yaşamak, onu sevmek-"

Killian, "Sadece *karım* için onun kulağına yeminlerimi tekrarlamak istiyorum," diye araya girdi.

Rahip gülümsedi. "Elbette. Yeminler samimi olmak içindir ve aşkınızı sevgilinizin kulağına fısıldamaktan daha özel bir şey yoktur."

Vücudum buz kesti, kalbim neredeyse öğürene kadar boğazıma fırladı. Killian'ı tanıdığım kadar tanısaydım...

Ciğerlerim sıkıştı.

Killian daha yakına kaydı; dudakları kulağıma daha yakın olacak şekilde başını eğdi.

Göğsümdeki baskı dayanılmaz hale geldi. Nefesi peçemin üzerinde tüylerimi ürpertti ve çıplak kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Rahip tekrar yeminlere başladı ama Killian'ın sesi kulağımda çınlarken kalbim yankılandığı için sözleri boğuldu. Evlilik yeminlerimizin kendi acımasız versiyonu.

"Killian Spencer, bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun, evlilik içinde birlikte yaşamak için-"

"Hayatımın geri kalanını Gracelynn'e yaptıklarından pişman olmanı sağlayarak geçireceğime yemin ederim."

"... Onu sevmek, onu onurlandırmak, onu rahatlatmak, ona değer vermek için..."

"Seni incitmek, seni kırmak... ve ömrümüzün sonuna kadar senden nefret etmek için. Asla senin koruyucun olmayacağım, asla senin savunucun olmayacağım; hikayedeki kötü adam olmaya yemin ediyorum."

"... Ve her ikiniz de yaşadığınız sürece, hastalıkta ve sağlıkta, diğerlerini bir kenara bırakarak onu korumaya?"

"Sağlıkta ve hastalıkta, kederde ve acıda, hayatımın her gününde, en kötü kabusunuz olacağım."

Çarpan kalbim ayaklarımızın dibinde kanarken, Killian geri çekildi ve boyunun tamamını gösterecek şekilde doğruldu. Üzerimde yükselirken, kara gözleri daha da koyulaştı ve dudaklarının köşesi hain bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

"İstiyorum," dedi, sesi güçlüydü ama sıcaklıktan yoksundu.

Rahip bana döndü. "Julianna Romano, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun, kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamaya, onu sevmeye, onurlandırmaya, teselli etmeye ve hastalıkta ve sağlıkta, diğerlerini bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece onu korumaya var mısınız?"

Bakışlarını irkilmeden karşıladım. Yeminlerimizi değiştirmeye ihtiyacım yoktu. Çünkü Killian benimle intikam için evlenirken, ben onunla bambaşka bir sebep için evleniyordum.

Bu benim *kurtuluş* arama yolumdu.

"Kabul ediyorum," diye Killian'ın önceki sözlerini tekrarlardım. "... *Ölüm bizi ayırana kadar.*"

Gözlerim kapalı. "*Ölüm bizi ayırana kadar.*"

Yüzüklerimizi çoktan değiştirmiş olduğumuzu bile fark etmemiştim; bu durumun soğuk gerçekliği nihayet damarlarıma işlerken düşüncelerim dağılmıştı.

"...Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Çenesi gerildi ve yemin ettim, gözlerindeki bakış *ölümcüldü*. Killian'ın bir adım geri çekilmesini dehşet içinde izledim.

Ardından gelen sessizlik tenime zehir gibi yayıldı, etimin altına işledi ve Killian uzaklaşırken beni felç etti.

Beni mihrapta bırakarak.

Tamamen yok olana, gölgesi bile kaybolana kadar izledim.

Fısıltı yoktu. Kameralar yanıp sönmüyordu.

Sessizlikten başka bir şey yok.

Rahip boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. William bana acı bir gülümseme verirken babam kesinlikle *cani* görünüyordu.

Öne doğru geldi ve elimi kavradı, arkasından öpebilmek için yukarı kaldırdı. "Ailemize hoş geldin, Julianna. Hep bir kızım olsun istemiştim," dedi yumuşak bir sesle, sanki oğlu beni terk etmemiş gibi - yeni gelin - mihrapta.

Bizi herkesin oturduğu yere doğru çevirdi. Küçük dinleyiciler -sadece yirmi kadar konuk- boğazlarını temizlediler ve bana belli belirsiz gülümsediler.

"Size gelinim Julianna Spencer'ı takdim ediyorum."

Sanki bu kutlanacak neşeli bir anmış gibi alkışladılar, ama hepsi çok *sahteydi* ve midem *bulandı*.

Julianna Spencer.

Yeni adım.

Yeni başlangıcım.

Yine de *acıdan* başka bir şey değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Killian

Onu kendi etrafımda döndürdüm ve o da başını geriye atıp güldü. Gülüşünde bir şey vardı; o kadar yumuşak ve kaygısızdı ki. Ve bu gülüşün sadece benim için olduğunu biliyordum.

Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Beni izliyordu. Coal'u gezintiye hazırladı. At çok hevesliydi ve benden önce onun varlığını hissetmişti.

Gracelynn.

Grace'im.

"Düğünümüzün nasıl olmasını istiyorsun?" Onu kendime doğru çekerek sordum. Kollarıma düştü ve gülümsemesi temkinli bir hal aldı. Her zaman öyleydi.

ne zaman yaklaşan evliliğimizden bahsetsem.

Heyecan eksikliği ya da yüzündeki temkinli ifade beni gerdi. Korkuyor olması mümkün müydü?

Belki de henüz evlenmeye hazır değildi.

"Basit bir şey," dedi Grace düşünceli bir ifadeyle. "Ama güzel bir şey."

Elimle çenesini kavradım ve dumanlı gri gözleri benimkilerle buluşup sevişti,

Bakışlarındaki delilikle beni sarhoş etti. İçinde bir şey vardı.

Çok fazla sır

var.

Çok fazla acı.

Yalnızlık ve korku...

*İçlerinde **beni terk etmeyin, beni bir arada tutun** diye bağırان bir şey vardı.*

"Bu evliliği istiyor musun Grace?" diye sordum ve sonra kendimi tekmeleme dürtüsü güçlendi. Neden böyle bir soruyla kendime eziyet ediyor, ona kolay bir çıkış yolu veriyordum?

Ama Grace'i karım olarak istediğim kadar, onun da bunu benim kadar istemesine **ihtiyacım vardı**. Gelinim odamıza kendi isteğiyle gelecekti. Çünkü yatağımı ısıtmak onun göreviydi.

Soru karşısında gözleri büyüdü ve elimi avuçlarının içinde kavrayarak tüm gücüyle sıktı. Göğsü titrek bir nefesle sarsıldı. "Tabii ki istiyorum! Seninle tanışmadan önce bile hep düğünümü ve **seni** hayal ederdim."

Şükürler olsun. "Neden orada bir ama varmış gibi hissediyorum?"

Grace yutkundu. "Hâlâ birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var." "Sana altı aydır kur yapıyorum ve düğünümüze daha dört ay var."

Parmaklarımı beyaz-sarışının uzunluğunda gezdirdim. Saçları. Rengi o kadar açıktı ki, saçları neredeyse platin beyazı ve gümüş tonundaydı ve yuvarlak yüzünü aydınlatıyordu. Gri gözlerini ortaya çıkarıyordu. "Birbirimizi tanımamız için daha çok zamanımız var."

Grace şeffaftı, bu da kötü bir yalancı olduğu anlamına geliyordu. Gözleri kalbinin ve ruhunun aynasıydı. Asla yalan söylemezlerdi ve bugün, içlerinde öyle bir kalp kırıklığı barındırıyorlardı ki, içinde boğulabilirdim, tıpkı akılsız bir

Aşık.

Ayak parmaklarının ucuna geldi ve dudakları çenemde gezindi, sonunda beni bekleyen dudaklarıma kondu. Fısıltılı bir öpücük.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Grace?" Ağzının içine girdim.

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü boğazıma gömmeden önce öpücükten çekildi.

"Bir sır," diye fısıldadı. "Benden nefret etme..." "Ben asla-"

"Özür dilerim!" diye başka bir ses sözümü kesti. "Burada olduğunu bilmiyordum, Killian. Sadece kız kardeşimi almaya geliyordum. Planlarımız var."

Omzumun üzerinden Julianna'nın durduğu yere baktım. Olduğu yerde kıpırdanıyor, bizi böldüğü için biraz suçlu görünüyordu. Allah kahretsin. Neden her zaman araya girmek zorundaydı? Daha iyi bilmesem, bunu bilerek yaptığını söyledim.

Doğru, Julianna'nın bana eşlik etmesi gerekiyordu çünkü Piskopos Romano kızıyla yalnız görüşmemi kesinlikle yasaklamıştı - nişanım olmasına ve dört aydan biraz fazla bir süre sonra evlenecek olmamıza rağmen.

Görünüşe göre, ailesinden geçen geleneklerle ilgiliydi. Muhtemelen ailesini kirletmediğimden emin olmakla ilgili bir şeydi.

düğünümüzden önce.

Boş ver. Sadece müstakbel eşimle biraz yalnız kalmak istedim.

Grace geri çekildi ve ben de isteksizce gitmesine izin verdim. "Bana bir şey mi söyleyecektin?"

"Yarın mı? Kız kardeşim biraz sabırsız olabilir."

Ahırları ve atları işaret ettim. Bu bizim gizli saklanma yerimiz, buluşma yerimiz. Onu her gece burada bekledim, hiç hata yapmadan ve o her zaman bana geldi. "Burada olacağım."

"Eğer babam yalnız görüştüğümüzü öğrenirse-"

Elini ağzıma götürdüm ve arkasından öptüm. "Julianna'nın bize eşlik ettiğini söyleyelim."

Dudaklarım elinin arkasında olması gerekenden daha uzun süre kaldı ve sonunda onu bıraktığımda Grace bana şefkatli bir gülümseme verdi.

Uzaklaşmasını izledim.

Bunun onu son görüşüm olduğunu bilmeden.

Yürüyüp gitti.

Gölgesini bile geride bırakmadı.

Çünkü onu bir sonraki görüşümde soğuk bedeni bir tabutun içindeydi. Bana söylemek istediği sırla birlikte gömülmüştü.

Julianna

Düğünüm başladığı gibi bitti. Hiç neşe olmadan, ama çok fazla kalp kırıklığıyla. Killian beni mihrapta bıraktıktan sonra babam ve William Spencer konukları memnun etmek için her şeyi yaptılar. Dedikoduların olacağını biliyorlardı ama her zaman yaptıkları gibi onları gömmek için de ellerinden geleni yaptılar.

Kayınpederim beni konuklarla teker teker tanıştırdı. Konuştum; gerektiğinde başımı salladım; istendiğinde gülümsedim; beklendiğinde güldüm.

Konuklar baktı ve açıkça yargıladı.

Neden siyah peçe?

Killian onunla sadece mecbur olduğu için evlendi. Bu sevgisiz bir evlilik olacak.

Duvağını kaldırma ya da onu öpme zahmetine bile girmedim.

Acaba yara izleri hakkındaki söylentiler doğru mu? Bu yüzden mi bir peçenin arkasına saklanıyor?

Killian onu mihrapta bıraktı.

Arkamdan fısıldaştılar ve onlarla göz göze geldiğimde bana en sahte gülümsemelerini gösterdiler. Başımı dik tuttum, bakışlarımı kaçırmadım çünkü bu insanlar akbabadan başka bir şey değildi.

Pis zengin ama kalpsiz. Bir zayıflık arıyorlardı ve beni ezmelerine izin vermeyecektim.

Ne bugün ne de bu hayatta.

Gecenin sonunda zihinsel olarak her zamankinden daha bitkin düşmüştüm ve bu durum bedenime de zarar veriyordu. Bacaklarım oldukça zayıflamış, kendi ağırlığının ve ağır elbisemin altında titrer hale gelmişti. Topallığım daha da belirginleşmişti ve fildişi, inci rengi babetlerimin içinde ayak parmaklarımı esnetiyordum. Onlar Elbiseme uyması için özel yapım.

Yüzüm kaşınmaya başlamıştı, derim kemiklerimin üzerinde gergin hissediyordum. Etimi kaşıma dürtüsü güçlüydü ve ellerimle kıpırdandım, onları elbisemin kalın tüllerine gömdüm, böylece peçemi kaldırmak ve kanayana kadar yüzümü pençelemek gibi utanç verici bir şey yapmayacaktım.

Komadan uyandığımda, keder gibi bir dizi dalga halinde acı geldi. Ve en uzun süre boyunca bundan kurtulmak istedim. Hayatım onlara bağılıymış gibi uyku hapları alarak, uyuşukluğu kovaladım - gerçeklik ve bilinçsizlik arasındaki dünyayı.

Ta ki bunu *takıntı haline getirene* kadar.

Hepimiz acıyı dindiren bir şeye bağımlıydık. Ama ben?

Buna *ihtiyacım* vardı.

Acı dişlerini etime gömdü, içimi parçaladı, zehrini damarlarıma batırdı ve ben onu teselli istediğimden ya da kurtuluşa ihtiyaç duyduğumdan daha çok *arzuladım*.

Acı bir delilik yuvasıydı ama aklımı başımda tutan da tam olarak buydu.

Yemekten sonra izin istedim - zaten bana ihtiyaç yoktu - ve Selene odama dönmeme yardım etti. Kalenin bu kısmı ürkütücü derecede sessiz ve karanlıktı. Kale 1800'lerin ortalarında inşa edilmişti ve hiçbir şey değişmemişti. Duvarlar hâlâ aynıydı. Pencereleler, kapılar, tahta kalaslar - her şey hala antika ve neredeyse antikaydı.

Tarihi olan her şey çok ilgimi çekiyordu ama gerçek bir şatoda evleneceğimi hiç hayal etmemiştim, hele de bu şato kadar güzel, ıssız ve görkemli bir şatoda.

Bu yerin her koridorunu, her odasını ve yarığını keşfetmek, bu kalenin tarihinin parmaklarımda kanamasına izin vermek için can atıyordum. Bu duvarların trajik bir aşk hikâyesi barındırdığını duydum ve beni çağırdı. Fısıldanan kalp kırıklığının yankıları, bu kaleye adımımı attığım anda beni derinliğine çekti.

Düğün bitmiş ve sona ermişti. Bu adayı ve onunla birlikte gelen tüm sırları keşfetmek için iki haftam vardı. Sadece bu gece değil.

Tüm mücadele bedenimi terk etmişti ve odamın bulunduğu Doğu salıncağına çıkan merdivenleri tırmanırken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Duvarlardaki çerçeveleri ya da koridoru süsleyen avizeleri fark etmedim bile.

Odama adımımı attığım anda bacaklarım altımdan çekildi ve yere yığıldım, elbisem neredeyse beni sarıyordu.

"Sence Killian bu gece sana gelecek mi?" Selene gelinliğimin bağcıklarını yavaşça çözerken sordu. "Ne de olsa evli bir çift olarak ilk geceniz."

"Beni mihrapta bile öpmedi. Bu gece odama geleceğini sanmıyorum." Umarım gelmez.

"Sanırım babanın beklentisi-"

"... sabahları kanlı çarşaflar mı?" Sözünü kestim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Julianna!" Selene öfkeyle tısladı. "Bunu söylemeyecektim."

Omuz silktim ve siyah peçemi yüzümden kaldırdım. Selene beni peçesiz gören tek kişiydi.

O benim her şeyimi
görmüştü. Her bir
kusurumu.

Cildimi lekeleyen tüm küçük kusurlar.

Selene derin bir nefes aldı, bir kez daha sakinleşti, son danteli ayırmadan önce ve sonunda *nefes alabildim*. Korse saatlerdir göğsüme ve göğüs kafesime baskı yapıyordu. "Babanın senin ve Killian'ın iyi geçinmenizi beklediğini söyleyecektim."

Saçımı dik ve yerinde tutan tokaları çıkardım. "Bir varise ihtiyaçları olduğu ve rahmim kiralık olduğu için mi?"

Selene ellerini havaya kaldırarak kızgın bir iç geçirdi. "Neden bu kadar alaycısın, Jules?"

"Alaycı değilim. Hayallerim çoktan acıya dönüşmüştü ve şimdi gerçekte yaşamayı seçiyorum," dedim, sesim her türlü insani duygudan arınmıştı. "I

Babam ve William'ın bu evliliği neden ayarladıklarını biliyorum. Killian'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve Killian'ın karısı olarak görev tanımımın ne olduğunu tamamen farkındayım. Bir varise ihtiyaçları var ve ben sadece bir üreme makinesiyim."

Selene önüme geçti ve ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarım titriyordu ama beyaz bir kombinezon ve külotla ayakta durana kadar beni ağır elbisemden başarıyla kurtardık.

"Vay anasını. Kendimi çok hafif hissediyorum," diye inleyerek boynumdaki ve omuzlarımdaki sert kaslara masaj yaptım.

Bakışları başka yöne kaymadan önce bir saniyeden daha kısa bir süre örtüsüz yüzüme baktı ama gözlerindeki bariz acıma duygusu midemi kederle doldurdu. Gözlerim başının arkasındaki aynaya takıldı ve yansımama baktım.

Eskiden aynaya her baktığımda ilk fark ettiğim şey gözlerim olurdu. Ama şimdi tek gördüğüm yüzümün sol tarafındaki sivri çizgilerdi. Yara dokusu iyileşmişti ama yanıkların ve yüzümü acımasızca kesen cam parçalarının kalıcı etkisini bırakmadan önce değil. Deri, dağılmış doku boyunca gerilmiş gibiydi - parçalanmış etim, pütürlü ve gergin, pembe ve ürkütücü - *çirkin*.

Yanağıma dokundum, parmak uçlarımdaki altındaki inişli çıkışlı yara izlerini hissettim. Yüzümün sol tarafındaki yara izleri haritası bir hikaye anlatıyordu, unutulmaz bir hikaye. Benim Parmaklarım alnımdaki soluk gümüşü kurdelelere sürtündü, yarığım Kaşıma ve bir zamanlar yumuşak bir tene sahip olan yanağıma kazınmış düzensiz çukurlara ve çizgilere doğru.

Sanki biri yüzüme keskin bir bıçakla vurmuş, elma dilimliymiş gibi yumuşak etimi kesiyormuş gibi görünüyordu.

Güzel, derlerdi.

Beasty, diye fısıldadılar.

Gracelynn güzelliğimizi annemizden aldığımızı söylerdi. görünüşü birçok kişi tarafından övülmüştü. Ama şimdi, *güzellik* kelimesi sadece *çirkin* bir şeydi.

lekeli geçmişimi ve kırık geleceğimi hatırlatıyor.

Killian'ın mihrapta duvağını kaldırma fikri beni neredeyse felç ediyordu ama bunu yapmayacağını *biliyordum*. Killian Spencer zalimden daha fazlasıydı. Çünkü eski aşkına hâlâ sadıktı.

Ve eğer peçemi kaldırmaya çalışsaydı bile, ona izin vermezdim.

Sonuçlar lanet olsun.

"Sanırım sıcak bir ba-"

Kapı çarparak açıldı, ikimiz de irkildik ve ben her zaman taktığım küçük duvağı almak için çabaladım.

"Ah, Killian," diye soludu Selene.

Kalbim midemin çukuruna düştü. Peçemi yerine sabitlemeye çalışırken çılginca bir çığlık attım. Tüylerim diken diken oldu ve o mide bulandırıcı his *tekrar* geri geldi. Sanki defalarca havaya fırlatılmışım ve şimdi kusma ihtiyacı duyuyordum.

"Defol," dedi Killian, sesi alçak ve *tehditkâr*di.

"Şey, ben-" Selene, Killian ve benim aramda gidip geldi ve ben titreyerek nefes alıp başımı salladığımda, uzaklaşmadan önce bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Kapı arkamdan kapandı ve beni odada Killian'la baş başa bıraktı.

"Neden buradasın?" Tüm vücudum titrerken kıptım.

"Babalarımız bu evliliği tamamlamamızı bekliyor," diye tükürdü Killian, sözleri kulaklarıma şiddetli ve sert geliyordu. Odanın içinde yer değiştirdiğini duydum, bana yaklaştığını *hissettim*. Sırtımı ona döndüğümde, üzerimde sadece ince beyaz bir kombinezon ve külot olduğunu fark ettim.

"Bu evliliği tamamlamak mı?" Mizahsız bir kahkaha attım.

"Beni mihrapta öpmeye bile dayanamadın."

Şimdi oldukça yakındaydı, sıcaklığı sırtıma yayılıyordu.

O kadar yakındı ki nefesinin enseme dolaştığını hissettim.

Pantolonunun kumaşı çıplak bacaklarıma sürtünüyordu. Tenim kaz etiyle kaplandı ve onun yakınlığı karşısında titredim. İçime girerek beni makyaj masasına doğru itti.

Killian beni küçük ve *savunmasız* hissettirdi. Ama o merhametli bir adam değildi.

"Arkanı dön," diye emretti Killian.

"Senden emir almıyorum," diye nefes aldım.

Parmakları dirseğimi sıyırdığında kalbim tekledi. "Belki de çeneni kapamalı ve sana söyleneni yapmalısın, *karıcığım*."

Döndüm ve Killian'la göz göze geldik. Ellerim göğsüne indi ve iterek aramıza biraz mesafe koydum. "Aradan geçen iki yıl senin hâlâ en son gördüğüm kadar pislik olduğun gerçeğini değiştirmede. seni gördüm."

Killian dirseğimi kavradı ve beni daha yakına çekti. Bacaklarım dengesizdi, bu yüzden kollarına çarpmadan önce ayaklarımın üzerinde yalpaladım. Göz hizamıza gelecek şekilde başını eğdi. "İki yıl kız kardeşini öldürdüğün gerçeğini değiştirmedin," diye yüzüme doğru tısladı.

Yaralarım kaşınıyordu. İrkildiğimde dudaklarının köşesi alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Yakışıklı yüzü karardı ve hastalıklı bir intikam arzusuyla düşmüş bir meleğe benzedi.

"Hayatımızın geri kalanında bunu yüzüme mi vuracaksın?" Güçlü görünmeye çalıştım ama kelimelerim sadece boğuk çıktı. "O gece ne yaptığımı biliyorum. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var!"

Bu benim ilk hatamdı - ona zayıflığımı göstermek. Çünkü Killian sadece en iyi olduğu şeyi yaptı. Öfkemden ve savunmasızlığımdan beslendi.

Peçemin arkasına saklanmak gibi bir alışkanlığım vardı, sadece yüzümü değil duygularımı da. Ama Killian *beni* hâlâ görebiliyordu.

İnce bir kumaş parçası beni onun nefretinden saklamaya yetmiyordu. Ya da beni öfkesinden korumaya.

Ve onun sonsuz aşağılanması ve işkencesi.

Peçe bana hasarlı mal olduğumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı... ve Killian'ın merhametine kalmıştım.

Mihrapta beni seveceğine ve değer vereceğine dair yemin etmemişti. Birlikteliğimizde onur yoktu, hikayemizde aşk yoktu... ve hatalarımızın telafisi yoktu.

Killian Spencer hayatımın sonuna kadar bana acı çektirmeye yemin etti.

Bu bir düşün değildi. Sonsuz lanetlenmeye giden tek yönlü bir biletti.

Beni daha da yaklaştırdı, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu. Siyah dantel tülün arasından nefesini tenimde hissedebiliyordum. Güçlü bir alkol kokusuyla karışık kolonya ve tıraş losyonu kokuyordu. Parmakları bileğimi sıkıca kavradı ve tırnaklarının tenime daha derin battığını hissederek irkildim. Gözleri karardı; neredeyse simsiyahtı.

"Neden... neden gözlerin onunkilere bu kadar benziyor? Aklımdan çıkmıyor," diye fısıldadı Killian, sesindeki sertlik giderek derinleşiyordu. "Sen. Her. Hatırlatıcısın. hatırlatıcısısın. Neyi. Kaybettiğimi."

Acı sözlerinden zehir damlıyordu ama onu suçlamıyordum. Birlikte zehirliydik. Zehirliydik. Ve gerçekten tedavisi yoktu.

"Eğer sana *onu* bu kadar çok hatırlatıyorsam
Bu evliliği tamamlamak mı?" Bir yandan tıslıyor, bir yandan da soğuk
terler döküyordum. "Söyle bana, Killian. Gerçekten benimle yatabilecek
misin? Bir kadını becermek
sana kırık kalbini mi hatırlatıyor?"

Onu yakmışım gibi beni bıraktı ve benden uzaklaştı. Bana dokunan
elini; parmaklarını yumruk haline getirmeden önce bükmesini izledim.
Dipsiz, kara gözlerinde öfke ve tiksinti dolanıyordu.

Killian bir adım geri çekildi. "Neyle oynadığın hakkında hiçbir fikrin
yok. Benimle alay ettiğine pişman olacaksın."

"Başka ne kaybedebilirim ki? Kız kardeşimi ve özgürlüğümü
kaybettim. Şimdi de beni görmekten bile nefret eden bir adamla sıkışıp
kaldım. Bana *zarar* veremezsin çünkü acı ve ıstırap eşliğime çoktan
ulaştım. Ama denemeye devam et, sevgili kocacığım."

Başını yana eğdi, duruşu öfkeli bir halden neredeyse soğuk bir hale
dönüştü. Sessizce beni ölçüp biçiyor, meydan okumamı bir tehdit olarak
algıliyordu. Belirgin bir gerginlikle dolu bir saniyelik korkunç sessizlikten
sonra, nihayet ayaklarının üzerinde kaydı ve uzaklaştı.

Kapıya ulaştığında durakladı - sadece dönüp bir kez daha benimle
yüzleşmek için. Delici bakışları savunmamı yerle bir ediyor, etimin altını
kazıyor, kemiklerime batıyor ve kalbimin etrafındaki kafesin altına giriyor
gibi ydi.

Killian tek bir bakışıyla beni oracıkta yaktı. Ve küllerim
onun ayaklarının dibine serildi.

"Seni kıracağım, *Beasty*."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Juliana

Bir hafta sonra

Çiçekler açmaya başladı ve bahçe mis gibi bahar ve taze çiçek kokuyor. Dün yeni Dügünçiçeği tohumları ekdim ama çiçek açmaları için neredeyse üç ay beklemek zorunda kaldım.

Her zaman gül yerine gardenya ve dügünçiçeğini tercih etmişimdir. Güller kadar popüler ya da tanınmış değillerdi ama en az onlar kadar güzel ve anlamlıydılar. Parmaklarımı pembe gülün yaprakları üzerinde gezdirdim ve parmak uçlarımin altındaki yumuşaklığını hissettim.

Patikadan aşağı, en sevdiğim yere doğru yürürken güllerin güzel kokusu bahçeye yayıldı. Kalın kitabımı kolumun altına sıkıştırdım ve Viktorya tarzı çardağa giderken yeşil labirenti atladım. Küçük bir gölün hemen yanında yer alıyordu ve kendimi sayamayacağım kadar çok kez orada buldum. Burası ürkütücü derecede sessiz ve yalnızdı ama *huzurluydu*.

Kubbeli ferforje demir ve oyma mermerden bir çardak. Bankın üzerine yerleştirdim ve kitabımı bu sabah bıraktığım yerden açtım. Uğultulu *Tepeler'i* sayamayacağım kadar çok okumuştum ve muhtemelen her satırını ezberlemiştim ama yine de İngiliz edebiyatının en sevdiğim klasiklerinden biriydi. Onu Jane Austen ve Edgar Allan Poe'nun herhangi bir eseri takip eder.

Antik kalelere ve trajik aşk hikayelerine olan sevgim gibi, tarihi ve klasik olan her şeye hayrandım. Bazen, acaba yanlış çağda mı doğdum diye düşünürdüm.

Heathcliff ile Catherine'e öyle dalmıştım ki, birinin bana yaklaştığını duymadım.

"Bayan Spencer." Ses nazikti ama yine de sıçradım ve kitabımı kapattım. Elim siyah peçeme gitti, yerinde olduğundan emin olmak için

sese doğru dönmeden önce.

Kâhya Stephen beni onaylamak için hafifçe eğildi. Stephen altmışlı yaşlarının başında olmalıydı ve ailesi altı nesildir bu şatonun uşaklığını yapıyordu. "Emily bir mesajla birlikte seni bulmamı istedi. Pastanın hazır olduğunu söyledi."

Ayağa fırladım. "Ne? Şimdiden bir saat mi oldu?" "Görünüşe göre öyle." Stephen gülümsedi. "Yanında birinin olması onu heyecanlandırıyor.

aynı pişirme tutkusunu paylaşıyoruz."

Çardağın merdivenlerinden aşağı indim ve bana dirseğini uzatan Stephen'in yanında durdum. Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Bana gülün, Bayan Spencer," dedi. "Buradaki yol engebeli. İzin verin size yardım edeyim."

Daha iyi bilmesem, zayıf bacaklarımla ve topallığımla dalga geçtiğini düşünebilirdim, ama tam tersiydi. Sadece düşünceli olmaya çalışıyordu.

"Sen çok tatlısın, Stephen." Parmaklarımı dirseğinin kıvrımına doladım ve bana bahçede rehberlik etmesine izin verdim. "Sana ve Emily'ye bana Julianna demenizi söylemedim mi?"

"Bu uygun değil."

"Bana *Bayan Spencer* denmesinden rahatsız oluyorum." Artık Killian'ın karısı olmama rağmen, onu ya da zaten bitmiş olan evliliğimizi hatırlatacak herhangi bir şey istemiyordum.

Killian düğünümüzün olduğu gece Ada'dan ayrıldı. Bu onu son görüşüm ya da ondan son haber alışım oldu. Tüm konuklar, babam ve William Spencer da ertesi sabah adadan ayrılmıştı.

O sadece... beni burada *bıraktı*. *Tek* başıma. Bu bilinmeyen yerde, muhtemelen benim de eve dönmek istediğimi hiç düşünmeden?

Hayır. Sadece umursamadı.

Killian ikinci kez bakmadan uzaklaştı.

Şimdi, sıkışmıştım. Tam olarak *kapana kısılmış* sayılmazdım... Kolayca bir tekne çağırıp beni aldırabilirdim...

Belki de hafif bir meraktan dolayı hâlâ buradaydım. Buranın çok fazla tarihi, anlatacak çok fazla hikâyesi vardı. *Her şeyi* öğrenme ihtiyacıyla dolup taşmıştım. Merakım son yedi gündür eşsizdi. Kalenin ve arazinin çoğunu keşfetmiştim.

Hatta bahçedeki labirentte bile yürümüşüm... ama sonunda orada saatlerce kaybolmuşum.

"Seni rahatsız etmek istemeyiz," dedi Stephen, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"O zaman *lütfen* bana Julianna de."

Stephen yavaşladı, çok düşünceli ve biraz da tedirgin görünüyordu.

"Bu benim tüm geleneklerime aykırı..."

"Ben geleneksel bir Spencer gelini değilim," diye araya girdim.

Gözlerinin kenarları kırışarak güldü. "Şimdi, bu oldukça doğru. Tüm gelenekleri yıktın ve dürüst olmak gerekirse, bence bu tam da bizim gerekli."

"Ee, Julianna?" Neredeyse umutlu bir şekilde sordum. Başını salladı. "Julianna."

"Evet!" Küçük bir sıçrama yaptım, bu da Stephen'ın daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

Mutfağa vardığımızda bacaklarım titriyordu, ama çok daha keyifli bir ruh hali içindeydim.

"Emily," dedim, masanın üzerine eğilmiş, pişmiş pastayı süsleme rafına aktaran yaşlı kadına bakarak. "Stephen bana Julianna demeyi kabul etti. Bu yüzden sen de bana ilk adımla hitap etmek zorundasın."

"Oh, şimdi mi?" diye mırıldandı, omuz silkip yavaşça geri çekilen kocasına hızlıca bir göz attı.

"Siz iki bayanı yalnız bırakayım. İyi eğlenceler." Ve sonra gitmişti.

Emily, düğünümünden bir gün sonra babamla birlikte ayrılmak zorunda kalan Selene'in çok daha yaşlı ve tombul bir versiyonuydu. Onun arkadaşlığını kaybetmek canımı yaktı ama Emily ve Stephen bu boşluğu doldurmaya yardımcı oldular.

"Al bakalım. Süslemek tamamen sana ait, Julianna." Eliyle işaret etti iki katlı çikolatalı pasta. Emily bana ilk adımla seslendiğinde gülümsedim.

Killian'ın gelini Bayan Spencer'dan daha fazlası olmak istedim. Ben olmak istedim *Julianna*, Killian için bir araç ya da kiralanmış yürüyen bir rahim değil.

Sonraki otuz dakika boyunca Emily ve ben pastayı birlikte süsleyerek ileri geri gittik. En son kazadan önce bir şey pişirmiştik.

Ama Emily yemek pişirme konusunda ortak bir tutkumuz olduğunu öğrendiğinde beni de kendisine katılmaya çağırdı. Yaşlı kadına hayır diyemezdim; o kadar ikna ediciydi ki.

Kek piştikten sonra buzdolabına koyduk. Bu akşamki tatlımız bu olacaktı. "Neden akşam yemeği hazır olana kadar dinlenmiyorsunuz?" Emily önerdi.

Başımı salladım ve en iyi yaptığı işi yapması için mutfaktan ayrıldım. Bu, kaleyi keşfetmeye devam etmem için mükemmel bir zamandı.

Yemekten üç saat sonra kendimi şatonun artık *benim* tarafım olan Doğu salıncağındaki küçük kütüphanede buldum.

Uğultulu Tepeler'i uzun zamandır bitirmiştim ve şimdi Edgar Allan Poe'nun şiirlerinden oluşan ikinci koleksiyonumdaydım. İki gün önce raflardan birinde deri ciltli baskısını bulmuştum.

Soluma doğru bir kayma beni sandalyede dik oturttu; dikkatim davetsiz misafirin üzerinde toplandı. Kalbim neredeyse gırtlığıma fırlayacaktı ki yanımdaki masanın üstünde bağdaş kurmuş oturan genç bir kızla karşılaştım.

Düşündüğüm kişi bu muydu?

Emily bana burada yaşayan bir torunu olduğunu söyledi ama görünüşe göre yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden kızı hiç görmedim.

Yırtık kot pantolon ve gösterişli pembe bir kazak giymişti, siyah saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Septum piercingi vardı ve bana gizlice yaklaşan biri için tamamen soğukkanlı ve rahat görünüyordu.

"Buraya nasıl girdin?" Kıza şüpheyle bakarak sordum. Dudaklarını büzdü. "Kendi yöntemlerim var."

"Ne zamandır beni izliyorsun?" "Bir haftadır."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "O zaman neden varlığınızı hiç belli etmediniz?"

Bir elini kazağının cebine soktu ve bir paket sakız çıkardı. Kız bana bir parça vermeden önce ağzına bir dilim attı ama ben başımı salladım.

"Şey, ben insanlardan hoşlanan biri değilim," diye başladı. "Sana yaklaşımdan önce güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Peki sonunda bana yaklaşıma ne sebep oldu?"

"Kitap." Hâlâ Edgar Allan Poe'nun koleksiyonunu tuttuğum elimi başıyla işaret etti. "Ödünç alabilir miyim?"

"Şiir sever misin?" Gülümseyerek sordum.

"Biliyorum ama bu koleksiyonu henüz okumadım. Bu kütüphanede olduğunu bilmiyordum."

Parmaklarımı kitabın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. "Kaç yaşındasın?" Onunla konuşmak istediğimi fark ederek sordum.

"On dört."

Çok genç, çok hayat dolu. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Sana kitabı verebilirim ama henüz kendini bana tanıtmadın bile. Adın ne senin?"

Tipik bir şımarık on dört yaşındaki çocuk gibi gözlerini devirdi. "Mirai. Japonca'da gelecek anlamına geliyor."

"Çok güzel bir isim. Ben Julianna," diye kendimi tanıttım.

Tanıştırılmamı önemsemediymiş gibi bir el salladı. "Ah, biliyorum. Killian Spencer'ın karısı. Peçesinin ardına saklanan kız. Bu perili kalenin yeni sahibesi. Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Zekisin," diye kestirip attım.

"Alaycılık sana yakışmıyor," dedi, sakızını o kadar iğrenç bir şekilde patlattı ki bu beni rahatsız etmeliydi ama bu kız kesinlikle ilgimi çekmişti.

Ya da belki de uzun zamandır yalnızdım... sadece arkadaşlığa ya da sadece konuşacak birine ihtiyaç duyuyordum.

Kitabı kapattım ve önümdeki sehpanın üzerine koydum, parmaklarımı kapağın üzerine vurdum. "Ne zamandır bu kalede yaşıyorsun?"

"Neredeyse on yıldır. Annem bir uyuşturucu bağımlısı ve benimle hiç ilgilenmiyor. Büyükannem Emily benim vasım."

Dilimin ucunda özür dilemek ya da ona başsağlığı dilemek vardı ama yüzündeki ifadeyi görünce bu kızın *merhamet* istemediğini anladım. Bunu benden daha iyi kimse anlayamazdı.

Acımak bizim gibi insanlar için çirkindi, ilacı olmayan bir zehirdi. Biz sadece insanların bizi *anlamasını* istedik.

Mirai'ye baktım ve sadece kendimin daha genç bir versiyonunu gördüm. "Burası hakkında birkaç hikâye biliyor olmalısın?"

Mirai bir kaşını kaldırdı. "Bir *sürü* hikâye biliyorum."

Siyah peçemin ardına gizlenmiş olsa da sııttım. "İlk soru, burası gerçekten perili mi?"

"Evet," dedi ve aynı anda başını salladı. "Kesinlikle. Arabella'nın hayaleti bu koridorlarda dolaşıyor."

Merakla öne doğru eğildim. "Arabella?" diye sordum.

"Wingintam Markizi. Bu kalenin ilk Markilerinin karısı," diye açıkladı Mirai sabırla. "Buraya yerleşen ilk çift onlardı."

"Onlar hakkında duyduğum trajik aşk hikâyesi mi?" Isle Rosa-Maria'yı duyduğumdan beri bu çifti tanımak için sabırsızlanıyordum ama hem Emily ve Stephen sorularıma ilgisiz kaldılar ve neredeyse hiç iyi cevap vermediler.

"Evet. Ve üç tane daha var. Sizden önce bu kalede sadece dört çift yaşadı ve her birinin hikâyesi trajik bir şekilde sona erdi." Mirai durakladı, düşünceli görünüyordu, sonra başını salladı ve devam etti. "Son çift 1914 yılında, Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce burada yaşadı. Adam savaşta ölmüş, karısı da kısa süre sonra kalp rahatsızlığına yenik düşmüş ve kocasının ölümünden iki hafta sonra hayata veda etmiş. Kadın o sırada hamileymiş."

Çenem gevşeyerek ona bakakaldım. "Bu kalenin yüz yıldan fazla bir süredir terk edilmiş olduğunu mu söylüyorsun?"

Dudakları bulaşıcı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Pek sayılmaz! Hizmetçiler ve uşaklar burayı cilalı ve yaşanabilir tutuyorlardı. Büyükannem, onun annesi ve annesinin annesi... hepsi buranın kahyasıydı. Burayı neredeyse canlı tuttular."

"Bu ilginç," diye mırıldandım. "Marchioness Arabella'ya dönelim. Adı Wingintam Adası değil miydi? Marquee'ler neden adını Rosa-Maria olarak değiştirdi?"

Mirai sırtarak bana dilini şaklattı. "Şimdi iyi sorular soruyorsun."

Yüzündeki hınzır ifadeye küçük bir kahkaha attım. Küçük bir dedikoducuydu ve ben bu hikâyenin her ayrıntısını yutuyordum.

Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi ikimiz de öne doğru eğildik. "Kimse Marquee'lerin adını *neden* Rosa-Maria olarak değiştirdiğini bilmiyor. Kimse ismin arkasındaki anlamı, ne olduğunu ya da *kim* olduğunu bilmiyor. Ama var. söylentiler."

Kaşlarımı çatarak bekledim.

"Arabella'dan önce, Marquees başka bir bayana aşıktı. Kısa bir ilişkisi oldu ama ne yazık ki Arabella ile nişanlıydı ve evlendikten sonra hanımefendi Marquees'i terk etti ve o zaman Ada'ya yerleşmeye karar verdi.

Sevgilisinin anılarından uzakta. Söylentilere göre Rosa-Maria onun sevgilisiymiş."

Arkasına yaslandı ve parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Ama bunların hepsi söylenti. Kimse gerçeği bilmiyor."

Midem bulandı ama göğsümde bir sızı vardı. Daha önce olmayan bir sızı ama bu sadece kendi kalp kırıklığımın bir yankısıydı. "Eğer söylediklerin doğruysa... Arabella için acı verici olmalı. Kocasının sevgilisinin gölgesinde yaşamak."

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

"Ona deliler gibi aşık olduğunu söylüyorlar ama zavallı Arabella'nın sonu sadece reddedilmek ve sefalet oldu. Kocasının sevgisi ya da bağlılığı olmadan hayata veda etti. Ama olay bundan daha trajik. Karşılıksız aşk, kalp kırıklığı, kıskançlık ve ölümün hikayesi."

Gülümseyerek ve büyük bir *merakla* sandalyeme geri oturdum. "Bütün gece bizim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Julianna

"Gracelynn, hayır!" Kolumu tutmaya çalıştı, çekiştiriyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Bırak beni!"

"Julianna, yavaşla. Bizi öldüreceksin!" diye bağırdı. "Lütfen, ölmek istemiyorum."

"Yavaş gidiyorum." Ayağımı gaz pedalında tutarak sııttım. Göğsünü tuttu, yüzü kıpkırmızıydı. "Julianna, dur! Lütfen. Çok hızlı gidiyorsun."

Güldüm, yola dönmeden önce ona baktım. "Sarhoşsun," diye suçladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sarhoş muydum? Bilmiyordum...

Başımın arkasında alçak bir uğultu gibi donuk bir zonklama vardı. Kafam karışmıştı, bir kez sertçe göz kırptım ve sonra... **zifiri karanlık.**

Sahne kayboldu ve şimdi ıssız, karanlık bir yolda ilerliyorduk. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Araba ellerimin altında dengesizdi; tutuşumu kaybettiğimi hissedebiliyordum ama nedense ayağımı gaz pedalından kaldırmadım. Ayağım ona yapışmıştı.

Dudaklarım aralandı ve sessiz bir çığlık attım. **Dur**, dedim kendime. **Yavaşla dedim.**

Ciğerlerim sıkıştı ve nefes almak için soluk soluğa kaldım, ellerim nemli ve titriyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Gracelynn. "Ben de," dedim.

Önce onun çığlıklarını duydum.

Araba takla attığında bedenimin havaya uçtuğunu hatırladım - sonra sessizlik. Şimdiki zamana geri dönmeden önce bir boşluğa çakıldım. O anla birlikte

*Burun deliklerimde güçlü bir kan kokusu ve vücudumda akan yakıcı bir acı.
Çok fazla acı.*

Bacaklarımı hissedemiyordum. Başımın arkasında ısrarcı bir ağrı vardı ve kulaklarım çınliyordu. Bir yankı vardı ama nereden geldiğini bilmiyordum. Kulaklarımın arasından kan akıyordu ve vücudum baş aşağı sallanırken başım ağırlaşmıştı.

Derim yandı.

Acı damarlarımı yaladı. Vücudumdaki her hücre hayalet bir ağırlığın altında ezilmiş gibi hissediyordu.

Nefes alamıyorum.

Ölmek

istemiyorum.

Nefes

alamıyorum.

Acıtıyor.

Ben... nefes alamıyorum...

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve gördüğüm ilk şey onun yüzüydü. Kanlı, parçalanmış yüzü - boş gözleri ardına kadar açıktı.

Vücudum irkilerek uyandı ve dik oturdum, kulaklarım çığlıklarla çınliyordu. Yüksek sesli ve acı dolu. Onların *benim* çığlıklarım olduğunu fark edene kadar titredim, inledim. Çenem kapandı ve dudaklarım titredi. çığlıklarımı tutmaya çalışıyordum. Çarşaflarım ayak bileklerime dolanmış, geceliğim terden sırılsıklam olmuştu.

Gördüğüm kâbusun dehşeti beni korku ve şaşkınlıkla felç etti. Yüzüm ve boynum çığ bir şekilde çizilmiş gibi hissediyordum ve cildim alev alev yanıyor, hassaslaşıyordu. Bunun sadece geçmişte yaşadığım acının hayaletimsi bir yankısı olduğunu biliyordum. Çok canlı bir şekilde hatırlıyordum ve hala etimde ve kemiklerimde *hissedebiliyordum*.

Göğsüm sıkıştı.

Kalbim *acıyordu* ama bu neredeyse fiziksel bir rahatsızlık gibiydi. Somut bir şey kırılğan organımı sıkıştırıyordu.

Bedenim uzun zamandır acıya alışmıştı. Artık tanıdık gelecek kadar uzun süre onunla yaşamıştım; ne de olsa biz en iyi arkadaşlardık. Acı ve ben - birlikte geldik, işkence dolu geçmişim ve bedenimde taşıdığım günahlarla birbirimize bağlandık.

Alnımdaki teri sildim ve yastıklarına yaslandım ama bedenim hâlâ titriyordu. Tekrarlayan kâbusum bende bir iz bırakmıştı.

Dilimde acı bir tat oluştu ve boğazıma safra kaçtı, sonra büyük bir güçlkle yuttum.

Kazanın bu şekilde yorumlanması bana hiç mantıklı gelmedi.

Sadece kazadan *önce* olanları hatırlıyordum, ama ondan sonrasını? Zihnim boşluklar çizdi.

Partiye gitmek için gizlice kaçma planları yaptığımı hatırlıyordum. Arabayı kullananın ben olduğumu biliyordum ama kazanın neden ve nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Anılarım karmakarışık. Kazayı her rüyamda gördüğümde, *kafam* anlamsız bir şekilde *karışana* kadar her zaman farklı bir versiyonu oluyordu.

Tam olarak ne gerçektir... ve ne sadece benim hayal gücümdü?

Babam bir geyiğe çarptığımı ve paniklediğimi söyledi. Görünüşe göre, çok hızlı sürüyormuşum, hız sınırının çok üzerinde... ve geyiğe çarptığımda fren yapmadım ve arabanın takla atmasına neden olacak şekilde savruldum.

Elimi yüzümde gezdirdim. Yüzümde kocaman bir boşluk vardı. anılar ve ben çok kaybolmuşum. O gece tam olarak ne olduğunu hatırlamak istiyordum ama iki yıllık hiçliğin ardından sonunda pes etmişim.

Çünkü günün sonunda, kaza yine de benim hatamdı.

Gizlice çıkmaya karar verdim ve kız kardeşimi de benimle gelmesi için ikna *ettim*. Ve sarhoşken araba kullanıyordum.

Hiçbir gerekçe yoktu. Boşluğu hangi kaza versiyonuyla doldurmaya çalıştığının bir önemi yoktu, kız kardeşimi öldürmüştüm.

Önemli olan tek gerçeklik buydu.

Bir hafta sonra

"Boo."

Bir çığlık attım ve neredeyse okuduğum kitabı düşürüyordum. Gözlerimi devirerek omzumun üzerinden baktığımda Mirai'nin *yine* sinsice bana yaklaştığını gördüm. O iğrenç bir şekilde bir parça daha sakız çiğnerken sırıtıyordu. Bugün ikiz örgülerini başının üstünde çift topuz yapmıştı. Neon bir kazak ve siyah bir kot şort giymişti.

"Bunu yapmayı bırakmalısın. Korkudan bir gün sana zarar verebilirim," diye uyardım.

Alay etti. "Lütfen, endişelenmiyorum. Bir böceği bile incitemezsin." Kalp atışlarım kulaklarımda davul gibi sert ve yüksek sesle çarpıyordu.

Seni kandırdığım için üzgünüm, Mirai. Ama bir böceğe zarar vermekten fazlasını yaptım. Öldürdüm. Kendi kız kardeşimin kanı ellerimdeydi ve kanı ne kadar yıkamaya çalışsam da, günahlarımı gizlemek için umutsuzca çabalasam da - derim hala onun ölümünün pis kokusuyla ıslanmıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Birini korkutmak gerçekten eğlenceli mi?"

"Çok gerginsin. Üzgünüm ama evet, bu eğlenceli." Mirai gülümsedi.

Şımarık bir çocuktu ama varlığını çok hoş buluyordum. Son birkaç gündür onun arkadaşlığı beni eğlendiriyordu. Mirai genç ve parlaktı, yaramazlık ve hayat doluydu.

"Peki, sende mi?" Gözleri bir Noel ağacı gibi parladı ve neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Onun bu hevesi karşısında gülümsediğimi hissettim ve bacak bacak üstüne atıp kitabımı kapatarak tüm dikkatimi ona verdim. Elbisemin cebine uzanarak Mirai'nin çok heyecanlandığı şeyi çıkardım ve görmesi için anahtarları parmaklarımin arasında sallandırdım.

"Vay anasını," diye nefesi kesildi.

İki gün önce Mirai bana küçük bir sır verdi. Düşünmeden edemediğim bir şeydi ve ben de meseleyi kendi elime aldım.

Ne de olsa merakım beni alt etti.

"Sana söylemeyi unuttum," diye söze başladı Mirai, dedikodu yapmak için heyecanlı görünüyor. "Arabella'dan gelen eski mektupların bu şatodaki odalardan birinde kilit altında tutulduğunu biliyor muydun?" Bir kaşını kaldırıp cevabımı bekledi.

"Arabella'dan mektuplar mı?" Durakladım. Mirai'ye ağzım açık bakarken bunun tam anlamıyla bir hazine olduğunu düşündüm. Mirai'nin söyledikleri doğruysa, mektuplar Arabella'nın geçmişine ve hikâyesine doğrudan bir bakış olacaktı. "Hangi oda olduğunu biliyor musun?"

"Kuzey kanadı. Eskiden odası oradaydı. Kilitli ve benim oraya erişimim yok. Ama büyükbabamdan anahtarları alabilirsin. Burası artık senin kalen."

"İyi bir noktaya değindin. Stephen'dan anahtarları isteyeceğim."

Mirai bana bakakaldı. "Gerçekten anladın mı?"

"Şey, evet. Dedğin gibi, burası artık benim kalem. Yasaklı ve perili odalar da dahil olmak üzere her yere erişimim olmalı."

Kıkırdadı. "Ah, kızım. Çok eğleneceğiz!"

"Şimdi keşfe çıkmak ister misin?" Sordum, her ne kadar çoktan cevabını biliyordu. Mirai de en az benim kadar tarih fanatığıydı. Bu kalenin duvarlarının taşıdığı sırlara kafayı takmıştı. Belki de Mirai ile iyi anlaşmamızın nedeni buydu.

"O mektuplar söylenti değil de gerçek olsa iyi olur," diyerek benim düşüncelerimi yankıladı.

Ayağa kalktım ve beni takip etmesini işaret ettim. "Hadi gidelim."

Mirai ve ben kuzey kanadının koridorunda yürürken sinirlerim göğsümde patladı. Kalenin benim tarafımın ürkütücü olduğunu düşünürdüm ama kuzey kanadı sadece... kasvetli ve *rahatsız* ediciydi. Belki de *hayattan* yoksun olduğu içindir.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ensemden bir karıncalanma hissettim. Vücudum soğudu ve bunun sadece bir *his* mi yoksa geniş koridorun sıcaklığının biraz düşmüş olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Avizenin ışıkları karartılmıştı ve Mirai ile ben geçerken gölgelerimiz duvarlarda dans ediyordu. Şövalyeler hareketsiz duruyordu, çünkü zamanın içinde donmuşlardı. Koridoru süsleyen heykeller uzun ve heybetli duruyordu. Heykellerin yüzleri neşe dolu değildi; ifadeleri umutsuzluk ve ıstırap gibi görünen bir şekilde çarpıtılmıştı - sanki içlerinde işkence görmüş ruhlar hapsolmuş gibiydi.

"İşte," diye koridorun sonunu işaret etti Mirai, "burası Arabella'nın odasıydı."

Ahşap yüzeyinde altın rengi ve oymalı desenler bulunan çift kapının önünde durduk. Bir yandan nefesimi tutarken bir yandan da anahtarı kilide soktum. Yüksek sesli bir tıkırtı ıssız odada yankılandı. Mirai kapıları iterken kuzey kanadının duvarları açıldı.

Kapının eşiğinden geçtik ama ayaklarım girişte takıldı. Odanın içine bakakaldım. Neden toz ve örümcek ağlarıyla dolu bakımsız bir oda hayal ettiğimi bilmiyordum... eski ve iyi bir şey, oldukça... *ürkütücü* görünüyordu. Ama tam tersiydi.

Oda tertemizdi. Temizlik görevlilerinin odayı temiz ve düzenli tuttuğu anlaşılıyordu. Oda benimkine oldukça benziyordu. Ortada büyük bir sayvanlı yatak, özenle yapılmış, ipek perdeler ve daha fazlası sayamayacağım kadar çok yastık vardı. Yatağın her iki yanında iki komodin, solunda bir şifonyer ve labirente bakan büyük bir pencere vardı. Pencerenin diğer tarafında bir boy aynası daha vardı, çerçevesi kalın ahşaptan yapılmış ve oyma çiçek tasarımı... iyi, süslü ve

tertemizdi. İki kristal avize vardı ve ta pervazlarında altın rengi ipuçları vardı. Duvar kâğıdı altın iek desenliydi ve son kadını dokunuşu veriyordu.

Yatak odası tıpkı benimki gibi antikaydı - ve tıpkı kalenin geri kalanı gibi.

Mirai neredeyse sabırsızlıkla çekmeceleri karıştıırken ben kapının yanında durdum. Sanki açılmalarını ve ona gizli bir geçit göstermelerini bekliyormuş gibi duvarlara bastırdı. Odanın bir tarafında bir şey bulamayınca diğerk çekmecelere doğru yürüdü, açıp kapattı.

Aranıyor.

Sıra dışı görünecek bir şey bulmaya çalışarak şifonyere doğru yürüdüm. Kısa bir an için suçluluk hissettim. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi.

Etrafı araştırmak yanlıştı.

Ama yine de Arabella bir asırdan fazla bir süre önce ölmüştü. Hikayeleri defalarca anlatıldı, her versiyonu bir öncekinden farklıydı. Ve sonuçta bu kale Killian ve bana aitti.

Onunla birlikte gelen her sırrı ben keşfedecektim.

Belki de Mirai ve ben ölü ruhları dinlenmeye bırakmalı ve sırların onlarla birlikte gömülmesine izin vermeliydik. Ama lanet olsun, parmaklarım *her şeyi* bilmek için *kaşınıyordu*.

Hikâyelerini neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum. Ama bunu iliklerime kadar hissettim.

Bilmek istedim.

Bilmem

gerekiyordu.

Bir haftadır bunu takıntı haline getirmiştım.

Küçük kare bir mücevher kutusu dikkatimi çekti. Ona uzandım ama alt kısmı yüzeye yapışmıştı.

Merakla parmaklarımı etrafına doladım, sanki şifonyere yapıştırılmış gibi güzel kutuyla mücadele ettim. Bileğimin bir hareketiyle Yandan bir tıkırtı sesi geldi, durakladım ve sonra... şifonyerin bir çekmecesı açıldı, içinden yığın yığın kitap ve... mektuplar ıktı.

Sıradan mektuplar değildi. El yazısıyla yazılmışlardı; bazıları zarfların içinde mühürlüydü, diğerkleri ise üst üste yığılmış ve birkaç ince iple birbirine bağlanmıştı.

"Vay anasını, mektupları bulmuşsun!" Mirai neredeyse ciyak ciyak bağırarak yanıma geldi. Sanırım buldum...

Kalbim gök gürültülü bir fırtına gibi göğüs kafesime çarptı ve bacaklarım güçsüzleşti.

Arabella'nın sırları... ve aşk hikayesi tam buradaydı. Bu sayfalarda yazılı.

Çekmecedan yığını çıkardım ve eski kitapların ve kâğıtların misk kokusu burnumu sızlattı. Mektuplar o kadar eskiydi ki bazıları kırışmış ve yırtılmıştı. Siyah mürekkep bitmiş, kahverengi kâğıtta hafifçe solmuştu ama kelimeleri hâlâ seçebiliyordum.

Kâğıtlarda, defalarca katlanıp açıldıkları için çok sayıda kırışık çizgi vardı.

Mektupta bazı lekeler vardı... *Gözyaşı lekesi mi?*

Mirai hayretle, "Arabella'nın hayatı senin ellerinde," dedi.

Parmaklarım yığının en üstündeki ilk mektuba dokundu. Marchioness Wingintam'ın el yazısına hayran kaldım, gözlerim her el yazısı kelimeyi, yıllar önce yapılmış dikkatli kalem darbelerini okşadı.

Sevgili kocacığım,

Düşüncelerim seninle dolu.

Bana olan nefretin, çünkü ben senin en çok istediğin şeyi aldım.

Yakışıklı yüzün,

sağlam ellerin,

Hınzır gülüşün, Ve

yumuşak gözlerin.

Benim için yaratıldığına ve ruhlarımızın bir olduğuna inanmak istiyorum. Ama bunu nasıl düşünebilirim...

Benimle yatarken hala onu hayal ediyorsun.

- A

Ve böylece, bana ait olmayan ama beni çağıran bir aşk hikayesinde kayboldum. Trajedi vaadiyle beni cezbettiler.

Beni umutsuzluğun derinliklerine sürükledi. Ve güzel hüznüyle beni baştan çıkardı.

ALTINCI BÖLÜM

Juliana

Altı ay sonra

*Kaybolduk,
aşkın deliliğinde. Kış
günlerinin ayazı gibi.
Senin aşkın soğuk,
Keşke,
Hikâyemiz önceden haber verilmiş olabilir.
Acı üç katına çıkmayacaktı.
- A*

Yarısı yırtılmış mektubu katladım ve pencere kenarındaki koltuğa, kalçamın yanına koydum. Arabella'nın yazdığı her bir mektubu ve şiiri okuyarak bir hafta geçirdim ve okuduğum her soluk kelimeyle beni onun hayatının ve kalp kırıklığının daha da derinlerine sürüklediler.

Kahverengi kâğıtları karıştırıp en çok sevdiğim şiirleri seçiyordum. Bazı günler, acıya çok aç olduğum için, şiirlerini tekrar okurdum. Bugünkü gibi.

Wingintam Markizesi sefalet dolu bir hayat yaşadı. Onun dokunuşuna dayanamayan bir adama aşık oldu. Başka bir kadın için yas tutan bir adamı sevdi.

Arabella'nın hayatı yapayalnızdı ve kaybettiği her çocukla birlikte kocasının şefkati için umutsuzluğa kapıldı, ancak sonunda onun soğuk gözleri ve sevgisiz elleriyle karşılaştı. Gece gündüz kocasına bedenini sunuyordu, çünkü kendini kocasına yakın hissettiği tek an buydu.

Yine de tutkusunu sevgilisine sakladı, karısına asla. Arabella yalnız öldü.

Elias'ın sevgilisi için yaptırdığı çardağın altında son nefesini verdi.

Kaderin ne kadar acımasız olabileceğini herkesten daha iyi anlıyordum.

Ahırların olduğu pencereden dışarı baktım. Son dört aydır kendimi kendi kütüphanemden çok Arabella'nın özel kütüphanesinde bulmuştum. Seyisin atlarla çalışmasını izlerken buradaki manzara çok güzeldi.

Geçen hafta özellikle bir at dikkatimi çekti - beyaz olan. Adaya yeni gelmiş bir attı.

O kadar güzeldi ki, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Kısarak daireler çizerek dörtlüye giderken rüzgâr uzun beyaz yelesini havaya savuruyordu. Oyuncu bir kısraktı ve genç olduğunu tahmin ediyordum. Seyisin onu tımar etmesini, güzel tüylerini taramasını izledim.

Yaşlı adam başını kaldırdı ve pencereden gözüme takıldı. Her zaman yaptığım gibi ona el salladım. Gülümsedi ve dikkati tekrar kısrağa yöneldi.

Keşke oraya gidecek cesaretim olsaydı.

Yanağımı cama dayayarak kısrağı ve seyisi birlikte izledim. Boşluk göğsümü tırmaladı ve gözlerimin arkası diken diken oldu.

Bir gün geçti ve kendimi yine burada, pencereden dışarı bakarken buldum.

Ertesi gün gözlerimi beyaz kısraktan alamadım. Bir gün daha geçti.

Bir hafta.

Ta ki...

Bu muhteşem yaratığa daha yakından bakmak istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, bunu iliklerime kadar hissediyordum, damarlarımda hissediyordum ve bu yüzden hiç düşünmeden, iki kez düşünmeden ayaklarım beni ileri itti.

Mektupları pencere kenarındaki koltuğa bıraktım ve Arabella'nın özel kütüphanesinden çıktım. Kendimi koridorda yürürken ve merdivenlerden inerken buldum.

Körü körüne Emily'nin yanından geçip ahırlara giden yolu takip ettim.

Parmak uçlarımda onun yumuşak tenini hissetmek için. Ona binmek için.

Rüzgarı yüzümde hissetmek.

Bunu istedim.

Kaçırdım.

Ahırın dışında durdum ve kısırağı dikkatle izledim. Seyis şu anda parmaklarını kısırağın güzel yelesinde gezdiriyordu.

Varlığımı fark etmiş olmalı ki omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi.

"Ben de seni bekliyordum," dedi. "Yaklaş. Arkadaş canlısıdır."

Dudağımı çiğnedim. "Beni mi bekliyordun?"

"İki haftadır onu izliyorsun, öyle kaybolmuş ve korktum." Küçük bir kahkaha attı. "Buraya gelmen yeterince uzun sürdü."

"Onun adı ne?"

"Henüz bir tane yok. Ben de seni bekliyordum."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Anlamıyorum...."

"Bu kayınpederinden geç gelen bir düğün hediyesi. O senin."

Verdiği yanıt karşısında şaşırmıştım ama şimdi her şey anlam kazanmıştı. William Spencer bir ay önce beni aramış ve bir kez daha Spencer Malikânesi'ne dönmeye ikna etmeye çalışmıştı. Basitçe reddettim ve sonra ona iyi dileklerde bulundum. Telefonu kapatmadan önce benim için bir düğün hediyesi hazırladığını söyledi. Ama ben bunu pek düşünmemiştim.

Hastalığı kamuoyuna duyurulduğundan beri, kayınpederim Beni Ada'yı geride bırakıp anakaraya dönmeye ikna etmek için birçok kez uğraştı.

Ama yapamadım.

Dedikodulardan, meraklı bakışlardan ve *acımalardan* uzakta, burada güvende olduğum için değildi.

Killian için bir karar vermiştim. Babasına odaklanmalıydı, bana olan nefretine değil. Çünkü eğer orada olursam, kaybettiklerinin sürekli hatırlatıcısı, etinin altına batan diken ve kalbine saplanan bıçak olurdum.

Yollarına çıkmasam daha iyiydi.

Kâğıt üzerinde evli olsak da, kanunen karı koca olsak da, yollarımız kesişmezse belki Killian'ın sonunda huzuru bulacağını umuyordum.

Belki başka biriyle, ona benden daha çok yakışan bir kadınla.

Boğazımı temizledim ve seyisle kısırağımın arasına baktım.

"Adın ne senin?"

"Gideon," diye kendini tanıttı. "Hizmetinizdeyim leydim."

"Ben-"

Büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Julianna, biliyorum."

"Çok güzel," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşıp. Beni hissetti ve bana baktı. Hareketlerimde yavaşım, onu korkutmamaya dikkat ediyordum.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Gideon. Sonunda peçeyle örtülü yüzüme baktı, gözleri uzun süre gözlerimin üzerinde kaldı. Acımasını bekliyordum ama sadece hafif bir merak vardı. "Bay Spencer onun Cerberus için mükemmel bir eş olduğunu söyledi."

"Cerberus mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Solumdaki uzun boylu, siyah aygıra doğru başını salladı. Tüm dikkatim kısırağında olduğu için onu daha önce fark etmemiştim. Bir ahırdı ve merakla atıma bakıyordu. "Cerberus Killian'a ait. Biraz huysuzdur ve saldırganlaşabilir. Killian dışında kimse ona binmez," diye açıkladı yaşlı adam.

Alaycı bir ses çıkardım. Elbette Killian'ın kendi şiddet eğilimlerine uygun huysuz bir atı olacaktı. Ve tabii ki aygırına Hades'in üç başlı köpeğinin adını vermişti. Ne kadar da orijinal.

"Atlardan korkuyor musun? Biraz sert görünüyorsun. Sana zarar vermez; çok naziktir."

"I-"

Damarlarımda yıpranmış sinirler dolaştı ve bacaklarım titremeye başladı. Boğazımdaki ağır yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "On yaşındayken küçük bir... olay yaşadım. Ata binmeyi öğreniyordum ve atımdan düştüm."

Yine de küçük bir olay değildi.

Beyin hasarı nedeniyle dokuz gün komada kaldım...

Nöbet geçirerek uyandım.

Ve bu güne kadar.

"Peki, ata binmeyi biliyor musun?" diye sordu, başını merakla yana eğerek.

Sertçe başımı salladım. "Biraz. Birkaç yıl önce öğrendim."

Uzanıp ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda, titrek bir elimi öne doğru uzattım. Parmaklarım onun güzel ve yumuşak uzun yelesine değdi.

Gideon elimi kavradı ve kısırağın göğsünü okşamama yardım etti. Toynaklarını yere vurduğunda bir çığlık attım, biraz huzursuzlanmışım. "Duygularını hissedebilir. Sakin olun. Gergin olma." Elimini bıraktı ve küçük bir adım geri çekilerek benimle kısırağımın bağ kurmasına izin verdi.

Elimi onun yanında tuttum ve yavaşça okşadım. Çok yumuşaktı; parmak uçlarımdaki altındaki hissi hoşuma gidiyordu. Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca onu okşadım, güzel, beyaz kısırağımla anın içinde kayboldum.

"Selam koca kız," diye fısıldadım, başımı ona yaklaştırarak. Yavaşça yanağımı böğrüne bastırdım. "Sence arkadaş olabilir miyiz?"

Yanıt olarak iç çekti.

Bir adım öne çıktım ve başını eğerek omzuma doğru yaklaştı. Nefesi yanağımı ısıtıyordu. Siyah peçemin altından gülümsedim. "Bu bir evet mi?"

Yavaşça burnunu okşadım. "Tanrım, çok güzelsin."

Derin bir nefes verdi ve ben de nefes alıyormuş gibi yaptım. "Az önce benimle aynı fikirde miydin? Tabii ki katıldın. Gelmiş geçmiş en güzel şey olduğunu biliyorsun."

Ona kadife burnunun üzerinden bir çizik attım. "*Ragna*."

Yanıt olarak homurdandı ve gözlerimiz buluştu. "Senin adın *Ragna*."

Bir an geçti, karanlık bakışlarında bir şey vardı.

Kalbimde sıkışan duygular - tam olarak tarif edemediğim bir şey.

Yalnızlık.

Umutsuzluk.

Birinin beni gerçekte olduğum gibi görmesi için çaresizlik.

Ragna beni *gördü*. Peçeyi ya da günahlarımı görmedi. Geçmişimi ya da kırık kalbimi umursamadı. Yargılamadı. *Beni* gördü - *Julianna*'yı.

Ragna başını geriye attı, yeleleri uçtu ve çok uzun zamandır ilk kez gülümsediğimi hissettim. Gerçekten, tüm kalbimle.

"Ben de seni bekliyordum *Ragna*. Çok iyi arkadaş olacağız."

Killian

Bir hafta sonra

Onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Bir saman yığınının arkasına saklanmış, Piskopos Romano'nun isteği üzerine eğittiğim siyah aygır Coal'u hazırlarken beni izliyordu.

Kömür inatçı bir kömürdü.

Bırakın binmeyi, kimsenin ona yaklaşmasına bile izin vermiyordu. O vardı Bishop'un işe aldığı diğer iki at eğitmenini yaralamıştı.

Yardım istedi, tam olarak hayır diyemedim.

İlişkimizi dostane tutmamız gerekirken değil. Babam beni önceden Bishop'un benim geleceğim olacağı konusunda uyarmışken değil. Kayınpederim ve ben onu memnun etmek için her şeyi yapmak zorundaydık, öyle ki kızını bana seve seve teslim etsin.

Özellikle de Coal'ın bana ihtiyacı olduğunu bildiğim zamanlarda.

Bazıları, atlarla aram çok iyi olduğu için onlarla konuşma gücüne sahip olduğumu söylerdi.

Bakışlarını onu samanların arkasında yakaladığında Grace saklanmak için acele ettiğinde platin sarısı saçlarının parıltısını hâlâ hatırlıyordum.

"Orada olduğunu biliyorum," diye seslendim, bir elimi Coal'ın göğsüne sürterek. Topuklarını yere vurdu ve neredeyse homurdanarak başını yana çevirdi.

"Evet, evet. Benden nefret ediyorsun," diye mırıldandım inatçı aygıra.

Kızın beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Artık çıksan iyi olur," dedim. "İnsanların bana gizlice yaklaşmasından hoşlanmam ve Coal'un sağı solu belli olmaz. Sonunda yaralanabilirsin."

Bu işimi gördü. Küçük bir gıcırta çıkardı ve çevresel görüşümden onun saman yığınının arkasından çıktığını gördüm.

"Peki siz kimsiniz, Bayan...?"

Ellerini sıktı. "Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Sen hırsız mısın?" Sert bir şekilde sordum. Ama öyle olmadığını zaten biliyordum.

Her şeyden önce, ne giyinmiş ne de bir hırsıza benziyordu. Üzerinde bir Üzerinde lavanta rengi bir elbise vardı ve elbisesi kalçalarının ortasına kadar iniyordu. Saçları gevşekti, şakaklarının iki yanında iki küçük örgü vardı ama geriye doğru çekilip dalgalarının arasında kayboluyorlardı. Ayak bileğine kadar uzanan botları siyah ve deriydi.

Yeni.

İkincisi, hırsız olamayacak kadar kıpır kıpırdı.

Ve üçüncüsü, Bishop'un güvenliği çok sıkıydı ve onun gibi küçük bir kız kesinlikle içeri sızamazdı. Yani, zaten bir sonuca varmıştım.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi, böyle bir yargıdan açıkça rahatsız olmuştu.

Coal'un dikkati onun üzerindeydi ve bu bakışı çok iyi biliyordum.

Ondan kesinlikle hoşlanmıyordu ve onun varlığından dolayı kendini tehdit altında hissediyordu. Bir elimi onun üzerinde tutarak koca canavarı yatıştırmaya çalıştım. "Yanlış bir şey yaptın ve şimdi Kaçıyor musun?"

Dudakları inceldi. "Hayır."

"O zaman neden bana adını vermiyorsun?"

"Çünkü istemiyorum."

"Kabul edilebilir bir cevap değil prenses," diye homurdandım.

Dudakları aralandı ve keskin bir nefes alışını izledim. "Kim olduğumu zaten biliyorsun," diye suçladı.

Dudaklarım kıpırdadı. "Şimdiden bir fikrim olabilir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana doğru yaklaştı. "Söyle bana," diye meydan okudu.

"**Sen** söyle," diye karşılık verdim. Coal başını geriye attı, tepindi ve küçük bir of çekti. Bugün bütün gün uslu bir çocuk olmuştu ve davetsiz misafirimizin bunu berbat etmesini istemiyordum, bu yüzden aygırı ahırına geri götürdüm. Mutlu bir şekilde içeri girdi ve ben de arkasından mandalı kapatıp içeride güvenli bir şekilde kilitletiğinden emin oldum.

Zaten iki kez kaçmaya çalışmıştı.

Kızla bir kez daha yüzleştim ve terli avuçlarımı pantolonuma sürttüm. Bugün Coal'u eğitmek için burada olmamam gerektiği için hâlâ ofis kıyafetlerimi giyiyordum ama bu bir son dakika kararıydı. Onun inatçı ve huysuz kıcını özlemiş olabilirim.

Beni dikkatle süzdü, bakışları cilalı deri ayakkabılarımdan bacaklarıma, oradan da karnıma kaydı. Gözleri bir süre daha beyaz gömleğimin üst kısmının açık olduğu göğsümde oyalandı; düğmeler çözülmüştü ve ben Kömür ile çalışırken kollarım dirseklerime kadar çekilmişti.

Bir kirişe yaslandım ve ayak bileklerimi çaprazladım. "Beni kontrol etmeyi bitirdiğinizde, lütfen kendinizi tanıtmaktan çekinmeyin."

Öfkeyle nefesi kesildi. "Seni kontrol etmiyordum."

Kaşlarımı çattım, kızarmasını ve nefesinin altında mırıldanmasını izledim. "**Senin** adın ne?"

"Killian," sonunda kendimi tanıttım. "Killian Spencer."

Çenesi gevşedi ve kekeledi. "Sen-"

Sağına soluna baktı ve ellerini birbirine vurdu. Bu kadar şaşkın bakarken bu kadar **güzel olmasaydı**, geniş gözleri komik olabilirdi.

Yuvarlak yüzü. Beyaz-sarı saçları. Gri gözleri. Pembe dudaklar ve kıvrımlı bir vücut. Genelde esmerleri tercih ederim ama bu kadın için kesinlikle bir istisna yaparım.

"Sen... Killian Spencer'sın. William Spencer'ın oğlu? Burada ne işin var, babamın atını mı eğitiyorsun?" diye saçmaladı, belli ki şoktaydı.

Ah.

*Bu da şüphelerimi doğruladı. Bishop'ın kızıydı.
Ve beni babasının tuttuğu bir seyis sanmış olmalı. Ne kadar komik.
Ellerimi siyah pantolonumun ceplerine soktum, onu izliyordum.
Yeterince hızlı cevap vermediğimde, "Gitmem gerek," diye nefes aldı.
"Burada olmamalıyım."*

Zaten geriye doğru yürüyordu ve ahırların köşesinde kayboluşunu izledim. Bana adını söylemeden gitti.

*Ertesi gün onu tekrar
gördüm. Ve ertesi gün.*

Ve ondan sonraki gün.

Kaçmak gibi bir alışkanlığı vardı ve her seferinde ona izin verirdim. Ta ki...

Viski bardağını tezgahın üzerine çarptım. Üç uzun yıl sonra bile öfke hâlâ içimdeydi. Daha az insan ve daha çok canavar olana kadar içimde delikler açıyordu. Ve hepsi *onun* yüzünden oldu.

Gözlerimi kapattım. Anılar artık beni ne üzüyor ne de canımı yakıyordu çünkü çok öfkeliydim.

Julianna.

Karım.

Hayatımda sahip olduğum tek iyi şeyi çaldı.

Siyah ve dantel tülün gizlediği yüzü, kapalı göz kapaklarımın ardında parladı. Onunla arama mümkün olandan daha fazla mesafe koymuş olsam da, o hâlâ *buradaydı*. Kafamın içinde. Aldığı her nefeste benimle alay ediyor, günün her dakikasında benimle alay ediyordu.

Basit bir bilek hareketiyle hayatımı mahveden kadını Gracelynn'imden daha çok düşünmem nasıl mümkün olabilirdi?

Kalp kırıklığı çoktan unutulmuştu. Artık kalbim kırık değildi; sadece çok *kızgındım*. Julianna'ya. Babama... herkese ve her şeye. Kızgın olmak incinmiş hissetmekten daha kolaydı.

Kalp kırıklığı beni zayıflattı.

Öfke bana bir amaç verdi.

Düğünümüzün üzerinden altı ay iki hafta geçmişti, onu adada bıraktığımdan beri. Evliliğimizin birkaç haftasında geri döneceğini ve eş olarak haklarını talep edeceğini düşünmüştüm. Birlikte kalmamızı, aynı yatağı ve hayatı paylaşmamızı bekler sanmıştım.

Ancak Julianna adada kalmaya devam etmekle kalmayıp burayı evi haline getirerek beni şok etti. Bishop ondan anakaraya geri dönmesini istediğinde, o bunu reddetti.

Babam onu Spencer Malikanesi'ne geri dönmeye ikna etmeye çalıştığında, Rosa-Maria Adası'na çoktan yerleştiğini ve orayı sevdiğini söyledi.

Dedikodu çok geniş bir alana yayılmıştı ama hem babam hem de Piskopos bunu engellemeye çalışmıştı. Babamın hastalığı halka duyurulduğunda başarılı oldular.

Odak noktası Julianna ile olan başarısız evliliğimden babamın bu dünyada kalan az zamanına kaymıştı.

Doktor *beyinde bir tümör olduğunu söylemişti*. Ameliyat edilemezmiş. Ve en kötüsü, invazivdi ve hızla büyüyordu. Bir doktor babamın bir yıldan az ömrü kaldığını söyledi. Bir diğeri ise on sekiz ay ömür biçti. Radyasyon tedavisi ya da kemoterapi deneyebileceğini söylediler ama yüzlerindeki ifadeyi hatırlıyorum - acıma ve *yenilgi*.

Her şeyin babamın şansına ve Tanrı'nın isteğine bağlı olduğunu söylediler.

Ama siktir et. Hala "şansa" ve "Tanrı'ya" güvenmek zorundayken bilim ve evrime ne gerek vardı?

Babam ölmek üzereydi ve onun dileklerini gerçekleştirmek ve Piskopos Romano ile yaptığımız sözleşmeyi yerine getirmek için yaklaşık on ayım vardı.

Romanos ve Spencer'lar için bir varis.

İki aileyi kan bağıyla birbirine bağlayacak bir çocuk.

Yumruğum bardağımın etrafında sıkıştı. "Siktir," diye tısladım nefesimin altında ve viski şişesine uzandım.

"Bugün keyfin yerinde." Babam da yanıma gelerek bana katıldı. Benden önce şişeyi kaptı ve viskiyi bardağıma doldurdu.

"Hazırlandın mı?" diye sordu, neredeyse tembelce, ama ses tonundaki tehdidi fark etmedim.

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum almadan önce, "Beni kendi evimden kovuyorsun," diye terslendim.

"Senin evin karınla, Killian. Eğer o buraya gelmiyorsa, sen ona gideceksin." Sanki beş yaşında bir çocukmuşum ve hayatta hâlâ babamın rehberliğine ihtiyacım varmış gibi konuşuyordu.

Evet, hayır. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum ve bunun Julianna Romano ile hiçbir ilgisi yoktu.

"Yerine getirmen gereken bir sözleşme var," diye hatırlattı babam. "Ve benim de fazla ömrüm kalmadı. Gitme vaktim gelmeden torunumu görmek istiyorum."

Sağ ol baba. Bu hatırlatmaya kesinlikle ihtiyacım vardı.

Annem sevgilisiyle Avrupa'ya seyahat ediyordu ve babam ölüyordu. Ölen kız arkadaşımın aynı zamanda katili olan kız kardeşiyle evlendim ve karımdan nefret ettim.

Öfkeyi içinize çekin, diğer duyguları dışarı atın.

Bardağı mermer tezgahın üzerine bıraktım ve oradan uzaklaştım.

"Julianna sandığın gibi kötü biri değil, Killian," diye seslendi babam. "O bir kazaydı."

Durakladım. Ateş damarlarımı yaladı ve omuriliğimin altından başlayan öfke kıvılcımını hissettim ve yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Seçme şansı vardı," diye homurdandım. "O arabayı kullanmamalıydı. gece. Özellikle de sarhoşken. Kaza olsun ya da olmasın, Gracelynn'i o öldürdü."

Yaklaştığını duydum ve babam önümde durdu. Çenesi kare şeklindeydi ve solgun yüzü sertti. Aynı boydaydık ve eskiden aynı yapıdaydık. Ama babam son üç ayda kilo kaybetmişti. Ölüm kemiklerinin içine işlerken gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum.

"Sana zaman tanımaya çalıştım, Killian," dedi, sesi sert ve inatçıydı. "Julianna'nın karın olacağı gerçeğini kabullenmen için iki yıl. Sonra sana altı ay verdim. Onu mihrapta bıraktın, evliliği tamamlamadın, onu adada bıraktın ve Spencer Malikânesi'ne tek başına döndün. Ama artık umurumda değil. Onunla evlendin ve sorumluluk almalısın. O senin karın ve gelecekteki çocuklarının annesi. Bu ilişkiyi çözmeni bekliyorum. *Şimdi*, çok geç olmadan."

Çenem sıkıştı ve babamla gözlerimi kilitledim - ikimizin de kaybetmeye hazır olmadığı sessiz bir savaş.

"Şafakta Rosa-Maria Adası'na dönmeni bekliyorum ve bu *son* sözüm."

Dudaklarım inceldi.

"Anlaşıldı mı, Killian?"

Göğsümde büyük bir delik açıldı ve babama sertçe başımı sallayıp oradan uzaklaştım.

"Hayatımın geri kalanını Gracelynn'e yaptıklarından pişman olmanı sağlayarak geçireceğime yemin ediyorum. Seni incitmeye, kırmaya... ve ömrümüzün sonuna kadar senden nefret etmeye."

günler. Asla senin koruyucun olmayacağım, asla senin savunucun olmayacağım; hikayendeki kötü adam olmaya yemin ediyorum."

"Sağlıkta ve hastalıkta, kederde ve acıda, hayatımın her gününde, en kötü kabusunuz olacağım."

"Ölüm bizi ayırana kadar..."

Julianna ve ettiğim yeminlerle yüzleşme vakti gelmişti. O, yarı ölü kalbimi saran karanlıktı; bugün olduğum adam olmamın sebebiydi.

Dünya beni Killian Spencer olarak görüyordu - parmağının ucunda servet ve güç olan adam. Takım elbiseli bir beyefendiydim. Kameraya gülümsedim, el sıkıştım ve benden bekledikleri her şeyi yaptım.

Adalet için deli gibi çabalayan bir avukat.

Mükemmel ve temiz bir sicile sahip bir politikacı.

Ama kimse Killian Spencer'ın derisinin altında gizlenen canavarı gerçekten bilmiyordu.

Geliyorum, Beasty. Ve hayatın asla eskisi gibi olmayacak.

YEDİNCİ BÖLÜM

Juliana

Ragna'yı topuğumla biraz dürttüm. Bu onu ürküttü ve sakın bir yürüyüşe geçmeden önce ileriye doğru üç hızlı adım attı.

"Aferin kızıma," diye övdüm, bir elim dizginindeyken parmaklarımı yelesinde gezdirdim. Ragna sanki beni anlamış gibi homurdandı ve sesi *memnun olmuş gibiydi*.

"İyi gidiyorsun," dedi Gideon, kısrağıma ayak uydurarak. Onun yanında yürüyordu, eli Ragna'nın dizginindeydi, biraz çılgınlaşırsa ve ben onu tutmakta zorlanırsam diye ona rehberlik ediyordu.

Bu benim Ragna'ya beşinci binişimdi. Ağırdan alıyorduk ama her gün onunla geçirdiğim bu zamandan keyif alıyordum. Nazik bir yaratıktı ve Gideon bana sabırla rehberlik ederken oldukça iyi anlaşıyorduk.

"Doğuştan yeteneklisin." Gideon gülümsedi.

Övgüsü ve babacan gülümsemesi altında kızardım ama söylediği gibi doğal olmaktan çok uzaktım. Tüm çabayı atım gösterdi; beni kişisel alanına yönlendirmesine ve istediğini *yapmasına* izin verdim. Beni sırtına aldı ve sırtından indirmede. Beni binicisi olarak kabul etti ve bana tekrar bir atın üstüne oturma şansı verdi.

Ragna benim için yaratılmış.

Uzun boynunu okşadım, elimi boynunun kenarlarına sürttüm. "Dörtnala gitmek ister misin aşkım?"

Gideon dizgini bıraktı ve ben de Ragna'yı büyük arenanın ortasına doğru yönlendirdim. Yavaşça, dörtnala koşmaya başladı. Uyluklarım sıkıştı, kalçalarım bir an için gerildi, kemiklerime yayılan bir ağrı hissettim ama aldırmadım. Ellerim dizginleri kavradı ve topuğumla onu tekrar dürterek daha hızlı gitmesi için cesaretlendirdim.

Rüzgâr yüzümde esti, siyah peçem dalgalandı ve esinti çıplak tenimi okşadı. Nefes aldım, göğsümün sıkıştığını hissettim.

yüksek sesle nefes verdim. Bedenim gevşedi ve Ragna'nın tepesinde sallanarak oturdum.

Dilimi şaklattım ve o da emrimi anladı, kalbim boğazıma düğümlenene ve midem hala içimde olduğunu bilmediğim kelebeklerle çırpınana kadar daha hızlı gitti. Dalgaya bindim, onun gücünü popomun altında ve uyluklarıma karşı hissettim.

Ragna büyük bir kızdı ama Tanrım, kendimi *güvende* hissetmemi sağladı.

Rüzgâr onun yanından geçip siyah saçlarımı yüzüme savurdu ama elimde değildi. Küçük bir *kahkaha attım*. Yer hızla yanımdan geçip giderken duyduğum tek ses toynak sesleri ve kalbimin kulaklarımda güm güm atmasıydı.

Durduğumuzda Gideon oradaydı, yüzü hafifçe solmuştu ama dudaklarında şefkatli bir gülümseme vardı. "Kahretsin, ufaklık. Bir an için beni korkuttun ama sonra onu yakaladığını gördüm. O da seni yakaladı. Ona çok güzel bindin, Julianna."

Ragna'yı okşadım ve o da elime doğru iç çekti. Gideon elimi tutarken dizgini çözdüm, sağ bacağımı salladım ve kısrağımdan inerken sol ayağımı üzengiden kurtardım. Ayaklarım yere bastığı anda, bacaklarım altımda kaldı.

Gideon da ben de bunu bekliyorduk ve o da hazırlıklıydı, bana doğru uzanmaya başlamıştı bile. Kolu belime dolandı ve beni dik tuttu.

Küçük, titrek bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim, Gideon."

Beni kendisine bağlı tuttu. "Hizmetinizdeyim leydim."

"Siz mükemmel bir beyefendisiniz," dedim alay ederek.

Cevap olarak göz kırptı. Gideon yakışıklı bir adamdı ve muhtemelen babamla aynı yaşlardaydı ama çok farklıydı. Duygularıyla, sözleriyle ve olduğu gibi davranmasıyla.

Piskopos Romano kötü bir baba sayılmazdı. Ama korumacıydı ve *çok* meşgul.

Mükemmellik bekliyordu.

Kusurlarım sayılamayacak kadar çoktu ve bedenimden kalbime, oradan da ruhuma kadar her yerim kusurlarla doluydu.

Gracelynn her zaman onun favorisiydi, bunu asla yüksek sesle söylemese de. O öldükten sonra, onun tek çocuğu oldum ve kusurlarım sayılamayacak kadar çok olsa da, ben hala onun kanındanım ve geriye kalan tek ailesiydim.

Benden beklentileri yüksekti, ama benden istediği her şeyi yaptım.
Ben.

Sonunda, sadece onun onayını istedim. Ve bunu da evlenerek elde ettim.
Killian, beni *öldürse* bile.

Tekrar kendi başıma ayakta durabileceğimi hissettiğimde, Gideon'un kolunu okşadım ve o da beni serbest bıraktı. Ayaklarım yerde dengesiz duruyordu ve bacaklarım titriyordu ama Ragna'ya yaslandım ve onun beni desteklemesine izin verdim.

Üç yıl.

Aradığım şeyi bulmam üç yılımı aldı. Ragna'da bulduğum özgürlüğü.

Kısrığım ve benim aramdaki inkar edilemez bağ.

Aramızdaki hikaye - gözlerindeki bakış ve kalbimin

Sıkıştırılmış.

Alnımı burnuna bastırdım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ona. Yumuşak bir nefes verdi, benimle kendi dilinde konuşuyordu. Onun da aynı duygularla karşılık verdiğini hayal ettim.

"Julianna!" Ragna'dan irkilerek uzaklaştım ve omzumun üzerinden baktığımda Mirai'nin kollarını sallayarak bana doğru koştuğunu gördüm.

Kısrığımdan uzaklaşıp ona doğru bir adım attım. Gideon Ragna'nın dizginini tutup onu ahırına geri götürdü ve Mirai önümde dururken kasılarak uzaklaştı. Eğilmiş, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, yüksek sesle nefes alıp veriyordu.

Sırtını sıvazladım ve nefes almasını bekledim. "Sen neden koşuyor musun?" Doğrulduğunda sordum. Konuşmak ister gibi dudaklarını araladı ama sadece biraz daha nefes nefese kaldı. "Ne oldu?"

"Killian," diye nefes nefese kaldı.

Kalbim midemin çukuruna düştü. "Killian burada. Adada."

Mirai'nin bana Killian'ın olduğunu söylediği yemek odasına doğru bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı yürürken siyah elbisem ayaklarımın etrafında sallanıyordu.

Onu otuz kişinin rahatlıkla sığabileceği uzun yemek masasının başında otururken buldum. Emily'nin bugün öğle yemeği için hazırladığı sulu biftekten tembelce bir ısırık aldı.

Killian yemek odasına girdiğimi fark etmiş olmalıydı ama varlığını kabul etmedi. O yemeğini yerken ben sütunların yanında durdum, geç ögle yemeğinin tadını çıkarıyordu ve bana hiç bakmadı bile.

Sessizce onu izledim. Takım elbisesi kırışmamıştı, siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve sinekkaydı tıraş olmuştu; kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, güçlü kollarını gösteriyordu ve omurgası sandalyeye yaslanmıştı, omuzları gergindi.

Killian Spencer tam bir asilzade gibi görünüyordu.

Bulunduğu her odaya hükmediyordu ve bu yemek odası da farklı değildi. Hava gerginlikten cızırdıyor ve soğuk basınç altında çatlıyordu.

Acele etmeden bifteğini özenle parçalara ayırdı ve şarabından yavaşça yudum aldı.

Tabağı temizlendikten sonra peçetesiyle ağzının kenarını sildi.

Killian sonunda varlığını kabul etti ama hâlâ bana bakmıyordu:

"Eminim bu sözleşmeli evlilikte senden ne beklendiğinin farkındasındır."

Omzumu dikleştirerek bir adım öne çıktım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. "İkimizden de ne beklendiğini biliyorum, evet."

"Bir eş olarak görevinizi yerine getirmediniz-"

"Kendi başıma hamile kalamam, Killian," diye tersledim. "Sanırım bunun farkındasın ve eğer nasıl çalıştığını bilmiyorsan, sana bir anatomi dersi verebilirim. Bir PowerPoint hazırlayayım mı? *Karınızı nasıl hamile bırakırsınız*, başlık bu olacak."

Çenesi sıkıştı ve parmak eklemleri beyazlaşarak masayı kavradı. "Cesur olmak için yanlış zamanı seçtin Julianna," diye yavaşça tehdit etti.

Sertçe nefes aldım, dizlerim titriyordu.

"Seni becermekten ya da hamile bırakmaktan bahsetmiyordum. Karım olarak görevlerinden bahsediyordum. Çocuğumu taşımak ve doğurmak dışında."

Ciğerlerim sıkıştı. Dudaklarımı yaladım ve asitli safrayı öğürmeden önce yuttum. Killian beni tedirgin ediyordu... ve tedirgin olduğumda *hatalar* yapıyordum.

Bana pahalıya mal olabilecek hatalar.

"Doğru ya. Kollarında güzel görünmeliydim, kameraya gülümsemeliydim, Hayır etkinliklerinde ve partilerde insanların arasına karışarak onlara nasıl

Evliliğimizin *mutlu* olduğunu. Mükemmel bir yalan.

Güzel bir cephe." "Evet," diye tısladı. "Aynen öyle."

"Sen de bir koca olarak görevlerini yerine getirmedin," diye homurdandım, kelimeleri yutamadan. "Yani ikimiz de bu sözleşmeli evlilik olayında başarısız oluyoruz."

Sonunda kafasını bana doğru çevirdi, kara gözleri parlıyordu. "Boynunu kırmamak için kendimi zor tutuyorum Julianna Romano. Ama yine de ölümünün yavaş ve acı verici olmasını istiyorum."

"Spencer," diye karşılık verdim. "Bayan Julianna Spencer." "Sen benim karım değilsin," diye tükürdü Killian.

"Çok kötü. Biz yasal olarak karı kocayız."

Gürültülü bir çığlıkla sandalyesini itti ve yemek masasının etrafında dönerek ayağa kalktı. Uzun, güçlü bacaklarıyla bana doğru yürüdü, yüzü öfkeden kararmıştı ve dudakları acımasızca kıvrılmıştı.

Göğsünü göğsüme bastırarak kişisel alanıma girdiğinde sırtım sütuna çarptı. Sert bir nefes çektim ve yaralarım *kaşındı*.

Kilian çok yakındı.

Hoşuma gitmedi.

Nefes alamıyordum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimi zedeleyip zedelediğini merak ettim.

Başını eğdi ve viski nefesi dudaklarıma fısıldadı, siyah peçem ağızlarımızın birbirine değmesini engelleyen tek şeydi.

Çok yakındı.

Sıcaklığı etrafımı sardı, kokusu misk gibi ve eşsizdi... Tanıdık. Gözleri karardı, benimkilere dikildi.

Lütfen. Bana bu kadar yakından bakma, çünkü şeytanlarımı göreceksin. Günahlarımı.

Benim

hatalarım.

Yalanlarım.

Benim sırlarım.

"Babalarımız bu evliliği tamamlamamızı bekliyor," dedi, kalın sesi alttan alta bir *tehditle doluydu*.

"Biliyorum." Titreyen ellerimi elbisemin içine gömdüm.

"Sana dokunma düşüncesi bile beni iğrendiriyor ama seni kırmaktan zevk alacağım." Sağ eli yukarı kalktı. Boynuma sürtündü, neredeyse

Parmaklarını boğazıma dolayarak beni uyarmadan önce şefkatle sıktı.
"Bana boyun eğeceksin, *Beasty*."

Ses tonundaki zehir kalbimi delip geçti, zehrini atan organıma batırdı.
Acı... kör edici ve saf bir *ıstırap*tı.

Başparmağı boynumun sol tarafındaki iyileşmiş yara izlerini okşadı.
Yüzüm kadar kötü değillerdi ve pembe, soluk çizgiler halinde iyileşmişlerdi. "Zavallı küçük *Beasty*," diye alay etti Kilian kulağımın dibinde.

Nefesim kesildi.

Ruhum feryat etti.

Kalbim göğsümden fırlayıp ayaklarının dibine serildi ve o da acımasızca kalbimin üzerinde tepindi.

*Günahlarının
kefareтини öde.*

Kendime
hatırlattım.

*Bağışlanmak için
yalvar.*

Gözlerimi kapattım. Bunu hak etmiştim.

Kurtuluş, yanlış yaptığınız kişinin elindedir.

Çılgınlıklarımı ve incinen gururumu yutarak titrek bir nefes aldım.
Ellerim göğsüne indi ve onu sertçe ittim, beni bırakmasına yetecek kadar ve ondan uzaklaştım, aramıza güvenli bir mesafe koydum. Çok yakın olduğumuzda *düşünemiyordum*. Bana dokunduğunda...

Gözlerimiz kilitlendi. "Rızam yok," diye mırıldandım. "Seçme şansın yok," diye mırıldandı.

Dişlerimi sıktım. "Beni zorla mı götürüyorsun?"

Killian'ın gözleri karardı ve zalim yüzü alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben senin kocanım. Bedenin benim hakkım, Julianna." İleri doğru bir adım attı ve ben geri kayarak onun ulaşamayacağı bir yere gittim. Yırtıcı bir hayvan gibi tekrar bana doğru ilerledi. Avın efendisiydi.

Ve görünüşe göre ben onun ödülüydüm. Onun ödül karısı olabilirdim ama bir şehit değildim. Daha kötülerini atlatmışım ve Killian'ın nefretiyle başa çıkmak sorun olmamalıydı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Yeterince yaklaştığında kolu dışarı çıktı ve dirseğimi kavradı. Killian sert bir çekiş yaptı ve göğsüne doğru tökezledim. Başını eğdi ve peçemin üzerinden yanağını yanağıma bastırdı. Dudakları sağ kulağıma değdi. "Bu benim görevim, değil mi?" diye homurdandı. "Benim için Bu evliliği tamamlamak için mi? Seni bir eş yapmak, senden bir anne yaratmak için mi? Benim görevim seni doğurmak, senin görevin de bana

bir varis vermek Julianna.

Spencer." Killian soyadının benimle birlikte anılmasından iğreniyormuş gibi tam adımı tükürdü.

"Hangi yüzyıldansın sen?" Homurdandım. "Kesinlikle bu çağdan değil. Tecavüz tecavüzdür, kocam olsan da olmasan da benim rızama ihtiyacın var ve ben bunu sana vermiyorum."

Kalpsizce kıkırdadı. "Beni reddedecek misin?" Sol elimi kavradı, başparmağı evlilik yüzüğümü okşadı. Yüzüğün bıraktığı izi ortaya çıkarmak için yüzüğü bir parmak eklemimin üzerinden öne doğru sürükledi. "Yüzüğümü takarken beni reddedecek misin? Benim adım senin tenine kazındı, Beasty."

Killian'ın adı benim alyansımın içine kazınmıştı, tıpkı benim adımın onunkinin içine kazındığı gibi. Ama yüzüğünü hiç takmadı. Alyans yüzük parmağımda onun adının izini bırakmıştı.

Elimi çektim, diğer avucum göğsüne çarptı. Kısa bir isyan hareketiydi ama uzun sürmeyeceğini biliyordum. Killian zayıf yönlerimi çok iyi biliyordu. "Evet," dedim.

"Denediğini görmek istiyorum."

Lanet olsun. O bir piçti. *Kalpsiz* bir piç. "Benim tanıdığım adam asla bir kadını zorlamazdı."

"Beni tanıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun, Beasty."

"Yeterince biliyorum," diye tersledim. "Kız kardeşimin tutkuyla bahsettiği adam saygılıydı. Her zaman doğru olanı yapan düzgün bir adamdı. Onun aşık olduğu adam buydu... Oysa karşımda duran adam bir canavardan başka bir şey değil. Bir canavar. Vicdan azabı çekmiyorsun, Killian Spencer."

Gözlerini hızla kırıştırmadan önce gözlerinde bir acı parlaması oldu. Yüzünü bir gölge kapladı ve çenesi seğirdi. "Haklısın. Ben kız kardeşinin aşık olduğu Killian değilim. Onu o gece öldürdün; kız kardeşini öldürdüğün gece. Bravo, Julianna. Bir gecede iki hayatı tek başına mahvettin.

"Üç," diye nefes aldım, göğsümdeki çatlak giderek

büyüyordu. Bu onun duraksamasına neden oldu. "Ne?"

Yutkundum, gözlerim yanıyordu. Bu dövüş tüm enerjimi almıştı ve şimdi... Killian beni *savunmasız* bırakmıştı. "Üç hayat. O gece kendimi mahvettim," dedim sesim titreyerek. "Bunu her seferinde unutuyor gibisin. Sen. Değilsin. Değilsin. Değilsin. Değilsin. Biri. Kim. Olan. Acı çeken. Ben de onu özliyorum. Ben de onu seviyordum. Ve evet, ben de kendimden nefret ediyorum. Senin benden nefret edebileceğinden çok daha fazla. O yüzden hayır, öfken ve nefretin bana hiçbir şey yapmıyor."

"Eğer acımak istiyorsan-"

"Merhamet istemiyorum!"

Sesim duvarlarda yankılandı ve gözleri büyüdü. "Bana karşı ses tonuna dikkat et, Julianna."

"Yoksa ne olur?" Gözyaşlarımı kırıştıtararak meydan okudum. "Pişman olacaksın," diye uyardı.

Ona acı bir gülümseme verdim. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Ben her gün, her seferinde kendime zarar verirken, sen bana zarar vermek için başka ne yapabilirsin?"

nefes al."

"Çok daha kötüsünü yapabilirim."

Göğsümdeki baskı daha da arttı. Şakağımı ovuşturarak iç çektim.

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz, Killian."

Bir elini pantolonunun cebine soktu, gözleri benimkileri delip geçti.

"Buraya başladığımız işi bitirmek için geldim."

Başımı salladım. "Ailelerimizin çaresizce ihtiyaç duyduğu varis."

Dudakları yukarı doğru çekildi ama gülümsemesinde sıcaklık yoktu.

"Bunu kendimiz için kolaylaştırmaya ne dersin? Sadece domal ve bana boyun eğ, Beasty. Eminim sırt üstü ve dizlerinin üzerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur. Bakire olamazsın," diye durakladı. "İş bittiğinde, her yıl sana cömertçe ödeme yapılacak. Hizmetlerin için bir ödeme."

sözleşme."

Yumruklarım elbisemin kumaşına sıkıştı. "Ben sıradan bir fahişe değilim, Killian."

Alay etti. "Özür dilerim. Bunun senin iş tanımın olduğunu sanıyordum. *Gerçekten.*"

"Bu senin için bile küçük bir şey."

Kıkırdadı, geniş göğsü titriyordu.

"Ben bir taşıyıcı değilim," dedim çenemi yukarı kaldırarak ve içimdeki gururun her zerresini dışa vurdum. Ne de olsa babamın kızıyıldım. Romanolar kimsenin üzerlerine basmasına izin vermezdi. Doğru, günahlarımın bedelini ödüyordum. Ama *zayıf değildim* ve kocamın da bunu görmesi gerekiyordu.

"Ben bir taşıyıcı değilim," diye tekrarladım. "Ve rahmim tartışmaya açık değil, Killian. Ancak size onay vermeden önce benim de birkaç şartım var."

Bakışları bana sabitlendi. "Bana şantaj mı yapıyorsun?" "Hayır, bu basit bir uzlaşma."

"Uzlaşma mı dediniz?" dedi yavaşça. "Seninle uzlaşmıyorum ve uzlaşmayacağım."

Arkasını dönüp bizi konuşmamızın ortasında bırakarak uzaklaşmasını izledim. Bu onun kovulduğumu söyleme şekliydi.

Ama işim bitmemişti.

Ya Killian şartlarımı kabul edecekti ya da ihtiyacı olan varisi asla alamayacaktı. Bu sefer top benim sahamdaydı. Tüm güç ellerimdeydi - ya da *rahmimde* mi demeliydim.

Bir adım öne çıktım ve geri çekilen sırtına seslendim. "Ya bu olacak ya da baban umutsuzca görmek istediği torununu daha önce göremeyecek-"

Aniden durdu, başı bana doğru döndü ve gözleri yarıklara dönüştü. "Sen lanet bir kaltaksın."

Evet, ölmekte olan babasından bahsetmenin alçakça olduğunu biliyordum. Ama beni dinlemesini sağlamanın tek yolu buydu.

"Benden nefret ettiğini ve benim bir sürtük olduğumu çoktan anladık. Devam edelim, Killian."

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, öfkeyle.

"Akşam yemeği, otuz gece boyunca her akşam," cesaretimi kaybetmeden önce hızlıca söyledim. "Ve hakaret etmeden sohbet etmemizi bekliyorum. Bu kadar basit. Bu otuz gecedен sonra, ilişkimizi *tamamlamayı* tartışabiliriz. evlilik."

Son cümleyi boğulurcasına söylemek zorunda kaldım. Killian'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Çenesi gerildi. Konuşacakmış gibi dudaklarını araladı ama ben çoktan onun yerine konuşmaya başlamıştım.

"Akşam yemeği saat yedide servis edilecek. Umarım sizi orada görürüm."

Bu sefer arkamı döndüm ve onu arkamda bırakarak uzaklaştım.

Aceleyle merdivenlerden odama çıktım ve içeri girdiğimde kapıyı çarparak kapattım ve titreyen bacaklarım sonunda altımdan çıktı. Kapıya doğru yığıldım ve popom yere değene kadar aşağıya kaydım.

Ne yaptım ben?

Nefes almaya çalıştım ama paniğimden nefes alamıyordum.

Ne. Yaptım. Yaptım mı?

Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken göğsümü tuttum. Odam sallanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Mesafemi korumalıydım, ne isterse yapmasına izin vermeliydim. Beni hamile bıraktıktan sonra, belki beni rahat bırakırdı. Belki ben doğum yapana kadar yine uzaklara giderdi.

Bu ideal bir durum olurdu.

Peki neden benimle daha fazla zaman geçirmesini istedim?

Çünkü aptaldım.

Aptal ve yalnız.

Ve şimdi bir hatanın daha bedelini ödemek zorundaydım.

Çünkü o otuz gece kalbim için kesinlikle acımasız olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julianna

*Aşık olmak güneş ışığı gibidir, Ama
anlarımız zaman içinde kaybolur.
Boğulan bir aşık gibi,
Yine sana kandım,
Ama senin kalbin başkasını özlüyor.
- A*

Düğünümünden bir gün önce Isle Rosa-Maria'ya geldiğimde, gardırobumun çoktan yeni kıyafetlerle doldurulmuş olduğunu gördüm, bunlardan birkaçı benim kişisel zevkimdi, ancak hepsi Killian'ın seçimlerine ve William'ın gelininin gerçek bir Spencer gibi giyinmesini beklediği şeylere göre idi.

Ne de olsa tüm dikkatler benim üzerimde olacaktı.

Nasıl yürüdüğümü, nasıl giyindiğimi, nasıl konuştuğumu.

Aldığım her nefes, yaptığım her hareket, her gülümseme ve her kahkaha.

Yüksek sosyete ve sıradan insanlar beni yargılayacaktı ve eğer beni eksik bulurlarsa, Spencer'in itibarı tehlikeye girecekti.

William, Killian'ın beni mihrapta bırakmasını beklemiyordu gerçi; oğlunun arkasına bile bakmadan adayı terk edeceğini ya da benim tüm beklentilere meydan okuyup *burada* kalmaya karar vereceğimi tahmin etmemişti.

Gardırobumun bir tarafı gece elbiseleri ve resmi kıyafetlerle doluydu. Ayrıca evde rahatça giyebileceğim daha sade elbiselerim de vardı. Diğer tarafta ise kazaklar, bluzlar, kot pantolonlar ve etekler vardı.

Hepsi yeni alınmıştı: lüks ve pahalıydı.

Ben lüks ve zenginlik içinde büyüdüm, bunların hiçbirisi şaşırtıcı değildi ve beni şaşırtmadı da. Eğer Spencer'ların elinde mavi elmaslar varsa

Romanos yeşim taşlarına sahipti.

"Bu bir randevu gibi mi?" Mirai tembelce sordu ve dikkatimi tekrar ona çekti.

"Hayır," diye kestirip attım. "Sadece akşam yemeği."

"O zaman elbise seçmek neden bu kadar uzun sürüyor?"

Mirai'ye ters ters baktım ve o da dudaklarını birbirine bastırarak muzip bir gülümsemeyi gizledi. "Çık dışarı."

Bana dilini şaklattı. "Senden *hoşlanmasını* istiyorsun."

"Mirai," diye uyardım, gardırobumu çarparak kapattım. Yatağımdan sıçrayıp yatak odamdan dışarı fırlamadan önce küçük bir kıkırdama çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı.

Mirai'nin söyledikleri gerçeklerden daha uzak olamazdı. Killian'ın benden hoşlanmasını istemiyordum. Hayır, beni *eşit* görmesini istiyordum, kullanıp atacağı bir araç ya da yürüyen bir rahim olarak değil.

Bundan daha fazlasıydım. Ben Julianna Romano'ydum, babamın kızıydım. Ben Julianna Spencer'dım, Killian'ın karısıydım.

Ben *Julianna'ydım*.

Killian'ın dengiydim ve bunu görmesine ihtiyacım vardı.

Sonunda, tatlı yakalı, spagetti askılı ve sağ bacağımanın yanından yırtmaçlı, sade siyah bir gece elbisesi seçtim. Saten kumaşı parmak uçlarımin altında yumuşacıktı.

Elmas kolye boğazımın dibinde ağır bir şekilde duruyordu. Elbisem sade ve zarif olsa da, boynumu süsleyen mücevher oldukça abartılı ve *pahalıydı*; elliden fazla karmaşık, gözyaşı damlası parçası bir araya getirilerek tek bir kolye oluşturulmuştu.

Aynada kendimi bir kez daha gözden geçirdim. Siyah duvağım yerine tutturulmuştu ve saçlarım omurgamın kıvrımından aşağıya, parlak ve dalgalı bir şekilde dökölüyordu. Sosyetenin benden beklediğı zarif ve klas eşin her bir parçasına benziyordum.

Damarlarımda dolaşan yıpranmış sinirlerle odamdan çıktım. Kalbim, kafese kapatılmış bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı atıyordu, kaçmak için çaresiz.

Yemek salonuna yaklaştığımda Killian'ın çoktan orada olduğunu ve masanın başına oturduğunu gördüm. Takım elbise ceketini çıkarmıştı. Siyah gömleğinin yakası ve ilk iki düğmesi açılmış, göğsünün üst kısmı ortaya çıkmıştı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve sandalyede arkasına yaslanmıştı, bacaklarını masanın altına uzatmıştı, bir dirseğı kolçağıın üzerindeydi ve

Parmaklarının arasında sigara. Duruşu sakin ve derli topluydu ama soğukkanlı tavrının beni aldatmasına izin vermedim, çünkü derisinin altında titreyen öfkeyi biliyordum.

Beni yemek salonuna girerken izledi, dikkati aşağıya doğru kayıyordu. Bakışları tekrar yüzüme gelmeden önce elbisemin yırtmacının çıplak bacaklarımı ortaya çıkardığı yerde yürüdüm. Gözleri bir saniye daha siyah elbisemin derin v kesiminde oyalanmadan önce değil, göğüslerimin bir araya itildiği yer dar korse.

Killian sigarayı dudaklarına götürdü ve bir nefes duman üflemeden önce uzun bir nefes aldı. "Geç kaldın," dedi.

"Bu doğru değil. Ben tam zamanında geldim; sen sadece biraz erkencisin. Belki bu senin için iyi bir alıştırmadır. Hanımını beklemek centilmenliktir.

Sabır." Onun karşı tarafına, yemek masasının diğer ucuna oturdum. Aramızda on iki metreden daha uzun bir mesafe vardı. Önümde stratejik olarak yerleştirilmiş bir çiçek vazosu vardı. Tavandan sarkan üç avize tam yemek masasının üzerindeydi ve Killian'ın yüzünü aydınlatmaları hoşuma gitmişti. Uzaktan bile, yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Çenesi kilitlenmişti ve bakışları kararmıştı.

"Sen bir hanımefendi değilsin, tıpkı benim bir beyefendi olmadığım gibi," dedi, masanın öbür ucundan duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Biz birlikte mükemmel bir yalanız kocacığım."

Akşam yemeği sessizlik içinde servis edildi ve iki hizmetçi Killian sonunda fikrini söyledi. "Bu yemekle ne yapmak istiyorsunuz?"

Çiçek vazosunun tam yüzüme geldiğinden ve beni -yani yüzümün büyük bir kısmını- Killian'ın görüş alanından gizlediğinden emin olurken, siyah duvağımı yerinde tutan iğneleri yavaşça çıkardım. Dantel kumaşı indirdim ve kucağıma yerleştirdim.

"Pek bir şey yok," dedim sesimin titremesini engelleyerek. Peçemi ilk kez odamın dışında çıkarmıştım. Ama hâlâ yüzümü örtüyorken yemek yiyebilecek gibi de değildim.

Sağ gözümün ucuyla Killian'ın sigarasını parmaklarının arasından düşürmeden önce kül tablasına attığını gördüm. "O zaman bunun ne anlamı var?"

"Benimle evlendin Killian," dedim çatal bıçağımı kaparak. "En azından boğazıma sarılma ihtiyacı hissetmeden birbirimizin yanında birkaç dakika geçirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Esprili olmayan bir kıkırdama çıkardı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, *Beasty*." Bu iğnelemeyi ve bana sürekli *Beasty* demesini görmezden geldim.

Kazadan sonra, yabancılar bu ismi arkamdan fısıldayarak, kıkırdayarak ve alay ederek, bu isim benim etiketim haline gelene kadar kullandılar. Şimdi de sevgili kocam bunu bana karşı olabilecek en kindar şekilde kullanıyordu.

Ama bu senin için Killian Spencer'dı. Ölümcül sözler. Tehlikeli derecede kalpsiz. Soğuk gözler ve damarlarından sızan daha da ölümcül bir intikam. Bu ismi her kullandığında, kalbimde bir çatlak daha oluşuyordu.

Bunu biliyordu ve kendi avantajına kullandı.

Dişlerimi sıktım. "Bu yemeklerin amacı da bu zaten. Bunu mümkün *kılmak* için."

"Acıya doymuyorsun, karıcığım." Derin sesi etrafımı sardı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tüylerim diken diken oldu. çıplak kollar. "Seni tutsak eden duvarlar kendi eserin ve kendini perişan etmek için duyduğun yıkıcı ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Kendinden nefret ediyorsun, Julianna. Leş gibi kokuyorsun; hareketlerinle kanıyor ve sözlerinden sızıyor.

Yüksek sosyete sizi canlı canlı yiyecek ve ezilmiş kemiklerinizi tükürecek."

"Bu bir uyarı mı?" Nefes aldım, bıçağımı ve çatalımı daha sıkı kavrarırken ellerim titriyordu.

"Hayır, bu sadece bir tehdit *Beasty*."

Ayak bileklerimdeki zincirlerin ve sonsuz pişmanlığımın kendi suçum olduğunu biliyordum - Killian haklıydı, ama beni açık bir kitap gibi bu kadar kolay okuyabileceğini hiç beklemiyordum.

Dikenli kafesimin içini gördü ve tek bir gözlemiyle duvarlarımı yıktı. Killian hançerini alıp kalbime saplamadan önce beni savunmasız bıraktı - dikkatsiz sözleri ve kalpsiz aydınlanmasıyla beni kanlar içinde bıraktı.

Selene haklıydı.

Derinizin altını kazacak, tüm kusurlarınızı bulacak ve kalbiniz ayaklarının dibinde kanayana kadar sizi paramparça edecektir.

Dudaklarımı yaladım ve derin bir nefes aldım. "Baban benim için Maskeli balo, bundan tam bir ay sonra. Bu bizim düğün resepsiyonumuz ve bu sefer beni bırakıp gidemezsin. Sosyete ve arkadaş çevremize mükemmel bir evli çift olduğumuzu kanıtlamamız gerekirken olmaz. Elbette bu güzel bir dış görünüş ama yalan olsun ya da olmasın, onları mutlu bir evliliğimiz olduğuna ikna etmeliyiz." Çatalımla aramızda işaret ettim. "Bu bir *alıştırma*, Killian."

"Birbirimize karşı medeni olmalıyız," diye düşündü, dudaklarında hınzır bir sırıtış vardı.

"Medeni ve aşık," diye düzelttim.

Tavuğunu kesti ve çatalını dudaklarına götürdü. "Nefretin olduğu yerde sevgi olmaz," dedi küçük tavuk parçasını ağzına atmadan önce.

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, Killian."

"Bizim için değil."

"Bizim için değil," diye kabul ettim. Çünkü benim ettiğim yemin kutsaldı, onunki ise intikamla lekelenmişti. Aşk hikâyemiz başından beri lanetliydi.

Yemeğin geri kalanı sessiz geçti, sadece çatal bıçaklarımızın tabaklarımıza çarparken çıkardığı ses duvarlarda yankılandı.

Tabaklarımız toplandıktan sonra Killian sandalyesini geriye itti ve peçetesini masaya atarak ayağa kalktı. "Burada işimiz bitti mi?"

Midem bulandı ve başımı salladım. Tek kelime etmeden uzaklaştı ve sütunların etrafında hızla gözden kayboldu. İş bittiğinde siyah peçeme sarıldım, parmaklarım titreyerek onu bir kez daha yerine sabitledim.

Bu yemeklerden, birlikte geçireceğimiz kısa zamandan tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de o soğuk ve nefret dolu dış görünüşün ardındaki gerçek Killian'ı görmek istiyordum.

Belki de *gerçek* Julianna'yı görmesini istedim.

Killian'ın hayatına devam etmesini, onu benden daha çok hak eden bir kadına yeniden aşık olmasını istiyordum. Ama işte buradaydım, aramıza mesafe koymaktan ziyade bizi daha da yakınlaştıran aptalca kararlar alıyordum.

Gerçi, yaklaştıkça.

Yalanlarımı ve sırlarımı korumak o kadar zorlaştı.

Bu oynadığım tehlikeli bir oyundu ve dikkatli olmazsam Killian benden daha da nefret edebilirdi.

Çünkü gerçek, benim sırlarımdan ve bizim gerçekliğimizden daha kötüydü.

Killian

Bir hafta sonra

Boğazımı yaktığını hissederek viskiyi yudumladım ama lanet olsun, tam da ihtiyacım olan şey buydu. Yorganı kucağıma çektim ve yatak başlığına yaslandım. Sadece iki saat uyumuş olmalıydım.

Adaya döneli bir hafta olmuştu, Julianna ile aynı lanet olası yerde yaşamaya başlayalı bir hafta olmuştu, onunla oturup yemek yemek zorunda kalalı bir hafta olmuştu.

Onun varlığı benimle alay ediyordu.

Julianna'nın kendi kalp kırıklığı içinde sıkışıp kaldığını biliyordum. Gözlerindeki azabı gördüm; Gracelynn'inkine çok benzeyen gözler.

Gri gözleri, yangından sonra çıkan duman gibi, yanıktan sonra... içinde yattığımız lanet küller gibi. Kızdığında daha koyu ve gri oluyorlardı. O eşsiz yeşil benekler, bazen grinin arkasına saklanırdı, Bazen gözlerinde çok canlı oluyorlardı.

Lanet gözleri bana kaybettiklerimi hatırlatıyor.

Kalbimi öldüren kadının bu kalenin koridorlarında canlı ve nefes alarak dolaşmasını izlemek işkenceydi. Julianna Grace'in hayaletini yanında taşıyor, benimle alay ediyordu.

Öfke daha da koyulaştı... daha da ölümcül oldu.

Ruhu benimkiyle o kadar iç içeydi ki, çektiği acıyı hissedebiliyordum. onu *soludum*. Onun acısı derimin altında gizlenen canavarı besledi.

Telefonum çaldı, beni düşüncelerimden kopardı ve arayanın kimliğini kontrol ettikten sonra aramayı açtım. "Baba," diye selamladım.

"Beni kandırabileceğini mi sandın Killian," dedi selam verirken, sesi yavaş ve soluk soluğaydı. *Hasta*.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her yerde gözlerim var evlat."

Sikeyim.

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. "Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım. O benimle uzlaştı ve ben de ona izin verdim. İstedığın gibi bir centilmen oldum."

Babam küçümser bir tavırla bana dilini şaklattı. "Beni aptal mı sanıyorsun, Killian?" diye sordu, daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Hayır."

Arka planda bir hışırtı duydum ve onun hâlâ yatakta olduğunu düşündüm. Ne de olsa sabahın erken saatleriydi. "Belki de senin sözlüğünde centilmen olmak, eline geçen her fırsatta karını aşağılamak anlamına geliyor." "

Gözlerim büyüdü ve midem kalktı. *Çifte lanet*. Bunu nereden biliyordu?
"Ne? Nasıl-"

Sözümü kesti. "Maskeli baloya üç hafta kaldı. Sakın bunu berbat etmeye kalkma, Killian. Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırakıp senden beklediğim gibi bir adam olman için üç hafta var. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Başımın ağrımaya başladığı şakağımı ovuşturdum. "Evet, anlıyorum."

Telefonu kapattı ve ben de *bir şeyleri* kırma isteğime karşı koyarak telefonumu yatağın üzerine fırlattım.

Babam beni izletiyordu. Günümün her anı ona rapor ediliyordu.

Lanet olsun!

Yani ya Emily ya da Stephen'dı. Ya da Gideon olabilir mi?

Dört saat sonra Julianna'yı bahçede yürürken buldum, yeni açan çiçekleri kontrol etmek için tatlı bir zaman ayırıyordu. Bugün, bileklerine kadar uzanan beyaz eteğinin içine zümrüt rengi bir bluz giymişti. Ve tabii ki siyah dantel duvağı yüzünü örtüyordu.

Gracelynn'in saçları platin sarısı, güneş ışığında neredeyse beyazken, Julianna'nınki siyah ve parlaktı. Gracelynn zarafetle, kalçalarını sallayarak yürürdü ama Julianna topallayarak yürüyordu. Kız kardeşi Alçakgönüllüydü ve asla tartışmaya *girmezdi*, ama karım ona attığım her şeye karşılık verdi, bana aklından geçenleri söyledi.

Ama hepsi sahteydi.

Gücü de kendisi kadar sahteydi, çünkü Julianna'nın mükemmel numarasının ardında sakladığı kadını bir anlığına görebildim.

Onun için çok kötü, burada, bu adada sıkışıp kaldığını fark etmedi ve burası benim krallığımdı ama o kraliçe değildi.

Julianna bir şehitti.

Ve etrafına ördüğüm bu altın kafese hapsolmuştu. Ruhu çıplak ellerimdeydi ve Beasty bunu bilmiyordu bile.

"Güller güzeldir ama dikenleri kanamanıza neden olabilir," diye seslendim ona arkadan yaklaşarak. "Ama sen bunu herkesten daha iyi bilirsin, değil mi?"

Doğruldu ve bana dönmeden önce çiçeklere son bir kez baktı. "Onlarla uğraşmazsan kanamazsın. Bu yüzden gülleri koparmazsın. Onları kendi hallerine bırakırsan, kalıcı bir zarar vermeden güzel kalırlar."

Ellerimi çırpıtım. "Ne güzel bir aydınlanma, karıcığım."

"Burada ne işin var Killian?" diye iç geçirdi. "Bunun için çok erken."

Kabul ettim ama babamı *memnun etmek* için -ölmek üzere olan bir adamın son arzusu oğlunun karısına kur yaptığını görmektir- ona uymak zorundaydım.

İstemeye istemeye dirseğimi ona uzattım. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Julianna gözlerini kısarak bana şüpheyle baktı. "Neden?"

"Bana güvenmiyor musun?" "Hayır," diye karşılık verdi.

"Bu akıllıca ve zekice bir karar, Beasty."

Gözlerini devirdi. "Daha iyi bilmesem, boğazımı kesip beni adada bir yere atabilmek için beni yalnız bırakmaya çalıştığını söyledim."

"Bu çok kolay olurdu," diye söylendim.

Parmaklarını dirseğime dolamadan önce "Sen bir pisliksin," diye tısladı.

"Bunu tespit ettik."

Yürümeye başladık, Julianna hiç şikâyet etmeden benim uzun adımlarıma ayak uyduruyordu. Topallamasının daha belirgin olduğunu fark ettiğimde yavaşladım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu bana yan gözle bakarak.

Şaşkınlık sesini maskeliyordu ama soruyu sormasına neden olan şey merakıydı.

"Medeni ve aşık, hatırladın mı?"

Keskin bir nefes aldı. "Burada kimse yok ama." Ya da öyle sanıyordu, benim saf karım.

Julianna'yı da durdurarak bir gül fidanının önünde durdum. Özellikle açmış bir gül dikkatimi çekti. Hâlâ çiçek açmayı bekleyen diğer tomurcuklanmış güllerin arasında yalnızdı. Güllerin en kırmızısıydı.

Şimdiye kadar gördüğüm güller, büyük yaprakları esintiye karşı çırpınıyordu.

Güzeldi, ben de kopardım.

"Bekle, yapma-"

Beasty çok geç kalmıştı. Kopardığım gülü sapından tutarak Julianna'ya almasını işaret ettim. "Senin için."

Bu kadar yakından, ince, dantelli peçesinin ardında dudaklarının hoşnutsuzluk içinde nasıl inceldiğini görebiliyordum. Hemen almadığında, elini kendi elimle kavradım, gülü onunkinin içine ittim ve Julianna'yı *hediye*yi kabul etmeye zorladım.

Gözlerimiz sessizce kilitlendi, anlamadığımız dillerde konuşuyorlardı. Dudaklarım kıpırdadı, o göz kırptı - ve parmaklarını dikenlere bastırarak tutuşuma hafif bir baskı uyguladım.

"Ah," diye nefesini tuttu, gülü bıraktı ve elini çekmeye *çalıştı*.

Dikenin işaret parmağına battığı yerden kan sızıyordu. "Tüh, seni kanatmışım." Elini avucumun içine aldım ve ağzım. "Bazı insanlar güldür, Beasty. Bazı insanlar dikendir. Mesele şu ki, bir diken gül yaprağına dönüştüremezsin. Diken dikendir, güzeldir ama aynı zamanda nahoş ve acı vericidir. Güllerin arasına karışırlar ama dikenlerin sizi ele geçirmesine asla izin vermeyin. Çünkü bir kez battığında *kanarsın*."

"Birlikte var olurlar," diye nefes aldı. "Dikensiz bir gül nedir ki? Solmuş bir gül."

Dudaklarım kanayan parmağının etrafına dolandı ve kanı emdi. Gri gözleri parladı ve Julianna hiç ses çıkarmadı. Aldığı titreyen nefesle göğsü yukarı kalktı ve sonra indi. Dilimde onun kanının tadını aldım, hafif metalik bir tat. Dilim parmağının ucunu çevreledi, en küçük yaranın üzerinde gezindi. Dişlerim parmak ucunu sıyırdı ve o irkilip inleyene kadar ısırdım. "İşte böyle. Her şey yolunda," dedim ve parmağının ağzımdan kaymasına izin verdim.

Elini çekmeye çalıştı ama ben onu tuttum. "Gözler üzerimizde, Julianna."

Kaşları çatıldı, sonra gözleri anlayışla genişledi. "Oh." "Oh," diye yineledim.

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Baban," dedi.

Gözlerim onun omzunun üzerinden bizi izleyen sapığımıza kaydı. Başımı salladım. "Oyuna devam et, Beasty. Bu ölmekte olan bir adamın dileği."

"Kim o?"

"Gideon," diye yanıtladım, sorusunu netleştirmesine gerek kalmadan.

Çiçeği saçlarının arasına sıkıştırdım; Julianna zar zor duyulabilen bir nefes verdi, ben elini kendi elimle kavrayıp onu öne doğru çekmeden önce. Yolumuza devam ettik.

kalenin bahçesindeki yol boyunca yürüyün. Viktorya dönemindeki kraliyet mensupları süslü ve görkemli şeyleri çok severdi. Yedi yüz dönümlük bir bahçeye kimin ihtiyaı vardı ki?

Yolun ortasındaki  e meye vardığımızda Julianna kolumu bıraktı ve topallayarak çeşmenin yanına gitti. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak, onun düz zemine oturunu izledim.

bacaklarını önünde uzatarak çeşmenin yüzeyine  ıktı.

Gözlerimiz birbirlerine kilitlenmeden önce sessiz bir savaşta  arpı tı. Julianna ağzını açıp barış anla mamızı bozmadan önce bir an sessiz kaldı.

"Kız karde imle ilgili en sevdiğin şey neydi?" diye fısıldadı.

Sözleri karşısında kaslarım gerildi. "Kendine karşı bir tutkun var

yıkım, Beasty." "Soruya cevap ver."

G  s m sıkıştı ve homurdandım, "Saçları. E sizdi, farklıdı. *güzel.*"

Julianna bana acı tatlı bir g l msemi verdi. "Sence yeni seni sever miydi?  u anda karşımda duran Killian'ı? Öfke dolu ve Nefret." Başını üzüntüyle salladı. "Senden her şeyden çok nefret ederdi."

Sanki Julianna ondan *nefret* etmemi *istiyor gibiydi*. Konu madan önce hiç *d   nmedi*, nefretimden sebebinin kendisi olduğunu bildiği halde  l  kız karde inden bahsetti.

Ona doğru yakla tım ve kolum onun hareket edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde uzandı ında nefesi kesildi. Parmaklarım boğazına dolandı ve sıkarak onu yukarı çektim. Bana doğru tökezledi, g   slerimiz birbirine çarptı.

Julianna küçük bir ses çıkardı ve eli aya ına dola tı, tırnakları o anda güzel boynuna dolanmış olan elimin arkasına batıyordu.

"Bu yeni, aptalca hareket de ne?" Tısladım, nefesim peçesinin üzerinde dalgalanıyordu. "Mezarını daha da derin kazıyorsun, Julianna."

Elim boğazını sıktı, bo acak kadar değil - hâlâ rahatça nefes alabildi ini biliyordum - ama bu bir uyarıydı. Gözlerindeki grinin ardında korkunun parladı ını gördüm ve tutu umun altında titredi.

"Bana daha önce yapılmamış ne yapabilirsin ki?" diye mırıldandı usulca.

"Ben senin kaderinim," diye yüzüne karşı homurdandım. " stesem seni parçalara ayırabilirim."

Nefes aldı, gözleri hâlâ inatla benimkilere kilitlenmişti.

"Ben senin ruhundayım, Beasty. Seni olduğun gibi görüyorum. Bir kötü adam, düşmanım - yarı ölü kalbimin arkasındaki sebep. Seni zayıf düşürdüm; kırılğanlığını ortaya çıkardım ve bunu sana karşı kullandım. Ama sen çok safsın, hala karşımda duruyorsun, aptalca davranıyorsun, sanki güçlüymüşsün gibi. Ama değilsin, Julianna. Gerçek seni gördüm. Kanayan seni.

Bu perdenin arkasındaki sen, bu cephenin arkasındaki sen ve onun kim olduğunu biliyor musun? A

Kemikleri günahla lekelenmiş, tırnaklarının altında kan ve ruhsuz gözleri olan zayıf bir yaratık. Eskiden olduğun kişinin külleri üzerinde duruyorum Beasty."

Gözleri yaşlarla doldu ve *yenilgisinin* kokusunu aldım; o kadar güçlüydü ki yenilgisini dilimde tattım. Vücudu ellerimin altında gevşedi, mücadele sonunda vücudunu terk etti. "Ve gülünç olan ne biliyor musun?"

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı kayarak peçenin ardına gizlendi.

"Daha başlamadım bile. Senin hayatın benim. Bana canavar diyebilirsin ama elleri kanlı olan sensin."

Julianna boğazının arkasından boğulur gibi bir ses çıkararak hıçkırığını tuttu.

Onu bıraktım ve başını sallayarak geri çekildi. "Kalpsizsin," diye bağırdı. "Düpedüz zalimsin; neredeyse insanlık dışı."

Soluk soluğa kalışını, gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izledim, sonra topuklarının üzerinde döndü ve labirente doğru tökezleyerek ve topallayarak kaçtı.

İçimdeki ateş alevlendi, sıcak ve öfkeliydi. Beni tuzağa düşürmemeliydi, benim için ne anlama geldiğini çok iyi bildiği halde kız kardeşinden bahsetmemeliydi. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, kafa derim yanana kadar çektim. Göz ucuyla Gideon'un uzaktan bana doğru yürüdüğünü gördüm. *Hay sikeyim.*

Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu. Gideon'un beni sorgulaması ve sonra da babama rapor vermesi. Hırlayarak Julianna'nın peşinden koştum.

Labirente girince ona seslendim. "Julianna!"

Çok uzağa gitmiş olamazdı ama burası tehlikeli bir yerdi. Bir kez kayboldu mu, çıkış yolunu bulması neredeyse imkânsızdı. Bütün gün ve gece boyunca burada mahsur kalacaktık.

"Julianna," diye bağırdım yüksek sesle. "Bana seslen." Seslenmedi.

Labirentte bir sağa bir sola ilerledim ama üç çıkmaz sokakla karşılaştım ve ondan hiçbir iz yoktu. "Lanet olsun," diye yemin ettim nefesimin altında.

Gömleğimin yakasını çekiştirerek ilk iki düğmeyi açtım. Bugün hava çok sıcaktı ve ben burada, lanet olası bir labirentin içinde karımın peşinden koşuyordum.

Sol tarafımdan gelen yaralı bir çığlık beni duraklattı. Ses daha uzaktan tekrar geldiğinde, ama hala Julianna'nın sesine benziyordu, ona doğru koştum.

İşte oradaydı.

Sanki bacakları tutmuyormuş gibi yere yığıldı. Boğazından sefil bir hıçkırık çıktı. "Benden... uzak dur, Killian."

Başımı salladım ve ona yavaşça yaklaştım. "Bunu yapamazsın, Beasty." Burnunu çekti. "Biz birlikte zehirliyiz. *Zehir*."

"Katılıyorum."

Julianna beni uzaklaştırmak istercesine elini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma..."

Bu beni durdurmadı. Cilalı, deri ayakkabılarımın önü ayak bileklerine çarptığında durakladım. Çömelip onun hizasına geldim. "Sen benim karımsın."

Mizahsız bir kakhaha attı. "Saçma sapan bir evlilik. Yeminini çok iyi hatırlıyorum, Killian."

"Seni incitmek, seni kırmak için... Sağlıkta ve hastalıkta, kederde ve acıda, hayatım boyunca senin en kötü kâbusun olacağım," diye mırıldandım yüzlerimizi yaklaştırarak. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Gözlerimin önünde buruştu ve onun kırılışını izlemek beni tatmin etmeliydi. Göğüs kafesim ağrıyordu ve göğsümü kavrayan ve kalbimi sıkıştıran sıkı bir mengene vardı.

Julianna'yı umursamadım.

Ama lanet olsun, neden onun gözyaşları bana Gracelynn'inkileri hatırlatıyordu?

Dirseğinden tutup onu yukarı çektim ve işte o zaman bana tamamen saldırdı. Avazı çıktığı kadar bağılıyor, ellerime vuruyor ve bana karşı mücadele ediyordu. "Bırak beni!"

Boğazımda bir nefes düğümlendi ve kolunu daha sıkı kavradım. "Sakin ol, Julianna."

Sözlerim tam tersi bir etki yarattı. Minik yumrukları göğsüme çarptı. "Sen bir hayvansın. Senden nefret ediyorum! SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Feryatları havayı delip geçiyordu ve Gideon'un onları duyabildiğini biliyordum. Tüm ada yapabilirdi. Sonunda duvarlarını yıkmıştım ve Julianna duygularının onu yutmasına izin vererek aklını yitirmişti.

Eğer bundan bu kadar *rahatsız olmasaydım*, onun *kırılmasını* izlemek görülmeye değer bir manzara olurdu. Ama *nedenini* sorgulamama izin vermedim çünkü günün sonunda bunun bir önemi yoktu. Julianna ve ben, onun da dediği gibi, birlikte zehirlenmiştik. Tedavisi yoktu.

Onu omuzlarından kavrayarak labirentin çimenli duvarlarına çarptırdım. "Kapa çeneni. Gideon bizi duyacak," diye tısladım.

"Bırak beni," diye bağırdı, yüzümü pençeleyerek. "Canımı yakıyorsun, seni canavar. Bırak beni!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Ağzımı onunkinin üzerine kapatmadan önce çenesini kavrayarak kükredim, çığlıklarını susturdum ve çığlıklarını yuttum.

Lanet peçenin üzerinden.

Julianna'nın nefesi kesildi ve kollarımın arasında kaskatı kesildi.

Dudakları peçenin altından ayrıldı ve onun yumuşak dudaklarını *hissedebildim*. Nefesi sıcaktı ve çukur gözleri *şokla* parlıyordu.

Bedenim onu labirentin duvarına yasladı ve yumrukları beni itmek istercesine omuzlarıma geldi ama *itmedi*.

Parmakları kaslarıma saplandı ve Julianna ince perdenin ardından dudaklarımın altından inledi.

Hareket etmedim. O da kıpırdamadı. Öpücük, öpücük bile sayılmazdı. Mahvolmuş bir an.

İki basit nefes.

Üç sarsıcı saniye.

Kendimi geri çektim ve Julianna'nın bacakları tutmaz oldu. Yere yığılmadan önce onu kollarımın arasına aldım. Gözlerini yüzümde gezdirdi ve tek kelime etmeden bir kolunu boynuma doladı ve yüzünü omzuma gömdü.

Ne kadar ironik. Kendini o çok nefret ettiği canavarın kollarına teslim etmek.

Buradan çıkış yolunu bulmam uzun zaman aldı ama sonunda çıkışı gördüm. Julianna hâlâ kollarımdayken labirentten çıktım.

Gideon'u yüzünde ifade­siz bir ifadeyle orada dikilirken buldum. Tek kelime etmeden yanından geçtim ve Julianna'yı şatoya geri götürdüm, merdivenlerden yukarı çıktım ve odasına girdim. Bir kez bile hareket etmedi; kasları zar zor seğiriyordu; konuşmadı. Daha iyi bilmesem, kollarımda onun soğuk, ölü bedenini taşıdığımı söyleyebilirdim.

Belki de öyleyimdir.

Onu yatağa yatırdığımda neredeyse hiç ses çıkarmadı. Ben doğruldum ve o da kendi içine kıvrıldı. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bakışlarımız birbirine çarptı.

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, Killian," diye mırıldandı Julianna, sesi yumuşak ve kırıktı.

"Bizim için değil,"
dedim. "Bizim için
değil," diye onayladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Juliana

Bir hafta sonra

Ahıra girdiğimde Killian'ı Cerberus'un siyah tüylerini fırçalarken buldum. Parmaklarını aygırın yelesinde gezdiriyor ve onunla yumuşak bir şekilde konuşuyordu. Hem Cerberus'un hem de Killian'ın bakışları bana yöneldiğinde yavaşça geri çekildim.

Artık ortalıktan kaybolmak için çok geç.

Gözleri siyah gömleğimden dar, kahverengi binici pantolonumun kemerine, bacaklarıma ve çizmelerime kadar binici kıyafetimin üzerinde gezindi. Karnımın guruldamasını görmezden geldim ve Ragna'ya doğru yürüdüm.

Bir hafta önce bana ne dediğini ya da labirentte ne yaptığını hâlâ unutmuş değilim.

O.. öpücük.

O aptal öpücük.

Bugün bile dudaklarım hala karıncalanıyor ve öpücük hala beynime kazınmış durumda. Tamam, gerçek bir öpücük değildi. Peçem araya girmişti ama yine de dudaklarını dudaklarımda *hissettim*.

Hafta boyunca birbirimize karşı nazık davrandık. Elbette, yine de arada birkaç hakaret savuruyordu, çünkü ne de olsa o Killian Spencer'dı. Pislik olmadan centilmen olamazdı.

Ama bana 'iyi' davranmasının tek nedeninin Gideon'un günlerimizin her saniyesini Killian'ın babasına rapor etmesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden küçük bir oyun oynamak zorundaydık. Güzel bir yalan ve mükemmel bir hile.

Gideon ve William'a sonunda anlaştığımızı, yavaş yavaş aşık olduğumuzu ve sonunda gerçek bir evli çift gibi davrandığımızı göstermek için.

Ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Hâlâ birlikte çok uçucuyduk.

Killian'ın bana olan nefreti hâlâ derisinin altında kaynıyor, patlamak için doğru anı bekliyordu. Öfkesi hâlâ kara gözlerinde titreşiyordu. Gülümsemeleri kış günleri kadar hınzır ve soğuktu. Bir şey vardı. İçindeki karanlık beni çağırıyordu. Ama bunun romantik bir yanı yoktu, çünkü ben onun ne ışığı ne de huzuruydum.

Aslında, ben tam tersiydim. Onun içindeki karanlığın sebebi bendim. Ölü kalbi benim eserimdi ve bunu geri alamazdım, hele ki Killian hâlâ eziyet etmeye ve intikamını almaya bu kadar kararlıyken.

Ragna'yı dizgininden tutarak ahırından dışarı çıkardım.

Cerberus yüksek sesle bir nefes verdi ve Ragna'yı görünce canlandı. Kısrağım kasıla kasıla Cerberus'a yaklaştı ve birbirlerini ilgiyle süzdüler.

Ragna tıpkı bir şakacı gibi vücudunu Cerberus'a sürttü ve aygır karşılık olarak bir homurtu çıkardı. Ama Ragna çoktan zıplayarak uzaklaşmıştı.

Kısrağım Cerberus ve Killian'dan kısa bir mesafe ötede durakladığında dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemek için kendimi zor tuttum. Dikkati hâlâ aygırın üzerindeydi ama zoru oynuyordu.

"Bilerek zorluk çıkarıyorsun aşkım," diye fısıldadım ona, elimi beyaz ceketinin üzerinde gezdirirken.

Killian kalın bir sesle, "Eğer kısrağın aygırına sataşmayı bırakmazsa, bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım," diye uyardı.

"Atının laftan anlamaması Ragna'nın suçu değil," dedim.

Killian atını kulağının arkasından kaşdı ve tekrar konuştuğunda sesi derinleşmişti. "Cerberus oyun oynamaz."

"Ve Ragna sadece biraz sevgi istiyor," diye karşılık verdim. "Belki aygırın senin kadar huysuz olmasaydı..."

"Cerberus bu haliyle gayet iyi," diye tersledi Killian.

Gözlerimi devirdim. Atına karşı korumacı olduğunu tahmin ediyordum. Benim Ragna'ya karşı olduğum gibi. En azından ortak *bir noktamız* vardı.

Cerberus'un görüntüsüne baktım. Kısrağımdan neredeyse iki kat daha büyüktü. Siyah kürkü parlaktı ve heybetli bir boyu vardı. Yelesi uzun ve ipeksi, kuyruğu da öyle. "Çok güzel bir at," diye övdüm ve bunda ciddiydim.

"Öyle," diye onayladı Killian, hâlâ Cerberus'u fırçalıyordu.

Ben de Ragna'ya aynısını yaptım. "Elinize nasıl geçti?" "Onu yaklaşık on yıl önce yaralı bir tay olarak buldum. Ön bacağı kırıldı ve karda ölüme terk edildi," diye açıkladı aygıra

Kolaylıkla hayranlık olarak tanımlanabilecek bir bakış. "Onu tamir ettim ve o bana bağlandı. Onu başkasına göndermeye çalıştığım da ayrılmak istemedi. Bu yüzden onu sakladım. Yaklaşık dört yıl önce adaya getirildi. Zaten ata binmek için fazla zamanım yok."

Tabii ki yapmadı.

Killian, Spencer'ın tüm vakıflarının ve işlerinin, bunlarla birlikte gelen tüm servetin varisiydi. Babası yavaş yavaş emekli olmaya başlamıştı ve William artık neredeyse ölüm döşğinde olduğu için Killian işleri devralmaya başlamıştı bile. Ne de olsa meşgul bir adamdı.

"Grace eskiden atlardan korkardı," dedi Killian, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Sen korkmuyorsun."

Boğazıma yerleşmiş gibi görünen yumruya karşı yutkundum. Midemdeki çırpınmalar durdu ve kaslarım gerildi. Ne zaman Gracelynn'den söz açılrsa... Killian'la geçirdiğim huzurlu an dağılıyor, küle dönüşüyordu.

Bu sefer Gideon da oradaydı ve diğer atlarla ilgileniyordu. Duyma mesafesindeydi ve ikimizi de dikkatle izliyordu.

Ragna başını bana doğru eğdi ve omzuma çarptı. Boynunun yan tarafını okşadım ve ona nazik bir gülümseme verdim. "Gracelynn'i benimle kıyaslamaya devam edersen, tamamen farklı iki insan olduğumuzu görmeye devam edeceksin," diye fısıldadım.

"Anlıyorum." Boğuk bariton sesi kemiklerimde yankılandı.

Alnımı Ragna'ninkine bastırdım. Küçük bir nefes verdi ve ben de gözlerimi kapattım, kalbim her zamankinden daha ağır hissediyordu. "Bu evlilikte ikimiz de mutsuzuz, Killian."

Boğazının arkasından neredeyse küçümser bir ses çıkardı. "Sefil ya da değil, bu evliliğe saplanıp kalmışsın Beasty."

Yine de kendimden bahsetmiyordum. Suçluluk duygusu içimi yakıyor, karnımın içinde lav gibi kaynıyordu. Killian bu sahte evlilikten daha iyisini hak ediyordu. Aşkta ikinci bir şansı hak ediyordu... her ne kadar o kadın ben olmasam da.

Titreyen bir nefes göğsümde çalkalandı ve sonunda Nişanlandığımız günden beri söylemek için can attığım tek şeyi söylemek için içimde bir cesaret vardı.

"Kendini gösterdiğin kadar sevimsiz değilsin," diye konuştum sonunda, çenemin sallandığını ve ellerimin titrediğini hissederek. Şöyle bir baktım

Killian burun deliklerinin açıldığını ve çenesinin gerildiğini gördü.

"Kız kardeşimin sevdiği adam hâlâ orada, senin derinin ve o soğuk dış görünüşünün altında bir yerlerde saklı. Doğru, sen ve ben asla birlikte olamayız. Lekelenmiş geçmişimizle olmaz. Ama umarım bir gün aşkı yeniden bulabilirsin. Seni yumuşak bir insan yapan ve daha iyi bir adam olmak istemeni sağlayan türden bir aşk. Günahlarla, çirkin yalanlarla ve korkunç sırlarla lekelenmemiş bir aşkı hak ediyorsun."

Hiç sıcak olmayan bir kıkırdama çıkardı ve o kadar soğuktu ki neredeyse donacaktım. "Çok güzel konuşuyorsun Beasty," diye alay etti Killian.

"Söylemeliyim ki çok iyi çalışmışsınız."

Verdiği yanıtın bu olmasına neden şaşırmıştım ki? Killian'dan tam olarak nefret etmiyordum ama ben onunla iyi geçinmek için elimden geleni yaparken o bunu çok zorlaştırıyordu. "Neden söylediğim her şeyi çirkin bir şeye dönüştürmek zorundasın?"

Killian soğukkanlılıkla, "Bana ihtiyacım olan varisi ver, sonra da yollarımızı ayıralım," diye cevap verdi, sanki bu sadece bir meseleymiş ve hayat değiştirecek bir karar değilmiş gibi.

Ragna'dan bir adım uzaklaşıp ona ve atına yaklaştım. "Gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Başını yana eğerek kıkırdadı. "Ayrı hayatlar yaşayacağız ama senden boşanmayacağım," diye düzeltti.

"Neden olmasın?" Ayrı bir hayat yaşayabildiği halde neden hâlâ bir şekilde, sadece ismen bile olsa bana bağlı olmak istediğini gerçekten merak ederek sordum.

"Boşanma yok," diye kestirip attı.

"Yani bana eziyet etmeye devam edebilir misin?"

Dudakları hain bir sırıtişla genişledi, çok kötü niyetli, çok soğuktu. "Aynen öyle. Gördün mü, sen akıllı bir kızsın. Neden bazen bu kadar aptalca davranmayı seviyorsun?" "Neden her zaman bir pislik gibi davranmak zorundasın?" Ben de karşılık verdim, İçimden ona bağırarak geldi ama öfkemi dizginledim. Birimiz sakın kalmalı, birimiz kendimizi tutmalıydık çünkü en son ikimiz de kontrolümüzü kaybettiğimizde...

Duvarlarım yıkıldı, kollarında hıçkıra hıçkıra ağladım... ve o beni susturmak için öptü. Sonuç ne olursa olsun, Killian Spencer Her zaman üstünlük bendeydi ve *savunmasız kalmıştım*.

"Bu benim çekiciliğimin bir parçası," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Bunu hiç de çekici bulmuyorum."

Cerberus'a yaklaştığımda bana şüpheyle baktı. Ona huysuz demekte haklıydım. Killian dışında kimseyle anlaşılamıyordu. Gideon'un bile onu sadece yıkamasına ve tüylerini fırçalamasına izin veriliyordu. Eğer yaşlı adam onun üzerine binmeye kalkışsaydı, aygır onu kovardı ve bu da pek hoş olmazdı.

Killian'ın gözleri Cerberus'u okşamaya geri dönmeden önce kısa bir süreliğine bana kaydı. "Benim hakkımda ne düşündüğünün umurumda olmadığını ne zaman anlayacaksın Beasty?"

"Bana eziyet etmek gerçekten de en sevdiğin hobin haline geldi, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim halde sordum. Sözlerime acı damlıyordu ve ben bile onları açıkça duydum.

Ciğerlerim nefesimi kesti.

"Burası, bu ada çok sıkıcı," diye cevap verdi Killian, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama bunun beni yanıltmasına izin vermedim. Killian tehlikeli bir yaratıktı. "Bu yüzden yeni bir hobi bulmam gerekti."

"Bunun beni Killian Spencer'ın hobisi olacak kadar ilginç bulmanın bir yolu olduğuna eminim."

"Sadece sen bir hakareti övgüye dönüştürürsün."

Dudaklarım hayalet bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Bu sadece doğuştan sahip olduğum eşsiz bir yetenek."

Killian kahkaha ile hakaret arası bir ses çıkardı. Cerberus savunmacı bir homurtu çıkardı, her zaman öfkeyle.

ona yaklaştım. Yavaşça geri çekilmeye başladım, ellerim evrensel teslimiyet işaretiyle havadaydı. "Sakin ol evlat, sana zarar vermeyeceğim."

Killian durakladı. Gözleri omzumun üzerinden geçti ve yüzünü kaplayan dehşetle genişledi. Ellerimi indirdim, kalbim mideme inerken üzerime bir soğukluk çöktü ve damarlarımdaki kan dondu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve...

Her şey ağır çekimde oldu.

Cerberus sanki efendisinin gerginliğini ve *korkusunu* hissediyormuş gibi yüksek sesle kişnedi. Ön bacaklarını yere çarpmadan önce yukarı kaldırdı.

Killian bana doğru koştu.

Ragna'dan tökezleyerek uzaklaştım.

Bir silah sesi havada gürlledi, yüksek ve net, beni *felç* etti.

Kocam bana çarparak bizi döndürdü ve ben devrildim. Gözlerim kapandı ve kendimi düşüşe hazırlayarak keskin bir çığlık attım.

Yere savrulduğum anda nefesim ciğerlerimi gürültüyle terk etti ve Killian üzerime yığıldı. Sırtım kazınmış gibi hissediyordum ve vücudumdaki her kas acıyla gerilmişti.

Bir saniye boyunca gözümü kırpmadan, kıpırdamadan öylece uzandım. Başım dönerken ve dünya sallanırken gökyüzüne baktım. Boğazımdan kısa bir inilti kaçtı.

Ne... az önce... ne oldu?

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken daha fazla çığlık duyuldu ve Gideon hızla yanımdan geçti. Killian'ın gözlerinin açıldığı andan bizi yere fırlattığı ana kadar her saniyesi siyah beyaz bir Polaroid resim gibi gözlerimin önünden geçti.

Bize ateş mi edildi?

Hayır, biri *beni* arkamdan vurmaya çalıştı. Ve Killian... beni kurtardı.

Bir elimi yüzüme götürdüm, kontrolsüzce titrerken elim ağzıma çarptı. Duvağımı tutan iğneler çözülmüş, dantel kumaş artık yüzümü örtmüyordu. *Panikledim*, titreyen bir nefes ciğerlerimi terk ederken kolum dışarı fırladı ve körü körüne duvağımı aradım.

O zaman Killian'ın hâlâ üstümde yattığını, vücut ağırlığının beni yere yapıştırdığını fark ettim. "Killian?" Fısıldadım ama sessizlikle karşılaştım.

Tüm gücümle onu bedenimden aşağı yuvarladım. Acı dolu bir inilti çıkardı, gözleri sıkıca kenetlenmişti. Gözlerim vücudunda gezinip onu incelemeyen önce bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Tepeden tırnağa.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, nihayet acı çekmesinin nedenini gördüğümde.

Bozulmamış beyaz gömleği *kanla* lekelenmişti. "Aman Tanrım! Hayır!"

Neredeyse gömleğini yırtıp yarayı arayacaktım. Karnının sol tarafı kan içindeydi. Bir kurşun yarası.

Farkına vardığımda vücudum buz kesti, dişlerim takırdadı ve kontrolsüzce titriyordum.

Killian beni vurulmaktan kurtarmakla kalmadı.

Ben.

Gideon çömelerek geri döndüğünde tepeden tırnağa titriyordum. yanıma oturdu. "İyi misin, Julianna?"

"Bilmiyorum... o... Killian vuruldu."

Paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum, sanki bir kıvılcım kümesi sönüyor, midemin çukurunda titriyordu. Gideon omuzlarımı kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Yardım yolda. Sakin ol küçüğüm. Titriyorsun."

Kendimi onun kollarından kurtardım ve Killian'ın üzerine yığıldım. Yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Killian, uyan. Gözlerini aç, Lütfen!"

Hıçkırarak

yalvardım.

Yalvardım, feryat

ettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Nefesim daha hızlı, daha sık geliyordu. Kendime sakinleşmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım ama *yapamadım*. Aman Tanrım! Sallanmayı, dönen dünyayı yavaşlatmaya, beynimin ve bedenimin başa çıkabileceği bir şey yapmaya çalıştım. Ama uyuşukluk beni ele geçirdi.

"Killian..."

"O iyi olacak." Ses çok uzaklardan geliyor gibiydi ama Gideon hemen yanımdaydı. Ona odaklanamıyordum.

"O incindi. Benim yüzümden yaralandı." Midem bulandı ve kendimi hasta hissettim. "Hayır, hayır. *Hayır!*"

Çılgınca ellerimi Killian'ın kurşun yarasına bastırdım. "Baskı yapmalıyım, değil mi? Değil mi? Çok fazla kanayamaz. Eğer çok fazla kanarsa.... Yapamaz. Basınç uygula. Gerekiyor..."

Cümlelerim bölük pörçüktü; sesim kendi kulaklarıma bile kayıp ve çılgınca geliyordu. "Lütfen... ölme. Lütfen ölme. Lütfen. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*. Beni de bırakamazsın. Lütfen. Lütfen. Killian... Killian. *Killian*."

Kollarım beni arkamdan kavrayıp Killian'ın vücudundan çekene kadar olay yerine daha fazla insanın geldiğini fark etmedim. Küçük bir inilti çıkardı, gözleri *nihayet* açıldı ama acıdan cam gibiydiler. Sanki *beni* göremiyordu, sanki başka bir yerde kaybolmuştu.

"Killian!" Çığlık attım.

Ama yüzünü bana doğru çevirdiği anda Gideon beni döndürdü. Daha sonra, Killian'ın beni görmesine neden izin vermediğini anlayacaktım.

Yaşlı adam peçemi yerine tuttururken vücudum tuhaf, *çok* uyuşuk, *çok* soğuk ve *çok* fazla titriyor gibiydi. Göğsümdeki baskı sıkılaştı, sanki içimdeki yaşamı sıkıyor gibiydi. Tam olarak böyle hissettiriyordu. Azrail'in ruhumu zayıf bedenimden çekip çıkarması gibi.

İki adamın Killian'ın ayağa kalkmasına yardım edişini izledim. Onlara bir şeyler söyledi ama fısıldaşmalarını duymadım. Kocamla birlikte uzaklaştılar ve

bakışlarım ellerimdeki kana kaydı.

Lekeli.

Kanlı.

Lekeli.

Dağınık

Gideon'un kollarına doğru yuvarlandım, titriyordum ve artık kendimi kontrol edemiyordum.

Zihnim bomboştu. *Uyuşuk.*

Karanlık beni örttü. Ve vücudum tutuldu.

Killian

"Onu bulduk," dedi Samuel, kaşlarını çatmış bir halde odama girerken. Yüzü ve çenesi sıkıca kilitlendi. "Ormanda ve o öldü. Başının yan tarafından vurulmuş. İntihar gibi görünüyor, başka bir açıklaması yok. Toprakta başka ayak izi bulamadık ve bölgede başka kimse de yoktu."

O sahneyi çok canlı hatırlıyordum. Bir an Julianna benimle şakalaşıyordu, sonra *onu* gördüm. Hizmetçilerden biri, ahırdan yaklaşık on adım ötede duruyordu, elinde silah, karımın kafasının arkasına doğrultmuştu.

Adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyordu. Vurulmak canımı *yakıyordu*.

Ve Julianna ciddi şekilde yaralanabilirdi.

En kötüsü, ölebilirdi. Ona zamanında ulaşamasaydım, o kurşun onun için ölümcül olabilirdi.

Nefes almaya devam edip etmemesi umurumda bile değilken, bunun beni *neden* rahatsız ettiğini bilmiyordum. Ama lanet olsun, bedenim isteğim dışında hareket etmişti. Onu *korumak* için duyduğum ani ve şiddetli ihtiyacın nereden geldiğini bilmiyordum. Adrenalini suçladım. O anki zayıflığımı suçladım.

Ondan nefret etsem de etmesem de o hala benim karımdı. Onun adı benimkine bağlıydı ve insanlar onu bulduklarında sorgular ve fısıldarlardı.

Ben de buradayken adada öldü. *Killian Spencer Julianna'yı kurtaramadı*, arkamdan söylediler.

Killian'ın karısı kendi gözleri önünde öldürüldü, diye fısıldarlardı.

Sıradan insanlar, basit gerçekler acı yalanlara dönüşene kadar hikayeyi çarpıtacaktı. Yüksek sosyete söylentileri yutacak ve adımı pisliğe bulayacaktı.

Hizmetçinin yüzündeki mutlak delilik ifadesi hâlâ zihnimde titreşiyordu. Anılarımı gözden geçirmeye çalıştım, yüzünün tanıdık gelip gelmediğini, tanıdığım biri olup olmadığını anlamaya çalıştım - ama boşluklar çiziyordum.

Hizmetçi hiç kimse değildi.

Ama neden Julianna'yı vurmaya çalışsın ki? Ve neden intihar etsin?

"Bu adadaki herkesin sorgulanmasını istiyorum," diye tısladım, yaram etime asit dökülmüş gibi yanıyordu. "Ve eğer kelimeler bu adayı terk ederse, başka biri bunu öğrenirse, şahsen kovacağım ve başka bir yerde asla iş bulamayacaklarından emin olacağım. Anlaşıldı mı? Bilinmesini sağlayın. Herkesi uyarın."

Samuel'in kaşları çatıldı. "Seni vurmaya çalışmadığına emin misin? Yani, neden Julianna? Kendi başına hareket etmemiş ve başka biri tarafından tutulmuş olabilir."

"Silah ona doğrultulmuştu; açıkça gördüm. Menzilinde değildim. Cerberus'un arkasıdaydım."

Julianna açıkta olan, savunmasız olandı.

Lanet olsun.

"Karımı kim ve neden öldürmeye çalıştı?" Hırladım, öfke damarlarımda yanıyordu. Öfkeden kudurmuştum.

Samuel neredeyse alay edercesine, "Karısından nefret ettiğini söyleyen biri için fazlasıyla şefkatli görünüyorsun," dedi. Bana bir bardak su uzattı ve bardağı ona geri vermeden önce hızla yudumladım.

"Ondan nefret ediyorum," dedim Julianna'ya karşı olan hislerimi tekrar teyit ederek.

Samuel soru sormak için kaşını kaldırdı. "O zaman neden onun için kurşun yedin?"

Samuel altı yıldır benim için çalışıyordu. O benim korumamdı ama tam olarak değil. Daha çok beni her yerde takip ederdi. Bazen bir *dost* bazen de bir düşmandı, çünkü genellikle beni sorgulamasa da sonuçlarını düşünmeden fikrini söyleme alışkanlığı vardı.

Ne de olsa onun patronuydum. Ama piç kurusu onu kolayca kovabileceğimi umursamıyormuş gibi davranıyordu. İsteddiğimden değil. Gerçekten güvendiğim birkaç kişiden biriydi ama bazen gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

Elimi yaramın üzerine koydum, yaram yandıkça hafifçe irkildim. "Çünkü o benim karım."

"Anlamıyorum. Onunla olan ilişkini anlamaya çalıştıkça kafam daha da karışıyor," dedi Samuel, tıbbi çantasını önüne çekerek. "Sana anestezi olmadan dikiş atmam gerekecek."

Samuel'in kurşun yarama erişebilmesi için artık kirli ve kanlı olan beyaz gömleğimin düğmelerini açtım. Yaptığı işte iyiydi ama anestezi olmadan bu iş çok acıtacaktı.

O eşyalarını hazırlarken dikkatimi dağıtmaya çalışarak önceki sözlerine odaklandım. "Benim ve Julianna'nın ilişkisini anlamaya çalışma. Sahip olduğumuz şey yıkımdan başka bir şey değil. Birlikte olduğumuz şey bu - saf kaos."

Samuel kurşunu çıkarıp yarayı dikerken dişlerim birbirine çarptı. Sahne kafamda yeniden canlanırken etime giren iğneyi görmezden geldim.

"Julianna nasıl?" Son dikişi bitirdiğinde neredeyse homurdanıyordum.

"O güvende. Sadece biraz sarsıldı, bazı morluklar ve sıyrıklar var," dedi Samuel iç çekerek. "Sana bunu zaten söyledim; üçüncü kez soruyorsun."

"Onun hayatı benim için önemli." "Çünkü baban-"

"Evet," diye havladım. Samuel bana yan gözle baktı; omuz silkti ve yaranın üzerine bir bandaj sardıktan sonra ilk yardım çantasını kapattı.

Ellerimi yumruk yaptım ve yorganı üzerime çektim. "Bana öyle bakmayı kes."

Masumca göz kırptı. "Ben ne yaptım ki?"

Gözlerim düşmeye başladı ve görüşüm bulanıklaştı, bedenim yorgun düşmeye başladı. Uykunun beni altına çektiğini, bilinçsizliğe sürüklediğini hissedebiliyordum.

Başım Samuel'e döndü ve ona ve aptal sırtıtışına lanet ettim. "Bana ilaç verdin, pislik herif."

"Tatlı rüyalar," diye güldü.

ONUNCU BÖLÜM

Juliana

Baş ağrısıyla uyandım ve vücudum son derece ağrıyordu, sanki birkaç kez duvara çarpmış gibiydim.

İlk başta kafam karışmıştı.

Sonra, anılar üzerime geldikçe dehşete kapıldım. Biri beni vurmaya çalıştı; Killian beni kurtardı; benim için kurşun yedi; yaralanmıştı.

Aman Tanrım. Kim ve *neden* beni öldürmeye çalışsın ki?

Adanın güvenli olması gerekiyordu - bugüne kadar öyleydi.

Benden sefil bir hıçkırık kaçtı ve bulanık görüşümün önünde biri belirdi, üzerime eğildi. "Hey, ufaklık. Uyanmışsın. Nasılsın? hissediyor musun?" Gideon nazikçe sordu.

Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyordu ama kendime küçük ve derin nefesler almam gerektiğini hatırlatarak nefes aldım. Dudaklarımı yaladım ve sonunda peçemi taktığımı fark ettim. Şimdi hatırladım. Killian beni ve yaralarımı görmeden önce Gideon yüzümü örtmüştü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Sözlerimi duymazdan gelerek elini salladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Halsizim," diye dürüstçe cevap verdim. "Başım ağrıyor ve sanki tüm vücudum ağrıyormuş gibi hissediyorum. Killian nasıl? O iyi mi?"

Anlayışla başını salladı. "O iyi. Samuel kurşunu çıkarmayı başardı ve Killian şu anda uyuyor. Endişelenecek bir şey yok. Ama ben *senin için endişeleniyorum*."

Yutkundum ve titreyen bir nefes aldım. Görünmez bir el kalbimi avuçlarının arasına aldı. "*Biliyorsun*; beni gördün," diye boğuldum, gözlerim yaşardı. "Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

"Nöbet geçirdin Julianna," dedi Gideon yumuşak bir sesle. Sanki biri kafamın arkasına çekiçe vuruyormuş gibi hissettim ve kan kulaklarımın arasına hücum etti.

Gideon elimi kavradı ve nazikçe sıktı. "Sana sormayacağım-"

"İlk kez on yaşındayken oldu," diye döküldüm, neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Attan düştükten sonra beynimden yaralanmıştım."

Kaşları çatıldı. "Düzenli olarak nöbet mi geçiriyorsun?"

"Tam olarak değil." Başımı salladım. "Eskiden öyleydi ve gerçekten çok kötü olurdu. Ama düzenli olarak ilaç kullanıyorum. Artık daha iyi kontrol edebiliyorum ama epilepsi tedavi edilemez. Bu bana ve beynime işlenmiş. En son kriz geçirdiğimde

Killian adaya dönmeden bir ay önce nöbet geçirmiş. Daha küçük bir nöbetti, bugünkü kadar kötü değildi. Emily ve Mirai biliyor. Ve şimdi de sen."

Stres ve kontrol edilemeyen duygular nöbetlerim için önemli tetikleyicilerdi. Bazen onları daha iyi kontrol edebiliyordum, ancak bu sıkı kontrolü kaybettiğimde veya günlük ilaçlarımı kaçırdığımda... nöbetlerim gerçekten kötüleşebilirdi.

Bu adaya gelmeden önce, babam, kız kardeşim ve Selene de dahil olmak üzere sadece bir avuç insan durumumu biliyordu. Epilepsiyi korkunç bir şey olarak görmüyordum; hayatımın bir parçasıydı ve çok genç yaşta kabullenmeyi öğrenmişim - ama babam için zordu.

Bunu bir zayıflık olarak görüyordu - onu utandırabilecek bir zayıflık. Bu yüzden evime, odama, dört duvarımın arasına kapandım.

Babam durumumu kimsenin bilmesini istemiyordu ve ben daha küçükken nöbetlerimi ne zaman ve *nerede geçirdiğimi* kontrol etmek daha zordu.

Stres onları tetikliyordu ve ne yazık ki ben kolayca strese giriyordum. Ayrıca duygusal bir insandım.

Ben de Julianna oldum - unutulmuş kız.

"O biliyor mu?" Gideon düşüncelerimi yarıp geçerek sordu.

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde. "Lütfen, Killian bilmemeli."

"Ona söylemeyeceğim," diye söz verdi. "Karı koca arasına girmek benim işim değil."

Peçemin altından küçük bir gülümseme yaydım. "Ve yine de William Spencer'a rapor veriyorsun..."

Gideon alçak sesle kıkırdadı, sözlerimi ciddiye almadı ve ben de almadığına sevindim. "O benim patronum ve o ne derse onu yapmak

zorundayım."

Sonunda kendimi yastığa yaslayıp oturur pozisyona geldim. "Killian'ın iyi olduğundan emin misin?" Benim için o kurşunu yediği için hâlâ kendimi suçlu hissederek sordum. Bunu yapmak zorunda değildi; benden nefret ediyordu - o zaman *neden?*

Ciddi şekilde yaralanabilirdi; ölümcül olabilirdi; *ölebilirdi*.

Bu düşünce dilimde acı bir tat bıraktı ve midem neredeyse acımasızca kasıldı ve kusma isteğime karşı koydum.

Belki de hala şoktaydım.

Gideon elimi okşadı. "O iyi. Killian'ın sadece birkaç gün dinlenmesi gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldandım, gözlerimi kapattım çünkü onları daha fazla açık tutacak gücüm yoktu.

Vücudum hala zayıf ve halsizdi - ama bu sadece nöbetimin bir yan etkisiydi. Ayrıca günlerce uykulu oluyordum, beynim lapa gibi ve yavaştı. Vücudumun bu kadar stresli bir dönemden sonra kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Bilinçsizlik beni daha da derine sürükledi, her zamankinden daha uykulu hissediyordum.

Uzaklarda bir yerde kapımın açıldığını ve sonra kapandığını duydum.

Gideon gitmiş olmalıydı ama bir uzvumu bile zor hareket ettiriyordum.

Kafamdaki son düşünce

Bayılmadan önce... Kim

ölmemi ister ki?

Killian'ın odasına giden koridorda topallayarak ilerledim. Karanlık ve ürkütücü bir sessizlik vardı ama bunun beni görevimden alıkoymasına izin vermedim. Saat gece yarısını geçmişti ve uyuyor olmasını umuyordum; onu sadece bir kez görmek istiyordum.

Sadece iyi olduğunu teyit etmek için. Onu görmem *gerekliyordu*.

Başından beri bana karşı tam bir pislikti ama hikâyesindeki kötü adam ben olduğum için onu suçlayamazdım. Yine de, Killian gerekmediği halde beni korudu.

Kapısını sessizce açtım ve kilidi açık bulduğumda rahat bir nefes aldım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve gözlerim Killian'ı aradı. Loş bir gece lambası dışında oda neredeyse kapkaranlıktı.

Yatağa yaklaştım ve Killian'ı yatağın ortasında uyurken buldum. Yorgan tembelce kalçalarının üzerine atılmıştı ve beyaz bandaj dışında göğsü çıplaktı.

Tozlu saçlar göğsüne ve karnına dağılmış, göğüs kafesi boyunca tek bir iz bırakmıştı - geri kalanı yorganın altında gizlenmişti. Killian aşırı kaslı değildi; zayıftı, geniş omuzları ve güçlü kolları vardı.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Neredeyse huzurlu, uyuyan yüzüne hayranlıkla bakmak için zaman ayırdım. Killian'ın elmacık kemikleri belirgindi ve üç günlük koyu kirli sakalları yanaklarını ve keskin çenesini kaplamıştı. Roma burnu hafifçe çarpıktı ve gençlik günlerinde en az bir kez kırmış olması gerektiğini biliyordum. Koyu renk saçlarının birkaç teli alnına düşmüştü ve parmaklarım onları taramak için kaşınıyordu.

Killian o kadar... *huzurlu* görünüyordu ki, onun görüntüsünü içime çekmek ve sonsuza dek yanımda taşıyabilmek için beynime kazımak istedim. Ne öfke vardı, ne karanlık gözlerinde kaynayan nefret, ne de dolgun dudaklarından dökülen aşağılayıcı sözler.

Acı dolu bir nefes çekerken karın kasları sıkıştı ve uykusunda kaşları çatıldı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yatağa, yanına uzandım. Parmaklarım alnındaki çizgilerin ve kaşlarının arasındaki derin çatıklığın üzerinde gezinerek onları düzeltti. Dudakları aralandı ve yumuşak bir iç çekti, hâlâ çok uykuluydu.

"Hayatına girerken yanımda trajediyi de getirdim," diye fısıldadım. "Aşk öldürebilir ama yine de onu *hissetmen* için seni hayatta tutar. Ne kadar ölümcül, ne kadar acı verici, ne kadar zalim."

Dokunuşum yanağında tüyler bıraktı, çenesi boyunca ilerledi. "Geçmişini değiştirmek için geri dönebilseydim... Hikayemizin bu kadar zehirle dolu olacağını bilseydim, kendimi asla senin hayatına sokmak istemezdim. Başlangıcımız lekeli ve geleceğimiz kırık."

Dudakları seğirdi ve uykusunda kıpırdandı. Dudaklarına dokunduğumda cesur hissettim, parmak uçlarımda yumuşaklığını hissettim. Kolu yılan gibi kıvrılıp parmakları bileğimi çevrelediğinde nefesim kesildi. Gözlerim onun uykulu gözleriyle çarpıştı, biraz şaşkın görünüyordu ve hala uyanıklık ile bilinç arasındaki dünyada kaybolmuştu.

"Killian," diye nefes aldım, göğsümdeki baskı giderek ağırlaşıyordu.

Beni öne doğru çekmeden önce gözlerimi aradı. Yarı uykulu biri için bile hızlı oldu. Killian ben altına girene kadar yuvarlandı ve acı içinde inledi, alnı benimkine düştü.

İğnelerim çözülmüş ve peçem kayarak boynumun altına inmiş ve yaralı yüzümü Killian'a göstermişti.

Ama çirkin, parçalanmış eti göremeyecek kadar karanlıktı. Paniğin beni ele geçirmemesinin, yüzümü kapatmak için acele etmememin tek nedeni buydu.

Karanlık bizi örtmüştü. Killian'ın bilinci zar zor yerindeydi... bu *benim* Sır.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve orada bir saniye kadar oyalandı, göz kapakları kapandı. Sert nefesi ağzımın üzerinde gezindi ve tüylerim diken diken oldu. Kaşlarının arasından ter boşanıyordu ve yüzündeki yakışıklı yüzünde acının gölgesi.

"Killian." Adı dudaklarımda yankılandı.

Titreyen bir nefes verdi ve sonra yapmasını beklemediğim tek şeyi yaptı. Burnu iz bırakmamış yanağıma değdi ve Çenemin uzunluğunu. Killian bana sokuldu, dudakları en yumuşak tüy gibi tenimi okşadı.

Titredim, karnımda bir sıcaklık birikti. Vücudunu benimkinin üzerine indirdi ve üzerimdeki ağırlığını kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Bacaklarım açıldı ve o da kalçalarımın arasına yerleşti. Göğüs göğüse, kalça kalçaydık, tüm sertliği yumuşaklığıma karşıydı.

Aman Tanrım.

Buraya bunun için
gelmemiştim... Ama şimdi
istedim.

Vücudunun benimkini yatağa sabitlemesi, nefesinin tenimde gezinmesi, dudaklarının bir aşkın dokunuşunun yumuşaklığıyla çeneme fısıldaması.

Ben istiyorum.

Hayır, bu bir yalandı.

İhtiyacım var.

Ağzıma doğru eğildiğinde, gözlerim dalgalanarak kapandı. Buna kurtuluştan daha çok ihtiyacım vardı. Kurtulmayı istediğimden daha fazla.

Killian dudaklarımı tuttu, nefesimi ciğerlerimden çaldı ve ben kendimi ona teslim ederken iniltimi yuttu. Dilini ağzımın içine soktu, beni tattı, içimi yaladı. Dilim onunkiyle geçici bir şekilde buluştu. dans etmek ve *hıçkırmak* istedim.

Parmaklarım siyah saçlarına dolandı ve öpüşürken ağladım. Benden böylesine acımasızca nefret eden adam beni öyle şefkatle öpüyordu ki. Neredeyse şefkatle. Sanki kollarında kırılğan bir hazine gibiydim ve o da benim tadıma bakmak istiyordu.

Ağladım çünkü biliyordum...

Killian *beni* öpmüyordu.

Rüyalarındaki kadını öpüyordu, geçmişinden bir hayaleti.

Bunu biliyordum ama yine de onu öptüm.

Onun öpücüklerini çaldım çünkü *açgözlü* ve *bencildim*.

Ben de bana ait olmayan öpücükleri aldım çünkü Killian beni sarhoş etmişti. Onunla sarhoş olmuştum. Dudaklarının dudaklarıma değmesi, dilinin ağızıma dalması, ıslak ve *muhtaç* hissettirmesi için yanıp tutuşuyordum.

Dokunuşunun altında ezilmek istedim. Öpücüklerine karşı güçsüz hissetmek. Vücudunun altında teslim olmak.

Yalanları ve sırları unutmak için, çünkü benim gerçeğim bizi yeterince mahvetmişti. Killian acı dolu bir inilti çıkardı ve dudaklarımız ayrıldı. Bedenimin üzerine yığıldığında derin bir nefes aldım, gücü onu terk etti ve tekrar bilinçsizliğe gömüldü. Yüzü boğazıma gömülmüştü ve nefesini tenimde hissediyordum, sıcak ve yumuşaktı.

Çok tatlı bir fantezi ama aynı zamanda acımasız bir gerçeklik.

Killian ve ben bitmemiş bir hikayeydik, görünürde mutlu bir sonumuz yoktu. Çünkü biz bir trajediden daha fazlasıydık. Yaklaşan bir felakettik; birlikte çirkinleşmekten, kendi ruhlarımıza zarar vermekten başka bir şey değildik. Çıplak ellerimizle.

"*Özür dilerim.*" Bu kalenin duvarları ve hayaletleri fısıltımı duydu, acım bu iki basit kelimeden sızıyordu.

Kız kardeşimle birlikte gömdüğümüz sırlar beni hızla yakalıyordu. Etrafımıza ördüğüm yalanlar parçalanıyordu.

Çünkü benim gerçeğim şuydu.

On yedi yaşındayken Killian Spencer'a aşık oldum. Ama sonunda onun kalbini öldürdüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Killian

"Yataktan çıkman gerekiyor mu?" Julianna sonunda gerginliği kırarak sordu. Son beş dakikadır yemek salonunun duvarlarında yankılanan tek ses çatal ve bıçaklarımızın tabaklarımıza çarpmasıydı.

Dom Perignon Rose Gold şampanyasından yavaşça bir yudum aldım. Benim Dilim tek bir yudumda önce tatlılığın, sonra da ekşiliğin katmanlarını tattı, pahalı bir şampanyadan beklediğim gibi damak tadımı kışkırttı. "Otuz gece boyunca her gece akşam yemeği. Bu senin uzlaşmandı," dedim şampanya kadehimi masaya geri koyarken.

Bu sabah Julianna ile dün gece meydana gelen hasar hakkında konuştuk. Bana kişisel bir düşmanı olmadığını ve birinin *neden* onu öldürmeye çalıştığını gerçekten bilmediğini söyledi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Belki Piskopos Romano'nun ya da Spencer'ların bir düşmanı olabilir diye düşünmüştüm ama Julianna'ya göz göre göre bu kadar aptalca saldırmaya çalışmak? Düşmanlarımızdan hiçbiri bunu yapacak kadar aptal olamazdı. Onlar bundan daha *sofistike*.

Ama tek şüpheli öldüğü için elimizde hiçbir ipucu yoktu.

Yine de adanın etrafındaki güvenliği iki katına çıkarmıştım. Biz hala adadayken Karanlıkta, hizmetçinin sadece deli olup kendi başına mı hareket ettiğini yoksa ateş etmenin arkasında başka birinin mi olduğunu bilmiyorduk. Bir beyin.

Yine de her kimse... bir daha saldırmayacaktı. Yakın zamanda değil. Özellikle de ilk başarısız girişimlerinden sonra artık tetikteyken.

Yaranın sargıya alındığı tarafım hâlâ çok fena ağrıyordu. Her nefes alışımında sanki biri yarayı dürtüyor, parmağını oraya sokuyormuş gibi hissediyordum. Dik oturmak da yardımcı olmuyordu. Alnımdan ter boşanıyor ve acıya karşı dişlerimi sıkıyordum.

Dün geceki yemeği kaçırdım çünkü Samuel bana ilaç verdi, ama Julianna'nın da neredeyse baygın olduğunu ve yemeği kaçırdığını duydum. Yani dün gece sayılmazdı.

Ama bir akşam yemeğini daha kaçırmayacaktım. Basit bir kurşun yarası beni durduramazdı.

Julianna bunu bana karşı kullanıp başka bir boktan uzlaşmaya varırsa ve beni kendi melodileriyle dans ettirirse olmaz.

Yapacağını düşündüğümünden değil.

Ve bu kesinlikle onunla her akşam yemek yemekten *keyif aldığım için değildi*. Şakalaşmaları, siyaset hakkındaki derinlemesine konuşmaları ve bunların arasında kalan her şey.

Evet, belki de vurulmak beynimi mahvetti. Allah kahretsin!

Julianna beklediğim gibi aptal, zengin bir varis değildi.

Aslında siyaset ve iş dünyası konusunda oldukça zekiydi, bu nedenle akşam yemeklerinde ortak bir zemin bulmuştuk. Hakaretler savurmak ve birbirimizin boğazına sarılmak dışında, konuşmak için güvenli konular seçmiştik.

Anlaşma buydu zaten. Öyle değil miydi?

Otuz gece boyunca her akşam yemek yer ve iyi geçinmeye çalışırdık. Her zaman başarılı olamadığımızı kabul ediyorum... ama son iki hafta boyunca birbirimizi boğazlamadan hayatta kalabilecek kadar iyi anlaştık.

Onunla iki hafta geçirdim ve Julianna'yı Gracelynn'in katilinden başka biri olarak görmeye başlamıştım...

Yüzünde o kadar büyük bir kalp kırıklığı, gözlerinde o kadar büyük bir azap vardı ki... Julianna benim yapmama gerek kalmadan kendini öldürmeye başlamıştı bile. Kendi kendini yok ediyordu; ruhu daha fazla acı, daha fazla ıstırap, daha fazla umutsuzluk için adeta yalvarıyordu.

Siyah duvak, pahalı elbiseler ve güzel mücevherlerin altında oldukça lanet bir karmaşa.

"Bu akşam ya da yarın yemeğe gelmeseydin sana karşı çıkmazdım," dedi. "Dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

Masanın uzunluğu boyunca uzanan ve tam ortada duran üç çiçek vazosu onun yüzünü benden saklıyordu. Yemek yerken peçesini çıkardığını biliyordum ve o vazoların bu şekilde yerleştirilmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Sözleri karşısında kaşlarımı çatarken buldum kendimi, bana *zayıf mı* dediğinden tam olarak emin değildim. O aptal kurşun yarasının beni çökertebileceğini mi düşünüyordu? "Ben sadece vuruldum, Beasty. Sanki ölüyormuşum gibi davranıyorsun."

"Şefkatli bir eş gibi davranıyorum," dedi sesinde hafif bir titremeyle.

"Ah, evet." Başımı salladım. "Birlikte oynamak. Medeni ve aşık."

Julianna küçük bir hırıltı çıkardı ve ben bunun tehditkâr *olmayan* sesine neredeyse gülecektim. "Öyle değil. Neden sözlerimi çarpıtıp duruyorsun, Killian?" diye homurdandı.

Bifteğimi kesip ağzıma bir parça attım ve cevap vermeden önce yemeğimi çiğneyip yutana kadar bekledim. Çünkü saygıdeğer beyefendiler ağızları doluyken konuşmazlardı. "Neden? Gerçekten umursadığını düşünmemi mi istiyorsun?"

Sesindeki alaycı tonu duymuş olmalıydı çünkü Julianna çatalını porselen tabağa vurarak düşürdü. "Ben kalpsiz değilim. Benim yüzümden vuruldun. Tabii ki umurumda!"

Sesindeki küstahlık karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Fark eder mi?"

"Ne?" diye tısladı karım.

"Ölsem fark eder mi?" Sesindeki öfkenin tadını çıkararak söyledim. "Sonunda benden kurtulmuş olacaksın, Beasty."

Bu onu susturdu.

Aramızdaki mesafeye rağmen, keskin nefes alışını duydum. Kalp kırıklığıyla camlaşmış, işkence görmüş gri gözlerini hayal ettim. Bir kez olsun, duygularını gözlerinden tahmin etmek yerine yüz ifadesini görmek istedim. Ama bakışları her zaman ne hissettiğini anlatırdı. Julianna iyi bir yalancı olabilirdi ama gözleri asla yalan söylemezdi.

"Ölemezsin," diye fısıldadı sonunda. "Ölemezsin."

Yumuşak fısıltısı ve sesindeki çatlaklar karşısında parmaklarım çatalımın etrafında sıkıştı. "Düşündükçe kalbin kırılıyor gibi. Sen iyi bir oyuncusun, karıcığım. Bunun için sana kredi vereceğim. İyi bir oyuncu, bazen iyi bir yalancı ama her zaman kötü adam," dedim soğuk bir şekilde.

"İşte böyle," diye tersledi, elini aramızda sallayarak. "Pislik Killian yine iş başında. Neredeyse onu kaçırıyordum."

"Beyefendi yerine Killian pislüğünü seçeceğini biliyordum. Gerçekten de acıya karşı bir tutkun var," diye söyledim.

"Ve o sopayı gerçekten kışından çıkarman gerekiyor." "Bugün kendini oldukça cesur hissediyorsun, değil mi?"

Julianna iç çekti. "Sivil ve aşık," diye hatırlattı bize, sesi yumuşayarak.

"Medeni ve aşık," diye kabul ettim.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Julianna tekrar konuştu. "Baban önümüzdeki hafta, maskeli balodan birkaç gün önce burada olacağını söyledi."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Kaç misafir bekliyoruz?"

Tabağım boşaldığında onu ittim ve dirseklerimi masanın kenarına koydum. Çenemi bağlanmış parmaklarımın üzerine koyarak lacivert beyaz vazoya baktım - çünkü Julianna'nın yüzü tam arkasında gizlenmişti.

"İki yüz civarında," diye tahmin ettim düşünceli bir şekilde. "Ve bunlar sadece önemli olanlar."

"Halkın gözü önünde," diye düzeltti.

"Kesinlikle."

Julianna, "Bu ikimizin ailesi için de önemli," diye mırıldandı ve sonra endişeli olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde iç çekti. "Bu bizim birlikte ilk etkinliğimiz.

evlendiğimizden beri. Aslında düğünden bu yana ilk kez birlikte görüneceğiz."

Beni mihrapta terk ettiğinden beri. Julianna bunu yüksek sesle söylemedi ama yine de sessiz suçlamasını duydum. Görmezden geldim.

"Senin güvensizliğini bulacaklar." Sesimdeki uyarı dikkatini çekmiş olmalı çünkü omuzlarının geriye doğru attığını ve oturduğu yerde doğrulduğunu gördüm. "Kusurlarınızı etinizin altından çekip çıkaracaklar ve ruhunuzun derinliklerine inecekler."

"Senin yaptığın gibi mi?" diye karşılık verdi.

"Sen benim karımsın," dedim kayıtsızca. "İstediğimi yaparım ama başkasına da aynısını yapma fırsatı vermem."

"Yani beni akbabalardan koruyacak mısın?" Şimdi de benimle alay ediyordu. Ne kadar cesur.

"Seni akbabalardan koruyacağım ve yalnız kaldığımızda-"

Julianna sözümü kesti. "Benden nefret etmeye devam edeceksin, biliyorum."

Ona dilimi şaklattım, yüzüme bir sırıtma yayıldı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim, Beasty."

"Acı sözleri ve duygusuz bir kalbi olan bir koruyucu. Sanırım çok seçici olamam."

"Biz evliyiz. Artık seçme şansın yok."

Ve hepsi bu kadar. Yemeğimizin geri kalanı sessizlik içinde geçti. Daha sonra tatlı geldi ve o da aramızda tek kelime olmadan yenildi.

Sonunda tabaklarımız toplandı ve ben masadan kalkmak yerine oturmaya devam ettim. Julianna da öyle. "Killian," diye seslendi adımları ve

Bekledim.

Bir şey söylemek ister gibiydi ama kendini tutuyordu.

Vazo yüzünü benden saklasa da, çiçeklerin arkasından yüzünün yaralı tarafını bir anlığına da olsa görebildim. Derisi kemiklerinin üzerinde neredeyse acı verecek şekilde gerilmişti ve yanaklarından aşağıya doğru sivri çizgiler uzanıyordu. Elinin altındaki onca parayla neden hiç estetik ameliyat denemediğini merak ettim.

Kahretsin, istese yepyeni bir yüzü olabilirdi. Ama yine de sadece ince bir peçe takıyordu.

Nedenini merak ettim.

Julianna yaralarının farkında olmayan birine benzemiyordu ama o zaman neden siyah peçe takmıştı?

"Devam et, aklından geçeni söyle." Ona ihtiyacı olan itici gücü verdim ve konuşması için elimle işaret ettim.

Julianna'nın elinin yüzünde gezindiğini gördüm ve duvağını tekrar yerine tutturduğunu fark ettim. Julianna ayağa kalktı ve gözlerim onu boydan boya dolaştı. Dağınık topuz yapılmış siyah saçları, siyah duvağı ve bu akşam için seçtiği lacivert elbisesi ve boğazında elmas bir gerdanlık.

Derin bir nefes aldı ve aklından geçenleri söylemek ya da söylememek konusunda kendisiyle tartışmasını izledim.

Parmakları önce peçenin, sonra da boğazının üzerinde gezindi. Gerginliği neredeyse hareketlerinden sızıyordu ve işte tam da bu yüzden sosyete onu çiğneyip tükürecekti. Eğer yeterince şanslıysa, onu birkaç ay boyunca çamurda sürüklerler ve sonra bir sonraki zayıf çocuğa geçerlerdi. Ya da talihsizse, Julianna bir daha asla Bu insanları tekrar.

Onlara karşı hiç şansı olmazdı. Ve ben buna izin veremezdim.

Özellikle de Spencer'ın itibarı tehlikeyken. Onlar karıma taş atarken karımın kendini koruması ve benim de ona kalkan olmam gerekirdi.

Bir koruyucu.

Kalbimi kıran kadına. Ne kadar ironik.

"Ne olursa olsun, özürlerimi umursamadığını biliyorum, ama özür *dilerim,*" diye konuştu Julianna sonunda, sesi oldukça yumuşaktı, neredeyse sözlerini kaçırıyordum.

Göz kırptım.

Sözlerinin beynimde yer etmesi bir saniye sürdü ve sonra her şey üstüme üstüme geldi. Kafam karışmıştı, bir an Julianna'ya bakakaldım.

Özür diledi, evet.

Ama beni rahatsız eden başka bir şey vardı.

Özür dileyerek, uzak bir anı gibi görünen bir şeyi dürtmüş ve rüyamı hatırlamam için beni tetiklemişti.

Dün gece.

Gracelynn'i hayal etmiştim.

Onu öperken.

Onu solumak. Ona

dokunmak.

Rüya çok canlıydı ama ne zaman onun hayaleti kâbuslarımda beni ziyaret etse hep böyle oluyordu.

Ama Gracelynn'i böyle hayal etmeyeli uzun zaman olmuştu. O kadar yakındı ki, parfümünün kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. O kadar yakındı ki, teni karıncalanan parmak uçlarımda altında gerçek gibiydi.

Onun fısıltısı... onun sesi...

Rüyamda özür dilemişti. "*Özür dilerim.*"

Dün gece rüyayı anlamlandıramayacak kadar uyuşturulmuşum ve sabah uyandığımda anıları zihnimin gerisine gömdüm, onları araştırmayı reddettim.

Ama şimdi düşündüm de, kulaklarımdaki Gracelynn'in sesi değildi.

Farkına vardığımda nefesim boğazıma düğümlendi.

Rüyamdaki Julianna'nın sesiydi.

Özür diliyordu ve...

Öpücük.

Ne de olsa o rüya bir rüya değildi.

Sanki dün gece odama girmemiş gibi... sanki rüyalarımı işgal etmemiş ve kendisine ait olmayan öpücükleri çalmamış gibi beni masada bırakarak uzaklaşmaya başladığında başım ona doğru döndü.

Öfke derimin altında kaynıyor, damarlarımda lav akıyordu.

Buna nasıl cüret eder?

Julianna

Kapıyı kilitleme zahmetine bile girmeden arkamdan kapattım ve neredeyse yatağıma yığılacaktım. Killian özür dilememi umursamadı.

I

Özrümü kabul etmeyeceğini biliyordum ama yüzündeki saf öfke ifadesini beklemiyordum. Kayıtsızlık, evet. Başka bir hakaret, evet. Belki o rahat ses tonuyla benimle alay ediyordu ama böylesine çılgınca bir *öfke beklemiyordum*.

Öyle bir noktaya gelmişim ki ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım Killian'ın beni anlamasını asla sağlayamayacağımı hissediyordum.

Kurtuluş için yalvar.

Her gece dizlerimin üzerine çöktüm.

Günahlarının kefareтини öde. Tövbe et.

Killian'la evlenmek ve bu ilişkide kalmak benim kefaretimdi.

Kefaret, yanlış yaptığınız kişinin elindedir.

Benim için çok kötü, yanlış yaptığım adam varlığının her zerresiyle benden nefret ediyordu. Belki de aradığım kurtuluşu asla bulamayacağımı anlamaya başlamıştım. En azından bu hayatta.

Bu kalenin lanetli olduğuna inanmaya başlamıştım ve benim sonum da burada kapana kısılmış diğer ruhlar gibi olacaktı. Yarım kalmış başka bir hikâye, bu duvarların arasında dolaşan başka bir hayalet.

Kapım çarparak açıldı ve irkilerek neredeyse yataktan fırlayacaktım. Killian delice bir amaçla içeri girdi. Uzun bacakları kapı ile yatağı arasındaki mesafeyi hızla kat ederken, yüzü saf, katıksız bir öfke maskesine bürünmüştü. Gözleri simsiyahtı ve çenesi gerildi, sol yanağındaki kaslar baskı altında titriyordu.

"Julianna." Soğuk sesi kulaklarımda yankılandı ve olduğum yerde donakaldım. "Dün gece odama geldin mi?"

Gözlerim büyüdü ve kalbim karnıma doğru indi. İçimde bir şey kıpırdadı, görünmez bir mengene kalbimi dikenli sarmaşıklarla sıkıyordu ve ben kurtulmak istedim... ama *yapamadım*.

Killian biliyordu.

Dün gece benim sırrımdı - düşüncesizce yaptığım bir şeydi, ama bunun bana geri döneceğini, çirkin gerçeğiyle beni kovalayacağını ya da bu kadar çabuk yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Yanıt vermemem onun için yeterli bir cevaptı. Bana yaklaştı, varlığı acımasız bir intikam ve acımasız bir ölüm kokuyordu. O sırada

Sehpayı atlayarak meyve tepsisinin üzerinde duran bıçağa uzandı.

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı ve tökezleyerek duvara yaslandım. Onu savuşturmak için elimi uzattım ama Killian öne atılarak kişisel alanıma girdi ve beni odamın duvarına sıkıştırdı.

vücudunun uzunluğu.

Sıcak ve sağlam.

Hem koruyucum *hem de* işkencecim.

Bıçağın ucunu boğazıma dayayıp orada tuttuğunda titredim. Yumuşak bir okşayıştı ama çok ölümcüldü. Koyu renk gözleri çılgınlık ve dizginlenmiş şiddetle neredeyse insanlık dışıydı.

Ve ilk defa Killian'dan gerçekten *korkuyordum*. Her şeyi yapabilecek kapasitedeydi ama beni bu kadar uzun süre hayatta tutmasının tek nedeni evlilik sözleşmemizdi.

Ama şimdi, Killian beni mihrapta terk ettiğinde konmuş olan sınırı aşmıştım.

Tüylerim diken diken oldu ve sertçe yutkundum. Bıçak derime sürtündü ve nefesim kesildi.

"Sana ait olmayan bir şeyi çaldın, Julianna," diye tısladı Killian, sıcak nefesi peçemin üzerinde geziniyordu. "Bunu yapmamalıydın."

Korku beni yutarken bile - vücudumda dolaşan suçluluk duygusuyla bile, midemin çukurunda kaynayan bir öfke vardı. Tüm bu olanların adaletsizliğine karşı.

Gözlerimin içine bakması, *gerçek* beni görmesi için ona bağırarak istedim.

Ama Killian açısından ve intikam ihtiyacından o kadar körleşmişti ki, gözünün önündekini göremiyordu.

"Neden olmasın?" İkinci kez düşünmeden önce kendimi bunu söylerken buldum. "Ben senin karınım, değil mi? Tanrı'nın ve şahitlerin önünde yemin ettim. *Sen* benim *kocamsın*... ve yanılıyorsun. O öpücüğü ben çalmadım. Onu bana sen verdin ve ben de aldım çünkü o benim hakkımdı. O öpücük bana aitti."

Yüzündeki ve ruhsuz gözlerindeki o buz gibi bakış.

Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı. "Hayatını bir kez kurtardım ve sen birdenbire her istediğini yapabileceğini, her istediğini söyleyebileceğini düşündün. Sana cesur mu desem yoksa aptal mı desem bilemiyorum."

İçimden bir utanç dalgası geçti, derimin altını kazdı ve damarlarımı asitle doldurdu, ama onu ittim. Hepsini uzaklaştırdım - suçluluk duygusunu,..

utanç, hayal kırıklığı, tüm acı ve umutsuzluk - ve geri alamayacağım şeyler söyledim.

Beni kötü adama dönüştüren ve Killian'a benden daha fazla nefret etmesi için bir neden daha veren sözler.

Haklıydı - *kendi kendimi yok ediyordum.*

"Peki sen neden bu kadar ikiyüzlüsün?" Esprisiz bir kahkaha attım ve bıçağın ucu derimi kıracak kadar olmasa da etime daha sert saplandı, ama beni *uyarmaya* yetti. "Sen de labirentte aynısını yapmadın mı? Neden sen beni istediğin zaman öpebiliyorsun da ben aynısını yapamıyorum? *O zaman* senin karındım ama *şimdi* kötü adam oldum. Sen hayatımda tanıdığım en ikiyüzlü adamsın."

Göğsü, kollarımın çıplak derisini dalgalandıran bir sesle titreşiyordu. Ruhumu almaya gelen ve beni cehennemin derinliklerine sürükleyen Azrail'e benziyordu.

Killian bıçağı boğazımda gezdirdikten sonra keskin ağzını etime bastırdı. "Bu senin şah damarın. Boğazını kolayca kesip bu işi bitirebilirdim ama sen böyle kolay bir ölümü hak etmiyorsun. Gracelynn'imın çektiğinden daha fazla acı çekmeni sağlayacağım."

Elini savuşturdum ve bıçak ayaklarımızın yanında yere düştü. Burun delikleri alevlendi ve göğsünü ittim, yumruklarım göğsüne çarpıyordu. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye haykırdım.

Onu tekrar ittim, öyle sert ittim ki iki adım geriye sendeledi. "Canımı yakmadığını mı sanıyorsun? Bana acı vermediğini mi sanıyorsun? Gracelynn senin sevgilin olmadan önce benim kız *kardeşimdi*. Onu senin hayatında olduğundan çok daha uzun süredir tanıyorum. Onu senden çok daha uzun süre sevdim ve *oradaydım*. Oradaydım. Oradaydım. O lanet arabanın içinde."

Noktaladığım her kelimedede parmağımı göğsüne sapladım. Durumu daha da kötüleştiriyor olmam umurumda değildi. Killian'ın muhtemelen hayatının geri kalanında benden nefret edecek olması artık umurumda değildi. Artık *hiçbir şey umurumda değildi*.

Çünkü bir şeyleri düzeltmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ellerime bulaşan kanın asla daha iyi bir insan olmama izin vermeyeceğini, günahlarımın taşınamayacak kadar ağır olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Saatlerce o arabanın içinde kız kardeşimin ölü bedeniyle mahsur kaldım ve bu sırada içim dışım yanıyormuş gibi hissediyordum. Yaşıyordum, nefes alıyordum ama yavaş ve *acılı* bir şekilde ölüyordum. Bana bakın!" Örtülü yüzümü göstererek çılgılık attım. "Bana bakın. Bu yara izleri bana her gün bir şeyler hatırlatıyor. *Oradaydım*... ağlıyordum

Gözlerini açması için. Bir kelime söylemesi için yalvarıyorum. Nefes alması için yalvarıyorum. Sadece bir nefes daha."

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi ama henüz işim bitmemişti.

Yumruğum göğsüne çarptı. "O gece birini kaybeden tek kişi sen değilsin. Ben de onu kaybettim. Ve senin bilebileceğinden çok *daha fazlasını kaybettim*."

Killian ileri atıldı ve beni tekrar duvara çarptığında ayaklarımın üzerinde takılıp düştüm, eli başımın arkasına gitti ve parmakları saçlarımı kavradı.

"Kapa çeneni," diye hırladı. "Kapa çeneni, seni çıldırtıcı kadın."

Boğuk bir nefes verdim ve görüşüm bulanıklaştı, ama gözümü kırıpıştırdım. gözyaşları uzakta. Bugün değil. Başını eğdi, böylece göz hizasına geldik. O kadar yakındı ki dilimde onun tadını alabiliyordum. Acısını. Öfkesini. Kendi acısını.

"Kalbini kırmadan önce kim olduğunu göster bana," diye nefes aldım, mücadele sonunda bedenimi terk etmişti. Maskenin ardındaki adamı görmek istiyordum. İntikam peşinde koşan adamı değil, *incinmiş adamı* görmek istiyordum.

Killian'ın yumruğu saçlarımın etrafında sıkılaştı, parmak eklemleri kafa derime battı. İrkilmedim bile. Acımadı bile. Artık hiçbir şey acımıyordu.

"O öldü," diye hırçın bir sesle homurdandı ve ben *titredim*.

Ona acı tatlı bir gülümseme verdim. "Buna inanmıyorum."

Gözleri karardı ve dudakları zalim bir gülümsemeyle seğirdi. Yüzlerimizi yaklaştırdı, nefesi tülün ardından dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Ben senin yarattığın canavarım, Julianna."

Killian beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Eğer bu evlilikten bir şey bekliyorsan, Beasty... o zaman Bunu *bilin*, bunu *unutmayın*, biz ateş ve suyuz. Günah ve kırgınlıkla dolu bir hikaye. Olduğumuzdan başka bir şey olma yeteneğimiz yok. *Şimdi*. Ateş yakar; su boğar. Ve biz de tam olarak buyuz - bir felaket."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Killian'ın gözleri örtülü yüzümde gezindi. Sadece bir saniyeliğine. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Döndü ve uzaklaştı.

Bir elimi ağızıma kapattım ve bacaklarım tutmaz oldu. Yere çöktüm ve yumruğumun içine sessiz bir çığlık attım.

Hikâyemiz kırık kemiklerden oluşmuş, parçalanmış bir omurga üzerine inşa edilmişti; sayfalar kanla lekelenmiş ve kelimeler yıkımla lanetlenmişti.

Savaş yorgunu gibiydik.

Ve belki de... eğer başka bir yaşamda tanışsaydık, hikayemiz farklı olurdu. Daha az keder ve daha fazla şefkat.

Belki başka bir hayatta.

Sadece Killian ve Julianna olabilirdik - bizi geride tutan bir geçmişimiz olmadan.

Damarlarımızda trajedi olmadan.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Juliana

*Sevgili kocacığım,
Bazı günler yalnızlık beni pençesine alıyor.
Senin için hissettiklerim, boyun eğmeyen bir sadakat ile kalbimi
solduran bir acı arasında bir yerde duruyor.
İster aşk olsun ister acı, tek bir düşünceyle doluyum.
Tadını özledim, geceleri sarılışının sıcaklığını özledim, sevgisiz
gözlerini ve kayıtsız dokunuşlarını özledim.
Bana hiçbir zaman saygıdan başka bir şeyle bakmadın, sadece yemin
ettiğimiz için ve senin karın olduğum için.
Gözleriniz hayranlıktan, dokunuşlarınız şefkatten ve dudaklarınız
sevgiden yoksun.
Bu nedenle, yıllar geçtikçe, hiçbir zaman sizin için bir sorumluluktan
fazlası olamayacağımı kabul ettim...
Yine de
buradayım.
Hala seni
arzuluyorum.
Çocuğumuzun kaybı beni yalnızlaştırdı,
canım. Sadece tek bir şey istiyorum.
Çok şey mi istiyorum?
Ben sadece kocamı istiyorum.
- A*

"Selam aşkım. Beni özledin mi?" Ragna'ya fısıldadım, parmaklarımı onun vahşi yelesinde gezdirdim. "Seni üç gündür görmedim. Tanrım, neden daha uzunmuş gibi geliyor?"

Yanıt olarak bir homurtu çıkardı ve başını omzuma çarptı. "Evet, ben de seni özledim. Ben yokken Cerberus sana iyi davrandı mı?"

Çekim günü geçirdiğim nöbetten sonra vücudumun iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Çoğu zaman uykulu ve halsizdim, kendimi biraz keyifsiz hissediyordum. Kaslarım hala ağrıyordu ve kendimi hala birkaç kez duvara çarpmış ve sonra da üzerinde tepinilmiş gibi hissediyordum.

Hizmetçinin vurulması ve intiharı benim için hala bir gizemdi. Düşüncesi bile bedenimi titretiyordu, bu yüzden bu anıyı çabucak bastırdım. Son üç gündür yaptığım şey tam olarak buydu. Ne zaman Killian'ın bana doğru koştuğunu, vücuduyla beni koruduğunu, silahın sesini... ve sonra kanının beyaz gömleğini ve elimi lekelediğini düşünsem - bu beni *tetikliyordu*.

Bu yüzden Killian adadaki güvenliği iki katına çıkardığını ve konuyu derinlemesine araştırdığını söylediğinde ona güvenmeyi tercih ettim.

"Dört nala gitmek ister misin?" Kısrağıma sordum. Ne kadar güçlü olduğunu hissederek bir elimle yan tarafını okşadım. "Sana binmeyi özledim."

Gözlerimiz kilitlendi ve birbirimizi anlıyor gibiydik. Benim tatlı kızım da beni özlemişti. Onu dizginlerinden tuttum ve ahırından uzaklaştırdım. Ben eyerimi hazırlarken o biraz saman çiğnedi.

Yaklaşan ayak sesleri beni duraksattı ve Ragna'nın omzunun üzerinden baktığımda Killian'ın ahıra doğru yürüdüğünü gördüm.

Tek bir kelime bile etmeden gözlerimi kaçırdım ve onun varlığını görmezden geldim. Odamdaki geceden beri birbirimize neredeyse tek kelime etmemiştik. Akşam yemeğini sessizce yedik ve tabaklarımız kaldırıldıktan sonra birbirimize bakmadan masadan kalktık. Onu birkaç kez Samuel ile koridorda yürürken gördüm, derin bir sohbeta dalmışlardı ve ben her seferinde diğer yöne gittim. Aramızdaki mesafe eskisinden çok daha fazla açılmıştı.

Belki de böylesi daha iyiydi.

"Kısrağına güle güle de Beasty," dedi Killian, sesi buz gibi çıkmıştı.

Eyeri Ragna'ya bağlamaya çalışırken duraksayan başım ona doğru döndü. "Affedersiniz?"

Benimle konuşmasına o kadar şaşırmıştım ki, sözleri beynime bile ulaşmadı ve ulaştığında da üşüdüğümü hissettim.

Başını yana eğdi ve bakışları göğsümden kalçalarım ve biçimli bacaklarıma kadar vücudumu saran binici kıyafetlerimi inceleyerek beni boydan boya süzdü. "Yarın geldiğinde artık burada olmayacak," diye açıkladı ölümcül bir sakinlikle.

Bilmem gerekirdi. Hazırlıklı olmalıydım.

Killian *bu kadar sakın* ve soğukkanlı olduğunda, bundan iyi bir şey çıkmazdı. Öfkesini sakinliğine tercih etmeye başlamıştım.

Kalbim kekeledi. "Neden bahsediyorsun, Killian?"

"Onu sattım. En yüksek teklifi verene. Şu anda 250,000 dolar değerinde."

Ragna'yı okşamak üzereyken elim havada dondu. "Az önce ne dedin sen?" Ses tonum aldatıcı bir şekilde yumuşaktı ama hiç de öyle hissetmiyordum. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyor ve ayaklarımın altındaki zemin sallanıyordu.

"Söylediğim her şeyi tekrarlamak zorunda mıyım?" Dudakları yana doğru çekildi ama ifadesinde herhangi bir insani duygunun sıcaklığı yoktu. "Dedim ya, onu sattım. Hoşça kal de, Julianna."

Başımı çılgınca salladım ve saçlarım yüzüme uçtu. Buna rağmen Bugün oldukça sıcak bir gündü, soğukluk iliklerime kadar işledi. "Ragna hiçbir yere gitmiyor," dedim şiddetle. "O benim. Baban onu bana hediye etti."

Sakin ve ağırbaşlı duruşundaki tek fark burun deliklerinin açılmasıydı. "Ah, gerçekten mi? Şey, bu çok kötü. Satış sona ermiştir."

"Yapamazsın!"

"Yapabilirim ve az önce yaptım." Killian öyle kesin bir ifadeyle konuşmuştu ki duymak *acı veriyordu*. "Elveda de. Bu senin son şansın Beasty. Bir daha bu kadar nazik olmayacağım."

"Hayır," diye boğuldum, kolumu Ragna'nın boynuna doladım. "Yapamazsın. *Lütfen*."

Ragna telaşlı bir kişneme sesi çıkardı ve onun tedirginleştiğini hissedebiliyordum. Sanki benim duygularımla uyumluydu. Sanki neler olduğunu anlamıştı. Kısrağım ileri atılarak Killian'la benim arama girdi.

Ona daha sıkı sarılarak hıçkırıklara boğuldum. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, en sevdiğim kız. En iyi kızım. Benim tatlı aşkım.*

Killian dizginleri elimden kaptı ve Ragna'yı benden uzaklaştırarak ileri doğru yönlendirdi.

"Yapma... onu benden alma," diye yalvardım, sesim titriyordu. Ragna elimde kalan tek şeydi. Tek yoldaşımdı. Beni herkesten daha iyi anlıyordu. Artık benim diyebileceğim hiçbir şeyim yokken onu kaybedemezdim.

Killian zalimce gülümsedi.

Başını eğdi, burnu perdenin üzerinden çeneme sürtündü. Nefesi kulağımın üzerinde geziniyor ve fısıltıları zaten parçalanmış kalbimde çatlaklar bırakıyordu. "*Günahlarının kefareтини öde, karıcığım.*"

Killian Ragna'yı götürürken yüzüm buruştu ve boğazımdaki yumrudan bir hıçkırık kaçtı. Kısrağım şaşkın ve telaşlı bir şekilde bana baktı. Bir homurtu çıkardı, başını geriye attı, kuyruğu ileri geri sallanırken güzel yelesi havaya uçtu.

Göğsümü sıktım, ağrının geçmesini diledim ama baskı gittikçe arttı, daha da şiddetlendi. Ragna ve Killian ortadan kayboldular ve ben ahırda kısrağım olmadan ve sadece kanayan bir kalple yalnız kaldım.

Günahlarının kefareтини öde, demişti Killian.

Ama son üç yıldır yaptığım şey tam olarak buydu.

Kefaret.

Ta ki unutulmuş bir kız, seilmeyen bir eş ve kayıp bir kadın olana kadar. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü, siyah peçemi ıslattı.

Ragna gerçekten önemli olan tek şeydi. Peri masallarımda hayalini kurduğum güzel yaratık. Hikâyemde beyaz atlı prens ya da mutlu son olmasa da en azından Ragna'ma sahip olduğumu düşünüyordum.

Elbette beni bu lanetli kaleden ve lanetli hikâyeden kurtaracak beyaz atlı, parlak zırhlı bir şövalyem yoktu.

Ama benim parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yoktu. Çünkü beyaz ata binen bendim. Ve şimdi... o benden alındı.

Acımasızca benden koparıldı.

Ne kadar adaletsiz, ne kadar zalim, ne kadar kalpsiz.

Yere çöktüm, parmaklarım Ragna'nın sadece birkaç saniye önce durduğu çimenleri sıktı. Toynakları çimenlerde iz bırakmıştı, bu onun var olduğunun, burada bulunduğunun tek kanıtıydı.

Ragna'm.

Günler geçtikçe gerçeklikten uzaklaştığımı hissediyordum. Kendi zihninizin, kendi duygularınızın ve kendi bedeninizin kontrolünü kaybettiğinizi hissetmek kesinlikle dehşet vericiydi. Sessizlik içinde acı çekmek, nefes almak

kırık bir kalp - kim olduğunuzu içten içe değıştiren türden derin bir acı.

Akıntıya kapılırsınız, uçsuz bucaksız bir hiçlik okyanusunda kaybolursunuz. Boşluk nasıl bu kadar ağır olabilir?

Sevgiye bu kadar değersiz hissetmek, bu kadar *kaybolmuş* hissetmek.

Kendimi ilk kez bir *günah* çıkarma kutusunda bulduğumda, korkularımı Rahip'e döktüğümde, bana *günahlarının kefareтини ödememi söylemişti. Kurtuluşu bulacaksın.*

Ve ben de bunu yapıyordum. Son üç yıldır. Ancak, kurtuluşum sadece daha fazla kalp kırıklığıyla gelmişti.

"Julianna?" Adımın söyleniş sesi beni irkiltti. Gözlerimi kırıştırdım ve sesin sahibine doğru döndüm. William Spencer.

Çatalını ağzına götürürken yarı yolda durdu ve bana endişeli bir bakış attı.

"Az önce ne dediğimi duydun mu?"

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Hayır, özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

Kayınpederim bana küçük bir gülümseme verdi. "Gelinliğini seçtin mi?"

Evet, maskeli balo. William'ın adaya geri gelme sebebi. Bugünden üç gün sonra balo gerçekleşecekti. Şato hazırlıklar yapılırken her zamankinden daha aktifti. *Hiçbir şey eksik olmamalıydı*; William kesinlikle söylemişti. Ben de dahil.

Bu benim Julianna *Spencer* olarak ilk resmi görünüşüm olacaktı.

Buna uygun giyinmek zorundaydım; gülümsemem, kaynaşmam, gülmem bekleniyordu. Ve dünyaya kocamla birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu göstermem bekleniyordu.

Kusurlu bir evlilik ama mükemmel bir yalan ve güzel bir cephe.

William'ın gözleri oğluyla benim aramda gidip geliyordu. Omuzlarımın ne kadar sert olduğunu ve Killian'ın ne kadar gergin olduğunu fark ettiğinde dudakları inceldi. William geç öğle yemeğini yerken yemek masasında yan yana oturuyorduk.

Killian ve ben, babası bir saat önce adaya gelmeden önce -ayrı ayrı- yemek yemiştik bile.

Sanki tek bir takım olduğumuzu göstermek istercesine sandalyelerimiz birbirine yaklaştırılmış, omuzlarımız birbirine değdirilmişti. *Medeni ve aşık.*

"Evet, bir elbise seçtim bile," dedim ses tonumu yumuşatarak. Kalçamdaki el, *tatmin* olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde sıkıldı.

Elbisem çıplak tenime dokunmasını engellese de kalçam onun dokunuşuyla yandı. Göz ucuyla Killian'a baktım, sanki evlilik hayatımızda her şey yolundaymış gibi babasına gülümsemesini izledim.

Bir hafta önce Ragna'yı götürdüğünden beri onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştım. Selene beni onun hakkında uyarmakta haklıydı. Killian'ın tüm zayıflıklarını ortaya çıkaracağını ve zayıflıklarımı bana karşı kullanacağını söylemişti. Killian Spencer'la başa çıkabileceğimi ve bu savaştan yara almadan çıkabileceğimi düşünerek aptallık etmişim.

Aşık olmuş bir aptal.

Hayatta ikinci şanslara inanan bir aptal.

Kurtuluş bulacağını düşünen bir aptal.

Ama Killian'ın benimle işinin bittiğini düşünecek kadar aptal değildim. Hayır, hâlâ beni aşağılamanın, küçük düşürmenin, beni mutlu eden tüm küçük şeyleri elimden almanın yollarını buluyordu.

William maskeli balo hakkında konuşmaya devam etti, gecenin nasıl geçmesini beklediğini anlattı ve sonra sohbet işlerine döndü, Killian'ın senatörlük için yaklaşan kampanyasından bahsetti, ki bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ben de sandalyeme yaslandım ve sadece başımı salladım.

Ama o zaman bile Killian bana huzur vermedi. O gerçekten de etimin altına saplanmış bir dikendi. Başparmağı dizimin etrafında döndü ve kaşlarımı çattım. Bu da neydi böyle?

Dokunuşu çekingen, neredeyse *alaycıydı*. Parmakları elbisemin yırtmacını geçip, nasırlı eli çıplak tenime değene kadar ilerledikçe kendimi hareketsiz buldum. Tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi.

Aman Tanrım. O ne yapıyordu?

Gözlerim William'a kaydı ama o oğlunun niyetinden habersizdi. Parmakları kalçalarımın birleştiği yere doğru ilerlediğinde masanın kenarını kavradım.

Bacaklarım kasıldı, ama sonunda elini kalçalarımın arasına hapsettim ve Killian *sırıttı*.

Onu durdurmalıydım. *Gerçekten* durdurmalıydım ama beni okşama şekli duraksamama neden oldu. Şefkatle. Aldatıcı bir şekilde nazikçe. Alaycı bir şekilde.

Paylaştığımız iki öpücük dışında Killian bana başka hiçbir şekilde dokunmadı. Bana dokunma fikrinden tiksindiğini çok önceden söylemişti; şimdi ne değişti?

Biliyordum... kendi akıl sağlığım için onu durdurmalıydım. Ama yapmadım.

Çünkü cezalandırılmak için oburdum.

Ve kocam acımasız bir adam olmasına rağmen, onun dokunuşunu *arzuluyordum*. Özlemle doluydum, istediği gibi yapmasına izin verdim.

Bana zayıf deyin; omurgasız deyin - ama anlamazsınız. Kendimce sebeplerim vardı.

Killian saten külotuma ulaştığında zar zor duyulabilen bir nefes verdim. Karnım sıcaklıkla doldu ve aniden kendimi çok *boş* hissederek içim sıkıştı. En son ne zaman kendi zevkimin tadını çıkarmış ve kendimi orgazma ulaştırmıştım? Hatırlayamıyordum...

Belki de uzun zamandır bana dokunulmamış olmasındandı ya da belki de sadece yakınlaşmayı çok arzuladığım içindi - inanılmayacak kadar *tahrir olmuşum*.

Babası orada oturmuş yemek yerken ve oğluyla sohbet ederken, bu zalim adamdan etkilenmek ve bundan zevk almak için kendime izin vermek - gerçekten bir aptaldım.

Killian işaret parmağını külotumun üzerinden ıslak yarığımın üzerinde gezdirdi. Kalbim vücudumda dalgalanan lezzetli hisle çarptı. Dikkatlice külotumu yana çekti ve serin hava ateşli etimin üzerinde dolaştı, uyluklarımın arasından ve kık deliğimin çatlağından aşağıya ıslaklık damladı.

Parmakları göbeğime değdiğinde nefesim kesildi. Vay anasını. Oh Tanrım! Enfes bir şefkatle ıslak kıvrımlarımı ayırdı, başparmağı sertleşmiş yumrumu sıyırdı. Yumuşak bir inilti beni terk etti ve dudakımı ısırdım, boğazımdan kaçmakla tehdit eden iniltiyi geri tuttum.

Durdur onu, diye bağırdı zihnim.

Yapma, vücudum yalvardı.

Çok yanlışı olmasına rağmen *çok* iyi hissettirdi. Ağlamak istedim; merhamet için yalvarmak istedim; durmasını istedim ama *devam etmesine* ihtiyacım vardı.

Sesim kendim için bile çıldırtıcı geliyordu. Peki, kendimi birine nasıl açıklayabilirdim? Beni *anlamalarını* sağlamak için?

Bacaklarımın arasındaki nabız bu noktada neredeyse dayanılmazdı ve masada orgazm olabileceğimden korkuyordum. Ne kadar korkunçtu ama yine de... Killian'ı durdurmadım.

Sanki tüm duyularım beni terk etmişti ve onun okşamasına her şeyden çok ihtiyaç duyan açgözlü bir bedenle baş başa kalmıştım.

Killian tüm sakinliğiyle babasıyla konuşmaya devam etti. Ben kontrolden çıkmışken o çok *sakindi*.

Başparmağı daireler çizerek etime masaj yapıyor, dudaklarına bilmiş bir gülümseme yayılıyordu. Sinir demetine sürtünüp bastırdıkça klitorisim şişti ve başparmağının altında zonkladı. Beyaz sıcak zevk içimi parçaladı. Midemde kelebekler uçuşmuyordu; damarlarımda saf bir ateş yanıyordu.

Kalçalarım isteğim dışında hareket ediyor, şehvet dolu ihtiyacımın onun okşamasını kovalıyordu. Ne kadar ıslak ve yapışkan olduğumu hissedebiliyordum.

Kalçalarım titredi ve vücudum orgazmın eşiğinde kasıldı. Neredeyse çılgınca, bileğini kavradım ve onu durmaya zorladım. Killian'ın bilgili parmakları yavaşlayarak durakladı ama elini bacaklarımda, külotumun içinde tutmaya devam etti.

Killian kulağıma fısıldayabilmek için başını eğdiğinde, şehvetle uyuşturulmuş ve arzularla muhtaç bir halde hâlâ uçuyordum.

"Parmaklarım az önce başka bir kadının içindeydi. Onun am suları şimdi seninkilere bulaştı. Ben sadık bir adam değilim Beasty, ama sana dokunmama izin vererek... kendini *sıradan bir fahişe seviyesine* indirdin," diye homurdandı, ona söylediğim sözleri tekrarlayarak.

İşte o zaman dünyam başıma yıkıldı ve bana onun dokunuşunu arzuladığım halde bunun güzel bir aldatmaca olduğunu hatırlattı.

Beni bir kez kandırırsan,

kendinden utanırsın. Beni iki

kez kandırırsan, benden utan.

*Beni üç kez mi kandırdın? **Yine** utanmalıyım.*

Sanki üzerime bir kova soğuk su dökülmüştü.

Damarlarımda dolaşan zevk, bambaşka bir nedenle titreyene kadar azaldı.

"Özür dilerim," diye yutkunarak sandalyeyi masadan uzaklaştırdım. Killian'ın eli elbisemin altından kaydı ve diğer eliyle flütünü dudaklarına götürerek yavaşça bir yudum aldı. Tamamen soğukkanlı, hiç pişmanlık duymadan. "Ben.... Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım uzanmam gerekiyor. İzninizle."

William'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama ben çoktan uzaklaşmıştım, bacaklarım titriyordu.

Odama girer girmez yatağa doğru atıldım. Ama yatağımın üzerindeki buruşmuş ve yırtılmış kâğıtlar beni durdurdu. Bütün sabahı Arabella'nın sözlerini tekrar okuyarak geçirmiştım. Onun geçmişinde kaybolmuş, bir hayaletin kaçınılmaz olarak ilgisini çekmiş ve kendi hikâyemin ne kadar trajik olduğunu unutmuşum. Dengesiz bir feryatla elimi yatağımın üzerinde gezdirerek Arabella'nın tüm mektuplarını ve şiirlerini yere attım.

Yatağıma düştüm, yüzümü yastıklarına gömdüm ve tuttuğum çığlığı attım. Boğazım kuruyana kadar, nefes alamayana kadar çığlık attım. Ne kadar aptalmışım. Ne kadar aptalca davranmışım.

Arabella'nın bana sempati duyarak dil çıkardığını neredeyse duyabiliyordum.

Git başımdan.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp her şeyi susturdum. Eski bir şatoda kilitli kalmışım ve geçmişin hayaletleri beni avlamaya geliyordu. Eski aşk hikayeleri bu lanetli kalede hayatta kalamadı. Benimkinin yaşayacağını nasıl düşündüm?

Killian'ın bana olan nefreti sınırsızdı... sınırsızdı... ruhu sızlatan kötülük ve öfkenin hiç bitmeyen bir felaketi idi.

Killian Spencer'ı sevmek bir ölüm fermanıydı. Elimizdeki şey, oluşmakta olan bir felaketti.

Zaten mutlu bir son beklemiyordum.

Mutlu bir sonu hak etmiyordum. Ne de olsa kötü adam bendim. Boğazımdan sefil bir çığlık çıktı ve yastıklarına döküldü.

Kapım gıcırdayarak açıldı ve Killian'ın odama girdiğini görmek için yastığımdan başımı kaldırmadan önce çığlıklarımı yutarak sert bir nefes aldım. *Tanrım, lütfen. Merhamet et.*

"Odamdan çık, Killian." Kapıyı işaret ettim, ses tonum soğuk ve duygusuzdu. "Burada istenmiyorsun."

"Neden bu kadar kızgınsın, karıcığım?" diye alay ederek kapıyı ayaklarıyla kapattı. "Külotun hâlâ sularınla sırılsıklam değilmiş ve elim oraya girmemiş gibi davranıyorsun."

Elini burnuna götürdü ve hınzır bir sırıtışla içine çekti. "Parmaklarım hâlâ senin amın gibi kokuyor, Beasty."

Kaba sözleri karşısında burun deliklerim alevlendi. Son üç yıldır içimde var olan sakinlik bir anda yok olup gitmişti. İçimde bir şeylerin kırıldığını duydum. *Hissettim.*

"Eğer bana dokunmaya *cüret* edersen-"

Killian kıkırdadı. "Eğer seni becermek istersem - ne zaman, nerede ve nasıl istersem, yaparım. Canını yakmak istersem, yakarım. Sen benim karımsın, Julianna. Yemin ettin. Sevmek, değer vermek ve itaat etmek için... ölüm bizi ayırana dek." Başını yana eğmiş, öyle rahat bir şekilde bana bakıyordu ki, bu beni *çıldırttı*. "Yeminlerimi hatırlıyor musun, karıcığım?"

Odanın içinde bir adım daha attı ama ben bitmişim. Onunla ve oyunları ile işim bitmişti. Yataktan sıçradım, öfkeyle titriyordum.

Sütyenli göğüslerim ortaya çıkana kadar korsajımın bağcıklarını yırttım. Gözleri şaşkınlıkla parladı ve çenesi gerildi ama henüz işlem bitmemişti. Eğer Killian benim ve vücudum üzerinde böyle bir kontrolü olduğunu düşünüyorsa, ona yanıldığını kanıtlayacaktım.

"Devam et. Becer beni," diye tısladım, sesimden zehir damlıyordu. "Yap hadi. Ama şunu bilin... Beni zorlarsanız *asla* çocuğunuzu doğurmayacağım."

Sözlerim onu oyaladı. Sonunda bir tepki aldım ve soğukkanlılığını kırdım.

"Çocuğuma zarar mı vereceksin?" dedi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Çenemi yukarı kaldırdım ve soğuk gözlerini hiç irkilmeden karşıladım.

"Evet."

"Bencil ihtiyaçların yüzünden başka bir masum hayatı daha mı öldüreceksin?" Killian alay etti.

Acı acı güldüm. "Hayır, bebeğimi bir canavarın babasına sahip olmaktan kurtaracağım."

Bu *onun* irkilmesine neden oldu ve ben de tam acıyan yerinden vurduğumu fark ettim.

Yaklaştım, kazadan beri ilk kez *gerçekten* cesur hissediyordum. "Ve acımasız bir nefretle dolu bir hayat yaşamak zorunda kalmaktan. Hiçbir çocuk tecavüz sonucu hamile kaldığını öğrenmek istemez. Bebeğe bir iyilik yapmış olacağım çünkü sen çocuğumun babası olmaya layık değilsin."

Bakıştık, eskiden olduğumuz şeyin küllerinde durana kadar aramızda ateş yanıyordu. Yumruklarını iki yanında sıktı ve sonra sözlerimi görmezden gelmeyi ve durumu tekrar kendi lehine çevirmeyi seçtiği anı gördüm.

Ama artık çok geçti, çünkü onun zayıflığını zaten biliyordum. Savaşta yıpranmış, yaralanmış ve kanıyor olabilirdim ama Killian'ın oyuncacı olmaktan bıkmıştım. Kefaret olsun ya da olmasın.

"Cesurca," diye alay etti. "Geçen haftaki sivri dilini özlediğimi söylemeliyim. Benim hoşuma gitmeyecek kadar uysaldın."

"İstediginizi aldınız. Beni defalarca küçük düşürdün-" "Ve hala burada duruyorsun, öfkeli gri gözlerle ve tükürerek

Ateş." Bana doğru işaret etti, ben hâlâ yarı çıplak bir haldeydim. "Çünkü zaten kırılmış olanı kıramazsın," diye hırladım peçemin ardından. "Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?

kalın kafalı?"

Sırıttı, sanki benim şaklamam hoşuna gidiyormuş gibi.

Bir adım daha yaklaştığında, elimi uyarmak için uzattım. "Bana doğru bir adım daha atarsan *çığlık* atarım."

Killian kaşlarını çatarak cevap verdi. "Devam et, Beasty. Misafirim ol. Bağırabildiğin kadar bağır, sana meydan okuyorum."

Eğer bu savaşı kazanmak istiyorsam, kirli oynamalıyım. Killian'ın bana defalarca yaptığı gibi. O kadar çok damarıma basmıştı ki ve nasıl *duracağımı* bilmiyordum.

Sarsak parmaklarımla korsajımı tekrar bağladım. "Senin sorunun ne biliyor musun, Killian?" Dedim, sesim oldukça yumuşak çıkmaya başlamıştı.

Gözlerinde şaşkınlık belirdi ve *gülümsedim*. "Gracelynn'in intikamını almak istediğin için bana eziyet etmiyorsun. Hayır." Acı bir kahkaha atarak başımı salladım. "Öfkenin ve kendi acının yükünü taşıyacak birine ihtiyacın vardı. Kız kardeşimin ölümünden dolayı suçluluk duyduğum gerçeğini kullandın ve hayatında mutlu olamadığın için Etrafınızdaki herkesin canını yakmak için. Ve ben de kurbanlık kuzuydum."

Yüzünü bir gölge kapladı ve gözlerinin ilk kez öfkeyle değil, başka bir şeyle karardığını gördüm. Sonunda onun soğuk, çelik zırhındaki çatlakları bulmuştum.

"Bu artık intikamla ilgili değil. Artık Gracelynn'in ölümüyle bile ilgili değil," diye devam ettim, zorluyordum çünkü sonunda onun kafasının içindeydin.

"Bu tamamen sizin egonuz, kibriniz ve sevgilinizi korumada başarısız olduğunuz için başkasını suçlama ihtiyacınızla ilgili. Sen sana ihtiyacı olduğunda yanında değildin ve bu seni canlı canlı yiyor. Ama ne var biliyor musun? Kendi sorunlarınla uğraşmak yerine *beni* mutsuz etmeye odaklanmışsın ve bunun *seni* de mutsuz ettiğinin farkında değilsin. Ne kadar ironik, değil mi?"

Yutkundu, Adem elması sert bir yudumla sallanıyordu. "Bitirdin mi? Lanet olası konuşman bitti mi?" diye bağırdı ama sesindeki titremeyi fark etmedim.

Killian hırlayarak ileri atıldı ve beni duvara çarptı. Vücudu üzerimdeydi ve beni duvara yapıştırdı. Misilleme yapmasını bekliyordum. Acımasız sözlerini bekledim ama alnı alnıma değdiğinde ve şaraptan nefesi yüzümde, perdenin arkasında gezindiğinde kalbim duracak gibi oldu.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadı Killian.

Beklediğim çatlak oradaydı ve sonunda daha derine inmek için savaşı içeride daldım. Derisinin altına ve etinin içine. Zihnindeydin, kırık kalbini araştırıyor ve paramparça ruhunu parmaklarımla etrafındaki ipliklerle bir arada tutuyordum.

Başımı salladım, dudaklarımda acı tatlı bir gülümseme vardı. "Sen kötü bir insan değilsin. Kız kardeşimin aşık olduğu adamı hatırlıyorum ve o adam hâlâ orada, tüm o çirkinliğin altında gömülü. Sadece kendini bırakman, Grace'in öldüğünü kabullenmen ve hayatına devam etmen gerekiyor, Killian."

Killian gözlerini yumdu ve göğsünü benimkine bastırarak titrek bir nefes aldı. "*Senden nefret ediyorum.*"

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Parmakları kalçalarımda dolaşüyor, derimi kazıyor ama acıtmıyordu. Daha çok bana tutunuyormuş gibiydi. Sanki onu topraklayacak birine ihtiyacı varmış gibi.

şimdiki zamanda, bu anda. "Grace dönüştüğüm adamdan nefret ederdi."

Göğsüm *ağrıyordu.*

Elim omzuna geldi, parmaklarım ensesine ve sonra da başına doğru ilerledi. Tırnaklarım kafa derisini sıyırdı, en yumuşak okşamaydı, tam da onun sevdiği gibi. "Hayatına devam edeceğine dair ona söz verseydin Grace seni affederdi."

Kalçalarımı sıkıca kavradı. "O hayatımdaki tek iyi şeydi," diye homurdandı.

Killian sonunda ne yaptığının farkına varmış gibi sendeleyerek benden uzaklaştı. Bir elini yüzünde gezdirmesini izledim, gözleri kapalıydı, yüz ifadesi *acılıydı.*

Ona doğru uzandım ama parmaklarım elinin üzerinden geçmeden hemen önce geri çektim. Eli yüzünden düşmeden önce uzun, derin bir nefes aldı.

Gözlerimiz kilitlendi.

Acı dolu bir an. İki
titreyen nefes. Üç kırık
saniye.

Killian o soğuk dış görünüşünün ardında ne sakladığını görmeme o kadar uzun süre izin verdi. Kara gözlerindeki saf sefaleti.

Sonra gözünü kırptı ve gitmişti.

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Göğsümde en acı verici ağrıyı hissederek gidişini izledim. Midem çukurlaşmıştı ve oda ayaklarımda sallanıyordu.

"Julianna," dedi Killian, bir ayağı yatak odamın eşliğinde, diğer ayağı hâlâ içerideydi. "Bundan üç gün sonra, otuz gecemiz sona erecek.

Uzlaşmanıza göre, ne kadar sürerse sürsün sözleşmeyi yerine getireceğiz ve hamile kaldığınızda, nazikçe yollarımızı ayıracağız."

Alay yoktu. Küçümseme
yoktu.

Beasty yok.

Boğazım düğümlendi ama kendimi başımı sallarken buldum.

"Anlaştık," diye nefes aldım. Killian ikinci bir bakış atmadan uzaklaştı.

O gittikten sonra yere yığıldım ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim, ağlamalarımı tutamadım. Acının beni yıkamasına izin verdim, kemiklerim titreyene kadar her çarpan dalgayı hissettim.

Sonunda yapmak istediğim şeyi başarmıştım. Killian
Spencer'ın cephesini yırttım.

Ve şimdi.

Hayatına devam edebilirdi.

Benden başka biriyle.

Ama ona layık biriyle aşkı yeniden bulacaktı. Ve
önemli olan tek şey buydu.

Başından beri.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Killian

Balo salonu sesler ve kahkahalarla dolup taşıyordu. Son yirmi dakika içinde yüzden fazla *tebrik* duydum, ardından el sıkışmalar ve sert gülümsemeler geldi. Gözlerinde merak titreşiyordu ama ben en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Göz teması, akbabalar ve dedikoduculardan oluşan bir kalabalığın içinde kendinizi göstermenin en kolay ve en güçlü yoluydu.

Kasıtlı göz teması diğer kişiyi gerginleştirir.

Sabit göz teması kontrolü bana veriyordu - ve ben de tam olarak bunu yaptım. Bakışlarımla balo salonuna hükmettim, gözümü kırpmadan, sakın ve kontrollü bir şekilde.

Titrek bir şekilde gülümserler ve bana boyun eğerek önce başka tarafa bakarlardı.

Çok genç yaşta babam bana kendimi siyasi çevrelere nasıl yerleştireceğimi ve onları kendi çıkarlarım için nasıl yönlendireceğimi öğretmişti.

İşte tam da bu yüzden Spencer'lar şu anda dünyanın en etkili Birleşik Devletler'deki aileler. Babam arkasında bir miras bırakmak üzereydi ve bu sorumluluk artık benim omuzlarımdaydı.

Devam ettirmem gereken bir miras... ve *varisinin* de aynısını yapması beklenecekti.

Şampanya kadehini dudaklarıma götürerek yavaşça bir yudum aldım ve Senatör Richard Machias'ın söylediklerine başımı sallayarak eşlik ettim. Senato'da yakın zamanda yaşanan ve tüm üyeleri zor durumda bırakan bir bölünmeden bahsediyordu.

Siyasi olan her şey dağınık ve kaotikti. Bazıları kindar ve edepsizdi ve bir kısmı da ne halt ettiklerini bilmiyordu.

"Killian-"

Richard adımı söyledi, ama balo salonu sessizleştğinde, heyecanlı bir enerjiyle uğuldadığında, herkesin dikkatini *kimin* çaldığını hemen anladım.

Balo salonunun girişine doğru baktım ve gözlerim onu buldu. *Nefes nefese kaldığım* bir saniye oldu.

Kafamı karıştırdı.

Kalbim *ağrıyor* gibiydi.

Ya da tam da bu sahnenin tanıdıklığı karşısında midemin nasıl bulandığını. Bu yersiz duygular kök salmadan önce onları ittim.

Duygularımı kemiklerimin altına gömdüm, çünkü *çok* fazla hissetmektense hiç hissetmemeyi tercih ederim.

Julianna Spencer içeri girdi, omuzları dikti, çenesi yukarı kalkıktı ve odaya daha önce hiç görmediğim bir güvenle bakıyordu. Ama kolsuz, yere kadar uzanan elbisesinin içine gömdüğü ellerinin hafifçe titrediğini sadece ben gördüm.

Julianna şarap kırmızısı bir elbise giymişti - yakası tehlikeli bir şekilde fazla aşağıya iniyordu. Saten korsaj daha koyu bir renkteydi ve belini korse tarzında sıkıca sarıyordu. Elbisenin geri kalanı dökümlü ve kat kat tüllerle ağırlaştırılmıştı.

Saçları sade bir topuz şeklinde toplanmıştı ve birkaç inatçı bukle yüzünü çerçeveliyordu. Boynundaki ağır elmas gerdanlık avizelerin altında parlıyordu. Ama dikkatimi çeken cesur elbise seçimi ya da boğazındaki pahalı taşlar değildi.

Julianna'nın siyah peçesini bırakmış olmasıydı.

Onun yerine, özel yapım dantel ve tüyden yapılmış bir maskeli balo maskesi vardı. Yüzünün sol tarafı tamamen maske ile kaplıyken, yüzünün diğer yarısı - sadece sağ tarafı dudakları ve çenesi görülebiliyordu.

Fısıltılar sessizliği doldurdu ve Julianna öne doğru titrek bir adım attı. Flütümü yanımdan geçen bir garsonun tepsisine bıraktım ve bir savaştın ortasına atılmış gibi görünen karıma doğru yürüdüm.

Ona ulaştığım anda eli hızla dışarı çıktı ve parmakları dirseğimin etrafında dolandı, neredeyse vücut ağırlığını bana yasladı.

Başının tepesi göğsüm yerine omuzlarıma ulaştığında kaşlarım çatıldı. "Topuklu ayakkabı mı giyiyorsun, Julianna?" Yavaşça sordum.

Bana sarsak bir şekilde başını salladı.

"Ciddi misin lan sen?" Tısladım. "Topal olduğun için topuklu ayakkabıyla yürüyemediğini sanıyordum."

"Yapamam," diye nefes aldı. "Ama son altı gündür pratik yapıyorum. Bu insanlar tarafından eksik bulunmak istemedim. Ve görünüşe göre, topuklar

maskeli balolar ve elbiseler söz konusu olduğunda gidilecek yol."

Kolum beline dolandı. "Tanrı aşkına. Konuşmak için bir neden bulacaklar, tamam mı? Yüzüstü yere kapaklanıp kendini utandırdığında."

Eli dirseğimin etrafında sıkıştı. "Bana izin vermezsin."

Hayır, izin vermeyeceğim.

Çünkü kendini utandırmak *beni* utandırmak demekti.

Konukların bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissedebiliyordum. Başımı eğdim ve açıkta bıraktığı boyu boyunca iffetli bir öpücük kondurdum.

Çenesi, teni dudaklarımın altında yumuşacıktı. "Bu topuklularla nasıl yürümeyi ve dans etmeyi bekliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Julianna küçük, gergin bir kahkaha attı. "Ama kendimi utandırmama izin vermeyeceğinize güveniyorum. Yani, sevgili kocacığım, iyi şans."

"Sen. Böylesin. Çıldırtıcı. Kadınsın."

Dudaklarının sağ köşesi yukarı kıvrıldı. "Ve bana öyle söylendi."

Julianna'yı ilk kez peçesiz görüyordum. Siyah maske dudaklarının ve çenesinin sağ tarafı hariç yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu...

Ama yine de bir şeydi.

Dudakları dolgun ve yumuşaktı, koyu kırmızıya boyanmıştı. *Tanıdık.*

Çevre görüşümden hem babamın hem de Piskopos Romano'nun beni dikkatle izlediğini gördüm. "Baban burada."

"Uh-huh."

"Julianna?"

"Bana bir saniye ver." Derin bir nefes aldı ve ürpertici bir nefes verdi. "Tamam, şimdi iyiyim. Hadi onlara ne kadar iyi bir aktör ve aktris olduğumuzu gösterelim."

"Medeni ve aşık," dedim.

"Sivil ve aşık," diye fısıldadı.

Yatak odasındaki o an aramızdaki köprüyü kaldırmıştı.

Julianna bana söylediği her şeyde haklıydı, adeta yüzüme zehir kusuyor ve beni tam da canımın yandığı yerden vuruyordu.

Bunun beni daha da öfkeliendirmesi gerekirdi ama bu sadece damarlarımda dolaşan ateşi söndürdü. Elbette, Julianna'dan hâlâ nefret ediyordum. Gracelynn'in ölümünden hâlâ o sorumluydu ve bu asla doğru olmayacaktı.

Ama üç yıldır ilk kez Grace dışında biri ruhuma bakmış ve *beni* olduğum gibi görmüştü.

Kalbimin ölmesinin sebebinin o kadın olması ne kadar ironik.

İki kız kardeş arasında büyük farklılıklar bulduğum kadar, çok fazla benzerlik de vardı. İki insan nasıl bu kadar farklı olabilirdi ki?

Benzer mi?

Kafamı

karıştırdı.

Bu beni çıldırttı.

Ama delilik, trajedinin bir diğer adıdır. Çünkü hiçbir deli aşık mutlu sonla bitmezdi.

İşte benim hikayem de tam olarak buydu - başka bir hayatta farklı bir son olacağı umuduyla yarım bırakılmış, yarım yazılmış bir şey.

Julianna ve ben asla birlikte olamadık. Evliliğimiz bir sözleşme olarak başladı, Gracelynn'in kanıyla lekелendi ve intikam ihtiyacım altında buruştu. Zehir gibiydik ve panzehirimiz yoktu. Şu anda olduğumuzdan başka bir şey olamayacak kadar zehirliydik.

Karı koca - sadece ismen.

Ama en azından bir orta yol bulmuştuk. İkimizin de kabul ettiği bir şey üzerinde.

Bir varise ihtiyaç vardı.

Ve bu iş bittiğinde, yollarımızı ayıracaktık. O zamana kadar, *nazik olacaktık.*

Julianna

Beni balo salonunda dolaştırırken parmaklarım Killian'ın dirseğinin kıvrımına kenetlendi. Uzun bacakları daha kısa adımlar atıyor, bilerek benim titrek adımlarıma uyuyordu. Vücudundaki gücü hissederek yanına yaslandım ve hiç şikâyet etmeden ağırlığımı aldı.

Killian beni konuklarla teker teker tanıştırdı. Bütün isimler kafamda karmakarışık bir hal almıştı, ta ki tek yaptığım başımı sallayıp gülümsemek olana kadar. Mükemmel Spencer eşini oynuyordum. Yanaklarım ağrımaya başlamıştı ama gülümsemem bir kez bile değişmedi.

Tanıştıktan sonra Killian beni balo salonunun uzak ucuna doğru yönlendirdi. Herkesten uzağa. Bir flüt kaptı.

şampanyayı bana uzattı. Taktığı basit siyah maskeli balo maskesinin arkasından bile kara gözlerindeki acımasız bakışı ve dudaklarının inceldiğini gördüm. "Bacakların nasıl? Daha ağır topallamaya başladın."

Daha iyi bilmeseydim, umursuyormuş gibi konuştuğunu söyledim. Ama ben daha iyi biliyordum, bu yüzden sözlerinin beni aldatmasına izin vermedim.

"Titriyorum ama iyiyim."

"Yalan söyleme," diye tersledi. "Neredeyse tüm ağırlığını bana veriyordun."

"Ve düşmeme izin vermedin," diye sessizce tersledim. "Nezaketin için teşekkür ederim, kocacığım."

Kolunu belime daha sıkı doladı. "Beni kışkırtmayı bırak, Julianna. Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyorsun."

Gözlerim, bize dikkatle bakan, duruşumuzu neredeyse içlerine çeken ve muhtemelen ne söylediğimizi dinleyen üç konuğa kaydı. Lanet olsun. Bu akbabalardan nefret ediyordum. Dedikodu yapacak bir şeyler arıyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve Killian'a gülümsedim. "Bu akşam nasıl görüldüğümü söylemedin mi? Elbiseyi beğendin mi? En sevdiğin renk."

Killian'ın bakışları benimkilerle buluştu, kara gözleri şaşkınlıkla parladı. Yutkunurken adem elmasının hareket edişini izledim. Başını eğdi, yanağı maskeme değdi. Başka birine bu romantik ve samimi gelebilirdi.

Killian kulağıma, "Yakan biraz daha aşağıda olsaydı, meme uçların ortaya çıkardı," diye fısıldadı.

İltifat istedim ama onun yerine eleştiri aldım. Kocamdan başka ne bekleyebilirdim ki? Gözlerimi devirerek tırnaklarımı dirseğinin iç kısmına geçirdim. "Bu skandal olurdu, değil mi?"

"Daha da cazip." Aramıza giren sese doğru döndüm.

Siyah saçlı, kahverengi gözlü ve dudaklarında bir gülümseme olan bir adamla karşılaşmak için samimi bir değişim. "Söylemeliyim ki, kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

"Dikkat et," diye homurdandı kocam.

"Oh, hadi ama. Seni asla bölgeci bir adam olarak görmedim, Killian. Sadece karına hayranlık duyuyorum," dedi İngiliz aksanıyla.

"Peki ya sen?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerek sordum. İri bir adamdı, Killian'dan daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu. Ama sırtışı en az kocamınki kadar kibirliydi.

Adam öne doğru uzandı ve eli neredeyse benimkini yuttu - kahverengi teni, benim solgun elimle tam bir tezat oluşturunuyordu. Elimi dudaklarına götürdü ve arkasından öptü. Dudakları orada bir saniye kadar uzun süre kaldı. "Gabriel Evans," dedi, sesi kalın ve alaycıydı. "Killian'ın eski bir arkadaşı ve iş ortağı. Tam bir huysuz, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "O biraz deli," diye kabul ettim. "Seninle tanışmak bir zevk, Gabriel."

Sırıttı. "O zevk bana ait, Julianna."

"*Bayan Spencer*," diye bağırdı Killian. "Gabriel, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Killian sinsice uzaklaştı ve Gabriel bana göz kırptı. Kocamın peşinden gitmeden önce "Huysuz," diye mırıldandı.

Şampanyamdan bir yudum aldım ve konukların birbirine karışmasını izledim, kendimi çok yabancı hissettim. Varlıklı bir aileden geliyordum - Piskopos Romano'nun kızıydım - ama böyle bir etkinliğe sadece ikinci kez katılıyordum.

Bu gece ilgi odağı bendim. Ama bırakın maskeli baloyu, kalabalıklara bile alışık değildim - bu insanların parçalara ayırması, yargılaması ve zayıflıklarımı araştırması için açıkça sergileniyordum.

Babamın bana doğru adım atışı gözlerimi aldı. Güçlü bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapattı. William Spencer da hemen onu takip etti ve kendimi her ikisi de pahalı takım elbiseleri içinde dimdik duran ve testosterondan adeta çatırdayan iki adamın arasında buldum.

"Killian nerede?" William yanıma gelerek sordu.

Balo salonunun diğer ucuna doğru başımı salladım. "Gabriel'le konuşuyor. Sanırım bu önemli bir şey."

Babam başını salladı, gözleri tekrar bana gelmeden önce konuklara kaydı. "İyi gidiyorsun Julianna."

Göğsüm sıkıştı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan bir an bile şüphe etmedim," diye övdü, sesi oldukça yumuşamıştı.

Babamın böyle sözler söylemesini ne kadar uzun zamandır bekliyordum? Tanrım, bu tam da yıllardır duymak istediğim şeydi ve bunu o kadar soğukkanlılıkla söylemişti ki. Sanki beni ilk kez bu kadar açık bir şekilde övmüyordu.

Gözlerimin arkası yandı ve gözyaşlarımı kırıştıtarak uzaklaştırdım. Burası duygusallaşmak için uygun bir yer değildi. Asil ve kendinden emin olmalıydım. Gösterişli ve *sahte*. Mükemmel Spencer eşi.

William yavaşça, "Baban da bana senin çello çaldığını söylüyordu," dedi.

Titreyerek gülümsedim. "Profesyonel değilim ama iyi çalabilirim. Eskiden hobimdi."

Gracelynn benden daha iyi bir çello çalardı. Bana bildiklerimi öğretmişti ve yıllarca çalışmama rağmen hala onun kadar iyi değildim.

Çevresel görüşümden Killian'ın balo salonunu geçip doğruca bana doğru geldiğini gördüm. Çok güçlü, çok kendinden emin, çok *heybetliydi*.

Ayaklarımın üzerinde dengesiz durmama rağmen karanlık bakışları beni olduğum yere kilitledi.

Tamamen siyah bir Armani takım elbise giymiş, siyah bir maskeli balo maskesi takmış, çılgınca bir amaçla bana doğru yürüyen Killian'ı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Önümde durup benim çok daha küçük olan bedenimin üzerinde yükseldiğinde ağzım kurudu. Belagat ve gücün mükemmel birleşimine sahip, hükmedici bir varlık. Her zaman olduğu gibiydi - tek bir karanlık bakışla bana kolayca hükmediyordu.

"Dans et benimle," dedi Killian usulca, beni şaşırtarak. Gözlerim onun uzattığı avucuna kaydı, *bekliyordum*.

Ne mükemmel bir dış
görünüş. Sahte, mutlu
bir evlilik.

Yakışıklı, sevgi dolu bir koca, sevgili karısını dansa davet ediyor.

İlk dansımız.

Dans teklifinde tatlı ya da romantik bir şey yoktu. Bu sadece bir zorunluluktu, bunu biliyordum.

Bakışlarım Killian'ın babasını buldu ve o da onaylarcasına başını salladı. Konukların geri kalanı nefeslerini tutmuş bekliyordu.

Balo salonundaki gerginlik nefes almamı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Herkes cevabımı beklerken, ağır sessizliğin tadını acı ve soğuk bir şekilde dilimde hissedebiliyordum. Kırmızı elbise aniden çok sıkı geldi, beni içine aldı ve hiçbir kaçış olmadan beni hapsetti.

Korse beni sıkıştırdı ve göğsümdeki baskıyı daha ağır hissettirdi. *Nefes alamıyorum.*

Dantelli ve tüylü maskeli balo maskem altında gözlerim seğirdi.

"Julianna," dedi, sesinin tonu tehlikeliydi. "Ver bana el."

Avucumu onun bekleyen avucuna koyduğumda yüzüm kaşındı.

Killian elimi tuttu ve beni sertçe çekti. Nefesim kesildi ve parlak zemin üzerinde kaydım, göğsüne düşerken topuklarım elbisemin eteklerine takıldı.

Nefesim kesildi.

Sanki dokunuşum onu yakmış gibi tısladı.

"Julianna," dedi Killian kulağıma doğru nefes alarak. Adımı söyleme biçiminde bir uyarı vardı.

"Killian." Çenemi kapatmadan önce sesim dalgalandı. "Bu bizim ilk... ve son dansımız olsun, karıcığım."

Kalbim kulaklarımda *güm güm* atıyor, vücudum üşüyordu ama *gülümsedim* ve başımı salladım. "Gidelim mi?" Fısıldadım.

Killian bizi balo salonunun ortasına götürdü. Beni daha yakına çekti, göğüslerimiz *neredeyse birbirine* değiyordu. Konukların gözlerinin üzerimizde olduğunu, bizi dikkatle izlediklerini hissedebiliyordum. Killian'ın kolu belime dolandı, avuç içi belime bastırdı - parmakları kıcığımın kıvrımlarını okşadı. Elimi omzuna götürdüm ve parmak uçlarımda altındaki kasların gerildiğini hissettim.

"Sanırım nasıl vals yapılacağını biliyorsun, karıcığım." "Bilirim," diye nefes aldım. "Biraz."

Orkestra çalmaya başladığında Killian, "Düşmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı.

Vals yapmaya başladık, ayaklarımız yavaş ve ritmik müzikle hareket ediyordu. Killian elimi sıkıca tutarak bana rehberlik etti. Pistin üzerinde süzıldük, balo salonunun etrafında döndük. Bize katılan diğer çiftleri zar zor fark ettim. Müzik değişip adımlarımız hızlandığında, zorlukla duyulabilen bir nefes verdim, ayaklarım artık altımda dengesizdi.

Elbisem yoluma çıktı ve topuklu ayakkabılarımda içinde daha da hantallaşarak hafifçe Killian'a doğru tökezledim. Rahatsızlığımı fark ettiğinde gözleri bana dikildi. Sırtımın alt kısmına yaslanan avuç içi beni kendine çekti ve göğüslerimiz birbirine değdiği anda titreyen bir nefes aldım.

Meme uçlarımda büzüştü ve sıcaklığı beni sardığında istemsiz bir ürperti saldı, baharatlı kokusu burnumu doldurdu - çok kötü bir şekilde sarhoş edici.

"Bana yaslan," diye kulağıma tırmaladı Killian. "Sana sahibim."

Duruşunu değiştirdi ve hızı yavaşladı, böylece onun ritmine uymam kolaylaştı. Killian beni tekrar vücuduna çekmeden önce bir kez etrafımda döndürdü. Dansın içine aktık; bedenlerimiz dışarıdan bakan birine mahrem bir şeymiş gibi görünecek şekilde birbirine kilitlendi.

"Henüz bir şüpheli bulamadınız mı?" Ben sordum.

Killian'ın bedenimde ne kadar harika hissettirdiğini, ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar güzel koktuğunu ya da bu anın bir oyun değil de *gerçek*

olmasını ne kadar çok istediğimi aklımdan çıkarmak için.

Killian Spencer bağımlılık yapıyordu ve ben de gönüllü bir kurbandım.
Bana olan nefreti, katıksız öfkesi - sessizce daha fazlası için
yalvarırken her şeyi kollarımı açarak karşıladım - hayranlığı ve bağlılığı.
Ama yenilgimi çoktan kabullenmişim.

Killian başını sallayarak beni korkunç düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Hayır.
Araştırmalarımız daha fazla çıkmaza yol açtı. Samuel, hizmetçinin tek
başına hareket etmiş olabileceğini söylüyor. Elimizde başka kanıt yok."

"Dengesiz bir hizmetçi mi? Bu saldırıyı böyle mi
adlandırıyoruz?" "Evet."

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun," diye mırıldandım, kaşlarının
düşünceli bir şekilde çatılışını izlerken.

Killian'ın çenesi gerildi. "Güvenliği iki katına çıkardım ve hepsi de
tetikte. Burada, adada güvende olacaksınız; bundan eminim."

Belki ona inandığım için gerçekten aptaldım ama Killian'a
güvenmişim. Ne de olsa sözleşmenin bana düşen kısmını yerine getirmek
için bana canlı olarak ihtiyacı vardı.

"Baban biliyor mu?"

Eli benimkini sıktı. "Hayır. Senin mi?"

"Hayır. Böylesi daha iyi."

"Katılıyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. "Sonunda bir konuda anlaştık."

Killian cevap vermedi. Vermesini beklediğimden değil. Doğru, yatak
odamdaki o günden beri Killian bana karşı nazik davranıyordu. Kendini
kaybetmesini beklediğim zamanlar da oldu ama babasının gölgesi
peşimizde, bizi dikkatle izliyordu - mükemmel evli çift gibi davranmaktan
başka seçeneğimiz yoktu.

Killian ve ben konuşulmamış bir anlaşmaya varmıştık.

Medeni ve aşık.

Sözleşmemizin sonuna kadar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Killian

Richard flütüyle bana doğru işaret ederek, "Killian bir sonraki seçimlerde Başkanlığa adaylığını koyarsa hiç şaşımam," dedi. "Popüler bir aday olursun."

"Evet," diye dalgınca onayladım, gözlerim balo salonunun diğer ucundaki Julianna'yı arıyordu.

Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydım. Tanrı bilir ne belalar şimdi içine giriyordu. Bakışlarım sonunda onun şarap kırmızısı elbisesini bulduğunda, Gabriel'le dans ettiğini -vals yaptığını- görünce bir kez daha düşünmek zorunda kaldım.

Tanrı aşkına.

Tabii ki, Gabriel bu fırsatı kaçırmayacaktı. Julianna'nın ayaklarını yerden kesti. Bu onun iyi olduğu şeydi. Gabriel benden sekiz yaş büyüktü, yakın bir arkadaşım ve iş ortağımdı - ama konu seks olduğunda fikirlerimiz çok farklıydı. O tam bir çapkındı. Tanınmış bir çapkındı ve şimdi de Julianna'yı etkilemeye çalışıyordu.

Ve sevgili karım da buna kanıyordu, çünkü ben onun kirpiklerini kırıştırıp güzelce gülümsemesini izliyordum.

"Affedersiniz," dedim sesim titreyerek, bir grup beyefendiden uzaklaşıp dans eden çifte doğru ilerlerken, vals yapan diğer çiftleri atlayarak.

Onlara yaklaştığımda ve Julianna'nın yumuşak kıkırdamasını duyduğumda omuzlarım gerildi. Bu kadar eğlenceli olan neydi? Gabriel'in lanet olası bir komedyen olduğunu bilmiyordum.

Dans eden çifte yeterince yaklaştığımda Gabriel'in omzuna vurdum. "Karımı çalmak zorunda kalacağım, Gabe. Başka bir dans partneri bul."

Sırıttı, kara gözlerinde yaramazlık parlıyordu, ama akıllıca bir adım uzaklaştı. Onun yerini aldım, kolum Julianna'nın beline dolandı, onu kendime çektim ve kaldıkları yerden devam ettik.

Julianna'yı tekrar göğsüme çekmeden önce bir kez döndürdüm. Eli tekrar omzuma gitti, parmakları kaslarıma batarak beni uyardı.

"Gabriel ile oldukça samimi görünüyordunuz."

Julianna boğazının arkasından bıkkın bir ses çıkardı. "O senin arkadaşın ve iş ortağın. Ben sadece onunla iyi geçinmeye çalışıyordum."

Gabriel'in evli kadınlara karşı bir ilgisi vardı. Bu onun hobisiydi - bu kadınları kullanmak ve kirletmek, sonra da onları akılsız kocalarına geri göndermek. Sözlerini çok net hatırlıyordum. *Bakire bir kadın riskli bir sevişmeydi; çok çabuk ve çok kolay bağlanırlardı. Ama evli kadınlar? Bağlanmaya gerek kalmadan kolayca becerilir ve deneyimlenirdi.* Birçok başarısız evliliğin sebebi oydu.

Julianna'ya asla asılmayacak kadar arkadaşlığımıza saygı duyduğunu biliyordum - yine de utanmaz bir çapkın olacaktı. Bu tam anlamıyla onun karakteriydi. Çekici ve kadınları kendisine nasıl boyun eğdireceğini çok iyi bilen bir çapkın.

Ama sadece Gabriel değildi. Ben daha çok diğer erkeklerin Julianna'ya bakıp ağzının suyunu akıtmalarından endişeleniyordum, sanki Julianna bir açık artırmadaymış ve ona teklif vermek üzereymiş gibi. Ve Gabriel'le dans etmesi bilmeden onu bu aç kurtlar için istekli bir hedef haline getirmişti. Julianna kendini açık ve savunmasız bırakmıştı.

"Senin gibi evli bir kadın başka bir adamla bu kadar yakın dans etmemeli - özellikle de tanınmış bir tırmıkla. Göğüslerin adamın göğsüne çarpıyordu, Julianna," diye yüzüne karşı bağırdım.

Bana dik dik baktı, gri gözleri şiddetli bir şeyle parlıyordu. "Daha iyi bilmesem, Killian Spencer'ın kıskanç olduğunu söyledim."

"Çok güzel," diye takıldım. "Kıskanacak olsaydım, sana karşı bir şeyler hissetmem gerekirdi."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi. "Benden nefret ediyorsun. Bu oldukça güçlü bir duygu, kocacığım."

"Ve beni küçümsüyorsun. Ne yazık, karıcığım." Elim sırtının alt kısmına bastırıyor, balo salonunda daireler çizerek dans ederken ona rehberlik ediyordu.

"Sana karşı hissettiğim şey küçümsemenin tam tersi," dedi Julianna, sesi yumuşayarak.

Esprili bir şekilde gülümsedim. "Oh, lütfen söyle. Bana karşı ne hissediyorsun, Beasty?"

"Size söylersem sırlarımı açıklamak zorunda kalırım, ancak bazı sırların söylenmemesi gerekir."

"Yine bilmece gibi konuşuyorsun."

Çenesini yukarı kaldırarak bana son zamanlarda ustalaştığı o mağrur bakışını attı. "Ve şu anda ikinci dansımızı paylaşıyoruz. İlk dansımızın son dansımız olacağını sanıyordum, ya da sen öyle söyledin."

Göğsüm beni bile şaşırtan bir sesle titredi. Julianna haklı olsa da bunu kabul etmek istemiyordum. Mesafemi korumaya yemin etmiştim, ama işte buradaydım, bilgisiz karımı iyi bilinen birinden kurtarıyordum.

Sütunların arkasında onunla beş dakika geçirmek için her şeyi yapabilecek zamparalar. Zengin, evli ve saygın bir kadındı - onu kirletmeye bayılırlardı.

"Alaycılığın sana pahalıya patlayacak, karıcığım," diye uyardım kalın bir sesle. "Beni uysal sevmediğini sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Öyle görünüyor ki bazen çeneni kapatmanı tercih ediyorum. Eğer nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız, size yardımcı olacak birkaç yol biliyorum."

Julianna gülümsedi. "Pekâlâ o zaman. Bana yardım eder misin?"

"Ne?"

"Beni susturmak. Bana yardım etmeyi teklif ettin. Devam et. Sustur beni, kocacığım."

Dişleri alt dudağını sıyrıp aşağı doğru ısırdı. Kısa bir an için maske olmadan nasıl görüneceğini merak ettim. Kırmızı dudaklar. Sert gri gözler. Toplanmış ipeksi siyah saçlar. Hüzünlü bir hikâye anlatan yara izleriyle dolu bir yüz.

"Çok cesursun. Bana meydan okuma; neler yapabileceğimi görmek istemiyorsun."

"Çok merak ediyorum, Killian. Ne yapabilirsin?"

Bu gece kendini cesur hissediyordu. Karım oynamak istiyordu ve ben de onun bu dileğini yerine getirecektim. Oynanacak küçük bir oyun.

Kulağına fısıldayabilmek için başımı hafifçe eğdim ve dudaklarımın kulak memesine değmesine izin verdim. "Seni yemek masamızda, babamın önünde neredeyse orgazma ulaştırıyordum - ikimiz de neler yapabileceğimi çok iyi biliyoruz."

Vücudunun nasıl gerildiğini ya da saldırgan titrek nefesi kaçırmadım. Eli neredeyse istemsizce benimkini sıktı. "Bu nadir görülen bir şeydi

durum. Ben sadece-"

"Muhtaç mı? Bir erkeğin dokunuşundan o kadar mahrum kaldın ki, neredeyse amına bile dokunmadan boşalacaktın? Ben senin hor gördüğün adamım ama sen daha fazlası için açgözlüydün."

"- hazırlıksız yakalandım, diyecektim," diye homurdandı. Ne güzel bir yalancı.

Karım beni istediği kadar hor görebilirdi - ama dokunuşum için yanıp tutuşuyordu. Vücudu bana sanki birbirimizi bir ömür boyu tanıyormuşuz gibi, sanki benim olmak için doğmuş gibi tepki veriyordu. Açgözlü. Islak. Muhtaç. Onun özlemini neredeyse dilimde tadabiliyordum - tatlı ve acı.

"Geceleri, yatakta yalnız olduğunuzda... parmaklarımın kalçalarınızın arasında, amınızı okşadığını hatırladığınızda kendinize dokunuyor musunuz?"

Julianna boğuk bir ses çıkardı ve ayağı tökezledi, ama hemen sonra tekrar dengesini buldu. "Affedersiniz?"

Kekelemesi karşısında dudaklarım kıvrıldı, utandığını tahmin ettiğim bir şekilde bana göz kırptı. Yanaklarının sıcaktan kızardığını hayal edebiliyordum.

"Şimdi, şimdi. Bu kadar utangaç olma. Henüz yatağına gelmedim, bu yüzden evlendiğimizden beri en az bir kez kendine dokunmuş olmalısın. Daha önce değilse bile, kesinlikle yemek salonunda olanlardan sonra. Ne de olsa seni ıslak ve muhtaç bıraktım. Orgazmın eşiğinde. Çok *acımış* olmalısın. Yoksa evlendiğimizden beri yatağına başka bir adam mı aldın? Evli misin?"

Alaylarım gözlerini daha da kararttı. Kırmızı dudakları düz bir çizgi halinde incelme ve kendimi sırtırken hissettim.

Julianna'nın evlendiğimizden beri bir erkekle birlikte olmadığını çok iyi biliyordum - ben sadece onunla alay ediyor, damarına basıyordum çünkü her patladığında gözlerinin içine bakmaktan çok hoşlanıyordum.

Ve yatağına başka bir adam almış olsa bile - bunu öğrenirdim ve zavallı adam şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Cesedi, paramparça olmuş kemikleriyle birlikte okyanusa atılır, dalgalar tarafından denizin derinliklerine sürüklenirdi. Kimsenin onu bulamayacağı bir yere. Varlığı çok kolay bir şekilde tarihten silinirdi.

"Zevki kendi karının yatağından başka bir yerde arıyor olman benim de aynı şeyi yapacağım anlamına gelmez," diye tısladı.

Ateş püskürmesini takdir ederek kıkırdadım. "Daha iyi bilmesem Julianna Spencer'ın kıskanç olduğunu söyledim."

Gri gözleri neredeyse siyah olana kadar karardı. "Yatağına kimi aldığın umurunda bile değil."

"Yalancı," diye kulağını tırmaladım. "Söyle bana, dokunuşumu hatırladığında meme uçların ağrıyor mu? Gözlerini kapatıp parmaklarımla kalçalarının arasında ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğünde klitoris zonkluyor mu?"

Geri çekildim ve Julianna titreyen bir nefes aldı. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı, sonra ağzını tekrar kapattı, gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "İşte böyle. Seni susturdum, karıcığım. Sana dokunmama bile gerek kalmadan."

Gözleri yarıklara dönüştü ve dudaklarımı birbirine bastırarak bir kahkaha attım. "Otuz gecemizin dün gece sona erdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Peki, bu gece ön sevişme mi?" diye sordu, tırnakları omuzlarıma batıyordu ve *neredeyse* irkiliyordum.

"Ön sevişme seni boğmamı da içeriyor mu? Çünkü bu beni çok cezbediyor." "Belki de boğmak isterim, kim bilir."

Tökezledim, neredeyse ayağına basıyordum ve içimden bir küfür savurdum. Julianna yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Az önce kekeledin mi?"

"Çıldırıtcısın," diye homurdandım.

Nefesi kesildi, ses sahte ve abartılıydı. "Benimle flört mü ediyorsun, Killian Spencer?"

Oh, Tanrı aşkına. Onu pencereden atmama ramak kalmıştı. Julianna ile evlendiğimde, uysal, itaatkâr ve itaatkâr bir eşim olacağını düşünmüştüm. Kurbanlık bir kuzu. Günahları için tövbe eden uysal bir kadın. Biraz evcilleştirilmiş ve itaatkâr. Beklemediğim şey, günün her saniyesi sinirlerimi bozacak sivri dilli bir kadındı.

Müzik sona erdiğinde onu kendi etrafımda döndürdüm. Sırtı göğsüme çarptı ve ellerim kalçalarına inerek onu kendime doğru hapsetti. Bakışlarım ince boynunun arkasına kayd ve kulaklarının ucunun nasıl pembeleştiğini gördüm.

"Sen lanet bir dikensin, Julianna."

"Bunu tespit ettik," dedi nazlı bir şekilde.

Konuklar alkışladı ve ben de onun elini tutarak dans pistinden uzaklaşmasına rehberlik ettim. Babam öne çıktı ve herkesin dikkatini üzerine çekti. Şampanya flütüne vuran kaşığın sesi tüm konuşmaları susturdu. Sessizlik ardından geldi ve sonunda konuştu.

"Gerçekten de çok güzel bir akşam oldu," dedi babam.

Mırıldanmalar ve baş sallamalar oldu ve o da gülümsedi. "Gelinim bize oldukça iyi uyum sağladı ve oğlumun aşık olduğunu görmekten daha mutlu olamazdım."

Bununla alay ettim ve Julianna dirseğimin iç tarafını çimdikledi. "Medeni ve aşık," diye mırıldandı. "Bizi izliyorlar."

Allah kahretsin.

Babam bize doğru döndü. "Sanırım Julianna bizim için çello çalarsa bu akşamı daha da güzelleştirebiliriz. Onun çok iyi olduğunu duydum. Yetenekli bir oyuncu ve kendini gösterip oynaması için bundan daha iyi bir an düşünemiyorum. Julianna, bizi onurlandırır mısın?"

Vücudum soğudu, kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı. Zaman yavaşladı.

Julianna panikle nefesini bıraktı ve ben de onun titrek nefes alışını izledim. balo salonunun ortasına doğru adım attı ve burada kendisi için bir sandalye yerleştirildi.

Başının üzerindeki büyük avize hariç tüm ışıklar söndü. Göğsüm söylenmemiş bir kederle gerildi.

Ona bir çello verildi ve ben de *izledim*.

Lekelenmiş geçmişimizin yükünü taşıdım, zehrinin damarlarıma işlediğini hissettim.

Oturdu, elbisesi sandalyeye dolandı ve enstrümanı dizlerinin arasına yerleştirdi. Başını kaldırdı; yayı tellere yerleştirirken gözlerimiz kilitlendi.

Alaycı bir sessizlik ile çaldığı ilk nota arasında tek bir nefes vardı.

Parmakları telleri bir sevgilinin okşaması gibi kullanıyordu, yayı her bir akoru tatlı bir çılgınlıkla vuruyordu. Gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve bu beni öldürdü.

Julianna çelloyu öyle bir melankoliyle çaldı ki, her nota farklı bir melodiye bürünerek çılgın, çirkin bir aşk şarkısı yarattı - o kadar güzel, *acımasız* ve... *acılı*.

İki kayıp aşık, lekelenmiş anılar ve çok fazla acı ile birlikte çarpışıyor. Acımasız ve unutulmazdı. Çok güzeldi.

Vücudu çelloyla bütünleşti ve ben onun müziği *hissedişini*, müziğin derisinin altına ve ruhuma işlemesine izin verişini izledim.

Viyolonselın öfkesi balo salonunun duvarlarında yankılandı ve Julianna'nın acısı yayına ve çaldığı tellere yansıdı. Julianna çalmaya devam ettikçe tempo artıyor, neredeyse çılgınlaşıyordu - parmakları telleri ustalıklı kullanırken yayı akorları kesiyordu, Çaldığı her notaya hüznün karışıyor. Julianna o çelloya deli bir kadın gibi işkence ediyordu.

Sonunda melodisi kreşendoya doğru yavaşladı ve aniden sona erdi; sanki işkence görmüş iki aşığı birbirinden ayırmış gibiydi.

Ve Julianna gözlerimin önünde kırıldı. Beni öldürdü.

Bir melek gibi görünmek ve benim lanet olası kabusum.

Julianna

Melodim sona erdiği anda nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Gözlerimiz hâlâ birbirine kilitliydi, karanlık bakışları beni hâlâ olduğum yere hapsediyordu. Ciğerlerim sıkıştı ve kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Gracelynn'in ne kadar iyi oynadığını ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söyleyen sesinin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum.

Ama beni yıkan Gracelynn'in anıları değildi. Killian'ın yüzündeki ifadeydi. O *acı dolu* ifade. Sanki geçmişinden bir hayalet görmüştü ve belki de görmüştü.

Omuzlarımda Gracelynn'in hayaletini, gözlerimde Killian'ın sevgilisini taşıyordum. Ben Julianna'ydım ama aynı zamanda onun rüyalarına dadanan hayalet de bendim.

Ne kadar adaletsizdi.

Hikayemiz bu noktaya gelmişti. Öfke ve kederden başka bir şey yok.

Geleceğimizi yazan, lekeli bir geçmişten başka bir şey değildir.

Balo salonu alkışlar ve yüksek sesli fısıltılarla patlamadan önce tek bir nefeslik sessizlik oldu. Killian ve ben irkildik, bakışlarımız sonunda birbirinden ayrıldı.

Onun uzaklaşıp sütunların arkasında kaybolmasını izlerken nefesim boğazımda düğümlendi ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Önce William yanıma geldi ve yardımına sevinerek uzattığı avucunu hızla aldım ve ayağa kalktım. Çok geçmeden etrafım konuklarla çevrildi. Bazıları ne kadar iyi çaldığını övüyor, bazıları çalmayı nereden öğrendiğini soruyor, birkaç beyefendi de dikkatimi çekmek için birbiriyle yarışlıyordu.

Etrafıma doluştular ve ne yapacağımı bilemedim, dikkatim başka yerdeydi - sütunların arkasında kaybolan adamda - kalbim kaburgalarımın çarparken beni bu akbabalarla baş başa bıraktılar.

Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor ve elbisem göğsümü sıkıyor gibiydi. Umutsuz bir nefes almak için mücadele ettim. Maskeli balo maskesinin altında yaralarım kaşınmaya başladı, cildim adeta sürünüyordu. Konuklara sıkı bir gülümseme göndererek müsaade istedim ve balo salonundan çıkıp karanlık, sessiz koridora doğru ilerledim.

Gözlerim rahatlayarak kapandı ve titreyerek nefes aldım, elim göğsüme gitti - bir kulaçlık bir ağrı etimin altına girmiş gibiydi.

Sert bir el dirseğimi kavradı ve nefesim kesildi, beton sütunlardan birine çarparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Üzerimde bir gölge yükseliyordu, heybetli ve tehlikeliydi. Tanıdık baharatlı ve misk kokusunu alana kadar korku omurgamdan aşağı süzüldü.

Bakışlarım onun acımasız yakışıklı yüzünde gezindi. Maskeli balo maskesi yoktu ve artık koyu renk gözlerini net bir şekilde görebiliyordum.

"Killian," diye nefes aldım.

"Uzun zamandır Grace'in çello çalışmasını dinlemek istiyordum ama o hep çok utangaçtı." Göğsü benimkine karşı dans ederken bir yandan da alçak, tehlikeli bir hırıltı. "Kız kardeşinin ondan çok daha iyi oynadığını söyledi. Ona yalvardım, benim için çalması için ikna ettim ama asla çalmadı. Grace düğün günümüzde çalacağını söyledi ve ben de sabırla o günü bekledim ama o gün hiç gelmedi. Ve işte buradasın."

Nefesim keskin bir nefesle benden kaçtı ve ellerim göğsüne indi, onu uzaklaştırmaya çalıştım - ya da belki de onu daha *yakına* çekmeye. Acısını temizlemek ve içime akmasına izin vermek için.

"Benimle alay ediyorsun," diye tısladı Killian kendini geriye doğru atıp benden uzaklaşmadan önce. "Bu gece intikamını alacaktın, değil mi? Grace'in benim için çello çalmasını ne kadar çok istediğimi biliyor olmalısın. Sana söylemiş olmalı. Bunu biliyordun ve yine de bilerek yaptın. Sen yaptın. Alay ettin. Benimle. Gözlerinle. Bu lanet çelloyla, bana kaybettiklerimi hatırlatarak."

"Hayır," diye tılandım. "Bu doğru değil."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yalancı."

Önümde volta atıyordu ve bir elini yüzünde gezdirmesini izledim, sanki kontrol için savaşıyordu. Gerçek dilimin ucundaydı ama acılığını tadarak yuttum. Başımı salladım, saçlarımın telleri tokalarından çözüldü.

"Bir keresinde bana Gracelynn'in dönüştüğüm adamdan nefret edeceğini söylemiştin. O zaman sana şunu sorayım." Killian alaycı bir tavırla bana doğru bir adım attı ve beni geri çekilmeye zorladı. "Grace seni hiç affeder miydi? Onun hayatını aldığın için? Mutluluk ve aşk şansını elinden aldığın için?"

Hayır.

Lütfen.

Yapma

Acımasız sözleri içimi parçaladı, sanki *kanamamı* istiyordu - sanki canımı yakmak için çaresizdi. Göğsüm ağrıyordu ve durması için nefes aldım. Bir kaçış yolu aradım ama yoktu. Duvara sıkışmışım. Canım yanıyordu. Ama henüz işi bitmemişti.

"Sence de... Gracelynn dönüştüğün kadından nefret etmez miydi?" diye tersledi, sözlerimi bana geri fırlattı... çok dikkatsizce, çok kalpsizce. "Sen de kız kardeşinin sevdiği Julianna değilsin. Sen de aynıken beni yargılaman ne kadar ikiyüzlüce."

Öfke dolu bir hırıltıyla yanlara doğru hamle yaptım ve duvardaki kılıcı - bir meç- kaptım. Kılıcın ucunu ona doğrulttuğumda Killian durdu.

Neredeyse zalimce sıırttı. "Bununla ne yapacaksın Beasty?"

"Birbirimize karşı nazik olma konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye kestirip attım. Heybetli boyuna doğru doğruldu, çenesi sıkıldı. "Sen

Yüzüme kılıç doğrultmak kesinlikle *nazik* bir davranış değil" dedi, sanki az önce bana hakaret etmemiş, bu kadar kötü sözleri umursamadan yüzüme fırlatmamış gibi.

Parmaklarım kılıcın kabzasında titriyordu ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Killian'ın sert ifadesinin beni durdurmasına izin vermedim çünkü bu tam olarak onun oyunuydu. Bir ileri bir geri, duygularıyla oynamak - o centilmen görüntüsünün altında bir canavar olmak.

"Bunu sen başlattın. Alaycı ve alaycı sözlerinle. Kız kardeşimin ölümünü yüzüme vurmaktan ne zaman vazgeçeceksin, Killian? Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum."

Killian, şu anda keskin bir kılıcı ona doğrultmuş olmamı umursamadan bir adım öne çıktı. Çift ağızlı bıçağın ucu boynunun ortasına değdi. Derisine battığında ve boğazından bir damla kan süzöldüğünde gözlerim büyüdü.

"Beni tamamen delirtiyorsun," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşamıştı. Bu beni tereddüde düşürmeye yetti ve bu benim hatamdı.

Killian yana doğru sıçradı; kolu dışarı fırladı ve gözümü kırpmaya bile fırsatım olmadı. Dirseğimi kavradı, beni kendine doğru çekti ve o kadar hızlı döndürdü ki *nefesim kesildi*. Topuklarım yerde kaydı; ayağım Sırtım göğsüne çarptı ve eli benimkini kavradı, keskin bıçak artık ona dönük olmayana kadar rapier tutan el. Ama beni göğsüne hapsederken kılıcın yan tarafı şimdi boğazıma dayanmıştı.

Başını eğdi, dudakları kulak mememe değdi. "Beni tamamen delirtiyorsun," diye tekrarladı, sesi hala *yumuşaktı*, ensemeye karşı. "O lanet çellonla. O güzel gri gözleriyle benimle alay etmek için gönderilen avizenin altında lanet olası bir melek gibi görünüyorsun. Çelloyu hüzünlü bir aşk şarkısı gibi çalılıyorsun, kırık ruhun şarkıya karışıyor."

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı, bıçağı boğazıma daha da bastırdı, öyle ki bir yanma hissettim ve kılıcın derimi kestiğini anladım. Kanımdan bir damla boğazımdan aşağı damladı ve göğsüm titrek bir nefesle kabardı.

"Çok unutulmaz. Çok güzel. Bu ne cüret Julianna?" Killian kulağını tırmaladı. "Sana Gracelynn'in katilinden başka biri olarak bakmamı nasıl sağlarsın? Benim üzerimde böyle bir güce sahip olman hiç adil değil."

İtirafı beni neredeyse tamamen yıktı, sözleri öfke ve kafa karışıklılığının ölümcöl bir bileşimiydi. Bir parça huşu ve çokça keder.

Killian çekildi, sıcaklığı sırtımı terk etti, artık tatlı zehriyle beni kucaklamıyordu. Rapier'i ayaklarımın dibine bıraktım, bedenim titriyordu. Arkamı döndüğümde, o *gitmişti*.

Killian sanki hiç burada olmamış gibi ortadan kaybolmuştu, sanki tüm anılar kafamın içindeydi. Ama kokusu hâlâ burnumda tütüyordu ve dilimde tadına baktım.

Tenim hâlâ onun dokunuşuyla karıncalanıyordu ve kalbim paramparçaydı, sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

O balo salonuna geri dönemezdim. Killian kalkanım olmadan bu insanlarla yüzleşemezdim. Ve gözlerinin içine bakıp, benim gibi davranamazdım.

Evlilik mükemmelden başka bir şey değildi.

Çünkü benim hikâyem kusurlu ve mükemmel olmayan bir hikâyeydi.

Ve artık bu güzel yalanı ve mükemmel hileyi sürdürecektim cesaretim yoktu.

Topuklularımı çıkardım ve dengesiz çıplak ayaklarımla uzaklaşıp Doğu kanadına giden merdivenleri kullandım. Bu lanetli şatoda ne kadar uzun süre kalırsam, akıl sağlığıma -ya da ondan geriye ne kaldıysa- tutunmam o kadar zorlaşıyordu. Bunlar

Hayaletler peşimi bırakmıyor, bana bu şatonun trajik aşk hikâyelerinden başka bir şey barındırmadığını hatırlatıyordu.

Tövbemin bir bedeli vardı.

Kanayan kalbim. Parçalanmış ruhum. Ve kırılğan akıl sağlığım.

Şimdi günahlarımın kefareti ödemiş mi? Yeterli olmadan önce daha ne kadar var?

Topallayarak odama girdim ama kapının girişinde durdum. Yatağında oturan yabancı, orada durduğumu fark edince ayağa kalktı.

"Julianna," dedi, o kadar tanıdık bir ses ki - üç uzun yıldır duymadığım bir ses ve midem çukurlaştı, içimde hastalıklı bir his kıvrıldı.

Yüzündeki maskeyi kaldırdı ve bana acı ve özlem dolu bir sırıtışla baktı.

"Simon," diye nefes aldım.

Sırlarımı gömmek için ne kadar çaresiz olduğum önemli değildi.

Tüm yalanlarım söz konusu olduğunda, geçmişim beni hızla yakalıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Killian

"Killian," diye seslendi babam, ben koridorda balo salonundan ve herkesten u z a k l a ş ı r k e n .

Durdum, yumruklarım yanımda sıkılmıştı. "Evet, baba?"

Tepinerek önümde durdu ve kaçışımı engelledi. "Julianna nerede?"

Adını duyunca irkildim. "Bilmiyorum," diye homurdandım.

Gözleri yarıklara dönüştü ve çenesi bir uyarı olması gereken bir şekilde gerildi. Ama artık umurumda değildi.

Julianna Spencer beni düğümlere boğmuştu ve kafam çok karışık. Ondan nefret etmem gerekiyordu; hala da ediyorum - ama neden ona baktığımda kalbim *ağrıyordu*?

Julianna'yla otuz gün otuz gece geçirdim ve şimdi ona karşı olan hislerimi sorguluyordum. Ne kadar ironik. Onun hayatını zindan etmeye yemin etmişim ama o *benim* kâbusumdu. Ben canavardım, o ise kötü adam. Ne lanet bir çifttik biz.

"Konukları bu şekilde bırakamazsın. Hem sen hem de Julianna balo salonunu terk ettiniz ve konuklar konuşacak," dedi babam, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. Öfkesini kontrol ettiğini görebiliyordum.

Tüm bunların bir oyun olduğunu biliyordu - Julianna ve benim bir çift olarak bu mükemmel görüntümüz.

Ama evliliğimizi kanlı bir savaş alanına çevirmeden *bir* gün bile geçiremezken, ben ve Julianna bu maskeyi daha ne kadar sürdürebilirdik?

Julianna ile aramızda çok fazla geçmiş vardı - daha iyi bir geleceğe sahip olabilmemiz için geçmişlerimiz bugünümüzle çok fazla iç içe geçmişti. Benim nefretim ve onun pişmanlığı. Onun üzüntüsü ve benim öfkem.

Derin bir nefes aldım ve duygularımı gizleyerek babama sakın ve soğukkanlı bir ifade verdim. Ben Killian Spencer'dım - itidalli bir adam. Kendimi kontrolden çıkmış hissetmeme neden olan bir karım olması önemli değildi, kontrol altında *tutulmalıydım*.

"Onlara Julianna'nın kendini iyi hissetmediğini, bu yüzden erken emekli olacağımızı söyleyebilirsin. Karımla ilgilenmek zorundayım," dedim.

Kaşları çatıldı. "Bu daha fazla dedikodu yayacaktır."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve parmaklarımı enseme sokarak oradaki gergin kaslara masaj yaptım. "Şimdi ne dedikodusu?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye homurdandı babam.

Farkına biraz geç vardım ve başımı salladım. Doğru ya. *Hamilelik söylentileri*.

"O zaman bu daha da iyi değil mi? Julianna'yla mutlu bir evliliğimiz olduğuna dair çocuk haberinden başka ne kanıtı ihtiyaçları var ki? Bırakın dedikodu yapsınlar. Biz iyi haberi duyurmaya hazır olana kadar bu onları meşgul edecektir."

"Peki bu ne zaman olacak?" diye sordu buz gibi bir sesle, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Tanrı aşkına.

"Ne yapmam gerektiğini, benden ne beklendiğini biliyorum - Julianna da ben de. Doğru zaman geldiğinde, bu gerçekleşecek. Bunu ilk bilen sen olacaksın," diye öfkelenim, sözcüklerin tadı dilimde asıdık ve boğazımı yaktığını hissederek yutkundum.

"Çocuk bir lütuftur," dedi babam.

Ben alay ettim ama o ters ters baktı ve ben de akıllıca sustum. Babam neredeyse ölüm döşegindeydi ve onunla tartışacak ne enerjim ne de cesaretim vardı.

Ölmeden önce torununu görmek istiyordu ve ben de bunu ona sağlayacaktım - bunu yapmanın bana ne kadar *acı* verdiği önemli değildi. Öfke derimin altında iltihaplandı, etimle beslendi ve kemiklerime, kim olduğumun iliklerine kadar işledi.

"Bu bir *iş* değil, Killian," diye azarladı babam ve ben de başımı salladım. kaşını kaldırarak cevap verdi. "Bir bebek, bir çiftin aşkının fiziksel sembolüdür. Ona değer verilmelidir ve hamilelik anne-baba adaylarını birbirine bağlayan bir dönemdir. Çok samimi bir dokuz ay olacak. Onunla ilgilenmeniz gerekecek."

Julianna'yı becermek bir şeydi.

Onunla ilgilenmek benden çok şey istiyordu.

Her neyse, Julianna ve ben bir anlaşma yaptık.

"Onunla ilgilenmeye ve ona hizmet etmeye hazır bir sürü insanı var. Bana ihtiyacı yok."

Babam boğazının arkasından bıkkın bir ses çıkardı. "Hayır. Ona bakmak zorundasın. Julianna'nın sana ihtiyacı yok ama seni isteyecektir. İkisi arasında çok büyük bir fark var."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Ben de karşılık verdim.

"Çünkü Julianna hamile kaldığı anda işinin bitmediğini anlamanı istiyorum. Onun kocası ve babası olarak gerçek işin *o zaman* başlar."

"Julianna ve ben bir anlaşma yaptık-"

"Julianna ile yaptığın anlaşma umurumda değil." Parmağını göğsüme sapladı. "Sen. Evlisin. Sorumlulukların var. Birleşik Devletler Başkanı mı olmak istiyorsun? Bil bakalım ne olacak - koca bir ülkeyi bir arada tutmaya çalışmadan önce evliliğini nasıl bir arada tutacağını öğren. Tüm sorumluluklara sahip olduğunuzdan bir an bile şüphem yok. Geleceğin liderinin ihtiyaç duyduğu özelliklere sahipsin ve büyük biri, çok güçlü biri olma kapasitesine sahipsin - ama şu anda? Sen sadece yaralı bir adamsın. Önceliklerini belirle, Killian. Çok geç olmadan."

Babam tepinerek uzaklaştı ve ben boş bir göğüs, ağrıyan bir kalp ve kulaklarımda yankılanan acımasız sözleriyle baş başa kaldım.

Yine de haklıydı - söylediği her kelime acı bir gerçekle çınılıyordu.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak uzaklaştım - karanlık koridorun gölgelerine doğru ilerledim.

Julianna ile evlenmek iki aile arasındaki bir anlaşmadan daha fazlasıydı. Bu benim intikam eylemimdi, ama evliliğimizin üzerinden yedi ay geçmişti ve ben karımın farklı bir versiyonunu görmeye başlamıştım. Kibirli bir varis bekliyordum. Kefaretinin sadece bir *rol* olduğunu düşünmüştüm. Böylece insanlar ona acıyacaktı.

Ama bunun yerine, kendimi hırçın bir eşle buldum; kendi sefaletinin derinliklerinde, tövbesi çirkin ve dağınık olan kırık bir Julianna. Sessizce acı çekti ve ben onu keyifle izledim.

Ta ki ben farkına bile varmadan onun acısı benim acım haline gelene kadar. Nasıl oldu? *Bilmiyorum*.

Beni *çıldırtdı*.

Kafamı karıştırdı.

Julianna hayal ettiğim gibi bir kadın değildi.

Ve ben fırtınada kaybolmuş bir denizciydim - kalbim kazaya uğramıştı ve *boğuluyordum*.

Uzun bir süre sonra kendimi Doğu kanadında buldum, sanki bir kukla ustasının ipleriyle sürüklenen bir kuklaydım. Tam burada.

Burada olmamalıyım - bu durumdayken değil, yine de kendimi onun yatak odasının kapısının eşiğinde buldum. İstemedim. Bilinçsizce. Sanki görünmez - *soyut* bir şey tarafından buraya çağrılmışım. Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissederek ürpertici bir nefes aldım.

Ölü kalbimin sebebi olan kadının aynı zamanda anlatılmamış tesellimin de arkasında olması ne kadar ironik.

Kapısı hafif aralıktı ve boğuk sesler dikkatimi çekince öne doğru eğilip içeriye baktım.

İlk gördüğüm şey Julianna'nın yatakta oturduğu ve sırtını bana döndüğü oldu. Başında da bir adam duruyordu. Tanımadığım bir adam.

Yüz ifadesi *mutсуzluğa* benzer bir şeye dönüştü. Ona bakışında ya da Julianna'nın onun varlığında ne kadar rahat görüldüğünde bir şeyler vardı. Eski arkadaşlar gibiydiler ya da *daha fazlası* -

Birbirleri için önemli biri oldukları vücut dillerinden anlaşılıyordu. Birbirlerinin varlığına ne kadar aşinaydılar.

Ona acı tatlı bir gülümseme verdiğinde elim kapı kolunun etrafında sıkıştı.

"Biliyor muydun? Grace'in senin bebeğine hamile olduğunu?" Julianna fısıldadı.

Başını sertçe salladı. "Bana söylemedi ama ben *biliyordum*."

Aklım başıma gelene kadar beynim bir an kekeleydi. Julianna'nın söyledikleri. Ne hakkında fısıldaşıyorlardı.

Kanım soğurken vücudum gerildi.

Hayır. Bu doğru olamaz.

Tökezleyerek kapıdan uzaklaştım ama sesleri hâlâ beni takip ediyordu, sanki çılgın bir fırtına havayı kırbaçlıyor ve içimi şiddetle kesiyordu.

Grace hamile miydi?

Göğsüm sıkıştı ve *ağrım* şiddetlendi. Hay sikeyim.

Lanet olsun.

Aşkımın gerçekliği ağzımda kül gibi tat bıraktı. *Nefes* alamıyordum. Bunca zaman aşk hikâyemin trajik bir masal olduğunu sanmışım. Ama aşkım

saf olmaktan başka bir şey değildi - lekelenmişti.

Julianna ya da o gece döktüğü kan tarafından değil.

Gracelynn'in kendisi tarafından lekelenmişti.

Gururum ayaklarımın altında paramparça olmuştu. Aşkım çirkinlikten başka bir şey değildi. Benim hikâyem trajik değildi. Umursamaz bir ilk aşktı ve kendi aptallığım yüzünden derin bir yara almıştım.

Ne kadar aptalmışım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Julianna

*Ağzında puro ve keder tadı var,
Adımın dudaklarından dökülüştünü seviyorum.
Ama gülümsemen yarın solacak.
Hava kış ve ben yalnızım,
lütfen geri gel.
Ağzında puro ve keder tadı var, bana
sarılma şeklini seviyorum,
Hepsinin bir oyun olduğunu bilsem bile - kanayan bir
ok. Çünkü benimle yatarken hala onu hayal ediyorsun.
Ağzında puro ve keder tadı var, bana
dokunuşunu seviyorum,
Çok soğuk, bir serçenin ölü kanatları gibi, Ve
ben senin sıcaklığını arzulamaya başladım.
Ağzında puro ve keder tadı var,
Yumuşak okşayışından sonra ikinci bir bakış bile atmadan
beni terk etmen hiç hoşuma gitmedi.
Lütfen geri gel.*

- A

Yatağa yerleştim, vücudum yıpranmış sinirlerle karıncalanıyordu. Simon'ı tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim, her şeyden sonra. Odanın içinde volta atıyor, bitişikteki banyoya ve kütüphaneye, sonra da pencereden dışarı hızlıca bir göz atıyordu. Simon her zaman tetikteydi ve görünüşe göre hiç değişmemişti. Eski alışkanlıklar zor ölür, diye tahmin ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek sordum.

Kıvrıcık saçları geriye taranmış, cam gibi yeşil gözleriyle Simon bana gülümsedi. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

Odayı işaret ettim, dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha döküldü.

"Gördüğünüz gibi oldukça iyiyim. Evliyim ve kocamı çok seviyorum."

Gözlerini bana dikti. "Ne güzel bir yalancısın sen."

Ben gülümsemeden önce ikimiz de bir an birbirimize baktık. "Nasılsın Simon?"

"Hayatta kalmak," diye kestirip attı.

"Sen mi?" "Hayatta kalmak," diye

tekrarladım usulca.

Elini neredeyse yorgun bir şekilde yüzünde gezdirmesini izledim.

"Bunun kolay olacağını düşünmüştüm ama sana bakmanın eski anıları canlandıracağını hiç hesaba katmamıştım."

"Eski anıları bırakmak zordur, özellikle de bunlar güzel anlarsa," dedim, kelimeler neredeyse boğuk boğuk çıkıyordu.

Bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi. Siyah saçlarımda ve ardından maskeli balo maskemde bir saniye kadar uzun süre kaldı. "Bazen iyi

anılar acıya dönüşebilir."

Boğazımdaki gözyaşı yumağıyla savaşıarak yutkundum. "Arada sırada biraz acı olmadan hayat sıkıcı olurdu."

Eşiğe yaslanarak pencereye doğru yürümesini izledim. Sakin davranmaya çalışıyordu ama ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Sanki her an pencereden atlamaya hazırlanıyor gibiydi. Sanki burada olmak istemiyordu ama buna mecburdu. "Ne zaman bu kadar...

Algılamak mı?" diye homurdandı.

"Bir katil olduğumu fark ettiğimde - *bilmeden*."

Simon keskin bir nefes aldı ve gözleri benden uzaklaştı, ifadesi gerginleşti. "Lanet olsun, Julianna. Sanki senden nefret etmemizi istiyorsun."

Bir omzumu kaldırdım, yarı omuz silktim. "Bu sempati duymaktan çok daha kolay olurdu."

Dudakları inceldi. "Bu yüzden mi hâlâ kocana yalan söylüyorsun?"

Beni açıkça yargımlarken tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Simon sırlarım hakkında çok şey biliyordu ve burada olmamalıydı. Bu kötü bir fikirdi. "Yalanlarım seni ilgilendirmez."

"Grace'le ilgili olduğunda öyledir," dedi sertçe.

Gözlerim yarıklara dönüştü, karşımda duran adama dik dik bakıyordum - sanki buna hakkı varmış gibi beni *sorguluyordu* - sanki sevdiğim adamla yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi, yine de vücudundaki her hücreyle benden nefret ediyordu.

"Sırlarımız onunla birlikte gömüldü," dedim, kararlı olmaya çalışarak ama kelimeler döküldüğü anda kulağa ne kadar zayıf geldiğini fark ettim.

Neredeyse alay edercesine bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir sırrı saklayamazsın. Şimdi ya da yarın geri dönüp seni rahatsız edecektir. Bir gün, kesinlikle." Başımı salladım ama Simon bir adım öne çıkarak bana doğru ilerledi.

"Onu kandırdın, o zaman da şimdi *de*. Bu adil değil, Julianna."

Parmaklarım elbisemin kumaşını sıktı. "Neyin adil olduğunu bilmiyorsun."

"Acı çeken tek kişi sen değilsin," diye tersledi Simon. "Kendini şehit gibi göstermeyi bırak."

"O arabada onunla birlikte olan bendim," diye tısladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Travmatik olduğunu anlıyorum-"

Alay ettim. "Travmatik mi? Üç saat boyunca kız kardeşinin kanlı ve parçalanmış yüzüne bakmayı, ölümün keskin kokusu seni sararken onun ölü gözlerine bakmayı tanımlamak için kolay bir kelime. Bu travma değil, Simon. Bu *cehennem*."

Birbirimize bir dakika kadar uzun süre baktık, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, havada yoğun bir gerilim vardı.

Uyuşmuş bir şekilde yutkundum ve başımı salladım. "Çok - bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Bu sana haksızlıktı."

Simon cevap vermeyip sadece hayalet görmüş gibi bana bakmaya devam edince boğuk bir hıçkırık çıkardım. "*Neden* buradasın?"

"Sanırım kendime biraz daha işkence etmek istedim." O gece o kadar çok hayatı mahvettim ki.

Ve hepimiz sonu gelmeyen bir işkence ve öfke döngüsünde sıkışıp kalmıştık. *Nasıl kurtulacaktık?* Hiç bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Bu acıya nasıl son vereceğimi, çünkü tüm bunların sebebi

bendim. "Biliyor muydun? Grace'in senin bebeğine hamile olduğunu?" I

Fısıldadı.

Başını sertçe salladı. "Bana söylemedi ama ben *biliyordum*."

Simon derin bir nefes aldı, geniş göğsü bu nefesten sarsılıyordu.
Yumruklarını iki yanında sıktı.

"Regl dönemi gecikmişti. Sonra vücudundaki küçük değişiklikleri gördüm. Ve iki hafta boyunca sabahları hastalanıyordu," diye açıkladı. "Ben onun korumasıydım, Julianna. Onunla ilgili her küçük ayrıntıyı fark etmem gerekiyordu. Bana söylemesini bekliyordum."

Gracelynn'in hamileliğini ilk öğrenen bendim. Şaşkın bir kıkırdamaya ve mutlu gözyaşlarına dönüşmeden önce yüzünde beliren saf dehşet ifadesini hâlâ çok net hatırlıyorum. Yıkıldığında ona sarılan bendim - bir bebeğin *her şeyi* değiştireceğini anladığında.

Bir adamla nişanlıydı. Ama
başka birini seviyordu.

Bir adamla dans etti. Ama
başka biriyle sevişti.

Gracelynn, Killian'la evlenmeye
hazırlanıyordu. Ama Simon'ın
bebeğini taşıyordu.

"Ve buna hiç şansı olmadı," diye mırıldandım. "Benden nefret mi ediyorsun?" Simon bana acı tatlı bir gülümseme verdi. "Etmek istiyorum. Sanırım senden nefret ediyorum, ama Grace'e ettiğim yemine de bağlıyım."

Yeminlerden bahsedilince irkildim. Bildiğim yeminler sadece yıkım, şiddet ve öfkeyle birlikte gelirdi. Benim başarısız evliliğim de böyle sözlerle başlamıştı.

"Ne yemini?"

"Benden - hayır - ona bir şey olursa her zaman seninle ilgilenmemi istedi. Seni ne kadar sevdiğini ve sana ne kadar taptığını bildiğini sanmıyorum. Grace gerekirse seni korumak için kendini kalkan olarak kullanırdı."

Göğsüm yarılmış gibi hissettim, kalbimin küçük çatlaklarını ve ruhumun yarıklarını her yöne gönderdi. Maskeli balo maskemin ardına gizlenmiş yaralı yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü. "*Biliyorum.*"

"Sebepler olduğun tüm acılar için sana bağırzam ya da seni *incitemem* bile - çünkü bu Grace'in istediği her şeye aykırı olurdu. Bu yüzden yeminlerime ve Gracenn'in sevgisine bağlıyım. Senden nefret ediyorum ama senden nefret *edemem.*"

Sözleri bende bir topun içine girip ölme isteği uyandırdı. Farkında bile değildi ama söylediği her kelime beni öylesine acımasızca bıçaklıyordu ki daha fazla kanayıp kanamayacağımı bilmiyordum. "Demek dudaklarındaki o gülümseme ve gözlerindeki acıyla bana tahammül etmek zorundasın. Ne kadar zalimce."

Simon ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallanmaya başladı. Bir süre bana baktı, gözleri alyansımı parmağında gezdirdiğim sol elime gitti. O dikkatimi çekene kadar bunu bilinçsizce yapıyordum.

"Kendine ne yapıyorsun Julianna?" diye iç geçirdi, aniden her zamankinden daha yorgun görünüyordu.

Önce odayı sonra da kendimi işaret ettim. "Bu benim kefaretim." "Ne kadar zalimce," dedi kendi sözlerimi tekrarlayarak.

"Gitmelisin; beni bir daha görmeye gelme," dedim, sesim titriyordu ve dökülmemiş gözyaşlarımla kalınlaşmıştı. "Kendine eziyet etmeyi bırak."

Simon bana uzun uzun baktı ve beni yatıştırmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken neredeyse kendi kendisiyle tartıştığını görebiliyordum. Daha iyi hale getirmek için. Ama gerçekten de geçmişini değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi.

Tek gereken bir saniyeydi. Çok düşüncesizce verilmiş bir karar.

Ve işte buradaydım.

Hatalarımın sonuçlarını -yıkımını- izlemek.

Simon sonunda sertçe başını salladı. Kanlı ellerimde taşıdığım Gracelynn'in son parçasını da yanında götürerek uzaklaşmasını izledim.

Elbisemin korsajı göğsümü çok sıkıyor, nefes alamayacak hale gelene kadar beni sıkıştırıyordu. Sert bir nefes verdim, ciğerlerime umutsuz bir nefes üfleyip sürükledim.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Etime batan dikenler gibi acıtıyordu. Tırnaklarımı daha derine batırdım ve derimi kestim. Zar zor irkildim.

Acı, alevlenmeden önce neredeyse fark edilmeyen bir sızı ile başladı. Tırnaklarımı açtığım kesiğe bastırdıkça yanma hissi daha da şiddetlendi. Avuç içim zonkluyordu.

Dikkatimi dağıttı.

Elimi açtım, avucumu boyayan kanın görüntüsüyle tamamen büyülenmiştim.

Acıdı.

Ama acıyı sevdim.

Buna *ihtiyacım vardı.*

Beni çağırdı.

Acı beni yatıştırdı ve kendimi ona bıraktım.

Killian

"Beklemek istiyorum... düğün gecemiz için. Özel olması için."

Parmaklarım viski bardağının etrafında kenetlendi, öfke damarlarımda dolaşıyordu. Sıcak ve yakıcı. Gürültülü bir feryatla bardağı odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı, küçük parçalara ayrıldı ve odanın her tarafına saçıldı. Viski halıyı ıslatırken duvar kağıdını da koyu kahverengiye boyadı.

On dört yaşındayken annemle babamın evliliğinin ardındaki gerçeği fark ettiğimde, gerçek aşktan daha azına asla razı olmayacağıma dair kendime söz vermişim.

Gracelynn'de bunu bulduğumu sanmışım.

Yine de ölü sevgilimin hakkını vermeliyim. Benimle çok iyi oynadı ve ben de bir aptal gibi ona kandım. Ona o kadar körü körüne aşıktım ki ihanetini göremedim.

Bunca zaman Julianna'nın kötü adam olduğunu düşünmüştüm. Ama beni kırmayı, içimi tamamen açmayı başaran kişi Gracelynn'di.

Üç yıl boyunca yasını tuttuğum kadın beni aldattı. Evlenmem gereken kadın başka bir adamın çocuğunu taşıyordu.

Ne kadar acınası.

Julianna biliyordu. *Biliyordu* amına koyayım. Kız kardeşi bir dolandırıcı ve haindi ve ben onun yasını tutarken, karım bana söyleme zahmetine bile girmede. Görünüşe göre iki Romano kardeş de benimle iyi oynamıştı.

Artık yok.

İşim bitmişti.

Çalınması bitti.

Yanlış kadınlar için yaptığım aptallıktan kurtuldum.

Babam önceliklerimi belirlemem gerektiğini söylerken haklıydı. Bunu yapmamın zamanı gelmişti. Viski şişesini kaptığım gibi odamdan çıktım ve körlemesine Doğu kanadına giden yolu takip ettim.

Bedenim bastırılmış öfkeyle gerilmişti. Zehri etimi kemiriyor, kemiklerime, iliklerime işliyordu, ta ki ben onunla bütünleşene kadar.

Öfkem içimde çalkalandı, yıkıma açtım. Bir sabah sisi gibi üzerimde geziniyor, muhakeme yeteneğimi bulandırıyor. Öfke aldatıcı bir şeydi ama lanet olsun, şu anda dilimde çok tatlı bir tadı vardı.

Kafamın arkasında uyarı çanları çalmaya başladı. Omzumdaki çıldırtıcı hayalet tıslayarak bana *durmamı* söylüyordu. Beni *düşünmeye* çağırıyordu. Öfke dağıldığında, taşıyabileceğimden daha fazla pişmanlıkla baş başa kalacağımı haykırıyordu.

Ama ben

dinlemiyordum.

Bunun ötesindeydim.

"Beklemek istiyorum... düğün gecemiz için. Özel olması için."

Hiç espri yapmadan güldüm ama kahkahalarım en az hissettiğim kadar çılginca geliyordu. Bacaklarım beni hedefime taşıdı.

Julianna'nın odasına girdim, kapısı yanındaki duvara çarptı. Julianna sıçradı, eli çılginca göğsüne gitti. Gözleri bana gelene kadar odanın içinde gezindi. Hâlâ şarap kırmızısı elbisesini giymişti, maskeli balo maskesi yüzünü benden saklıyordu.

"Ne-"

"Rızan var mı?" Kelimeleri neredeyse hırlayarak sordum. Ayağımla kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen - yani, bu *gece* mi?"

Viski şişesini ağzıma götürdüm ve kocaman bir yudum aldım, alkolün boğazımı yaktığını hissediyordum ve bu beni biraz da olsa aklı başında tutan tek şeydi. "Evet, bu gece. Hemen şimdi. Soyun Julianna."

Elini göğsünün üzerinde gezdirdi ve sağa sola bakarak sıkıcı duvarlardan bir cevap aradı. Hiçbir cevap bulamayınca bakışları yine benimkilere takıldı.

"Razı mısın, karıcığım?" Dişlerimi sıktım.

Parmakları elbisesinin tüllerini kavırıyor, ellerini kumaşın içine gömüyordu. Vücudu neredeyse sinirden titriyordu ve neredeyse onun için üzülüyordum. "İstiyorum," diye nefes aldı.

"Kırmızı dudakların güzel yalanlar söylüyor, karıcığım."

İntikam alırcasına başını salladı. "Hayır, ben bunu istiyorum. Killian, kendimi sana sunuyorum - kendi isteğimle. Buna ihtiyacım var."

Şişeyle ona doğru işaret ettim. "O zaman ne bekliyorsun? Seni o elbisenin içinde becermek umurumda değil ama ikimiz de biliyoruz ki onu *mahvedeceğim* ve sen bu elbiseye oldukça düşkün görünüyorsun."

Ona doğru ilerleyerek viski şişesini en yakındaki sehpaya çarptım. Dikkatsizce kravatımı çekiştirdim, boynumdan kaydurdım ve yerde bir yere fırlattı. Julianna'nın korsajını arkadan çözmesini izledim, elleri beceriksiz ve yavaştı. Elbisesi gevşedikten sonra üstünü indirdi, göğüsleri dışarı fırladı.

Serin hava çıplak tenine değdiği anda ırkildi ve parmakları elbisesini sıkıca kavrayarak karnına bastırdı. Tüyleri diken diken olmuştu ve ince sutyeninin altından sıkı meme uçlarını görebiliyordum.

"Elbiseyi bırak, Julianna," dedim, sesim o kadar derin ve kalındı ki zar zor tanıyabildim.

Kendisine söyleneni yapmadan önce göğsü titrek bir nefesle kabardı.

Önümde sadece ipek sütyeni ve külotuyla durana kadar elbisesi çıplak ayaklarının altında birikti.

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve aletim pantolonumun içinde seğirdi, önümde duran karımın görüntüsü karşısında sertleşti - kendini bana *sundu*.

Onun

teslimiyeti.

Onun bağlılığı.

Onun yıkımı.

Sikeyim.

Julianna Spencer çok çıldırtıcıydı.

Bu çarpık ve tamamen delice bir şeydi. Tüm ilişkimiz zehirliydi ve bu anın kendisi de bunun kanıtıydı.

Ondan nefret etmeme rağmen bunu istiyordum.

Julianna'nın buna ihtiyacı vardı, benden nefret etse bile.

Odasına geldiğimde ne beklediğimi bilmiyordum ama çıplak teninin basit görüntüsünün beni tahrik etmediği kesindi.

Derin bir nefes alıp doğrulmadan önce ince omuzları çöktü. "Işıkları kapatmam gerek."

Kol düğmelerimi çözerken yatağının yanındaki lüks sandalyeyi işaret ettim. "Otur, Julianna. Erdeminin geri kalanını bir kenara bırak ve bana kendine nasıl dokunduğunu göster."

"Ne?" diye nefes aldı.

"Geceleri kendine nasıl dokunuyorsun, karıcığım?" Ayak bileklerimi çaprazlayarak masaya yaslandım. "Göster bana."

Julianna'nın yutkunmasını, kendi kendisiyle tartışmasını ve sonunda taleplerime teslim olmasını izledim. Topallayarak sandalyeye doğru gitti ve oturdu.

Siyah gömleğimin düğmelerini açarken kaşlarımı kaldırdım. Bakışları açıkta kalan tenimde oyalanırken yavaşça külotunu indirdi ve ince kumaşı ayaklarının yanına bıraktı. Kısa süre sonra sütyeni de onu takip etti ve maskeli balo maskesi dışında gözlerimin önünde çırılçıplak kaldı.

Göğüsleri ağırlaşmış ve şişmişti, meme uçları soğuk havada sıkıca buruşuyordu. Yoksa bu bir *beklenti* miydi?

Elini kalçalarının arasına soktu ve titredi. Çoktan taş gibi olmuşum, aletim çok bariz bir şekilde pantolonuma baskı yapıyordu. Nefes nefese kalıp gözlerini kaçırmadan önce bakışları bir an için oraya kaydı.

Tüm vücudu kızarıırken dudaklarım kıvrıldı. "Sol dizini ve benim için kendini aç, karıcığım. En derin arzularına dalmanı ve bana ilkel ve uygun cephenin, pahalı elbiselerin ve mücevherlerin ardındaki kadını göstermeni istiyorum."

Gri gözleri parladı. "Neden? Neden sadece-"

"Canını yakacağım," diye homurdandım. Onu almadan önce okşanmaya ve yutulmaya ihtiyaç duyduğu şekilde ona *dokunmak* zorunda kalmak istemiyordum. Bunu yapmak için olduğundan daha samimi.

Onu becermem sadece mekanik olurdu. Her türlü romantizmden ya da yakınlıktan uzak. Bu sadece onun kocası olarak benim görevimdi. Başka bir şey değil.

Daha azı değil.

"Belki de ben istiyorumdur," diye karşılık verdi, çenesini mağrur bir prenses gibi yukarı kaldırarak.

"Ne istediğini bilmiyorsun, Julianna."

Julianna yavaşça bacağını yukarı kaldırdı ve sol dizini kolçağın üzerine koydu, tıpkı ona emrettiğim gibi. Çok savunmasızdı - teslimiyette güzellik vardı ve Julianna Spencer'ın üzerinde çökmüş bir şekilde günahkâr görünüyordu.

Bu pozisyonda, iyice açılmış halde, yarığının üzerindeki ıslaklığı görebiliyordum.

"Acı öznelidir," diye fısıldadı.

"Sana bir iyilik yapıyorum, karıcığım. İster kabul et ister etme ama şunu bil ki sana karşı nazik olmayacağım. Seni inciteceğim."

Parmakları kalçalarının arasına girerek kıvrımlarını ayırdı. Nefesi keskin bir nefes olarak geldi ve bacakları gerilmeden önce seğirdi. Ben de onu izledim.

Başparmağı sertleşmiş yumruğunun etrafında dönüyor, parmaklarının arasında kıştırıp yuvarlıyordu.

Uyarılmışlığı sandalyenin beyaz minderine damlıyor, ıslaklığı kışının yarıkları arasında kayıyordu.

"Geceleri kendine dokunduğunda ne düşünüyorsun?" Sesim kendi kulaklarıma sert ve kaba geliyordu.

"Sen," diye nefes aldı. Julianna tek bir parmağını kadının göbeğinin içine kaydırды; kadının sırtı kamburlaştı ve dudakları küçük bir iniltiyle aralandı.

Lanet olsun.

Pembe ve ıslaktı, sıkıyor ve davet ediyordu.

Julianna Spencer sadece iyi bir oyuncu, güzel bir manipölator ve şüpheli bir yalancı değildi - aynı zamanda baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcıydı - masumiyet ve şehvetin ilgi çekici bir kombinasyonuydu.

Vücudumun dürtülerinden daha akıllı olmalıydım. Dürtülerimi daha fazla kontrol etmeliydim - ama aletim zonkluyordu ve ben sadece bir gidiciydim.

O kendini parmaklarken yumruklarım sıkıldı, inlemeleri kırmızı dudaklarından döküldü. Uyarılmışlığının misk kokusu artık odada ağırlaşmıştı ve neredeyse gömleğimi vücudumdan yırtıp atacaktım. Bakışları göğsümde oyalandı ve kalçalarının parmağıyla ritim tutarak hareket etmeye başlamasını izledim.

Sırtı eğildi ve orgazmın eşiğinde başını geriye attı. "Dur," diye tısladım.

İnledi, vücudu gerildi. "*Hayır*," diye mırıldandı, başparmağı çılgınca bir ihtiyaçla klitorisinin etrafında dönüyordu, serbest bırakılmak için çaresizdi. "Lütfen."

İleri atıldım, masa gıcırdayarak geri çekildi ve viski şişesinin yere düştüğünü duydum. Ama umurumda değildi.

Kolum beline dolanıp onu yukarı çektiğinde Julianna inledi. Elleri şaşkınlıkla göğsüme çarptı, ıslak parmakları göğüs kaslarımda üzerinde yayıldı. Çıplak tenime onun tatlı sularını bulaştırdı.

Julianna'yı yatağa attım ve nefesi kesilerek sıçradı. Sertçe yutkundu ve o çok nefret ettiğim gri gözleriyle bana baktı. Ellerini kaldırdı ve çıplaklığını benden saklamak istercesine göğsünü kapattı.

O kadar savunmasızdı ki, onu kolayca kırabilirdim.

Siyah dantel maskesi dışında tamamen çıplak bir şekilde sırt üstü yatarken tüm vücudu titriyordu.

"Killian-"

Dilinin ucundaki adımın sesini duyunca çenem sıkıştı. "Arkanı dön. Ellerin ve dizlerinin üzerine çök," diye bağırdım. Onun çirkin aldatmacasına öfkeliydim. Çıplak ve kızarmış vücudunu gördüğümde bir şeyler hissettiğim için kendime öfkelenim, muhtaç ve o kadar *güzeldi ki...* tıpkı baştan çıkarıcı olduğu gibi. Julianna'nın düşüncelerim, kalbim ve şimdi de aletim üzerinde böyle bir güce sahip olması adil değildi.

"Şimdi," diye kestirip attım, sesim boğuk çıkıyordu. Telaşla ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Umutsuzca peşinden koştuğu orgazmı ona çok görmemden sonra hâlâ biraz muhtaç bir trans halindeydi.

Onu becerirken Julianna'ya bakmak istemiyordum, beni rahatsız eden gözlerine bakmak istemiyordum.

Ben sadece kocalık görevimi yapıyordum. Bundan hiç zevk almayacaktım.

Onun için

değil.

Benim için

değil.

Yakınlığımız bununla başladı ve bitti. Basit bir sevişme.

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktüğünde, kendi isteğim dışında, sırtının zarif kıvrımlarını ve yuvarlak poposunu takdir etmek için bir saniyemi ayırdım.

Bir hırıltıyla fermuarımı açtım ve pantolonumu aşağı iterek sertleşmiş uzunluğumu serbest bıraktım. Kendimi yumruklayarak ereksiyonumu ucundan dibine kadar sıktım.

Vücudumu onunkinin üzerine indirdim, shaftımı ıslak kıvrımlarına sürttüm. Sırtını kamburlaştırdı ve ben de bir kolumu kalçalarına dolayarak onu hareketsiz tuttum, sonra içeri ittim - güçlü bir hamleyle kendimi onun derinliklerine sıkıştırdım. Söz verdiğim gibi nazik değildim, ama kalın ereksiyonumun etrafında gergin bir şekilde her şeyimi aldı.

Julianna boğuk bir çığlık attı ve vücudu kasıldı, amcığı aletimin etrafında sıkılaştı, neredeyse onu boğuyordu.

"Siktir," diye tısladım. Bir yumruk kadar sıkıydı ve çekirdeği uzunluğumun etrafında titreşiyordu.

Kalbim güm güm attı.

Parmakları çarşafı tırmalıyor, sırtı kasıklarına doğru eğiliyordu.

"Killian," diye soludu, neredeyse acı içindeydi.

"Sana söyledim," diye göğsüm sert bir hırıltıyla sarsıldı, "nazik olmayacağım. Canını yakacağım. Seni mahvedeceğim. Sana sahip olacağım."

"Kapa çeneni ve sik beni," diye tısladı Julianna.

Dudaklarım kıvrıldı, hem memnun hem de zalim hissettim. "Memnuniyetle, *Beasty*."

Neredeyse tamamen çekildim - dar kanalına geri çarpmadan önce sadece ucunu içinde bıraktım. Vücudu titredi, tüyleri diken diken oldu ve *inledi*.

Çıkardığı sesler hoşuma gidiyordu. Sanki acı ve zevkle savaşıyor, ikisini de arzuluyor, ikisine de *ihitiyaç* duyuyordu.

Ona tekrar pompaladım, her itiş bir öncekinden daha sert ve daha derindi. Hızla adımlarımı buldum ve o da benimkilerle buluşmak için kalçalarını geri salladı. Bedenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ıslak sesler odayı dolduruyor, duvarlarda yankılanıyordu.

Yüzünü yatağa bastırarak muhtaç iniltilerini ve zevk iniltilerini bastırdı. Tekrar içine daldığımda göğsümden bir inilti titreşti ve etrafımda sıkışma şeklini hissettim. Taşaklarım sıkılaştı ve ben yakın olduğumu biliyordum.

Sıcak ve yapışkan ıslaklığı, birleşmiş bedenlerimizin arasından damlıyordu.

Bir homurtuyla ona sertçe daldım ve orada sabit kaldım, sertliğimin ucu rahmine sürtünüyordu. Karnımdaki kaslar ve Boşalırken kalçalarım sıkılaştı, tohumlarım içine aktı.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyordu. Orgazm bedenimi sarsarken ürperdim. Julianna altımda titredi, dudaklarından bir inilti döküldü. Vücudu sıkılaştı ve o da kendi boşalmasını bulurken aramızda bir ıslaklık dalgası oluştu.

Çıkardım ve nefesi kesildi, neredeyse acı çekiyordu. Öfke sisi ve Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde aldığım zevk dağıldı, midem burkuldu ve yuvarlandı. Safranın tadı dilimde asidikti ve öğürme dürtüsüyle savaştım.

Az önce karımı becerdim.

Gracelynn'den sonra başka bir kadına dokunmamaya yemin ettikten sonra.

Bakışlarım hızla kalçalarının birleştiği yere kaydı ve tohumlarımın onun içinden döküldüğünü görünce kalbim güm güm attı...

Ne oluyor be?

...kan mı?

Kaşlarım çatıldı. Julianna yatağın üzerine yığıldı. Solgun kalçalarının iç kısmını ve altındaki beyaz çarşafı kaplayan kan vardı.

"Julianna," diye homurdandım, sesim hırıltılı ve şaşkındı. Oda ayaklarımın altında sallanıyordu.

Yuvarlandı ve çarşafı vücudunun üzerinde sürükledi, titriyordu. "Ben - sen... İşimiz bitti mi?"

Tökezleyerek geri çekildim, aniden *midem bulandı*. Kanım kulaklarıma hücum etti ve görüşüm bulanıklaştı. Boğazım kurudu ve nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim sıkıştı, çaresizce nefes alma ihtiyacıma karşı savaştı.

"Killian?" Yumuşak sesi çok uzaklardan geliyordu. Julianna yüzünü buruşturarak doğruldu ama bana doğru uzandı.

Tökezleyerek geri çekildim ve sandalyeye çarparak bitişikteki banyoya girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Telaşla musluğu açtım ve yüzüme su sıçrattım. Yansımadaki adama bakıp onu zar zor tanıırken göğsümdeki baskı daha da ağırlaştı.

Gözlerim kanla lekelenmiş yarı sert boyuma kaydı ve irkildim. Ne yaptım ben?

Bakireydi. *Öyleydi*.

Benim gibi.

Lanet olsun.

Bunca zaman... Düşündüm

ki... Siktir!

Düzgün düşünemiyordum. Uzun zamandır kendimi sevdiğim kadınla tanışacağım güne saklıyordum. Gracelynn için beklemeye razıydım - düğün gecemiz için - o da ben de özel olmasını istiyorduk.

O öldükten sonra başka bir kadına asla dokunmayacağıma yemin ettim - Gracelynn'e dokunduğum şekilde değil.

Ama babam bana evlenmem gerektiğini, bir varise ihtiyacım olduğunu söylemişti. Ben de kabul ettim. Bu bir iş olacaktı - kocalık görevi - başka bir şey değil. Karımla sevişmeyecektim. Basit, mekanik bir sevişme olacaktı.

Bu geceye kadar lanet bir bakireydim.

Julianna'yı zaten şımarık olduğunu düşünerek becerdim - bakire *değildi* - başka bir adam onu çoktan kırmıştı. İş benim için kolaylaştırdı. *Bunu daha az samimi, daha az anlamlı yapardı. İkimiz için de.*

Yüce Tanrım!

Suçluluk duygusu içimi kemirdi.

Vücudunun benimkinin altında nasıl gerildiğini hatırladım. Acı dolu iniltisini.

Çarşafı pençeliyordu. Onu incitmiştim.

Asla yapmamam gereken şekilde.

Ama çok kızgındım. Neden bana söylememiști? Onca şeyden sonra Ona ettiğim hakaretlere rağmen, neden başka bir adamla birlikte olduğuna inanmama izin verdi?

Tüm evliliğimiz darmadağın olmuştu ve bu gece de bunun yeni bir kanıtıydı.

Başından beri Julianna'ya karşı dürüst olmuştum - nefretimle, öfkemle, yeminlerimle. Bir kez bile yalan vaatlerde bulunmadım ya da ona sahte umutlar vermedim. Ama o bu evliliğe yalanlar ve hilelerle girdi.

Pantolonumun fermuarını çektim ve banyodan çıktım. Julianna lacivert, ipek bir bornoz giymiş, yatağın üzerindeki kanlı çarşafı çekiştiriyordu.

Banyodan çıkarken duyduğum sesle arkasını döndü. O da Maskeli balo maskesi gitmişti ama siyah peçesi bir kez daha yerine takılmıştı ve yüzünü benden saklıyordu.

Hep o kara peçenin arkasına saklanırdı. Yüzündeki örtüyü yırtıp atmak ve gerçek yüzünü tüm dünyaya göstermek istedim.

Aldatıcı bir kadın olduğunu.

Ve üç yıl önce kalbimi öldürdü. Oh, ondan nasıl nefret ettim o.

"Neden bana söylemedin?" Acı bir şekilde söyledim.

Eli göğsüne gitti ve yutkundu. "Sen zaten bakire olmadığımı inandım ve seni düzeltmek için herhangi bir neden bulamadım." "Dur. Oynama. Şehit. Şehit." Ona doğru ilerledim ve tökezledi

Sırtında. Bacakları zayıftı ve son aktivitelerimizden sonra topallaması daha da belirginleşmişti.

"Değilim," diye tersledi. "Benim hakkımda hep en kötüsüne inandın."

"Çünkü lanet olası yalanlarınla buna inanmamı sağladın!" Gözleri dehşet içinde parladı. "Ne yalanı?" diye kekeledi.

"Peçenin ardında ne saklıyorsun, Beasty?" İliklerime kadar hissettiğim tüm kötülükle sıırtım. "Eğer kefaretin buysa, sana şunu söyleyeyim, asla kurtuluş bulamayacaksın."

İleri atıldım ve onu duvara doğru ittim. Julianna haykırdı ve niyetimden kaçmak istercesine başını yana çevirdi. Parmaklarım peçesinin etrafında kıvrıldı ve yüzünü yırttım.

Kalbim güm güm attı.

Damarlarımda dolaşan kan soğumaya başladı.

Zaman yavaşladı.

Gözlerim yüzünün lekesiz, sağ tarafına takıldı. Cildi yumuşak ve kusursuzdu, bir santim bile kusur yoktu. Yanakları yuvarlaktı; çenesi narindi.

Çok güzel.

Nefesim kesildi.

Tanıdık.

Julianna'nın gri gözleri dehşetle açıldı ve nefesi kesildi, hızla yüzünü çevirdi - böylece yüzünün sol tarafındaki yara izlerine bakıyordum. Bu şekilde neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ama artık çok geçti.

Uzun zamandır saklamaya çalıştığım şeyi çoktan görmüştüm.

Dokunuşundan -yüzünü görmekten- yanmışım gibi ondan uzaklaştım ve tökezleyerek geri çekildim. Boğazım kapandı ve nefes almaya çalıştım ama alamadım. Önümdeki hayalete bakarken.

Tek bir damla gözyaşı yaralı yanağından aşağı süzüldü. Acı dolu bir inilti çıkardı, sesi bastırmak için elini ağzına götürdü.

Bacaklarım güçsüzleşti ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Gracelynn."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

Julianna

"Sakin ol," diye mırıldandı, elimi kavrayıp Coal'ın ağzına götürdü.
"Üzerimdeki kokunu alabilir."

Aygır homurdandı ama kıpırdamadan durdu. Siyah kürkü parmak uçlarımin altında yumuşak ve pürüzsüzdü. "Atlar kokumuzu hatırlar mı?"

Elini benimkine doladı, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyordu. Nazik okşaması vücudumda bir ürperti yarattı ve ayak parmaklarım karıncalandı. Parmak uçlarındaki hafif nasırlar tenimde sert bir his yaratıyordu ama bu hoşuma gidiyordu. Bu kadar sıcak olması hoşuma gitmişti.

Ve erkeksi kokusu - tıraş losyonu ve pahalı kolonyasının karışımından oluşan benzersiz baharatlı ve topraksı bir koku.

Daha önce babam dışında hiçbir erkeğin yanında bulunmamış olmam, hele hele başka bir erkeğe *bu kadar* yakın olmam, tüylerimi diken diken eden bir heyecan yarattı.

Bu yanıştı.

Ama bu kadar yasak bir şeyin tadını çıkarma fikri oldukça heyecan vericiydi.

Özellikle de *onun* gibi bir adamla.

Killian Spencer.

Göğsünü sırtıma bastırdı, derin sesi yumuşak bir okşayış gibi tenimin üzerinde kayıyordu. "Atların koku alma duyusu biz insanlardan çok daha iyidir.

Koku tanıma konusunda bir köpek kadar iyi değiller, ancak yırtıcıları, diğer atları ve sahiplerini seslerinden ve kokularından tanıyabiliyorlar."

Elimi aygırın omzuna götürdü, atı ürkütmemek için dokunuşumuzun nazik ve yavaş olmasına dikkat etti. "Kömür

Son iki haftadır benimle çok vakit geçiriyor. Onun tek insan etkileşimi benim. Artık görünüşüme, sesime ve kokuma neredeyse alıştı. Ve vahşi bir at olduğu için diğer insanlarla pek iyi geçinemiyor. Ama Coal senin üzerinde benim kokumu alıyor, bakalım bugün daha kabullenici olacak mı?"

Vücudum gerildi. "Ben onun diğer insanlara iyi davranma pratiği yapması için bir deney miyim?"

Killian kıkırdadı, kahkahasının derin tınısı bedenimi titretti. Midem bulandı. Gülüşü yumuşak ve sıcaktı. Çökertici ve bağımlılık yapıcıydı. Bana hissettirdiği *bir şey* vardı. "Temel olarak."

"Yani karnıma tekme atma ya da üzerimde tepinme ihtimali var mı?"

"Öyle diyebilirim," dedi.

Korku içime işledi ve tökezleyerek geri çekildim. "Oh, hayır. Hayır, hayır. Onu benden uzak tut. Şimdi!"

Killian elimi bıraktı ama beni belimden kavrayarak kendine doğru çekti. "Şşş, yavaşla." Parmakları kalçalarımın etrafında kıvrıldı ve sıkı bir tutuşla çılginca çırpınışımlı durdurdu.

Sıcak nefesi enseme fısıldadı. "Seni yakaladım ve Coal'un sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Az önce dedin

ki-" "Şaka

yapıyordum."

Sıkılmış dişlerimin arasından tısladım. "Bu hoş bir şaka değildi!"

Başparmağı kalçalarımın kıvrımında geziniyor, sanki beni rahatlatmak istercesine daireler çiziyordu. Ve yatıştırdı da. Şok edici bir şekilde.

Dokunuşu üzerimde öyle bir etki yarattı ki, kafam her zamankinden daha çok karıştı. "Bunu şimdi görebiliyorum. Özür dilerim," dedi Killian, sesi alçak bir tınıyla yumuşayarak. "Seni yakaladım."

Dudakları kulağıma değdi. "Tehlikeli olduğunu düşünseydim Coal'a bu kadar yaklaşmana asla izin vermezdim. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Güven bana."

Gözlerimi kırıştırdım, vücudumun onun çıldırtıcı dokunuşuna verdiği tepkiye değil de sözlerine odaklanmaya çalıştım. Arkamı dönerek kendimi onun elinden kurtardım ve sendeleyerek uzaklaştım. "İnsanlara kolay kolay güvenmem ve sen de neredeyse bir yabancısın."

Killian mükemmel bir kaşını bana doğru kaldırdı ve dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Isırmayacağım, biliyorsun."

Kalbim tekledi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü benden kaçmaya devam ediyorsun." Bana doğru sinsice ilerledi ve ben bir adım geri attım. Durdu ve bana şöyle bir bakış attı kanıtlamak için.

Killian'la üç gün önce tanıştım, beni bir saman yığınının arkasına saklanmış, onu ve siyah aygırı izlerken bulduktan sonra.

Ondan önce iki hafta boyunca onu izlemiştim. Pencereyden. Nasıl Şanslıydım ki odam ahırlara bakıyordu. Her sabah güneş doğarken onu beklerdim. Ben çayımı içip taze pişmiş kurabiyelerimi yerken onun siyah aygırla güreşini izlerdim. Bazen vahşi attan vazgeçmesini beklerdim ama Killian her zaman geri dönerdi.

Ertesi gün. Bir gün öncesinden daha kararlıydı.

Killian'dan önce güneşin doğuşunun güzelliğini hiç fark etmemiştim, ama şimdi ona karşı yeni bir takdir duyuyorum. Güneş doğarken Kömür'ü yürüyüşe çıkarırdı.

ufukta yükseldi - gökkuşağının en sıcak tonları gökyüzünü renklerden oluşan bir tuvale dönüştürdü. Nefes kesiciydi.

Ama daha da heyecan verici olan, Killian'ın atının üzerindeki kara şövalye gibi siyah aygıra binişini izlemektir.

Sabah orada olmadığında, bütün gün bekledim ve akşam geç saatlere kadar pencereyi izledim. Kömürle çalışırken onu bir an olsun görebilmek için. Gücünü ve kararlılığını. Ne kadar kontrollüydü ve siyah aygıra ne kadar kolay hükmediyordu. Onda muhteşem bir şey vardı.

Killian ilgimi çekti.

İşte tam da bu yüzden odamın sınırlarından kaçmış ve kendimi ahırda bulmuştum. Bir kere değil. Ama şimdi üç kez.

Eğer babam öğrenirse.

"Seni korkutuyor muyum? Bu kadar korkutucu olabileceğimi bilmiyordum."

Tanıştığımız ilk gün, onun basit bir seyis olduğunu düşünmüştüm - unvanı olmayan biri, bir hiç. Ama bu sadece bir hayaldi.

Ta ki onun *Killian Spencer* olduğunu öğrenene kadar.

Eski Başkan'ın oğlu.

Güçlü ve örnek bir servete sahip bir adam.

Bir milyarder.

Ve babam için yararlı bir adam - onun deyimiyle şanslı satranç taşı.

Killian ve benim yollarımızın asla kesişmemesi gerekiyordu. Ama bu benim tek beni buraya getiren hata. Ve görünmez bir ip gibi, soyut bir şey

beni ona yaklaştırıyordu. Onun huzurunda olmak istiyordum. Onunla konuşmaya ihtiyaç duyuyordum. Sesini duymak için can atıyordum.

İlk günden sonra asla geri dnmemeliydim. Uzak durmalıydım ama işte buradaydım.

"Beni korkutmuyorsun." Bakışlarımla onun yakışıklı yüzünde ve sağlam yapısında gezindi. Uzun boyluydu - babamdan daha uzun ve omuzları daha genişti. "Sen sadece... korkutucusun."

"Bu bir iltifat Prenses," dedi kendinden emin ve umursamaz bir tavırla. Yutkundum. "Gitmem gerekiyor."

Arkamı döndüm, gitmeye ve bir daha geri dönmemeye hazırdım ama sesi beni durdurdu. "Bana hâlâ adını söylemedin."

Panik gğşmde yükseldi ve tanıdık, paranoyak bir korku içime çöktü. Kaslarımla gerildi ve midem bulantıyla çalkalandı. Eğer babam Killian'la gizlice grştğm öğrenirse...

Aman Tanrım.

O an, hikayemizin geri kalanını mahveden andı. İlk hatam ahıra gelmek oldu.

İkinci hatam.

"Benim adım Gracelynn," diye fısıldadım, koşmaya başlamadan önce.

Ondan uzağa.

Ve benim yalanlarımla.

Bir hafta sonra

Killian siyah blazer ceketini çıkarıp bana doğru fırlattı ve yüzüme çarptı. Kekeledim ve ters ters baktım ama o bana sadece çarpık bir sırıtışla karşılık verdi. Kol düğmelerini çözdü ve kollarını kaslı kollarına doğru kaldırdı.

Neredeyse ağzımın suyu akacaktı ama saygıdeğer ve düzgün bir hanımefendi olduğum için bunu yapmadım.

Bir saman yığınının üzerine tırmandım, üzerine tnedim ve Killian'ın ceketini dizlerimin üzerine rttm.

"Ahırda beyaz bir elbise mi? Seimlerinizi sorguluyorum," dedi Killian.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Neden? Beğenmedin mi?"

Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "Beyaz çok... *saftır*. Benim zevkime uymuyor, yine de beyazın içinde olağanüstü görünüyorsun."

"En sevdiğin renk ne o zaman?"

Coal'u dizgininden tutarak aygırı ahırından çıkardı. "Kızıl," diye tersledi Killian.

"Neden kırmızı?" diye sordum.

"Kırmızı aşırılıkların rengidir Prens. Birçok şeyin rengidir. Şiddet. Tutku. Gazap." Durakladı; gözleri dudaklarımın üzerinde oyalandı ve sesi yumuşadı, neredeyse kışkırtıcı bir alçak tona dönüştü. "Özlem. Baştan çıkarma. *Şehvet*."

Karnım sıcaklıkla doldu ve midemin çukurunda bir çırpınma oldu. Kalçalarım istemsizce gerildi.

Kömür kişnedi ve ben titreyen bir nefes verdim. Önce başımı çevirdim ama Killian'ın yüzündeki muziplik parıltısını görmeden önce değil.

Siyah aygır bir homurtuyla bana doğru kasıla kasıla yürüdü ama huysuzdan çok şakacıydı.

Bacaklarımı ileri geri sallayarak, "Kömür ve ben anlamaya başladık," diye gözlemledim.

Killian atın siyah tüylerini zarif bir şefkatle okşadı ve ben de onun ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim. Bu düşünce aklıma geldiği anda başımı salladım.

Hayır. Bu *çok* yanıltıcı.

"Atlardan neden bu kadar korkuyorsun?" Killian hem düşünceli hem de cevabımın ne olacağını merak eder gibi bakarak sordu.

Neredeyse sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen anılar hâlâ çok canlıydı ve ürpermeme rağmen ona yarım bir omuz silkme hareketi yaptım.

"On yaşındayken küçük bir kaza geçirdim," diye açıkladım. "Ata binmeyi öğrenirken attan düştüm ve beynimde bir hasar oluştu. O zamandan beri ata yaklaşmama izin verilmiyor."

Aslında, o zamandan beri babamın mal varlığından çıkmama izin verilmedi.

On bir yaşındayken beni yatılı bir kız okuluna yerleştirdi. Ancak nöbetlerim 'sorunlu' hale geldiğinde ve babam halkın epilepsimi öğreneceğinden endişelendiğinde - ve bunu bir zayıflık - beni dışarı çıkardı. Sonra hem kız kardeşim hem de ben evde eğitim gördük.

Ben Romano Malikanesi'nden nadiren ayrılırken, kız kardeşim on dokuz yaşına geldiğinde Fransa'ya gitti ve üç yıl boyunca moda tasarımı eğitimi aldı.

bir ay önce Amerika'ya geri döndü.

Gerçek Gracelynn Romano olan kız kardeşim.

Ve ben *sadece*... Julianna'ydım. Unutulmuş bir kız, bir gölge ve hiç kimse. Killian Spencer ile nişanlanacak olan kız kardeşim. Babamız yakında Romanolar ve Spencerlar arasında bir ittifak kurulmasını bekliyordu. Bu

onun için güç ve daha fazla servet peşinde koşmaktı.

Yalanımın beni yakalayacağını biliyordum.

Killian'ın yakında benim gerçek Gracelynn olmadığımı öğreneceğini biliyordum. Şimdiye kadar ona gerçeği söylemeliydim... ama onunla daha fazla zaman kazanmak istedim.

Kız kardeşimin olmadan önce.

Bu yüzden yalan söyledim.

Tekrar ve tekrar.

Killian dilini şaklattı. "Korku hem adaptif hem de maladaptif olabilir. Sizi bir kez esir aldığında aldatıcı olabilir. Sadece nasıl kurtulacağınızı öğrenmeniz gerekir."

Bana *doğru* yürüdü ve sıcaklığını *hissedebileceğim* kadar yaklaştığında kalbim duracak gibi oldu. Killian ellerini iki yanımda birleştirdi, kalçalarımın yanında. Ben saman yığınının üstünde otururken, bu bizi birbirimizle göz hizasına getirdi. Yüz yüze ve göğüs göğüse.

Öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki naneli nefesini koklayabiliyor, dudaklarımda tadını alabiliyordum. "Bana güveniyor musun?"

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle titredi. "Henüz değil."

Bir kez başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Bunun üzerinde çalışacağız," diye mırıldandı.

Sertçe nefes aldım ve elimdeki kâğıt torbayı ona doğru ittim.

"Kurabiye."

Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı ve ben dudaklarımı çiğnedim, aniden utangaç ve gergin hissettim. Kâğıt torbayı benden aldı ve içine baktı.

"Ben yaptım," dedim çabucak. "Kuru üzüksüz. Çünkü geçen sefer... yani... kuru üzümü sevmediğini söylemiştin. Ben de bunları yaptım. Senin için yaptım. Senin sevdiğin şekilde. Aman Tanrım, şimdi susacağım."

"Telaşlandınız mı, Prenses?" Killian çizdi.

"Değilim," diye terslendim ama bana *Prenses* demesine içten içe bayıldım. Benimle alay etmedi, ama sanki benimle alay etmekten hoşlanıyor gibiydi.

Kurabiyelerden birini ağzına götürdü ve küçük bir ısırık aldı. Bakışları vücudumda geziniyordu, yavaşça ve pervasızca. Killian bu gerçeği

saklamadı bile.

baktığını fark ettim. Gözlerimiz kilitlendi ve dudaklarını yaladı, kasıtlı olarak yavaş ve baştan çıkarıcı. "Hmm, yumuşak ve tatlı. Tam sevdiğim gibi."

Tüylerim diken diken oldu ve göğüs uçlarım gerildi. "Ne?" Nefes aldım.

"Kurabiyeler, Prenses."

Oh. Doğru. Kurabiyeler.

"Başka bir şey kastettiğimi mi sandın?" diye sordu kurabiyeden bir ısırık daha alarak. Killian o kadar sakın ve soğukkanlıydı ki ben hiç de sakın *değildim*.

"Hayır," diye çok hızlı bir şekilde reddettim ve bana o kendine özgü çarpık sırıtışını verdi.

Killian Spencer çapkınlık mı yapıyordu? Ve neden hoşuma gitti?

İki kurabiye yedikten sonra kese kâğıdını tekrar bana uzattı. "Teşekkür ederim Grace. Çok düşüncelisin."

Grace.

Ona gerçeği söylemek neredeyse dilimin ucundaydı. Gracelynn olmadığımı. Julianna olduğumu haykırmak istiyordum.

Ama sonunda sadece başımı salladım ve gülümsedim.

Yalanlarımın tadı dilimde acıydı ama onları yuttum.

Hayatımda ilk kez görüldüğümü ve istendiğimi hissettim. İstendiğimi. Hissettim... *Önemli.*

Ve daha fazlasını istedim.

Bunun daha sonra *her şeyimi* kaybetmeme neden olacağını bilmiyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

Julianna

İki hafta sonra

"Hayır," diye kestirip attım.

Killian önümde duruyordu, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve siyah gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Koyu renk saçları, sanki parmaklarını saçlarında çok fazla gezdirmiş gibi dağınıktı.

Bakışlarım elindeki kırbaça kaydı ve sonra hızla gözlerine geri döndü. Killian'ın kendinden çok emin ve kontrollü, baskın enerjisiyle havayı neredeyse çatırdatırcasına taşıması beni *geriyor ve sinirlendiriyordu*.

Coal ona uzattığım elmayı aldı, nefesi elimin üzerinde ılık ve ıslaktı, ben de aceleyle geri çektim. "Bu kadar. Onu okşuyorum ve elmayla besliyorum ama üzerine çıkmıyorum."

Killian içini çekti. "O güvende. Eğer güvende olmasaydı, ona binmen bir yana, yanına yaklaşmana bile izin vermezdim Grace."

Son iki hafta içinde, *benimle* konuşurken Gracelynn'in adının dudaklarından dökülme şeklini görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Beni hâlâ Piskopos Romano'nun en büyük kızı sanması benim hatamdı.

Evet, ona şimdiye kadar gerçeği söylemeliydim. Ama *söyleyemedim*.

Ben istemedim.

Ne zaman gerçeği söylemek için dudaklarımı aralasam, sanki büyük bir şey yutmuşum ve kendi yalanlarımda boğulmuşum gibi hissediyordum. Beynim bana tek bir şey söylüyordu,

Ama kalbim tamamen başka bir şey istiyordu.

İlk başta, Killian benimle flört ettiğinde suçluluk duygusu içimi kemirdi. Gerçekte kim olduğumu ya da kaç yaşında olduğumu bilseydi - on yedi yaşında ve reşit değildim - bana bir bakış daha atmazdı.

Benim Gracelynn olduğumu ve 22 yaşında olduğumu sanıyordu.

Killian benden neredeyse on yaş büyüktü, zengin ve deneyimli biriydi. *Adamım*. Ben bir hiçtim ve onun için çok gençtim.

Ama üç gün önce on sekiz yaşıma girdim. Bu, onu Gracelynn olduğuma inandırdığım için kendimi biraz daha *az* suçlu hissetmemi sağladı. Bunun beni daha iyi bir insan yapmadığını ya da bu durumu düzeltmediğini biliyordum ama sanırım... kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyordum.

Çok yanlış bir şey yapmadığımı. Bunun yasak olmadığını.

Ya da ahlaksız.

Gerçi üçü de öyleydi.

Killian bana sokuldu, göğsünü göğsüme bastırarak dikkatimi tekrar ona vermemi sağladı. Başımı iki yana salladım. "Oh hayır. Hayır. Ona binmeyeceğim!"

"Güven bana Prenses," diye nefes aldı. "Size güveniyorum ama-"

Killian cevabımdan memnun bir şekilde sırtıttı. Bu sözleri yüksek sesle söylediğimi, yani ona *güvendiğimi* fark etmemiştim bile.

"Aması yok," diye mırıldandı. "Bunu geri alamazsın. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Korku aldatıcıdır. Seni tutsak eder ve özgür kalman gerekir. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Elim göğsüne gitti ve onu hafifçe ittim ama hiçbir şey yapmadı. Kımıldamadı bile, kımıldamasını istediğimden değil. Onun bu kadar yakın olmasını seviyordum. Güçlü, erkeksi kokusu burnuma doluyor ve sıcaklığı tenimi okşuyordu. "Bunu bu kadar inanarak söyleyemezsin. Beni her zaman koruyamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Yenilmez değilsin," diye karşılık verdim. "Kim demiş?"

Dudaklarımı yaladım ve onun kara gözleri çökmekte olan bir muziplikle parladı. "Küstahlığın da bir sınırı vardır, Killian Spencer."

"Kibir tartışılabilir ve öznel bir konudur," dedi. İnledim.

"İmkânsızsın."

"Ve çok tatlısın."

Kaşlarım çatılmış bir halde onu bir kez daha ittim. "Bana patronluk taslama." "Etmiyorum," diye hırladı. "Böyle somurtarak çok *tatlısın*."

"Ben somurtmam." Dudaklarım büzüldü.

Kaşlarını kaldırdı ve ben de gözlerimi devirdim. "İyi! Somurtuyorum.

Ne olmuş yani?" "Güzel," diye mırıldandı.

Killian'la tanıştığımndan beri ikinci kez bayıldım.

"Şimdi, güven bana." Kalçalarımı kavradı ve beni öyle bir kaldırdı ki nefesim kesildi. "Sol ayağını üzenkiye koy, Prenses. Ve sağ bacağını atın üzerine koyun."

Bana söyleneni çabucak yaptım, eyere oturduğumda sadece bir kez gıcırdadım. Coal altımda neredeyse huzursuzca kıpırdandı ve parmaklarım onun güzel, ipeksi yelesine dolandı.

"İşte böyle," diye övdü Killian. "Şu haline bak. Korkusuz. Bir ata binmişsin Grace."

Ben de öyle yaptım.

Ama Tanrım, kalbim kaburgalarım çarpıyor, kan kulaklarımda uğulduyor ve kendimi... *nefessiz* hissediyordum.

"Gergin olduğunuzda at bunu hissedebilir ve bu onu tedirgin eder." Killian kırbacı sırtımda hafifçe gezdirdi ve ben titredim. "Kaslarınızı gevşetin ve sırtınızı eğin."

Bana söyleneni yaptım ve sonunda kendimi benim için çok büyük olan eyere daha güvenli bir şekilde oturmuş buldum. Killian kırbacı bir kez daha sırtımın kıvrımları boyunca neredeyse alaycı bir şekilde sürükledi.

Üzerimdeki küçük tüyler

ensem ayağa kalktı ve kalçalarımı sıktım, aralarında ısrarcı bir ağrı hissettim.

"Killian," diye ciyakladım Coal yüksek sesle nefes verip ayağını yere vurduğunda. "Sorun yok," diye yatıştırdı, eli kalçamdaydı.

Sert ve güçlüydü.

Güvenilir. "Ben buradayım."

Ve sonra Killian hiç beklemediğim bir şey yaptı. Arkama geçti ve Kömür'ün üzerine yerleşti. "Seni yakaladım," diye fısıldadı boynuma, sırtıma iyice bastırarak.

Güçlü kalçaları kalçalarımı kavradı ve bacakları arkamdan sarktı. Çok yakındı, çok sıcaktı... çok *güçlüydü*.

Ayır homurdandı, ikimizin ağırlığı altında huzursuzlanmaya başlamıştı ama Killian onun siyah tüylerini okşayarak boğazının arkasından yatıştırıcı sesler çıkardı. Kömür

Sonunda sakinleşti ve Killian'ın bir sonraki emrini sabırla beklemeye başladı.

"Sen bir at fısıldayıcısısın," diye mırıldandım. "Bana güveniyor musunuz, Prenses?"

Sessizce başımı salladım.

Parmakları kalçalarımın etrafında kıvrıldı ve Coal'ı tırısa kaldırdı. At birkaç adım hareket etti ve ben vücudum gerilerek irkildim. "Rahatla. Kaslarını gevşet. Sana rehberlik etmeme izin ver."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım.

"Grace," dedi, sesinde bir uyarı tonu vardı. "Beni dinle."

"Dinliyorum!"

"Hayır, yine korkunun yoluna çıkmasına izin veriyorsun." Konuşurken sesim titriyordu. "Killian, *lütfen*."

Bir eliyle dizginleri kavradı, diğeri elini belimde tuttu. Sesi derin ve sakindi, "Dalgayı sür," diye talimat verdi. "Coal'la mücadele etme. Kalçalarını onun hareketine göre ileri geri salla. Hisset onu. Hisset onu. Omurganızı gevşetin, kaslarınızı gevşetin."

Denedim ama aygır her adım attığında yeniden gerildim. Killian başını eğdi, dudakları kulağımın kıvrımına değdi.

"Kontrol bende Prenses. Sen sadece Kömür'le birlikte hareket etmelisin. Şimdi onu kalçalarıyla kavra."

Nefesim kesildi ve hemen emredildiği gibi yaptım. Killian onaylamak için dilini şaklattı ve ben onun sessiz övgüsü altında kızardım.

Parmakları kalçalarımın etrafında sıkılaştı. "Sadece üzerinde zıplama. Kalçalarını salla bebeğim. Hareket ettir. Her şey omurganda ve koltuğunda. Deneme

Ona bin. Zorlamayın. Bırakın sizi gezintiye çıkarsın."

Coal tırısa kalktı ve Killian kalçalarımı kavrayarak beni aygırın ivmesiyle aşağı yukarı hareket ettirdi. "İşte böyle. İşte böyle," diye övdü, Sesi tatlı bir okşamaya dönüşüyor.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Isı boynuma ve yüzüme yayıldı, ta ki ben *ısınmış* ve nefessiz kalmış hissedene kadar. Sonunda, hareket bana daha doğal gelmeye başladı.

Korku hâlâ oradaydı, etimin altında kaynıyor ve kemiklerime işliyordu. Ama yavaş yavaş kaslarım kendiliğinden gevşemeye başladı. Killian'ın bana söylediği gibi omurgam gevşedi.

Coal'ın gücünü hissederek kalçalarımı sıktım. O bir canavardı ama sıcak ve nazık bir yaratıktı. Killian sırtıma yaslandı ve ben de onun

Gülümse.

Titreyen bir nefesle eyerde rahatladım ve kendimi Coal'ın ritmine bıraktım. Yukarı ve aşağı, kalçalarımı koltukta sallayarak, aygırı *hissederek* ve onun beni gezintiye çıkarmasına izin vererek.

Killian arkama geçerek daha yakına eğildi. Sırtıma batan bir sertlik hissettiğimde kaşlarım çatıldı. Ne olduğunu anladığımda zar zor duyulabilen bir nefes verdim.

Evet, bakireydim, deneyimsizdim, seks hakkında çok az şey biliyordum. Ama masum değildim. Birkaç kez porno izlemiştim. Erkek anatomisi hakkında, şu anda kıcımların kıvrımına neyin baskı yaptığını bilecek kadar bilgim vardı.

Ama lanet olsun, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. *Ona yaslanmalı mıydım?*

Benim yerime karar vermesi dışında. Killian tekrar yer değiştirdi ve artık ereksiyonunun içime doğru bastırdığını hissetmiyordum. Neredeyse hayal kırıklığı içinde inleyecektim.

"Mükemmel, bebeğim," diye kulağıma kabaca fısıldadı. "Sen doğuştan yeteneklisin Grace."

Kahretsin, neredeyse orada yanıyordum.

Damarlarımda ateş parladı ve dudaklarımı yalayarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Durmak için yavaşlamadan önce açık alanda bir tur daha attık. "Nasıl hissediyorsun?" Killian sordu.

"Ben... ben... bilmiyorum," diye kekeledim.

Sağ elimi kavradı ve göğsüme götürerek açık avucumu atan kalbimin üzerine bastırdı. "Sana tekrar sorayım, nasıl hissediyor musun?"

Kalbim güm güm atıyor, adrenalini vücudumda dolaşıyordu. Kendimi bulanık ve... neredeyse sarhoş gibi hissediyordum.

"Kendimi... neşeli hissediyorum. Sanki imkansız başarımlarım gibi." Boğazımdaki yumrunun arasından nefes aldım. "Başım dönüyor ve bulanık hissediyorum. Ve mutluyum. Kendimi... *sıcak hissediyorum.*"

"Güzel," diye övdü Killian elimi bırakarak.

Önce o attan indi. Coal karşılık olarak kişnedi ve bir kez tepindi. Killian'a doğru eğildim ve o da beni attan çekti. Bu beceriksizce bir girişimdi ve ayaklarım yere bastığında ona doğru tökezledim. Bacaklarım titriyordu ama güçlü bir kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitledi.

Killian, Coal'u ahırına geri götürmeden önce bir yığın saman almam için bana yardım etti.

Döndüğünde beni hâlâ bıraktığı yerde tünemiş olarak buldu. Killian önümde durarak, "Çok güzel kızarmış görünüyorsun," dedi. Ayakkabılarımız birbirine değiyordu ve uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakındı.

Yüzüne, koyu renk gözlerinin içine baktım. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" "Oh, bayan iltifat mı bekliyor?"

Dudaklarımı büzdüm. "Peki. Biliyor musun, başka bir şey söyleme. Ben gidiyorum."

Kıkırdadı ama ben samandan inmek için hamle yaptığımda Killian öne doğru eğildi ve ellerini iki yanına koydu. Beni kollarının arasına hapsetti. "Veletleri nasıl evcilleştireceğimi çok iyi bilirim, Gracelynn. O yüzden yaramazlık yapma."

Kızardım, sıcaklığın yanaklarıma kadar yükseldiğini hissettim. "Bu ne cüret-" "Muhteşem," dedi ve ben sustum.

"Büyüleyici. Narin. Zarif. Göz kamaştırıcı. Çarpıcı. Sen sadece güzel değilsin, Grace. *Büyüleyicisin* ve çok ilahisin. İstiyorum-"

Parmaklarım gömleğinin yakasını kavradı ve onu kendime çekerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ben nefes nefese kaldım, o da *inledi*.

Derin bir gümbürtü bedenimde yankılandı. Dudakları dolgun ve yumuşaktı. Nane, zengin çikolata ve günah tadındaydı.

Kalbim mideme indi ve başım dönmeye başladı. Bir saniye böyle kaldık, ikimiz de fevri hareketim karşısında şaşırmiştık.

Bir kalp atışı. Güm.

İki kalp atışı. Güm. Güm.

Kokusu etrafımı sardı; tadı beni içine çekti.

Killian alt dudaklarımı alaycı bir şekilde ısırdı. Nazik ısırık acıttı ve inledim.

Killian vücudunu benimkinin üzerine indirip beni tekrar samanların içine iterken gözlerim kapandı. Öpüşmeyi şiddetle ve neredeyse saplantılı bir şekilde derinleştirirken boynumun arkasını kavradı. Sanki on yıldır beni arzuluyormuş gibiydi. Sanki uzun zamandır bunu yapmak için can atıyordu. Beni öpmek için.

Beni yutmak için.

Dudaklarımın kenarlarını yaladı ve ben de soluk soluğa ağzımı ona açtım. Dili içeri kayd, beni tattı. Onun için yanıyordum, bedenim onun katı gücü içinde eriyordu ve ben zayıf ve güçsüzdüm.

İhtiyaç dolu bir kadın. Killian Spencer'ı arzuluyordum.

Daha önce hiç öpülmemiştim ve bu anla kıyaslanabilecek hiçbir şeyim yoktu - ama bu öpücük, *her şeydi*.

Dudakları benimkinde.

Vücudu benimkine karşı.

Onun ihtiyacı benimkini yansıtıyor.

Killian iniltimi yuttu ve ağzıma nefes vererek beni besledi onun tadı. Midemde sadece bir kelebek yuvası yoktu. Kalbim *parçalanırken* bütün hayvanat bahçesiydi.

Kollarımı boynunun arkasına doladığımda bedenim artık bana ait değildi. Dilim onunkiyle buluştu, deneyimsiz ve çekingendi. Dili benimkine karıştı ve sonra dişlerini kullanarak şişmiş dudaklarımı ısırıldı.

Onun için yanıp tutuşuyordum ve beni sanki kanlı bir savaştan yeni çıkmış bir savaşçıymış ve ben de onun ödülüyümüşüm gibi öptü.

Killian dudaklarıma vahşice dokundu ve öpücük vahşileşti.

Vay canına.

Uyluklarımın içi ona duyduğum şehvetle kaplanmıştı ve bacaklarımı birbirine bastırarak aralarındaki yoğun acıyı hafifletmeye çalıştım. Kalçalarım yukarı kalktı ve istemsizce onunkilere doğru sallandı. Sert boyu bacaklarımın arasına girdi.

Uyluklarımın birleştiği yere.

"Grace," diye inledi.

İşte bu oldu. Sanki başımdan aşağı soğuk su dökülmüş gibi donup kaldım. Beynim bulanıklığı kovalamak için koşuşturdu.

Ne yaptım ben?

Gözlerim birden açıldı ve Killian'ın göğsünü iterek nefes nefese kaldım.

Geri çekildi, dudaklarımız sonunda birbirlerine kavuştu. Yoğun ve arzularla yanan karanlık bakışları benimkilere indi. Siyah saçları savrulmuştu ve sanki öpüşmemizden arta kalanların tadına bakmak istercesine dudaklarını kasten yavaşça yaladı.

Suçluluk duygusu keskin bir bıçağın etimi kesip açması gibi içime işledi. I Soğuk damarlarımda dolaşan acıyla *kanadı*.

Nefes verdim, göğsüm bir titremeye sarsıldı. "Yapmamalıydık-"

Killian işaret parmağını şişmiş dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Şimdi pişman olma Grace."

O ismi -*onun* ismini- söylediğinde gözlerim kapandı.

Dudakları ağzımın kenarından fısıldayarak geçti ve sonra çenem boyunca tüy kadar hafif bir dokunuşla ilerledi. "Lütfen," dedi, sesi tatlı, derin ve kalındı.

Pekmez.

"Pişman değilim." Dişlerimin arasında yalan söyledim.

Gülümsemesini tenimde hissettim. "Güzel. Çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum. Ama bugün değil. Zaten iyice kendinden geçmiş görünüyorsun ve seni korkutup kaçırmak istemiyorum."

"Beni korkutup kaçıramazsın," diye nefes aldım, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

Sizi korkutup kaçırarak olan benim. Benim gerçeğim korkutacak.

Killian beni yukarı çekti ve saçımdaki samanları toplayarak derin bir kıkırdama çıkardı. "Tanrım, berbat haldeyim," diye homurdandım nefesimin altında.

"Dağınık olmanızı oldukça onaylıyorum Bayan Romano," diye homurdandı yakışıklı yüzünde memnun bir ifadeyle. "Özellikle de bu durumdan ben sorumlu olduğum için.

o."

Yeterince düzgün olduğumdan emin olmak için buruşuk elbisemi okşadım. "Ve siz de bir haydutsunuz Bay Spencer."

Killian parmaklarını vahşi, platin sarısı saçlarımda gezdirdikten sonra bir tutamı işaret parmağının etrafında kıvrıldı. "Saçların... dikkatimi çeken ilk şey oldu. O kadar açık sarı ki, güneş ışığı vurduğunda neredeyse beyaz görünüyor."

Kıvrılmış saç telini burnuna götürerek içine çekti. "Ve çilek gibi kokuyor."

"Bu benim şampuanım," dedim sesim titreyerek.

Killian'ın dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Çileklere karşı yeni keşfettiğim bir iştahım var."

Saçlarımı bıraktı ve ben de dudaklarımı yalayarak ondan bir adım uzaklaştım. "Artık gitmem gerekiyor."

Killian beni hafifçe selamladı. "İyi günler, Bayan Romano."

"İyi günler, Killian."

Etrafımda döndüm ve koştum.

Odamın kapısından fırlayıp yatağıma düşene kadar durmadım.

Yüzümü yastıklarına gömdüm.

Boğazımdan yaralı bir çığlık döküldü.

Ve Killian Spencer'la tanıştığımdan beri ilk kez yanağımdan aşağı yalnız bir gözyaşı süzüldü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GEÇMİŞ

Julianna

Yatağımda oturmuş, ellerimi kucağımda sıkarken, kız kardeşim bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Julianna," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. Alnı gergin çizgilerle kırışmıştı ve bu stresin ona ve bebeğe iyi gelmeyeceğinden endişeleniyordum.

Dört saat önce hamilelik testi pozitif çıktı. Kız kardeşim hamileydi ve dehşet içinde yere yığılışından bunun planlı olmadığını anlamıştım.

Şokun etkisi geçtikten sonra durumun ne kadar karmaşık bir hal aldığını fark ettim. Ve artık Gracelynn'e gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

Benim yasak ilişkim hakkında... nişanlı olduğu adamla.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırđım. Dördüncü kez. Ama özürlerim bu durumu düzeltmeyecekti. Geri dönüp geçmişı değıştiremezdim. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de yalanlarımı geri almak istemiyordum.

Yalanlarım ne kadar acı olsa da içlerinde huzur buldum. Killian'ı buldum. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Sessizce başımı salladım. Kendimi savunmak istedim ama bunu yapacak kelimeleri bulamadım. Gracelynn bana karanlık bir bakış fırlattıktan sonra yumruklarını iki yanında sıkarak ileri geri gitmeye devam etti. Adımları başımı döndürüyordu.

Sol bacağım sarsıldı, zar zor fark ediliyordu ama kas spazmını hissediyordum. Parmak uçlarım karıncalandı ve bunun benim semptomlarımdan biri olabileceğinden endişelendim.

yaklaşan bir nöbet. Tanrım, umarım değildir. Neredeyse dört aydır nöbet geçirmemiştim. Bu benim en uzun serimdi.

"Babamın sigortası atacak," diye uyardı.

"Sen zaten Killian'la ilgilenmiyorsun. Sen Simon'a aşıksın," diye mırıldandım, sanki bu yaptığım şeyi mazur gösteriyormuş gibi.

"Evet, ama ben Killian'la nişanlıyım! Sen - oh Pete aşkına. Bu tam bir karmaşa! Onu nasıl kandırdın?"

"Onu kandırmadım," diye bağırdım. "Niyetim asla bu değildi. Kendimi Gracelynn olarak tanıttığımda onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Ama sonra sanki bir şey beni ona doğru çekmeye devam etti. Durdurmaya çalıştım, Gracelynn. İnan bana, *denedim*."

"Yeterince çaba göstermedin," diye suçladı. "Yalanlarının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin."

"Bundan daha fazlası. Biz, uh...

öpüştük." "Ne? Ne zaman?" diye hırladı.

"İki hafta önce... ve o zamandan beri çok daha fazla öpüşme oldu."

Bir elini yüzünde gezdirdi, boğazından bıkkın bir ses yükseldi. "Bu ne zamandır devam ediyor? Sen ve Killian ne zaman başladınız - her neye başladıysanız?"

"Yaklaşık iki ay," diye fısıldadım.

Gracelynn'in nefesi kesildi. "İki ay! Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" "Korkmuştum!" Ağladım.

"*Benden* korkuyor musun?"

Gözlerimi kııptım, böyle bir şey düşündüğü için dehşete düşmüştüm. "Ne - hayır! Sadece istedim... Bitmesini istemedim. Killian'ı kaybetmekten korkuyordum."

Kız kardeşimle her zaman çok yakın olmuştuk ve ona gerçeği söylememin tek nedeni ona *güvenmemdi*. Gracelynn bana asla ihanet etmezdi. Özellikle de benim mutluluğum söz konusu olduğunda.

Yüz ifadesi kederli bir hal aldı, sanki bana acıyormuş gibiydi. "Bu ilişkiye bir yalan üzerine başladığında onu zaten kaybettin."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Gracelynn yaklaşp önümde diz çöktü. Ellerimi kendi elleriyle kavradı, sıktı. Bakışlarında şefkat vardı, neredeyse bir anne şefkati. "O zaman anlamamı sağla, Jules. Aklından neler geçtiğini anlat bana. Bilmem gerek."

Killian'ı ilk gördüğüm zamanı hatırladım.

Basit bir seyis. Statüsü olmayan bir adam. Ve şimdi, gerçekten öyle olmasını diledim.

Onu sevmek çok daha kolay olurdu.

Ve sevdim de. Onu seviyorum.

Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum. Birini uzaktan, gölgeler içinde sevmek acı vericiydi - gizlice, aşkınızın asla olmayacağını bile bile. En başından beri.

İçimde gizli bir aşkın alevlenmesine izin verdim, bunun asla karşılıksız kalmayacağını çok iyi biliyordum. Ama karşılık bulduğunda, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. Kaderin ne kadar acımasız olabileceğini.

Killian Spencer ihtiyaç duyabileceğim her şeydi - küçük bir kızken hayalini kurduğum Beyaz Atlı Prens - ama o sahip olabileceğim hiçbir şey değildi.

Yine de onu sevdim.

Ve ona sahip olmak için olasılıklara meydan okumak istedim. Bir kez olsun bencil olmak istedim.

"Killian," diye başladım yutkunarak. "Kimse beni olduğum gibi görmüyor ama Killian'la birlikte kendimi önemli ve duyulmuş hissediyorum. İlk defa görüldüğümü hissediyorum. Hayatımda ilk defa, Gracelynn. İstenilen ve arzulanan. Beni anlıyor, Julianna Romano'nun arkasındaki kadını."

Ona geçirdiğim kazayı ve at korkumu anlattığım günü hatırlayarak Gracelynn'in elini sıktım. Beni ne yargılamış ne de yüzüme bakmıştı. *önemsiz biriymişim* gibi.

Babam beni tuzağa düşürmeye çalışırken, Killian sadece korkularımdan kurtulmamı istiyordu. Yaşamamı. Hissetmemi.

"Killian beni bir zayıflık olarak görmüyor ya da bana kırılğanmışım gibi davranmıyor. Bana sanki bir şeyim eksikmiş ve ben de onun yanında kendimi eksik hissediyormuşum gibi bakmıyor. Ya da varlığımın yanlış ve beyhude olduğunu düşünmüyor. Çünkü Killian beni olduğum gibi görüyor ve bu yeterli. Tek istediğim buydu."

Gracelynn içini çekti, kaşları çatıldı. "Oh, Julianna."

"Onu kaybetmekten korkuyorum. Onu. Bana verdiği hissi. Duyguları bende çağrışım yapıyor. Bunu kaybetmek istemiyorum, Gracelynn," diye itiraf ettim, en derin korkum kelimelerime dökülüyordu.

"Evet, ama babamız - Killian'ın evlenmesi gereken kadın benim," dedi kız kardeşim, derin bir sıkıntıyla. "Aslında Killian, Piskopos Romano'nun en büyük kızı Gracelynn ile evleneceğini düşünüyor."

Kız kardeşim Killian'a aşık olmasa da babamızı asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Sevdiği adamı kaybetmek anlamına gelse bile bu evliliğe devam edecekti.

Özveriliydi.

Ve bencildim.

Kalbim göğsümde sıkışmıştı. Kız kardeşim ve Killian'ı birlikte düşünmek bile midemi *bulandırıyor*du. Killian'ın dudaklarını Gracelynn'in dudaklarında hayal ettim ve acı bir kıskançlık vücudumda gezinerek midemin derinliklerine kadar indi. Gracelynn'e bana sarıldığı gibi şefkatle sarıldığını görmeye dayanamıyordum.

Eninde sonunda Killian'ın kız kardeşime aşık olacağını biliyordum. Bunun olması kaçınılmazdı. Gracelynn güzeldi, zekiydi, özveriliydi, anlayışlıydı... Killian Spencer'ın bir eşte aradığı her şey vardı. Onun yanında hüküm süreceği biri - Kraliçesi. Onun dengi.

Midem çukurlaştı ve öğürme isteğimle savaştım. "Ama bana kur yapıyor," diye fısıldadım. "O *benim*." "Killian bir eşya değil, kardeşim."

"Bunu biliyorum," diye tısladım.

Elimi çekmeye çalıştığımda, Gracelynn beni bırakmadı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bakışlarını büyük bir ciddiyetle bana dikti. "Gerçeği bilmesi gerekiyor ki seçimini yapabilsin."

"*Yapamam*," diye boğuldum, göğsüm *acıtacak* şekilde gerildi. "Benden nefret edecek."

Kız kardeşim ciddiyetle başını salladı. "Her şekilde öğrenecek. Çok yakında. Ama bunu başkasından değil, senden duyması gerek."

"Onunla evlenmek bile istemiyorsun," dedim güçlkle. "Simon'ın çocuğuna hamilesin ve kürtajın senin için bir seçenek olmadığını biliyorum. Onunla evlenirsen bu Killian için ne kadar adaletsiz olur?"

Bu Gracelynn'in duraksamasına neden oldu. Başını yana eğdi, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Haklısın. Killian'la evlenmek istemiyorum. Sanırım... sorunlarımıza bir çözüm bulabiliriz."

Bunun üzerine doğruldum, umut göğsümde kırılğan bir gül gibi açıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Gracelynn üç yıldır Simon'a aşıktı. Fransa'da onun korumalığını yapıyordu. Nefes aldıkları her anı birlikte geçiriyorlardı - elbette bunun olması kaçınılmazdı. Simon kız kardeşimin bir erkekte aradığı her şeydi.

Ve aşklarının gerçek olduğunu biliyordum. Simon'ın gözlerinde gördüm. Aynı odada bulunduklarında bakışlarının kız kardeşimi nasıl dikkatle ve şefkatle izlediğini.

Onun muzip sırıtişını ve gizli gülümsemesini fark ettim.

Özlem dolu bakışlar ve küçük çalıntı dokunuşlar.
Onların aşkı da benim Killian'la olan aşkım gibi asla olması gereken bir şey değildi.
Ama kader ne kadar da acımasızdı. Kader hayatımıza iki adam getirdi.
Sahip olamadığımız ama cazibelerine yenik düştüğümüz erkekler. Böyle bir yasak aşk, trajedinin ta kendisiydi.
Gracelynn'in bakışları benimkilerle buluştu. "Ne?" Nefes aldım, kalbim dört nala atıyordu. "Sanırım bir planım var."

Kolumu Killian'ın beline doladım ve yüzümü boynuna bastırdım.
Burnum boğazına değdi ve onun misk ve toprak kokusunu içime çektim.
"Babam bizi böyle yalnız görse sigortaları attırırdı," diye fısıldadım.

Killian uzman parmaklarıyla kalın saçlarımı inceledi. Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeye seğirdi. "Bunu bilerek yapıyorsun," diye suçladı yumuşak bir sesle. "Eskiden çileklerden nefret ederdim, ama şimdi kendimi onları daha sık yerken buluyorum çünkü bana seni hatırlatıyorlar."

Bayıldım. Hayatımda üçüncü kez.
Üçü de Killian Spencer ile ilgiliydi.

Saçlarım çözüldüğünde, boğazının arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı ve gülümsemem genişledi. Killian parmaklarını sarı saçlarımın arasında gezdirdi ve bir tutamı parmağının etrafında kıvırdı. "Sen benim müstakbel karımsın. Baban seni görmemi engelleyemez."

"Evet, ama özellikle bir refakatçiye ihtiyacımız olduğunu söyledi," dedim. "Böyle eski kafalıdır."

"Siktir et." Killian yuvarlandı, beni vücudunun altına aldı ve sırtımı battaniyeye bastırdı. Üzerime doğru eğildi. "Daha nişanlanmadan önce birbirimizi görüyorduk. Eğer o zaman seni kirletmemiş olsaydım, şimdi de namusunu koruyacağıma söz veriyorum. Yani, birkaç çalıntı öpücük ve dokunuş dışında..."

İkimiz de hâlâ tamamen giyiniktik ama onun sıcaklığı birçok katmanımızın arasından sızıyordu ve bunu tenimde *hissedebiliyordum*.
"Lütfen, bunu babamın önünde asla söyleme."

Killian bana kendine özgü çarpık sırtışıını yaptı. "Bu bizim sırrımız," diye nefes aldı.

"Sırrımız," diye fısıldadım.

Çok az şey biliyor.

Gözlerim karanlık gökyüzüne kaydı, tam zamanında beklediğimiz şeyi yakaladım. "Bakın!" Fısıldayarak bağırdım, heyecan vücudumu sarmıştı.

"İlk kayan yıldız. Aman Tanrım, çok güzel."

"Hmm."

Omuzlarını ittim. "Killian, bak!"

Eğilip dudaklarıma yapışmadan önce, "Öyleyim," diye mırıldandı.

Oh.

Vücudu benimkini kapladı, kolları beni bir mengene gibi sardı. Göğüs göğüse. Kalçalar kalçalara. Kalçalarım onun güçlü kalçalarının arasına hapsolmuştu. Vücudunun uzunluğunu, her santimini üzerimde hissedebiliyordum. Güçlü ve sıcak.

Dudakları benimkiler üzerinde yumuşaktı, talepkârdı. Hiç direnmeden ona açıldım ve dili benimkine doğru kaydı. Beni tadıyordu. Aç bir aşık gibi beni yalayıp yutuyordu.

Gözlerim dalgalanarak kapandı.

Killian inledi, titreşim vücudumda gümbür gümbür yayıldı. Göğsüm sıkılaştı ve karnım sıcaklıkla doldu. Uyluklarımın birleştiği yerde ısrarlı bir nabız var gibiydi, ağrıyor ve neredeyse ateşleniyordu.

Tanrım, Killian için yanıp *tutuşuyordum*.

Öpüşme derinleşti ve neredeyse alay edercesine alt dudağımı ısırdığında, diliyle acıyı dindirirken inledim. Dudakları ağzımı terk etti, çenem boyunca ve boynumdan aşağıya indi. Öpücükleri boğazıma ve köprücük kemiğimin çukuruna fısıldadı.

Vücudum alev alev yanıyordu ve öylesine hararetli bir ihtiyaçla yanıyordum ki.

Killian beni şefkatli okşaması olmadan boş ve aniden soğuk bırakarak uzaklaşmaya başladığında gözlerimi açtım. Karanlık bakışları çoktan yüzümdeydi. "Melek misin yoksa dişi bir şeytan mı emin değilim, seni baştan çıkarıcı," diye mırıldandı.

"Neden ikisi birden olamıyorum?"

Dudakları yarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Onaylıyorum."

Killian beni de yanına alarak yuvarlandı, böylece yarı yatar vaziyette onun vücudunun üzerindeydim. Kolları kalçalarımın dolanarak beni kendisine sabitledi. Bakışlarım tekrar karanlık gökyüzüne yöneldi ve bir başka ateşli kayan yıldız buldu.

Bunun bir randevu sayılıp sayılmayacağını merak ettim.

Killian ve ben babamın arazisinde buluşmak için ahırlardan başka bir yer bulmuştuk. Bir tepenin üzerinde güzel bir yerd. Bu gece bir meteor yağmuru olacağını öğrendiğimde Killian'a benimle izlemek isteyip istemediğini sordum. Ben daha cümlemi bitirmeden o çoktan kabul etmişti.

İşte buradaydık.

Bir battaniyeye uzanmış, birbirimize sarılmıştık. Bir tepenin üstünde, gece yarısı gökyüzünün altında. Bir meteor yağmurunu izlerken.

Her şey iki yalnız kayan yıldızla başladı.

Çok geçmeden, karanlık gökyüzü parlak neon yıldız tozlarıyla aydınlandı ve bir yıldız yağmuruna dönüştü. Aynı anda çok fazla - ateşli ve büyüleyici.

Gece gökyüzü *canlandı*.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Hiç bu kadar büyüğü bir şey görmemiştim.

Meteor yağmuru yavaşça sona erip gece yarısı gökyüzünde sadece birkaç kayan yıldız bırakana kadar gözlerimi ayıramadım.

Killian'ın parmakları sırtımın kıvrımları boyunca ilerledi. "Annemi özlüyor musun?"

Sorunun rastlantısallığı karşısında gözlerimi kırptım. "Annem ben çok küçükken öldü, o yüzden onu çok az hatırlıyorum. Annemle ilgili hatırladığım tek şey, o da çok canlı, saçımı taraması. Sanırım bir annem *olmasını* özlüyorum."

Kollarımı geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak çenemi ellerimin üzerine koydum. Gözlerim yakışıklı, hafif sakallı yüzünde gezindi.

"Evliliğinize yakın mısınız?"

Annem mi? Ondan daha önce hiç bahsetmemiştim."

"Ailem," diye yutkundu Killian, göğsü keskin bir nefesle sarsıldı.

"Görücü usulü bir evlilikti. Annemle babamın birbirlerine aşık olmadıklarını öğrendiğimde on dört yaşındaydım. Aslında birbirlerinden nefret ediyorlardı."

"Oh." Bu çok sertti. Kendi ebeveynlerimin evliliği hakkında pek bir şey bilmiyordum ama aşk evliliği olduğunu duymuştum. En azından babam aşıkmiş, ya da bize öyle anlatırdı. İlk görüşte aşk olduğunu söylerdi. Ve annemin onun için doğru kadın olduğunu hemen anlamış.

"Annemin yanına gittim," diye iç geçirdi Killian, kaşları çatılmıştı.

"Onu başka bir adamla yatakta buldum, babamla paylaşması gereken aynı yatakta. İki ay sonra babamın beni aldattığını anladım.

Onlar da. Evlilikleri boyunca başkalarıyla yatmışlar, birbirlerine hiç sadık kalmamışlar. Evlilikleri tam bir saçmalıktı."

Parmaklarım yanağını okşadı, sert kirli sakalını parmak uçlarımın altında hissettim. Ağzının köşesine iffetli bir öpücük kondurdum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama neredeyse içgüdüsel. "Ailen için üzgünüm."

Gözlerimiz kilitlendi ve onun karanlık bakışlarında görmem gereken şeyi gördüm. *Özlem.*

"Ben on altı yaşındayken sonunda boşandılar. Bu bir skandaldı ve magazin basını bunu çirkin bir savaşa dönüştürdü ama annemin umurunda değildi. O gece yeni sevgilisiyle Fransa'ya gitti ve son on yılda yaklaşık dört yeni sevgilisi oldu. En iyi hayatını yaşıyor, babamın her ay banka hesabına yatırdığı parayla dünyayı geziyor."

Ne kadar zalimce. Annem ben onu hatırlayamayacak kadar küçükken öldü. Killian'ınki hâlâ hayattaydı ama o da annesizdi.

Göğsüm sıkıştı, kalbim onun sözleriyle sızladı. "Annene yakın değilsin."

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil; annelik yapacak biri değildi. Beni babam büyüttü. Ona pek yakın değilim ama iyi anlaşıyoruz."

Killian bir an sessiz kaldı, sonra ikimiz de yan yatana kadar yuvarlandı. Göğüs göğüse, kalça kalçaya, yüz yüze.

Vücutlarımız aynı hizadaydı ve parmakları kalçamın etrafında kıvrılmıştı. "Evliliğimin sevgi ve kahkahalarla dolu olmasını istiyorum Grace. Sahte ya da halkı kandırmaya yönelik bir şey istemiyorum. *Gerçek* bir şey istiyorum."

Kalbim sıkıştı ve kanın bakır tadı ağzıma dolana kadar dilimi ısırdım. Neredeyse Killian *biliyormuş gibiydi*. Ama bilemezdi. Bana hâlâ Grace diyorsa, gerçeğimi bilmiyordu.

İşte o an yalanlarımı geri alabileceğim andı.

Julianna olduğumu haykırmak istedim ama sadece dilimi daha fazla kanayana kadar ısırdım. Bu ona haksızlıktı, hem de *gerçek* bir şey için bana yalvarırken.

Gözlerimin arkası yandı ve gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım. Tanrım, acı. Acıdı. Göğsümdeki baskı giderek ağırlaştı, yoğunlaştı. Sanki dikenli sarmaşıklar kalbimin etrafını sarmış, beni eziyor gibiydi. Derim yalanlarımın acısıyla sürünüyordu. Bedenim sırlarımın ne kadar çirkin olduğunu düşünerek geri çekildi.

"Aslında çoktan nişanlandığınızı biliyorum. Babalarımız bu görücü usulü evliliğe son şeklini verdi ama ben bunu sizinle resmileştirmek istiyorum." Killian

konuştu, sesi gl ve kendinden emindi.

Sol elimi dudaklarına götürdü ve yüzüğü görünce gözlerim büyüdü. Ne zaman - Oh Tanrım.

"Sen kayan yıldızlara bakarken," diye yanıtladı sessiz sorumu.

Yüzüğü baktım, yastık kesim halo pırlanta bir yzkt. Çok büyük ya da çok süslü değildi; *mükemmeldi*. Killian bana ve tercihlerime uygun bir yüzük seçmişti.

"Evlen benimle, Gracelynn," diye homurdandı.

"Bana... soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Kekeledim.

Sırıttı. "Sormak istemiyorum çünkü hayır demenden korkuyorum ve ben sana bu seçeneği sunmak istemeyen deli bir piim, ama siktir et, yapacağım

uygun bir şekilde. Hak ettiğiniz teklif, Prenses."

Killian neredeyse alay edercesine parmağımın ucunu ısırđı. Acıyı yalayarak yok etmeden önce, dili yanığın üzerinde gezindi. Bacaklarımın arasındaki gerilim tekrar geri gelmişti, yoğun ve ağrılıydı. Karanlık bakışları sanki vücudumda yarattığı etkinin farkındaymış gibi muzipe parlıyordu.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu. "Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin? Sahte bir şey istemiyorum. Gerçek bir evlilik istiyorum. Aşk ve saplantı.

Kahkahalar ve gözyaşları. Bir evliliğin getirdiği tüm çirkinlikleri ve güzellikleri istiyorum. Bana bunu verebilir misin Grace?"

Sessizce başımı salladım. Killian'ın

gözleri hayranlıkla parladı.

Dudakları benimkilere dokundu.

Ve kalbim soldu. Ben

hilekâr bir kadındım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

Julianna

"Yüzüğüne bakmayı bırakmalısın," diye alay etti Gracelynn.

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?"

Başparmağımı yüzüğün üzerinde gezdirirken başımı kaldırdım. "Ha? Pardon, ne dediniz?"

Bir yüzüğe bağlanmak mümkün müydü? Bunun nedeni maddi nedenlerle. Ama daha çok Killian'ın bana olan aşkını temsil ettiği için. Her zaman bir peri masalı romantizminin hayalini kurmuştum ve sanırım bunu başardım.

Mükemmel değildi.

Ama yine de *benim* peri masalımdı. Çıplak gözlerin görebileceğinden daha fazla kusurla, hayal ettiğim aşk hikayesinden daha fazla kusurla doluydu - ama yine de *benimdi*.

Kız kardeşim ellerini kalçalarına koymuş, bana kibirli bir bakış atıyordu ama sırtıyordu. "Oh, sil şu gülümsemeyi yüzünden. O kadar aşıksın ki neredeyse bayatlayacak."

Yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm, ağırlığını hissettim. "Lütfen, sen ve Simon'ın birbirinize sürekli kalp bakışı atmanıza katlanmak zorundayım. İşte bu çok sevimsiz."

"Aşık olmak," diye iç geçirdi Gracelynn. "Ne kadar harika bir duygu. Nasıl oldu da böyle imkânsız bir duruma düştük?"

Yarı omuz silktim, göğsümdeki baskı yine geri gelmişti. Beni ağırlaştırıyordu. "Simon'a söyledin mi?"

"Ben görmedim ama sanırım o biliyor. Dün gece uyandığımda kafası karnımdaydı." Kaşları çatıldı ve yüzündeki çaresizlik ifadesinden nefret ettim. Muhtemelen *planlarını* düşündüğünü biliyordum.

Dudaklarım aralandı ve ona planlarını unutmasını ve başka bir şey bulacağımızı söylemeye hazırdım. Ama kapımın çalınması bizi böldü.

"Gracelynn?"

İkimiz de babamızın sesiyle irkildik. Yatağımdan sıçradım ve nişan yüzüğümü neredeyse parmağımdan kopararak kız kardeşime verdim.

"İçeri gel," diye ciyakladı Gracelynn, yüzüğü aceleyle parmağına geçirirken. Yüzük ona biraz küçük gelmişti ve parmağını ne kadar sıkıldığını görebiliyordum.

Babamız içeri girdi, hava neredeyse şiddetle çatırdıyordu. Killian kadar olmasa da uzun boyluydu. Piskopos Romano kendinden emin bir duruşla yürüyordu; omuzları dikti. İki kızını bir arada görünce, sadece bize ayırdığı o nadir gülümsemesini takındı.

"Bir söylenti duydum. Nişanlın sana bir yüzük vermiş," dedi babam, Gracelynn'in önünde durarak. "Bir bakayım da kızıma değerini verip vermediğine karar vereyim."

Babamız Gracelynn'in elini kavradı ve kaşları çatıldı. Yanıt olarak bir *mırıltı çıkardı*. "Bir Spencer'dan beklediğimden daha küçük."

"Mükemmel," dedim savunmaya geçerek. Kendimi durduramadan ya da iyice düşünmeden. Killian'ın bana olan aşkını sadece bir taşla nasıl yargılayabilirdi? Bu adil değildi. Killian kocaman bir pırlantayla milyon dolarlık bir yüzüğü rahatlıkla alabilirdi ama bana bunu vermeyi seçmişti - çünkü tercih ettiğimin bu olduğunu biliyordu.

Sade ve zarif bir şey.

Babam bana şaşkın bir bakış attı ama Gracelynn çoktan boğazını temizleyerek babamın dikkatini tekrar ona çekmişti. "Beğendim," dedi babama mükemmel bir gülümseme vererek.

Gerçeği bilmesem ben bile ona inanırdım.

Gülümseyerek kızının yanağını okşadı. "Kızım dünyanın en pahalı taşından daha azını hak etmiyor."

"Killian tercihlerimi biliyor," diye açıkladı Gracelynn. "Bu yüzük benim için mükemmel."

"Sen öyle diyorsan." Babamız başıyla onayladı. "Seninle gurur duyuyorum, Gracelynn. Seninle

Bu nişanı kutlamak için önümüzdeki hafta sonu bir parti düzenliyorum. İnsanların bir Spencer ve Romano'nun kan ve sadakatle birbirine bağlandığını öğrenmesinin zamanı geldi."

Gözlerim açıldı, kalbim onun açıklamasıyla tekledi. Babam gitmeden önce ikimize de başıyla selam verdi. Gracelynn kapıyı arkasından kilitledi ve ben titreyerek yatağa yığıldım.

"Kahretsin," diye küfrettim, kız kardeşim bana geri döndüğünde. Yüzüğümü geri verdi ve avucumun ortasına yerleştirdi. Parmaklarım elmas yüzüğün etrafında kıvrıldı ve onu yumruğumun içinde tuttu.

Gracelynn, "Ona gerçeği söylememiz gerekiyor," dedi.

"Babam bu evliliği asla kabul etmez. Sen en büyük kızsın -" Ablam boğazının arkasından bıkkın bir ses çıkardı ve benim saçmalamamı kesti.

"Babamın ne istediği önemli değil. Killian'ın gerçeği bilecek ve kararı o verecek."

Tüm sıcaklık bedenimi terk etti ve buz dolu bir küvetin içine atılmış gibi üşüdüm. "Ya..."

Gracelynn çoktan başını sallamaya başlamıştı. "O seni seviyor ve her zaman seni seçecek," diye o kadar kesin bir ifadeyle bana güvence verdi ki neredeyse

ona inandı. "Babamın bu sözleşmeli evliliğe ihtiyacı var. Günün sonunda, Killian'ın kiminle evlendiği gerçekten önemli değil. Benimle ya da seninle. Her neyse, planlarımı biliyorsun."

Planları... evet, tabii ki.

Onun planları karışık durumumuzu çözecekti ama...

"Kalman için seni nasıl ikna edebilirim?" Fısıldadım. Göğsüm sıkıştı, ağrı etimin altında, kemiklerimin içinde daha da derinleşti.

Gracelynn yatakta yanıma oturdu. Bir kolunu omuzlarıma doladı, ben de kendi kolumu onun beline doladım. Burnunu çekti ve gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. "Bunu bebeğim ve Simon için yapıyorum," dedi sesi kırılarak. "Burada kalamam."

Piskopos Romano, en büyük kızının kocası olarak sıradan bir korumayı asla kabul etmezdi. Aslında, Gracelynn ve Simon'ın ilişkisini öğrenecek olsa bunu mahvetmek için her şeyi yapardı.

Simon ağzında altın bir kaşıkla doğmadı. Aslında o bir yetimdi. Gracelynn kraliyet ailesine mensupken Simon sıradan biriydi.

Piskopos Romano aslında kötü bir baba değildi; sadece yüksek sosyetedeki statüsünü çocuklarının mutluluğundan daha çok önemsiyordu. Varisinin, statüsü ve ailesinin serveti olmayan bir korumayla evlenmesi onun için bir utançtı. Böyle bir ittifakı *asla* kabul etmezdi.

"Kaçmak gerçekten çözüm mü?" Ben sorguladım.

"Kaçmak tek seçenek," diye fısıldadı Gracelynn. "Babamız sakinleştikten ve seni Killian'la evlendirdikten sonra... Babama bir mektup göndereceğim. Ama Simon'ı aşkım ve bebeğimin babası olarak kabul ettiğini öğrenene kadar geri dönmeyeceğim."

Gracelynn, babamıza fark ettirmeden vakıf fonundan üç yüz bin dolar aklamayı başardı. Simon'ın birikimleriyle birlikte... buradan çok uzakta bir yere yerleşmek için yeterli paraları vardı.

Islak yanaklarımı temizleyerek geri çekildim. Ağladığımın farkına bile varmamıştım. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Kız kardeşim başını salladı; gri gözleri -benimkilerle aynı- cam gibi ve ıslaktı. "Sana söyleyemem. Ne kadar az bilersen ikimiz için de o kadar iyi olur. Çünkü babam gittiğini öğrendiğinde ilk sorgulayacağı kişi sen olacaksın."

"Bu son kararınız mı?"

"Evet. Sen Killian'a sahip olacaksın, ben de Simon'a ve bebeğime. İkimiz için de en iyi karar bu," dedi, kararlı ve kararından dönmeyen bir tavırla.

Ellerini kendi ellerimle kavradım, sıktım.

Tanrım, umarım öyledir.

İki gün sonra, Gracelynn kapıyı çalmadan odama girdi, gri gözleri muziplikle parlıyordu. "Killian'dan bir paket," dedi ve bana küçük, iyi paketlenmiş bir kutu uzattı. "Gracelynn'e gönderilmişti. Ama ikimiz de Gracelynn'in onun için *kim* olduğunu biliyorduk. Sanırım bu senin."

"Bir hediye," diye nefes nefese kaldım, paketi ondan aldım ve neredeyse ambalajını yırtacaktım. Kutuyu açtım, tüm tülbentleri karıştırdım.

antika görünümlü ciltli bir kitap bulmak için. "Vay anasını. Bu mu?"

Gözlerim kitabın kalın, siyah sırtına kaydı. Başlıkta ne yazdığını zaten biliyordum ama bir şekilde onaylanmaya ihtiyacım vardı. Bakışlarım kalın harflere takıldığında zar zor duyulabilen bir nefes verdim. Ses bile çıkaramayacak kadar şoktaydım.

Wuthering Heights.

Olamaz! Bu mümkün olamazdı. "Vay canına," diye nefes aldı Gracelynn.

İlk sayfayı dikkatle açarken nefesim kesildi... neredeyse yanlışlıkla bir sayfayı yırtmaktan çok korkuyordum. İkiye katlanmış bir kâğıt kucağıma düştü ve kafam karışarak gözlerimi kırptım. Bir mektup muydu? Kâğıdı açtığımda Killian'ın dikkatli ve ince el yazısıyla karşılaştım.

Müstakbel eşime,

İki hafta önce, Edgar Allan Poe'ya olan sevginizden bahsetmiştiniz. Brontë kardeşler. O anda gri gözlerin öylesine bir hevesle parlıyordu ki, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Evlenmek için nişanlandık, ama bunu sana kur yaparken fark ettim, ne hediye ne de çiçek vardı. Özür dilerim, Prenses.

Bu benim eksikliklerimi gidermeye çalışmam.

Bu yüzden, işte size ilk kur hediyem.

Emily Brontë'nin Uğultulu Tepeler'inin ilk Amerikan baskısının nadir bir kopyası.

*"Hanımellerine eğilen diken değil, diken
kucaklayan hanımelleriydi."*

Hatırlıyorum.

*Nişanlın,
Killian Spencer.*

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sanki göğüs kafesimden kaçmaya çalışıyordu.

Killian'ın sıkıldığını düşünmüştüm, oysa ben durmadan Klasik olan her şeye, özellikle Edgar Allan Poe ve Brontë kardeşlere olan sevgisi. Tek kelime etmeden yüzüme baktığını, sadece dinlediğini hatırlıyorum. Ve bu beni duraksatmıştı, muhtemelen bunu sinir bozucu ve sıkıcı bulduğunu düşünmüş ve konuyu başka bir şeye çevirmiştim.

Ama...

Killian gerçekten *dinliyordu*.

"Benim... kitaptan en sevdiğim alıntıyı hatırladı. Ona sadece bir kez söyledim ama *hatırladı*," diye fısıldadım, hem şaşırmış hem de memnun olmuştum.

"Nişanlın kafayı yemiş!" diye haykırdı kız kardeşim. "Bunun ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Kafamı kaldırdığımda onu ağzı açık bir şekilde telefonuna bakarken buldum. Gracelynn başını salladı, çenesi gevşedi. Telefonunu bana doğru çevirdi, ekranını ve son Google aramasını gösterdi.

"Bu geçen hafta Londra'da bir müzayedede satışa sunuldu. Emily Brontë'nin Uğultulu *Tepeler* kitabının ilk baskısının nadir bir kopyası" diye açıkladı. "En yüksek teklifi veren bir Amerikalıydı ve teklifin ne kadar olduğunu biliyor musunuz? Dokuz bin pound. Yani yaklaşık on iki bin dolar!"

Ağzım açık kaldı. "Hayır," diye nefes aldım, dehşete düşmüştüm.

"Evet!" Gracelynn gülmeden önce "Evet" dedi.

"Bu çok fazla." Başımı salladım ve kitabı dikkatlice kutuya geri yerleştirdim.

Gracelynn gözlerini devirdi ve alnıma bir fiske vurdu. "Killian sana kur yapıyor. Hediye kabul et. Zaten çok zengin biri. Bunu ve çok daha fazlasını karşılayabilir."

Evet, ama yine de...

Gracelynn odadan çıktıktan uzun bir süre sonra bile hâlâ kutuya bakıyordum. Göğsümde, kalbimi delip geçen ve ruhumu besleyen bir ağrının hayaleti vardı.

Killian çok düşünceliydi. Ve benim aldatmacam zehirdi.

Killian,

Hediyeniz çok düşünceli.

Uğultulu Tepeler'den en sevdiğim alıntıyı hatırladığına inanamıyorum. Aslında, söylediğim her şeyi gerçekten dinlediğine inanamıyorum. Klasik şiir ve romanlar hakkında bitmek bilmeyen konuşmalarımın seni sıkıştırdığını sanıyordum.

Seni özliyorum ama meşgul olduğunu biliyorum. Ve Coal artık iyi eğitilmiş olduğuna göre, her gün Romano Malikanesi'ne gelmen için bir neden yok. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğiz?

En azından babamın bu hafta sonu vereceği partiden önce bir kez?

Saygılarımla,

Müstakbel eşin.

Ertesi gün başka bir hediye içeren ikinci bir mektup geldi.

Beş yüz pembe düğünçiçeği. Gracelynn'in odasının her yüzeyini kaplamaya yetecek kadar - ki bu benim odam olmalıydı. Ama sır sırdır. Babama göre, Killian'ın nişanlısı Gracelynn'di.

Benim Gracelynn'im,

Görünüşe göre bu hafta sonuna kadar birbirimizi göremeyeceğiz. Babam ve ben yarın sabah Chicago'ya uçuyoruz - görev çağırıyor, Prenses.

Bugünün kur hediyesi düğün çiçeği.

Umarım pembenin bu tonunu beğenirsiniz. Eşsiz çiçeklerin ekildiği bir çiftlik bulabildim. Bu yüzden beş yüz ranunculi'nin hepsini kendim seçtim.

Aşık olduğumuzda yaptığımız çılgınca şeyler... Beni büyülediniz, Prenses.

*Nişanlın,
Killian Spencer*

Ertesi gün Killian bana bir yakut takı seti hediye etti - kolye, küpe ve bileklik. Bir asırdan fazla bir süredir ailesinden geçtiğini söyledi.

Dördüncü gün, avucuma sığacak kadar küçük bir kutu içinde hediye geldi. Merakla hediye açtığımda tek bir kırmızı saç kurdelesini buldum. İpeksi ve sade.

Kurdelenin ucunda altın dikişli KS ile - küçük ve neredeyse fark edilmeyen.

Her zaman saç bağı yerine kurdele takıyorsun, sanırım onları seviyorsun.

Kırmızı en sevdiğim renk için.

Ve KS de benim olduğun için.

Nişanlın,

Killian Spencer.

Son gün - partiden bir gün önce - iyi paketlenmiş bir paket daha aldım. İlk kur hediyeme benziyordu. Paketleri karıştırdığımda antika bir ciltli kitap daha buldum. Bacaklarım güçsüzleşti ve ayakta duramayacak kadar şok olmuş bir halde yatağıma yığıldım.

Poems by Currer, Ellis, and Acton Bell, Currer, Ellis ve Acton Bell'in şiirlerinden oluşan bir derleme
üç Brontë kız kardeş takma adlarını kullanarak. Koleksiyon 1846 yılında yayımlanmıştır.

Yok artık. Killian bu koleksiyonun ilk baskısını nasıl ele geçirdi ki?

Yüz orijinal kopyadan sadece otuz dokuzu satılmıştır. Satılamayan nüshalar atılmış ve daha sonra koleksiyonu farklı bir başlık sayfasıyla yeniden basan bir yayıncı tarafından satın alınmıştır.

Ama elimde tuttuğum ilk baskıydı, orijinal kopyasıydı... orijinal başlık sayfasıyla birlikte. 1846'da satılan otuz dokuz taneden biri. Bunu elde etmek *imkansız olmalıydı*.

Killian,

Gerçekten almamalıydın. Google'da kısa bir arama yaptıktan sonra bunu Londra'daki bir müzayededen 95.000 dolara satın aldığınızı öğrendim! Delirdin mi sen?

Bayıldım ve çok düşüncelisin. Bu kur hediyesini hayatımın sonuna kadar saklayacağım.

Böyle büyük bir hediyeye layık olmadığımı hissediyorum. Ve karşılığında sana bir şey bile vermedim.

*Saygılarımla,
Müstakbel eşin.*

Bu sefer cevap alamadım ama önemli değildi.
Ertesi gün Killian'ı gördüm.
Nişan partimizde.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

Julianna

"Ya bu gece fiyasko olursa? Ya gerçeğim ortaya çıkarsa?" Kız kardeşimin elini ölümüne sıkarak fısıldadım.

"Yüce Tanrım, sakın ol." Gracelynn bir elini dizime koyarak beni bacaklarımı zıplatmayı bırakmaya zorladı. "Çok gerginsin, bu *beni sinirlendiriyor*."

Diğer elimi siyah saten elbisemin içine sokarak titrediğimi ondan gizlemeye çalıştım. Korse çok dardı ya da öyle hissettiriyordu. Evden ayrıldığımda safir ve elmas kolye bir tüy kadar *hafifti* ama şimdi ağır geliyordu. Neredeyse boynumda bir ağırlık gibi.

Belki de kolye değildi.

Belki de boğazımda düğümlenen duygu ve endişe yumağıydı.

Nişan partisi bu akşamdı. Hem kız kardeşim hem de ben ilk kez böylesine büyük bir etkinlikte insan içine çıkıyorduk. Babamız bizim oldukça özel bir hayat yaşamamızı sağlamıştı. Benim hiç fotoğrafım çekilmemişti ve kız kardeşimin de internette dolaşan tek bir fotoğrafı vardı ama o da neredeyse sekiz yıl önceydi ve henüz on üç yaşındaydı.

Gracelynn ve benim sosyal medya hesaplarımız vardı, ancak hesaplarımız gizliydi ve hiçbir fotoğrafımızı da internette paylaşmadık. Babamız yüksek sosyete arasında birçok parti ve etkinliğe katılırken, biz ona hiç eşlik etmedik.

Aslında, bu bizim Piskopos Romano'nun kızları olarak ilk çıkışımız olacaktı. Tüm gözler üzerimizde olacak, yargılama ve dedikodularla dolu olacaktı.

Ve unutmamak gerekir ki... eğer kız kardeşim ve ben yeterince dikkatli olmazsak, bu gecenin sonunda *sırrım* muhtemelen artık bir sır olmaktan çıkacak.

"Nasıl gergin değilsin?" Nefesimin altında tısladım.

Elini zümrüt rengi elbisesinin üzerinde gezdirerek kırıksıklıkları düzeltti. Kız kardeşim ve ben de benzer bir elbise giymiştik. Benimki siyah ve straplezdi, sağ bacağım boyunca uzun bir yırtmacı vardı. Gracelynn de aynı elbiseyi giymişti, ama onunki zümrüt rengindeydi ve uzun kollu, tatlı bir yakası vardı. "Çünkü her şeyin yoluna gireceğine inancım var."

Elimi elbisemin cebine soktum ve parmaklarımı yumruk yaptım. Titremelerimi durduramıyordum. "Çok iyimsersin."

Gracelynn gözlerini devirdi. "Ve sen de çok alaycısın. Her zaman öyleydin."

"Hayır, değilim," diye karşılık verdim savunmaya geçerek. "Öyle."

"Ben değilim."

"Siz ikiniz şu gevezeliği keser misiniz?" Simon'ın derin sesi araya girdi. O öndeki yolcu koltuğunda oturuyordu. Başını iki yana salladı. "Bazen çocuk gibi davranıyorsunuz."

Gracelynn ve ben birlikte, "Yok," diye homurdandık.

"*Kız kardeşler,*" diye mırıldandı. "Tanrı aşkına."

"Bu bir hakaret miydi?" dedi kız kardeşim sıkılmış dişlerinin arasından.

Simon sahte bir savunmayla ellerini kaldırdı. "Hayır leydim. Buna cüret edemem."

Dikiz aynasından Gracelynn'in bakışlarını yakaladı. Bir kez göz kırpmadan önce gizli bir gülümsemeyle sırttı.

Kız kardeşim kızardı ve arka koltuğa yaslanmadan önce dilini dışarı çıkardı.

On dakika sonra araba yavaşça durdu. Şoför boğazını temizledi. "Geldik."

"Sanırım arabada kalmayı tercih ederim," diye mırıldandım.

Gracelynn koluma bir yumruk attı ve bana ters ters baktı. "Kendini topla." Alçak sesle fısıldamak için daha yakına eğildi, böylece şoför duymazdı. "Killian Spencer'la evlenmek üzeresin. Artık saklanamazsın, Rahibe. Onun istediği gibi bir kadın olmalısın. Onun dengi. Sana güçlü ve *vahşi* ihtiyacı var. Bir dişi aslan. O seni korur. Sen de onu koru."

"Nasıl olacağımı bilmiyorum..."

"Biliyorsun," diye araya girdi kız kardeşim. "Ve öylesin. Güçlü bir kadınsın. Buna inan."

Göğsümden istifa etmiş bir iç çekiş çıktı ve başımı salladım. "Hadi yapalım şunu." Simon bizim için kapıyı açtı ve arabadan indik. Nişan partisi babamın beş yıldızlı otellerinden birinde yapılmıştı ve girişin kendisi de görkemliydi.

Arabadan indiğimiz anda birden fazla flaş patladı ve birkaç hızlı tıklama sesi duyuldu. "Kahretsin," diye küfrettim nefesimin altında, sonra da yüzümdeki gülümseme.

Gracelynn de aynısını yaptı. Simon bizi hızla içeri götürmeden önce fotoğrafçıların birkaç fotoğrafımızı çekmesine izin verdik.

"Üzerimize bu şekilde atlamalarını beklemiyordum."

"Ne bekliyordun ki?" Sesim titreyerek söyledim. "Bu bizim ilk halka açık. Ve ben - şey, *sen* Killian Spencer ile nişanlısın."

İşte tam o anda Killian'ın paparazzilerden ve magazin basınından *neden* bu kadar nefret ettiğini anladım.

Annesi ünlü bir oyuncuydu, bu yüzden çocukluğundan beri fotoğrafları çekiliyordu. Sonra babası iki dönem üst üste başkanlığa adaylığını koydu ve bu da Killian'ı daha fazla ilgi odağı haline getirdi. Böyle bir ortamda büyümek ve olgunlaşmak yorucu olmalı.

Otelin ziyafet salonuna açılan çift kapının önünden geçtik. Gracelynn ve ben girişte durduk, herkes yavaşça arkasını döndü ve gözleri bize dikildi.

Kız kardeşim insanların yanında daha rahattı ve dikkatler onun üzerindeydi. Ama ben? Pek değil. *Nasıl duracağım? Ellerimi nereye koyacağım?*

Tanrım, hiperventilasyon geçiriyordum.

Bakışlarım ziyafet salonunda gezindi ve tanıdık koyu renk gözlerle karşılaştığımda sustum. Killian siyah smokiniyle bir insan denizinin arasında dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Her zaman çok zarif ve sakın görünürdü. Ve bu kendinden emin adam... *bana* aitti.

Bakışları benimkilere perçinlenmişti, dudakları yarım bir gülümsemeyle seğiriyordu.

Babam kız kardeşim ve benim yanıma geldi. "Siz ikiniz geç kaldınız," diye fısıldadı, yüzüne sıkı bir gülümseme yerleşmişti.

"Özür dilerim," diye özür diledi Gracelynn. "Kıyafetimle ilgili bir sorun yaşadım."

Babamızın bilmediği şey ise *bilerek* geç kaldığımızdı. Planımız hızlıca girip çıkmaktı. Bu nişan partisinde ne kadar az zaman geçirirsek, hilemizi sürdürmemiz o kadar kolay olacaktı.

Peder bizi odanın ortasına doğru yönlendirdi. Killian sağında durdu ve Peder onu omzundan tuttu. "Bayanlar ve baylar, ben

Eminim bu gece neden burada olduğumuzu zaten biliyorsunuzdur. Ama yine de bu duyuruyu halka yapmak istiyorum. Killian'a Romano ailesine damadım olarak hoş geldin demekten büyük gurur duyuyorum. En büyük kızım Gracelynn ve Killian dört ay içinde evlenecekler."

Babam bir eliyle Gracelynn ve bana doğru işaret etti. Neredeyse birbirimize yapışmıştık ve ikimiz de gülümsedik. Misafirler için Gracelynn benim kız kardeşimdi.

Killian'a göre *ben* Grace'dim.

Killian bana o kendine özgü sırıtışını attığında kalbim duracak gibi oldu. Beni bu kadar masumca sevmesinden nefret ediyordum... oysa ben onu en başından beri kandırıyordum.

Sırlarım aşk hikayemizi *çirkin bir* şeye dönüştürmüştü.

Sevdiğim adama karşı adaletsiz ve zalimceydi. Bunun suçluluğu artık katlanılamayacak kadar ağırdı. Bu yalanları sürdürdükçe Killian'ın gözlerinin içine bakıp her şey yolundaymış ve mükemmelmiş gibi davranmak benim için daha da zorlaşıyordu.

Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Yapmak zorundayım.

Sonraki otuz dakika bir bulanıklık içinde geçti. Gracelynn ve ben birlikte kaldık, konuklara gülümsedik ve bizden beklendiği zaman konuştuk. Yüzden fazla tebrik vardı ve yanaklarım şişmeye başlamıştı. yüzüme yapıştırılmış sert gülümsemeden dolayı ağrıyor.

Arada sırada gizlice nişanlıma bakıyordum. Killian odanın diğer tarafında bir grup beyefendiyle konuşuyordu. Bir keresinde bakışlarımız karşılaştı ve karanlık gözlerinde bir şey vardı. Yaramazlığa ve *ihtiyaca* benzer bir şey.

Bu gece bana tek bir kelime bile söylemeden ne istediğini *biliyordum*. Ne beklediğini.

İkimiz de birbirimizin varlığında yalnız kalmayı arzuluyorduk. Kalabalıktan uzakta. Bu insanların yargılayıcı gözlerinden uzakta.

Orkestra farklı bir şey, bir vals melodisi çalmaya başladığında gözlerim açıldı ve Gracelynn'in dirseğini kavradım. Birkaç kişinin odanın ortasına doğru hareket etmesini izlerken o da kaskatı kesildi.

Çift dansı.

Çevresel görüşümden, Killian'ın Gracelynn ve bana doğru adım atışını izledim.

"Geliyor," diye tısladım kız kardeşime. "Sanırım beni dansa kaldıracak. Bir şeyler yap!"

William Spencer ve babam bizi dikkatle izliyorlardı, gözlerinde gurur parlıyordu. Konuklar Killian'ın Romano kardeşlere doğru geldiğini fark edince dikkatler üzerimize daha da yoğunlaştı.

Killian bize yaklaşıp *bana* doğru gelirken, Gracelynn hızla yoluna çıkarak onu durdurdu. Gülümsedi ve elini göğsüne götürdü. "Sanırım bana bir dans borçlusun, Killian."

"Öyle mi?" Killian gergin bir sesle mırıldandı.

Gözleri sahte bir masumiyetle büyüdü ve ben bile neredeyse gülümsemesinin *gerçek* olduğuna inanacak kadar kandırıldım. "Tabii ki biliyorsun." Sesi yumuşayarak alçak bir fısıltıya dönüştü, sadece benim ve Killian'ın duyabileceği kadar yüksekti. "Eğer kız kardeşimi bu kadar kolay elde edebileceğini sanıyorsan, bir daha düşün. Bunun için çalışmalısın."

Killian boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı ama yine de başını salladı. Gracelynn elini onun dirseğinin kıvrımına doladı. Nişanlım, kız kardeşimi vals yapan diğer çiftlere doğru yönlendirmeden önce bana özlem dolu bir bakış attı.

Sunucunun tepsisinden bir bardak meyve kokteyli aldım ve Killian ile kız kardeşimin dansını izledim. Dışarıdan bakan biri için normal bir çift gibi görünüyorlardı.

Gracelynn kirpiklerini Killian'a doğru kırıştırdı ve güzel gülümsemesi hiç değişmedi. İyi bir oyuncuydu; hakkını vermeliydim.

Babama baktım ve Gracelynn ile Killian'ın dans edişini görmekten oldukça memnun görünerek onaylarcasına başını salladığını gördüm.

Killian'ı iki şarkıda dans etmeye ikna etmeyi başardı. Daha sonra Gracelynn'i benim durduğum yere götürdü.

Killian'ın dikkati sadece benim üzerimdeyken, kız kardeşim telaşlı görünüyor, konuklara *nişanlısı* tarafından ne kadar sevildiğini ve büyülendiğini gösteriyordu.

"Dans et benimle," dedi alçak bir sesle, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Yutkundum, gözlerim uzattığı eline ve tekrar yakışıklı, yontulmuş yüzüne kaydı.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Fısıldadım.

Koyu renk gözleri parladı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Prenses?"

Bardağımı kız kardeşime uzatırken başımı salladım ve Killian elimi kendi eliyle kavradı.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde eli belime dolandı. Elbisem sırtsız olduğu için ten tene temas ediyorduk. Onun nasırlı Parmakları sırtımın kıvrımlarında geziniyordu, çıplak tenim

Onun alaycı dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Sol elim omzuna gitti ve o da sağ elimi kavradı. Orkestra yeni bir şarkıya başladı ve Killian bana ritimde rehberlik etti. Vals değildi ama yavaş bir danstı.

"Bu gece baştan çıkarıcı görünüyorsun," dedi, sesinin sert tınısı tenimi okşuyordu. "Saçlarını örmediğin ya da topuz yapmadığın için çok memnunum."

Saçlarımı Killian'ın sevdiği gibi yumuşak dalgalar halinde bırakmıştım. Saçımda yaptığım tek süslü şey inci benekli olmasıydı - saçımın platin tellerine minik inciler örülmüş ve saçılmıştı.

Ayağına basmadığımdan emin olarak Killian'ın hızına ayak uydurdum. "Kırmızı bir elbise giymek istedim ama sonra *çok* cesur olacağını düşündüm."

"Doğru seçimi yaptın, çünkü kırmızı bir elbise giyseydin, seni orada bir sütunun arkasında *kirletirdim*."

"Belki başka zaman," diye nefes aldım.

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı Killian. "Sabır bir erdemdir ama benimki çok zorlandı. Sizin için *çarptıyorum*, Prens."

Beni daha yakına çekti, böylece vücutlarımız birbirine değiyordu - o kadar yakındı ki nefesinin yanaklarıma değdiğini hissedebiliyordum...

Oh.

Bu mu -

Ereksiyonu karnıma bastırdı ve tökezledim, topuklarım elbisemin arkasına takıldı. Killian'ın benim için zonkladığını söylerken kastettiği buydu.

Kendimi daha fazla utandırmadan önce ayağa kalkmama yardım ederken kolu belime dolandı.

"Sen - yani," diye kekeledim, sonra boğazımı temizledim. "Kur hediyelerin çok düşünceliydi, Killian. Ama gerçekten bu hediyeleri var-"

"Sen buna değersin," dedi Killian, benim gereksiz laf kalabalığımı keserek. "Ve hediyeme gelince... düğün gecemizde bana bir şey vereceksin, tamam mı? O zamana kadar... *sabırlı* olabilirim."

O zaman son mektubuma cevap verdiğini fark ettim. "Çok centilmensiniz Bay Spencer."

"Kalçalarınızın arasına girip bana ait olanı aldığımda bana beyefendi diyemeyeceksiniz Bayan Romano," dedi çakıllı bir sakinlikle

ton.

"Killian," diye tısladım.

"Ne?" dedi, masummuş gibi davranarak. "Burada değil," diye kekeledim.

Parmaklarını sırtımda gezdirdi, çıplak tenimi öyle bir şefkatle okşadı ki içim *sızladı*. "O zaman başka bir yere gidelim mi? Daha özel bir yere."

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ama irkilmedi bile. Aslında, bana tembel bir yarım gülümseme verdi, koyu renk gözleri maskesiz bir şehvetle kaplanmıştı. "Namusumu koruman gerektiğini sanıyordum, Killian Spencer."

"Namusunuz düğün gecemize kadar bozulmadan kalacak, ama size yapabileceğim daha pek çok şey var Prenses."

"Killian-"

"Seni iyi hissettirebilirim," diye kulağımı tırmaladı.

"Uygunsuz davranıyorsun," diye soluk soluğa kaldım. "Babam tam *orada*."

"Şu anda elimi elbisenizin altına sokarsam, sizi ıslak bulur muyum, Bayan Romano?"

Vay canına.

Killian bana eziyet ediyordu ve bundan zevk alıyordu - yüzündeki sırıtışa bakarak söylemem gerekirse.

Beni bir kez döndürdükten sonra tekrar kendisine doğru çekti ve bedenlerimiz birbirine çarptı. "Geceleri kendine dokunur musun?"

Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. "Ne?"

Kekeledim. "Soruya cevap verin, Prenses."

Kalçalarım istemsizce sıkıştı. Aralarındaki ağrı daha da şiddetlendi ve kendimi garip bir şekilde çok... *boş* hissettim. "Evet. B-bazen."

"Hmm. Sence senin parmakların yerine *ben* oraya dokunursam nasıl hissedersin?"

Vay anasını. Telaşla tökezledim ve ayağına bastım. Dudaklarımdan bir özür döküldü ve kimsenin talihsizliğimi fark etmemiş olması için dua ettim.

"Ah, *şimdi mi*?" Mırıldandım.

Benim için çizdiği canlı imge bedenimi yaktı. Tekrar konuştuğunda sesi derinleşmişti. "Şimdi."

Killian'ın gözleri neredeyse tembelce odanın içinde geziniyordu ama babamın izleyip izlemediğini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum. Artık ilgi odağı olmadığımızı anladığında elimi tuttu ve beni adeta sürükleyerek götürdü.

Ziyafet salonundan hızla çıkıp ıssız bir koridora girdik. Killian beni bir sütunun arkasına çekti, böylece tamamen gözden uzak kaldık ve figürlerimiz gölgelerde gizlendi.

Nefesim kesildi, göğsüm kabardı. Hava aramızdaki yoğun gerilimle çatırdadı ve ben kuru dudaklarımı yaladım. "Eğer biri bizi böyle birlikte görürse..."

Cümlemi askıda bıraktım.

Bundan daha karmaşıktı. Onunla gerçekten nişanlı olsaydım, bu kadar büyük bir sorun olmazdı. Ama onun gerçekte kız kardeşimle nişanlı olduğu gerçeği... Eğer biri bizi birlikte görürse, bu bir skandal olurdu.

Ve babam - *Tanrım*.

"Bana güveniyor musun?" Killian alçak bir tonda, hışırtılı bir sesle sordu. "Güvendiğimi biliyorsun."

"O zaman bilmelisin ki seni asla bir savaşın ortasına koymayacağım. Skandal," dedi. "Kimsenin senin erdemini sorgulamasına asla izin vermeyeceğim, özellikle de babanın. Sen *benimsin*, Grace. El üstünde tutmak için benimsin. Ve benim *korumam altındasın*."

Bana doğru bastırdı, beni duvarla katı vücudu arasına hapsetti. "Şu anda elimi elbisenin altına soksam, izin verir misin? Benim için ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissetmeme izin verir misin? Ne kadar muhtaç olduğunu?"

Boğazım aniden kurudu. Avucunu yarığın altına kaydırmadan önce eli elbisenin üzerinden kalçama sürtündü. Ten tene.

"Söyle bana, Prenses."

Başımı keskin bir şekilde salladım. "Evet."

"Evet, ne?" diye sordu; sesi aldatıcı derecede sakindi.

Telaşla, konuşmadan önce titreyen bir nefes verdim. "Evet... dokun bana."

Dudakları çenem boyunca fısıldadı ve yumuşak bir iniltiyle başımı geriye attım. Parmaklarım boynunun arkasına dolanarak onu kendime doğru çektim. Boğazımın sütunundan aşağıya ve köprücük kemiğimin uzunluğu boyunca öptü ve ısırdı.

Belki de *yasaklanmış* bir şey fikriydi.

Killian'ın bir sütunun arkasında bana bu şekilde dokunması kirli bir şeydi. Belki de yakalanma ya da birinin bizi bulma ihtimaliydi, böyle bir durumda..

Beni endişelendirse de aynı zamanda tahrik ediyordu.

Eli dizimin etrafında dönmeden önce uyluğum boyunca ilerledi. Bacağımı yukarı kaldırıp beni kalçamın etrafından dolanmaya zorladığında göğsümden titrek bir nefes çıktı. Bu pozisyonda beni savunmasız ve onun yavaş alaylarına ve işkenceli okşamalarına açık bırakıyordu.

Nefes alamıyorum.

Killian'ı istiyordum - *hayır* - ona ihtiyacım vardı, ama onun kucağında yanmak üzereymişim gibi hissediyordum. Vücudum onun dokunuşlarına karşı aşırı hassaslaşmıştı. Sadece Killian'ın sesinden ve basit okşamalarından nasıl bu kadar tahrik olabilirdim? Henüz bana gerçekten *dokunmamıştı* bile.

Birini bu kadar çok istemek mümkün müydü? Bu kadar yoğun bir ihtiyaçla?

Başını geriye çekti ve karanlık bakışları benimkilerle buluştu.

Eli elbisemin altına girip parmakları ipek külotumun üzerinden yarığımı okşadığında vücudumdan bir titreme geçti. Killian beni ıslak bulduğunda tısladı, külotumun kumaşı ikinci bir deri gibi etime yapışmış ve uyarılmam kalçalarımın içini kaplamıştı. "Prenses, *sırılsıklam olmuşsun* ve ben daha sana dokunmadım bile."

Hay Allah. Bana ne yapıyordu? Vücudum üzerinde nasıl bu kadar kontrol sahibi olabiliyordu?

Killian'a duyduğum ihtiyaçla yanıp tutuşuyordum. Bana doğru bastırıldı, ereksiyonu kalçalarımın saplandı ve dudaklarım zar zor duyulabilen bir nefesle ayrıldı.

Yavaşça, sanki beni kızdırmak istercesine, Killian külotumu kenara çekti. Parmak eklemleri ıslak kıvrımlarıma değdi ve dudaklarımdan hafif bir inilti dökülmeden önce irkildim.

Parmağı açıklığımı okşadı ve göbeğim sıkıştı. Killian elbisemin altında benimle ustaca oynarken ıslaklığımın ne kadar yapışkan olduğunu hissedebiliyordum.

Islak kıvrımlarımı izlerken, alt dudaklarımı ayırırken ve klitorisimi ararken okşaması kasıtlı olarak yavaştı. Sertleşmiş yumrumu işaret parmağı ve başparmağı arasına alıp hassas sinir demetini çimdiklerken gözleri benimkinden hiç ayrılmadı.

Dudaklarım sessiz bir çılgınlıkla aralandı ve sırtım eğildi, kalçalarım onun zalim eline doğru savruldu. Dudaklarımı *sertçe* ısırmadan önce "Oh," diye nefes nefese kaldım.

Acıdı.

Ama... Oh

Tanrım.

Çok acıttı.

Acı yasak zevkle karıştı ve inledim.

Başparmağı sanki acıyı dindirmek istercesine klitorisimin etrafında dolaştı ve bu hoşuma gitti.

Dokunuşunun hassas bedenimdeki hissini sevdim. Beni arzudan çıldırtacak şekilde nereye dokunacağını bilmesi hoşuma gidiyordu.

Tüm vücudum zonklarken meme uçlarım elbisemin içinden sıkıca büzüldü ve ağrıyordu.

Killian tek bir parmağını yavaşça içime doğru itti, iç duvarlarım parmağın etrafında kenetlendi. Parmağının tamamını içime sokmadı. Sadece ilk boğumunun yarısına kadar soktu. Sanki sadece içimde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek ister gibiydi.

Çekildiğinde ona karşı gerildim ve sabırsızca inledim. Klitorisimi ovma için iki parmağını kullanmadan önce dudakları yarım bir gülümsemeyle seğirdi.

"K- Killian." İhtiyacı olan ahlaksız bir kadın gibi, dudaklarımı dişlerimin arasına almadan önce adını bir iniltiyle söyledim.

Koridorda fısıltılar ve başka sesler duyduğumda gözlerim açıldı. Çok uzaktaydılar ama kalbim neredeyse göğüs kafesimin sınırlarını aşmaya çalışıyormuş gibi göğsümde çarpıyordu.

Biri geliyordu. Sadece bir kişi değil.

Birbirine karışan üçten fazla farklı ses duyabiliyordum.

Güm. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı. Killian geri çekilmedi.

Aslında, hiç tepki göstermedi.

Gözleri karanlık bir şeyle parlıyordu - şehvet ve yaramazlıkla.

Thud. Thud.

Başparmağı aşırı hassas klitorisimde çalıştı, iki parmağını kıvrımlarımın arasına sürmeden önce çimdikleme ve okşama arasında geçiş yaptı. Yapışkan uyarılmamın daha fazlasını toplayarak yarığımı izledi.

Hissedebiliyordum... hayır, ne kadar ıslak olduğumu *duyabiliyordum*. Seksimde çalışan parmaklarının sesi iğrençti ve...

"Vay, vay. Elbisenin altında elimle yakalanma fikri seni daha da ıslattı. Teşhircilik fikri hoşuna mı gidiyor Prens?" diye homurdandı, dişleri kulağımı sıyrıyordu. Başparmağı klitorisimin etrafında daha hızlı dönüyordu, sanki beni uçurumun kenarına itmek için çaresizdi.

Ayak sesleri ve sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Thud. Thud. Thud.

Kalçalarım onun eline çarpıyor, gıcırıyor ve orgazmımı kovalamaya çalışıyordu.

Kulak mememi tekrar ısırđı ve ben de keskin bir tıslamayla karşılık verdim.

"Uhh." Dudaklarımdan bir inilti daha döküldü, bu sefer daha yüksek sesle. Killian bir eliyle ağzımı kapatarak inlemelerimi bastırdı. Gözlerim dalgalandı

Vücudumda dolaşan karıncalanmalar daha da yoğunlařtıķa yaklaştım.

Bacaklarım titredi ve kalçamı Killian'ın kalçalarının etrafında sıktım. Ereksiyonu kalçalarıma daha da yapıştı, sıcak ve *sertti*. Neredeyse yarın beni bir morlukla bırakacağından endişeleniyordum.

Killian alçak bir sesle, "Tüm o düzgün ve saygılı görüntünün altında sapkın, pis bir kadın saklanıyor," diye homurdandı, ses geniş göğsünden gürlüyordu. "Ve o tamamen *benim*."

Killian vücudunu kaydırarak tamamen önümde durdu ve beni duvara doğru itti. Parmaklarım omuzlarını tırmalıyor, smokininin altındaki kaslarının gücünü hissediyordum. İşte o zaman beni sakladığını fark ettim.

Killian benden çok daha uzun ve iriydi, bu yüzden vücudu mükemmel bir siperdi. Ve biz gölgelerde saklanırken... biri bize doğru gelse bile, sadece onun arkasını göreceklerdi. Ve eğer Killian'ı tanırlarsa, *kiminle* olduğunu göremezler.

Kalçalarım onun ellerine çarparken vücudumda yoğun ve keskin bir dalga oluştu. Güçlü ve her şeyi tüketen.

Zihnimin gerisinde, seslerin ve ayak seslerinin uzaklaştığını, saklandığımız yerden daha uzağı gittiğini duydum. Ama bu beynim tamamen kapanmadan önceydi.

Killian'ın kollarında gerilirken duyabildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdın sesiydi. Doruk noktam kanımda fokurdadı, sonra bir kasırğa gibi içime çöktü. Eli boğuk sesimi bastırdı, çaresiz bir inilti.

Paramparça
oldum.

Thud.

Parçalarım yere saçıldı.

Thud. Thud.

Doruk noktamın artçı şoklarıyla titriyordum.

Thud. Thud. Thud.

Killian elini elbisemin altından çekti. Vahşice yakışıklı yüzünün görüntüsüyle tamamen kendimden geçmişken, ıslak parmaklarını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirmekten önce eli ağzımdan uzaklaştı.

"Em." Bu basit bir emirdi, sesi çakıllı ve alçaktı.

Dudaklarımı araladı ve iki parmağını ağzıma soktu. Bana emrettiği gibi emdim. Tadım misk kokulu ve garipti ama bu durumun pisliği içimi tekrar sıkmaya başlamıştı.

Sanki bir orgazm yeterli
değilmiş gibi. Sanki vücudum
daha fazlasını istiyordu.

Alçak bir hırıltıyla çekilmeden önce dilim parmaklarının etrafında dönüyordu. Sanki kopmuş gibiydi.

Ağzı benimkinin üzerine indi, sert ve morartıcıydı. Beni sadece öpmedi.

Deli bir adam gibi beni yuttu. Bu öpücükten çok uzun zamandır mahrum bırakılmış takıntılı bir adam gibi. Erotik bir dansla benimkiyle buluşan dili, ağzının içinde inlememe neden oldu.

Eli boynuma dolandı, parmakları boğazımdaki nabız gibi atan damarların üzerinde gezindi.

Öpücük beni tüketti. Beni
boğdu. Kafamı karıştırdı.

Zihnim bu adam tarafından tamamen büyülenmişti. Acımasız bir vahşi gibi öpen, yumuşak bir aşık gibi dokunan ve nazık bir canavar gibi seven.

Onun kollarında özölmüştüm ve eski Julianna'ya nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. Killian Spencer tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden önceki Julianna'ya.

Adını fısıldarken ürpertici bir nefesi ağzına verdim ve o da iniltimi yuttu. Killian dudaklarımı ve ağzımın içini yaladı, sanki benden, şehvetimden arta kalanları tatmak ister gibiydi.

Sonunda geri çekildiğinde, bir sonraki nefesimiz için neredeyse çaresizce nefes alırken titrediğimiz için göğsümüz kabardı.

Gözlerimiz buluştu.

Thud.

Sırıttı.

Thud. Thud.

"Nişanınız kutlu olsun, Bayan Romano."

Thud. Thud. Thud.

Kendimizi sessizce tekrar bir araya getirirken ciğerlerim sıkıştı.

Killian bir parmağını boğazımın kıvrımında gezdirdi. "Hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum."

Kalbim solan bir gül gibi soldu.

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım. Dilimin ucundaydı.

Bir kez daha suçluluk yükünden kurtulmak için can atıyordum. Göğsümdeki ağırlığın kalkması için can atıyordum. Gerçeğin tadı neredeyse tatlıydı.

"Killian-"

"Gracelynn." Başımı kız kardeşimin sesinin geldiği yöne çevirdim.

Gözleri Killian ve benim aramda gidip geliyordu. "Gitmemiz gerek. Erken çıkabilir miyiz? Karnım ağrıyor."

Gözlerimi kırptım. "Ah, evet. Doğru."

Kız kardeşim dirseğimden tutarak beni Killian'dan uzaklaştırdı. "Babam Killian'ı arıyordu. Sonra senin de kayıp olduğunu fark etti," diye tısladı nefesinin altından. "Ben de ona kendini iyi hissetmediğini, bu yüzden partiden erken ayrılacağımızı söyledim."

Ne söylediğine pek dikkat etmeden başımı salladım. Omzumun üzerinden baktığımda Killian'ın hâlâ orada durduğunu gördüm. Hızlı bir el sallamak için elimi kaldırarak, "Özür dilerim," dedim.

Özrüm bundan daha fazlasıydı - ondan uzaklaştırılmak ya da nişan partimizden bu kadar erken ve bu kadar çabuk ayrılmak.

Özrüm acı yalanlarım ve zalim sırlarım içindi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MEVCUT

Julianna

Kocama *her şeyi* anlattım. En başından başlayarak, şu ana kadar. İlk karşılaşmamız - kimliğimi açıklamaktan ne kadar korktuğum ve sonra onu kaybetme korkusunun beni ona gerçeği söylemekten nasıl alıkoyduğu en uzun süre.

Kız kardeşimle nişanlı olduğumu, onunla evlenmesi gerektiğini biliyordum - sadece ona biraz daha sahip olmak istedim.

Onun olmadan önce *benim* olması için.

Sonra ona kazadan sonra kimliğimi nasıl gizlediğimi anlattım. Saçımı siyaha boyadım ve sesimi değiştirdim. Aşırı duygusal olduğumda ses tonumu kontrol etmek ilk başta zordu, ancak iki yıllık pratikten sonra sesimi normalde çıkardığım sestten farklı çıkarmak için dikkatlice modüle edebildim.

Ve yüzümü örten siyah peçemle, Killian'ın gözünde sevdiği kadından başka biri olmak daha kolaydı.

Hikâyemin yarısında gözyaşlarım boğulmaya başladı ama Killian'ın yüzü ifadesizdi. *İfadesiz*. Sanki burada değilmiş gibi. Killian duvara yaslanmış, bir bacağını önüne uzatmış, diğerini de dizlerine kadar bükmişti. Hâlâ göğsü çıplaktı ve bakışlarım karnındaki kurşun izinin üzerinde gezindi.

Benim için attığı kurşunu.

Beni *korurken* aldığı yara izi.

Anlattıklarımı dinlediğini gösteren tek işaret çenesinin en ufak bir şekilde bile olsa gerilmesi idi. Bir şey vardı.

Dişlerini sıkarken sol yanağındaki kas kıpırdadı. Sanki kendini sessiz kalmaya zorluyormuş gibi.

Gözleri bir kez bana kaydı, önce yüzümün yaralanmamış tarafına baktı. Bakışları sol yanımda, yara izlerimde oyalandı - sonra başımı çevirip yanımdaki duvara baktı. Kolunu bükülmüş dizine dayamıştı ve yumruğunu sıkıp açmasını izledim.

"Sana gerçeği söylemeyi o kadar çok istedim ki," dedim sesim titreyerek. "Özellikle de nişan partimizden sonra. Ama hiçbir zaman doğru zaman olmadı. *Denedim*; gerçekten *denedim*. Bana inanmalısın, Killian."

Kaza nişanımızdan tam bir hafta sonra oldu. Ona gerçeği söylemek için yedi günüm vardı ve dilimin ucuna her geldiğinde acı yalanlarımı yuttum.

Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Kız kardeşimin kaçma planından önce hâlâ iki haftamız ve düğünümüze dört ayımız vardı.

Kaza gecesi, ikimizin de gizlice dışarı çıkması karakterimize tamamen aykırıydı.

Hiç arkadaşım olmadı. Benim yaşımdaki kızların ne hakkında konuştuklarını ya da eğlenmek için ne yaptıklarını bile bilmiyordum. Odamın dört duvarına hapsolmuştum ve hayatım bundan ibaretti. Sadece Selene ve Gracelynn vardı.

Killian'a kadar.

Gracelynn bir sonraki hafta kaçmayı planlıyordu ve birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi bilmiyorduk... Güzel anılar, normal kız kardeşlerin birlikte yapacağı eğlenceli bir şeyler olsun istiyorduk. Gizlice kaçmak, bir partiye gitmek, sadece... *yaşamak*. *Düzgün bir* hanımefendi olmak, sessizce oturmak ve başımızı sallamak, bize söylendiğinde gülümsemek, bizden beklendiğinde konuşmak yerine.

Sadece bir geceliğine, Romano'ların malikânesinin sınırları dışında bir şeyler deneyimlemek istemiştım. Babamın beklentilerinin ötesinde yaşamak istemiştım.

Sadece bir

gece.

Kız

kardeşimle.

Sadece trajediyle sonuçlanması için.

Gracelynn daveti aldığıında, basitçe reddetmişti. Artık partilerle ve sarhoş olmakla ilgilenmiyordu. Onun için endişelenmesi gereken daha önemli konular vardı. Simon ve bebeği - ve onların kaçma planı. Onu partiye gitmeye ikna eden bendim, kafasını dağıtmak ve daha az stresli olmak için bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm.

Keşke yapmasaydık.

Düşünmeden verdiğim kararı savunmak istedim ama sonuçta bu o gece olanları değiştirmeyecekti.

Gözyaşlarımı sildim, parmaklarım yara izlerimin pürüzlü çizgileri üzerinde gezindi. Killian'ın karşısına duvağım olmadan çıkacağım bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

Yalanlarımın ortaya çıktığı ve onun önünde *çırılçıplak* kaldığım yerde - yaralarım ortadaydı ve sırlarım artık saklı değildi.

Göğsümü yarıp kalbimi çıkarsaydı muhtemelen daha az acırdı.

Sessizlik dayanılamayacak kadar ağırlaştığında ona "Bir şey söyle," diye yalvardım. Parmaklarım yatağın kenarında oturduğum çarşafın içine kıvrıldı. "*Lütfen.*"

Killian yumruklarını sıkıp açarak çenesini oynattı ama yalvarışlarıma karşılık vermedi.

"Benden nefret ettiğini söyle," diye bağırdım. "Bağır bana. Bir şey söyle, lütfen!" "Neden?" diye sordu, sesi sakindi. Bu beni şaşırtmıştı ama

Killian'ın öfkesinden çok sakinliğinden korkmayı öğrenmişti. Onun sakinliğinde dingin bir şey vardı - sessiz ve huzurlu, tıpkı bir kasırganın getirdiği yıkımın ağırlığı altında çökmeye zorlamadan önceki gözü gibi.

Sakinliğine asla güvenilmemeliydi. Aldatıcıydı.

Benim gibi.

"Kazadan *sonra* neden bana gerçeği söylemedin?"

"Bu evlilikten kurtulmamın hiçbir yolu yoktu," diye açıkladım.

"Babama karşı gelemezdim ve bu birlikteliğin ailelerimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ama bir kez evlendikten sonra benden nefret etmeni sağlamanın daha kolay olacağını ve sonunda kendi yolumuza gideceğimizi düşündüm.

Yollarınızı ayırın. Böylece hayatınıza devam edebilirsiniz. Hayatına devam *edebileceğinden* emin olmak istedim. Aşkı yeniden bulmanı. Seni daha çok hak eden başka bir kadınla. Yalan yok, aldatma yok, sır yok."

Göğsümdeki ağrı daha da şiddetlendi ve kelimelerin dilimde bıraktığı acı tat karşısında neredeyse öğürecektim. Bu gerçeği yüksek sesle itiraf etmek canımı *yakmıştı*. Killian'a başka bir kadınla hayatına devam etmesini istediğimi söylemek...

Çünkü benim aşkım bir felaketti.

Kocamın başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile beni *öldürüyordu*. Ona dokunmak. Onunla yatmak. Onu *sevmek*.

Bu hiç adil değildi ama aşk hikayemiz tam da böyleydi. Trajik bir şeydi. Eksik sayfaları ve şüpheli bir sonu olan tamamlanmamış bir hikaye. "Bu *benim* seçimim olmalıydı. Senin değil," diye tısladı Killian. O

Hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve heybetli ve *tehditkâr bir şekilde* doğruldu. Karanlık bakışlarında beni endişelendiren ölümcül bir parıltı vardı. "Bu seçimi benden aldın. Hayatıma ne zaman ve nasıl devam edeceğime sen karar veremezsin Julianna. Bana gerçeği söylemeliydin ve ben de yalanlarına ve entrikalarına rağmen seni hâlâ isteyip istemediğime karar vermeliydim. *Seni seçmem için bana bir şans vermedin!*"

"Çünkü beni seçmeni istemedim," diye bağırarak yataktan fırladım. Dengesiz ayaklarımın üzerinde durdum, neredeyse sallanıyordum. Sol bacağım sarsıldı, bir kaslarım baldırıma ve dizime doğru kasıldı. "Anlamıyor musun, Killian? Seninle sonsuza dek mutlu olmak istemedim. Olanlardan sonra olmaz. Kız kardeşimden sonra olmaz... *Yapamadım.*"

Killian zehir ve keder dolu acı bir kahkaha attı. Gözyaşlarımı sildim. "Seninle evlenmenin benim tövbem olması gerekiyordu."

Vücudu gerildi, omuzlarındaki kaslar sertleşti. "Yanlış yaptığın yer orasıydı. Ben senin kefaretin değilim; hiçbir zaman da olmadım." Başını salladı, çenesi gergindi ve kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Her zaman *kendinden nefret etmenle ilgiliydi*. Haklıydım, acıya karşı bir eğilimin var. Acı çekmeye ihtiyacın vardı.

bir şekilde suçluluğunu hafifletmekti. Bu yüzden kendine zarar vermenin, kendini yok etmenin en iyi yolunun sevdiğin adamla evlenmek ama onun senden nefret etmesini sağlamak olduğunu düşündün. *Kendini yok etmek.*"

"Anlamazsın," diye boğuldum, ellerim o kadar kötü titriyordu ki titrememi nasıl durduracağımı bilemiyordum. Vücudumun içinde ısrarla büyüyen bir karıncalanma vardı. Kollarımdan süzülerek göğsüme, oradan da bacaklarıma iniyordu. Ayak parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Killian her türlü insani duygudan yoksun bir şekilde, "Eğer istediğin sempati ise, bunu benden alamayacaksın," dedi.

"Acımak senden istediğim son şey," diye bağırdım. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve bedenim kendini tuhaf ve kopuk hissediyordu. Duygularım çalkantı içindeydi, ama beynim bunları kaydetmiyor gibiydi.

Uyarı işaretleri açıktı ama ben onları fark etmekte çok yavaşım. Bu anda, Killian'ın gözlerindeki delilikte ve sesindeki maskesiz kederde çok kayboldum.

Bana doğru ilerledi, adımları yavaş ve ölçülüydü, sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyor gibiydi. "Beni öfkemle suçlaman çok ironik; sorunlarımla başa çıkamadığım hakkında bir sürü şey söyledin, Bu yüzden hıncımı senden çıkarıyordum. Ne kadar sorunlu olduğum hakkında *vaaz* verdin. Kendi mutsuzluğumun sebebinin ben olduğumu. Ama yine de, Birbirimize çok benziyoruz. Lanet olsun. Kendi kendini yok ediyorsun ve diğer herkesi de kendinle birlikte dibe çekiyorsun," diye hırladı Killian. "Sen de daha iyi değilsin, Julianna! Hah, Ne kadar ironik, değil mi?"

Sözlerinin acımasızlığı ve düşmanlığı karşısında tüm vücudum irkildi. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını haykırmak istedim... kendi kendimi yok etmediğimi. Onun *yanıldığını*.

Ama bu sadece başka bir yalan olurdu.

Killian beni açık bir kitap gibi okudu ve tüm güvensizliklerimi, tüm düşüncelerimi ve çirkin duygularımı ortaya çıkardı. Sayfalarımı yırttı ve kendi sözlerimi yüzüme vurmadan önce kendimi tamamen açmaya zorladı.

Beni gördü.

Üç yıl önce yaptığı gibi.

Killian *gerçek* Julianna'yı gördü.

Kız kardeşinin hayaleti tarafından eziyet edilen kişi. Suçluluk hastalığına yenik düşen kişi. İçimde demirlemiş anılarla lanetlenmişim - kız kardeşimin kanlı ve parçalanmış yüzü. Çaresizlik içinde inleyen bir ruh, kemiklerime işlemiş bir kızgınlık ve taşıyamayacağım kadar ağır bir keder.

Kefaret sadece inanmak için çaresiz kaldığım bir yanılsamaydı.

Bana doğru attığı her adımda geri çekildim. Ama aramızdaki mesafeyi hızla sildi ve beni arkamdaki duvara doğru itti. Oda hâlâ seks ve uyarılmamızın kokusunu taşıyordu ama beni saran onun kokusuydu. Miskli ve topraksı.

"O arabada onunla birlikteydin, anlıyorum. Kız kardeşinin ölümünü izledin, anlıyorum. Senin için travmatikti, anlıyorum. Fiziksel ve zihinsel olarak acı çektin ve suçluluk duyuyorsun, anlıyorum. Anladım. Anladım. Ama bu sana benimle ve duygularımla oynama, beni aldatma ya da sevdiğim kadın daha ölmemişken onun *yasını tutmama* neden olma hakkını vermez!" Avuç içi başımın yanındaki duvara çarptı ve irkildim, hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, o kadar yumuşaktı ki kelimeler zar zor duyuluyordu.

Killian sanki sözlerimle, özrümle onu yakmışım gibi hızla geri çekildi. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterdim ama nereden başlamalıyım? Mırıldanabildiğim tek şey işe yaramaz bir *özürdü*.

"Beni sevdin mi ki? Aramızdaki her şey gerçek miydi Grace?" Acı acı gülümseyerek başını salladı. "Özür dilerim, yani... *Julianna*."

"Ben sana aşık olmadım," diye fısıldadım. Koyu renk gözleri parladı ve göğsü titreyen bir nefesle sarsıldı. Yüzündeki azap beni öldürdü. Zaten kırık olan kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça etti.

Tırnağımı uyluklarıma batırdım ve yanmayı hissettim. Acı beni ayakta tuttu. "Kaosa düştüm çünkü senin aşkın her şeyiyle güzel ve saftı ama benim aşkım her şeyiyle aldatıcı ve yıkıcıydı. Yani sana sadece aşık olmadım, Killian. Dizlerimin üzerinde süründüm, senin için kan döktüm. Yani gerçektir. Her an, her gülümseme, her öpücük... *Gerçektir ve acı veriyordu*."

Başımın arkasındaki ağrı daha da şiddetlendi ve bulanık görüşümü netleştirmeye çalışarak birkaç kez gözlerimi kıptım.

"Senin yasını tuttum," dedi, sesi ilk kez kırılmıştı. "Ben bir hayaleti kovalarken sen tam burada, gözümün önündeydin. Ben lanet olası Üç yıl boyunca senin *yasını tuttum*, Julianna. Bunu nasıl geride bırakabileceğimi sanıyorsun? Bu evliliği bir şakaya dönüştürdün!"

Killian bir adım geri çekildi. Bana yakın olmaya, yanımda bulunmaya dayanamadığını açıkça belli ediyordu. Elleri titriyordu ve bir yumruğunu ağzına götürdü, yüz ifadesi acıyla sıkışmıştı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım kelimelerim yetersiz kaldığında.

"Sana söyledim... Ne istediğimi söyledim," dedi karanlık bir sesle. "Başka hiç kimseyle konuşmadığım şeyleri sana fısıldadım. Korkularımı, hayallerimi, sırlarımı. Annemle babamın evliliğinin bana ne yaptığını biliyordun. Ve kendim için ne istediğimi de biliyordun. Gerçek bir şey. Ama sen bu işe girdin.

yalanlar ve sırlarla dolu bir evlilik...ve SİKTİR!"

Parmağını bana doğru sapladı. "Sen hilekâr bir kadınsın ve artık sana güvenemiyorum bile. Hayır, lanet olsun. Artık sana karşı hissettiklerimin *aşk olup* olmadığını bile bilmiyorum."

"Hayır," diye boğuldum. Oda sallandı ve topallayarak ona doğru uzandım. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü, boğazım büyük bir yumrunun etrafında kapandı. Killian tısladı: "Senin için çöktüm ve yandım," dedi. "Ve sen beni orada bıraktın, *Kanıyor*. Çok zalimce. Çok acımasızca."

Dudakları neredeyse tehditkâr bir tavırla kıvrıldı. "Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Ve az önce seni nefret ettiğim kadar sevdiğimi de fark ettim Julianna."

Kefaretimin bir parçası olarak Killian'dan vazgeçmenin zor olduğunu düşünmüştüm. Onunla evlenmek, ben onu sessizce severken onun benden nefret etmesini izlemek beni öldürdü. Yalanlarımı acı bir hap gibi yutmak. Bu evliliğe yalanla girmek. Pişmanlığım kalbimi paramparça etmiş ve aşk hikâyemi çirkin ve trajik bir şeye dönüştürmüştü.

Ama bu an için hazırlıklı değildim.

Gerçeğim ortaya çıktığında ve onu gerçekten kaybettiğimde.

Vücudum soğuyup *hissizleşirken* tökezleyerek duvara geri döndüm. Beynim tekledi.

Sol bacağım tekrar kasıldı ve pazumdaki kas sarsıldı.

Yüzü sertleşti, soğuk ve vurdumduymaz. "Senin sadece bir fırtına olduğunu sanıyordum, ama sen lanet olası bir kasırgasın - büyüleyici ama aldatıcı.

Cezbedici ama yıkıcı. Sen saf kaossun. Bir zamanlar, ben Kendimi senin tarafından yok edilmeye seve seve bıraktım ve bunu bir lütuf olarak saydım, ama şimdi senin şehitliğine kesinlikle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık döküldü ve göğsümü tuttum, sanki yarılmış ve parçalanmış gibi hissediyordum.

İstediğim buydu, diye düşündüm suçlulukla. Benden nefret etmesini.

Gitmesi için.

Böylece yoluna devam edebilirdi. Yeniden başlayabilsin.

Çünkü suçluluk duygumun yükü artık o kadar ağır olmayacaktı. Ve sonunda *huzuru* bulabilirdim.

Kefaretimin sona ermesi için bu günü beklemiştim. Ama Tanrım, çok *acıdı*.

Acı çok acımasızdı, beni acımasızca kesiyordu. Aşkımı anımsadım ama o hiç filizlenmemiş bir tohumdu. Asla olması gereken bir şey değildi.

Trajedi kanımızda dolaşıyordu ve aşk hikayemiz sadece solmuş bir güldü.

Başlangıcımız yalanlarla lekelenmişti.

Sonumuz benim aldatmacam yüzünden lekелendi.

Ama bana eziyet eden kırık kalplerimizin feryadıydı.

Killian'ın bakışları yüzümde gezindi, gözlerimle buluşmadan önce yara izlerimin üzerinde durdu.

Yürek parçalayan bir göz
kenetlenmesi. İki acı dolu
kalp atışı.

Üç sarsıcı saniye.

"Diken sendin, Julianna. Her zaman öyleydin," dedi Killian, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Arkasını döndüğünde, boğazımdan yıkıcı bir hıçkırık döküldü.

Onun uzaklaşmasını izledim.

Thud.

Uyuşukluk vücuduma yayıldı.

Thud...Thud....

Oda sallandı. Nefesim kesildi.

Titremelerim ayak parmaklarımdan başlayıp bacaklarımdan yukarıya doğru kayıyor, karnımı deşiyor ve göğsümü kesiyordu. Dilim ağzımda ağırlaştı ve çenem kilitlendi.

Thud... Thud... Thud...

Vücudumun sıkıştığı an; dünya zifiri karanlığa büründü.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Killian

Julianna'nın acı dolu fısıltısı, dudaklarında benim adım, yatak odasının eşiğinde duraksamama neden oldu. Ve sonra bir *gürültü* - yere çarpan bir şey etrafımda dönmeme neden oldu.

Julianna'nın yerde kriz geçiren bedenini gördüğümde midem bulandı. Sanki başımdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi öfkem hemen dağıldı ve hiç düşünmeden harekete geçtim. Yanına koşup kasılmakta olan bedeninin yanında diz çöktüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Grace-"

İlk tepkim onu kollarımın arasına almak oldu ama vücudu neredeyse kaskatı kesilmişti ve bacakları ritmik bir şekilde sallanıyordu.

Neresine dokunacağımı bilmiyordum... Nasıl...

Hay sikeyim.

"Yardım edin! Kahretsin!" Çığlık attım. Emily ya da Stephen hangi cehennemdeydi? Lanet olsun, beni kim duyabilir ki? Gecenin bir yarısındaydık ve kale, Doğu kanadından attığım çığlıkları kimsenin duyamayacağı kadar büyüktü. Kahretsin, burada biri öldürülebilirdi ve çürümüş cesede rastlayana kadar kimsenin haberi olmazdı.

Üç yıl önce, Gracelynn bana epilepsisinden ilk kez bahsettiğinde nöbetler hakkında ne okuduğumu hatırlamaya çalıştım. Harekete geçmeden önce beynim bir an kekeleydi.

Yumuşak bir şey... Başının altına koymak için yumuşak bir şeye ihtiyacım vardı. Battaniyeye uzanmadan önce gözlerim odanın içinde gezindi,

Yataktan sürükleyerek çıkardım ve derme çatma bir yastık haline getirdim. Başının arkasını kavrayarak tekrar yere çarpmasını engelledim ve battaniyeyi başının altına kaydardım.

Tükürük dudaklarının kenarında toplanırken çenesi sıkıca kilitlenmişti. Vücudu kasılırken gözleri kısılmış ve yüzü buruşmuştu,

tekrar ve ritmik hareketlerle. ılgınca telefonumu çıkardım ve bir zamanlayıcı başlattım.

Bununla ilgili bir şey okuduğumu hatırlıyorum. Epileptik nöbetlerini zamanlamak önemliydi.

Kalbim neredeyse boğazımda, karımın - *sevdiğim* kadının - nöbet geçirmesini izledim. Gözüm zamanlayıcıdaydı ve saniyeler hızla geçerken, nöbet geçiren bir kişiye nasıl yardım edebileceğimi Google'da araştırdım. epileptik nöbet.

İki dakika on beş saniye sonra vücudu gevşedi ve başı yana düştü. Zamanlayıcıyı başlatmadan önceki süreyi de eklersem, nöbeti dört dakikadan az sürmüştü.

Aldığı her hırıltılı nefeste göğsü kabarıyordu. Gözleri kapalı duruyordu ama parmaklarının hareket ettiğini, hafifçe seğirdiğini gördüm.

"Grace - *Julianna*?" Kısık sesle fısıldadım. "Beni duyabiliyor musun?"

Dudakları hafif bir iniltiyle aralandı. Kelimeler yoktu ama yine de bir tepkiydi. Ve hemen başka bir nöbete girmeyince, onu yavaşça yan tarafına, iyileşme pozisyonuna getirdim.

"Gvendesin," diye mırıldandım. "İyisin. Sana sahibim."

Ağzının kenarında biriken tükürüğü elimin tersiyle nazikçe sildim. Julianna yine yumuşak bir inilti çıkardı ama gözlerini açmadı. Gevşek elini avucumun içinde kavradım ve hafifçe sıktığını hissettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Neredeyse istemsiz bir sıkma gibiydi, zayıf ve uykulu.

Neredeyse kaçırıyordum.

Birkaç dakika sonra Julianna'nın bilinci yerinde değildi ama neyse ki başka nöbet geçirmedi, ben de onu kollarıma aldım ve yatağa taşıdım.

Battaniyeyi vücudunun üzerine çektim, yatağının yanındaki sandalyeye çökmeden önce onu yatırdım. Göğsümde umutsuzluk ve hüsran karışımı berbat bir his vardı.

Istıraplı.

Ve fke.

Lanet olsun, *nasil* hissedeceğimi bilemiyordum. Kafam çok karışıktı. Julianna nöbet geçirmeye başladığında hızla bir kenara ittiğim ve içime gömdüğüm öfke şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. İçimde sürünerek damarlarıma ve kemiklerime işliyor.

O kadar öfkeliydim ki titriyordum.

İçimdeki hastalık hissi şiddetle çalkalandı, midemde bulantı fokurdadı ve boğazımda safra yükseldi. Dilimde buruk bir tat vardı.

Benim Gracelynn'im
Julianna'ydı. Julianna,
Gracelynn'di.

Atlardan korkan, bana şefkatle gülümseyen, korkularının üstesinden gelmesinde ona rehberlik etmem için bana *güvenen* aynı kadın...

Sevdiğim kadınla yalan söyleyerek evlendim.

Sevdiğim kadın daha ölmemişken onun yasını tuttum.

Parmaklarımı onun vahşi, platin sarısı saçlarında gezdirdim, sonra bileğimin etrafına önce bir kez sonra iki kez doladım. Öpücük derinleşti, dudakları yumuşak ve davetkârdı. Dili benimkiyle geçici olarak buluştu, utangaç ama meraklıydı.

"Düğün gecemizi beklemek istiyorum... özel olması için," diye öpücüğün içine nefes verdi.

Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin için yanıyorum, Prenses. Ama bu, sonunda umutsuzca arzuladığım şekilde sana sahip olmak anlamına geliyorsa seni bekleyeceğim."

"Siz gümüş dilli bir şeytansınız, Bay Spencer."

"Siz de sinsî bir baştan çıkarıcısınız, Bayan Romano."

Onu ilk gördüğümde nasıl büyülendiğimi hatırladım. Saçları çok eşsizdi.

Gözleri, çok çekici.

Dudakları, çok
günahkâr.

Birlikte geçirdiğimiz her an, her öpücük, her yasak dokunuş... Her ne kadar gerçek olsa da, hepsi şüpheli bir yalan üzerine kuruluydu.

Zalim bir

Aldatmaca. Her zaman Julianna ve benim birlikte *zehirli olduğumuzu* düşünmüştüm ama şimdi ne kadar *zehirli* olduğumuzu anladım. Birlikte ölümcüldük, tamamen yıkıcıydık.

Bizim hikâyemiz çirkin ve dehşet verici bir hikâyeydi.

Öfke gölgelerde beliren sessiz bir avcıydı, hazır ve saldırmaya hazırды. Bir sis gibi üzerimde dolaşıyor, muhakeme yeteneğimi gölgeliyordu. Ama beni esir alan sadece öfke değildi.

Julianna'nın aldatmacası karşısında duyduğum çaresizlik ve ıstırap beni *Hasta*.

Bakışlarım yüzünde gezindi, yara izleri ve her şey, sonra yüzünün yara izi olmayan tarafına geçti. Başım bunun tanıdıklığıyla döndü - onun

narin çenesi, dolgun dudaklarının kıvrımı, doğal olarak uzun kirpikleri ve
burun krsndeki küçük güzellik lekesi.

Gracelynn bir hayaletti ama buradaydı... Julianna Spencer şeklinde ve suretinde.

Karım.

Son üç yıldır sevdiğim ve yasını tuttuğum bir hayalet.

Bir elimi yüzüme sürdüm, yorgunluk sonunda beni vurmuştu. Başım sandalyeye yaslandı ve gözlerimi tavana diktim. Uyuyakalmış olmalıydım, bir şekilde beynim hala aktıftı ama aynı zamanda bilinçsizliğin dünyasına sürükleniyordum, çünkü yatakta bir hışırtı duyduğumda hemen sarsıldım.

Gözlerim Julianna'nın uykulu gri gözleriyle buluştu. Kafası karışmış görünüyordu, gözleri yavaşça yüzümün arasında ve sonra neredeyse uykulu bir şekilde odanın içinde geziniyordu.

Siyah peçesi olmadan yüzünün tanıdıklığını hayranlıkla seyretmek için bir an durdum. Rüyalarımın hiç çıkmayan o yüz ve kâbuslarıma musallat olan hayalet. İşte o anda yaralarının güzelliğini engelleyecek hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Kimse Ay'a bakıp ne kadar yaralı olduğunu düşünmedi, çünkü yaralı Ay'ın güzelliği daha *büyüleyiciydi*.

Yara izleri bir hikâye anlatıyordu, trajik bir masal gibi etine yazılmıştı. O hâlâ üç yıl önceki Gracelynn - lanet olsun - *Julianna*'ydı. Yaralıydı ama ay gibi güzeldi.

Onun acı dolu gri gözlerine ve kırık ruhuna kendimi kaptırmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm ama o zaten kalbimi bir kez öldürmüştü.

Eşimle aramızdaki güven zaten çok kırılmıştı. Artık kırılmıştı ve bazı parçaları eksikti - güvenin olmadığı yerde sevgi de yoktu.

Bu durumun adaletsizliği damarlarımı zehirle doldurdu. Hayatta olduğu için mutlu olmalıydım. *Sevdiğim* kadınla evlendiğim için - yine de şu anda ona karşı sevgiden *başka* her şeyi hissediyordum. Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardı... ama çizgiler bulanıklaşmıştı ve sınırlar artık sağlam değildi.

Duvarlar çökmüştü ve kanayan bir aşkın karşısında çıplak ve çıtırçıplak duruyorduk. Julianna'nın yüzünü izlemek, onun içinde olmak *azap* vericiydi.

artık yalanlarını öğrendiğim için.

"Killian," diye fısıldadı adımı, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Juliana battaniyenin altından kolunu kaldırdı ve bana doğru uzandı. "Yaklaş," diye yalvardı, sesi titriyordu. "Lütfen."

Elini kendi elimle kavradım, parmaklarımız birbirine dolandı. Vücudum bu dokunuşla ürperdi ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Ben buradayım," dedim ona güven vererek.

Tekrar uykuya dalmadan önce elimi zayıfça kavradı. Onun uyumasını izledim, göğsümdeki ağrı giderek şiddetleniyordu. *Dayanılmazdı.*

Tüm bunları arkamızda bırakıp yolumuza nasıl devam edebilirdik?

Parmaklarım Gracelynn'in taze mezarının üzerindeki ıslak toprağı kazdı - sadece bir saat önce gömüldüğü yer.

Gök gürültüsü yüksek sesle böğürdü, gökyüzü açılmadan önce çarptı. Fırtına etrafımda şiddetlendi, ben acı dolu bir kükreme çıkarırken gökyüzü acı dolu gözyaşları döküyordu.

Yağmur durmadı ve gözyaşlarımı silip süpürdü.

Vücudum uyuşurken kıyafetlerim sırlıklam olmuştu.

O... gitti.

O... gitmişti.

Daha dün gece onu öptüğümü hatırlayınca içimi bir acı kapladı. Dudaklarının tadı hâlâ damağımdaydı. Parmak uçlarım, teninin dokunuşum altında ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayınca hâlâ karıncalanıyordu.

Bir saniye içinde geleceğimiz bizden koparılmıştı. Kader ne kadar acımasız olabilirdi ki?

*Dört ay içinde evlenecektik. Birlikte olma, çocuk sahibi olma ve birlikte yaşlanma hayallerimiz... hepsi sadece bir **hayaldi.***

Daha fazlası değil, çünkü gerçek daha acımasızdı. Adil değildi.

Geleceğimiz paramparça olmuştu. Artık sadece bir mezar vardı. Üzerinde diz çöktüğüm toprağın altında onun adını ve soğuk kemiklerini taşıyan bir taş.

Sanki daha derinlere ulaşmış onu kollarımın arasına alabileceğim gibi. Son bir kez.

Parmaklarımı yüzünde son bir kez gezdirmek için. Dudaklarını son bir kez kendi dudaklarımda hissetmek için.

Onun güzel gri gözlerine son bir kez bakmak için. Onu hissetmek için... son bir kez.

Kaybının verdiği uyuşukluk geçmişti. Acı nihayet beni vurduğunda, bunun gerçekliği nihayet içime çöktüğünde - acı beni iki katına çıkardı vücudum sefil hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kükredim, kendi acım üzerimde kopan fırtına tarafından bastırıldı, ta ki boğazım kurudu. Ta ki derimi kemiren, etimin altına girip göğsümü oyan ham boşluktan başka bir şey kalmayana kadar. Bir hastalık gibi.

Hasta ve ölümcül.

Onun yasını

tuttum. Üç yıl

boyunca. Onun

yasını tuttum.

Üç uzun yıl boyunca.

Acımı taşıdım, kederimi bir öfke zırhına dönüştürdüm. O

benim kalbimi öldürdü.

Aşkımı kandırdı.

Bizi trajik bir hikayeye

dönüştürdü. Çok adaletsizdi.

Julianna'yı hala önemseydiğimi. Çünkü onun için çok zayıftım.

Dizlerimin üstünde, onun için *kan kaybediyordum*.

Bir insanı aynı tutkuyla sevmek ve ondan nefret etmek nasıl mümkün olabilirdi?

Hikâyemiz yalan, aldatma ve ölümle lekelenmişti. Ve yaşadığımız trajedi olmadan hikâyemizi nasıl yeniden yazacağımı bilmiyordum.

Güneş doğduğunda, ışık perdelerinin arasından parladığında, elimi onunkinden çektim. Julianna uyumaya devam etti, yüzü sabah ışığının altında dingindi. Bedenim haince davranıyordu, çünkü gözlerim pembe dudaklarına kaydığı an, onu öpme dürtüsü - üç yıl sonra dudaklarını kendi dudaklarımda *hissetmek* - içimi kemirdi.

İşte o anda Julianna Spencer'a karşı ne kadar zayıf olduğumu fark ettim.

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım. Bakışlarım uyuyan bedeninde geziniyor, yüzünde oyalanıyordu. Onun görüntüsünü beynime kazıdım. Yara izleri ve hepsi.

Göğsüm sıkıştı ama kendimi bir adım geri atmaya zorladım.

Uzaklaşmak için.

Çünkü güvenin olmadığı yerde aşk da olmazdı.

Ve ondan aynı derecede *nefret* etmeden onu bir daha sevip sevemeyeceğimi bilmiyordum.

Juliana

Beşinci gün ve Killian'ın yokluğu hâlâ tedavi edilmemiş bir yara gibi içimi kemiriyor, irin akıtıyordu. Nöbetimden uyanalı beş gün olmuştu. Killian'ın gece boyunca yanımda kaldığını hayal meyal hatırlıyordum. Uykulu ve sersemlemiş olmama rağmen gecenin ortasında birkaç kez uyandım.

Ve Killian hep oradaydı, elimi tutuyordu.

Ama sabah kendime geldiğimde gitmişti. Ve o zamandan beri onu görmedim.

Hâlâ burada, kalede olduğunu biliyordum. Mirai bana öyle söyledi.

Maskeli balonun olduğu gece, konukların çoğu adayı terk etmişti. Ertesi sabah, babalarımızın ve diğer misafirlerin de adadan ayrıldığını duydum. Böylece, Rosa-Maria Adası bir kez daha yalnız haline geri döndü.

Killian'ın da gitmesini bekliyordum, özellikle de gerçeğimi öğrendikten sonra. Killian'ın gideceği ve bir daha geri dönmeyeceği düşüncesi bile vücuduma bir sıkıntı hissi yaydı.

Şimdi gitmek, bu oyunu bitirmek için her türlü nedeni vardı. Zaten benim de istediğim buydu. Gitmesini. Sonunda bu saçma sapan evliliği bırakıp yoluna devam etmesini.

Ama şimdi gerçekleştiğine göre, umutsuzluk ve ıstırap neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Kalp kırıklığı böyle bir şey miydi?

Sizi içinizden öldüren, kalbinizi bedeninizden ayıran ve ayaklarınızın dibinde kanlar içinde bırakan türden.

Yavaş, işkenceli bir ölüm gibi hissettiren türden.

Çünkü Killian'ın gidişini izlemek tam olarak böyle hissettiriyordu.

Kız kardeşimin ölümünden duyduğum suçluluk duygusunun ağır bir yük olduğunu düşünüyordum ama *Tanrım*, Killian'ın son beş gündeki yokluğu göğsümde sızlayan bir delik açmıştı.

Onun kaybının acısı içimde o kadar derinlere işlemişti ki, bu duyguyu diğer duygularımdan nasıl ayıracağımı bilemiyordum.

Neredeyse odama dalmasını, tüm bu adaletsizlik için bana bağırmasını istiyordum. Yalanlarım için benden *nefret etmesini*. Beş gün boyunca gözlerim kapıda, içeri girmesini *umarak* bekledim.

Öfkesinin ve hayal kırıklığının yükünü ben taşıyacaktım.

Zaten bu durumda olmamız benim hatamdı.

Bu yüzden onu suçlayamam.

Çünkü onun öfkesini sessizliğine tercih ederim.

Aşkımız lanetliydi, asla bir araya gelemeyen iki aşığın trajik hikâyesi gibi anlatılacaktı. Hikâyemiz melankoli ve kendini yok etme hikâyesiydi. Gerçek bir panzehiri olmayan tatlı bir zehir.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Göğsümdeki baskı ağırlaştı ve *nefes almayı* hatırlamak için kendimi zorlarken battaniyeleri yumrukladım. Gözlerim odanın içinde gezinirken komodinin üzerindeki açılmamış mektup yığınınına takıldı.

Epilepsi nöbetimden sonra gücümü yeniden kazanmaya çalıştığım o geceden beri odamdan çıkmamış olsam da, değişmez bir yoldaşım vardı. Mirai.

Her sabah odama gelir, birlikte kahvaltı ederdik ve durmadan konuşurdu. Bana gününü anlatır, hizmetçiler hakkında dedikodu yapar ve temelde şatoda yaşayan herkes hakkında her şeyi anlatırdı. Geçmişten ve günümüzden.

Mirai aynı zamanda benim gayri resmi casusumdu. Kocamın peşinden şatoda dolaşırdı ama Killian da kendini odasına hapsedmişti. Sadece yemek için dışarı çıkıyordu ve o kadar. Mirai'nin rapor edebileceği pek bir şey yoktu. Ama en azından onun hâlâ *burada*, adada olduğunu biliyordum.

Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Komodininin üzerinde duran mektup yığınınını Mirai bırakmıştı. Bunları Arabella'nın odasındaki bir sandıkta bulduğunu söylemişti. Wingintam - Elias Marquees'inden gelmişlerdi ama eski ve oldukça buruşuk görünmelerine rağmen *açılmamışlardı*. Mirai bu mektupları iki gün önce bıraktı ama nedense... onları açma ihtiyacı hissetmedim.

Arabella'nın hüznü aşk hikâyesinde o kadar kaybolmuştum ki kendiminkinin ne kadar trajik olduğunu unutmuştum. Bunun suçunu bu lanetli şatoya atmak kolay olurdu ama asıl sebep kendi yalanlarım ve aldatmacalarımıydı.

Bedenime baskı yapan, yorgunluğumu besleyen bir güç vardı. Günlerce mücadele ettikten sonra *teslim oldum*.

Artık savaşmaya devam edecek gücüm yoktu, çünkü boşluğun soğukluğunda teselli buluyordum. Uyuşukluk, çok fazla hissetmekten daha iyiydi.

İçimdeki fırtınayı, duygu girdabını hatırladım. Aynaya nasıl baktığımı ve yansımamı her gördüğümde arkamdan kimin baktığını bilmediğimi.

Suçluluk duygum içimdeki pişmanlık zincirini salladı. Ayak bileklerimin etrafındaki prangalar beni ağırlıkları altında sürükledi. Kefaret ihtiyacım artık kırık ruhumun yıkıntıları arasında kıpırdamıyordu.

Tövbem sona ermişti.

Çünkü kurtuluşu buldum. Ya da bulduğumu sandım. Kurtuluşum sadece güzel bir *yanılsamaydı*.

Çünkü artık Killian'ı gerçekten kaybetmiştim ve kendimle başka ne yapacağımı bilmiyordum. Artık amacımın ne olduğunu bilmiyordum.

Ne için yaşamalı?

Nasıl

hissettiğimi...

Ben sadece... bilmiyordum.

Kafa karışıklığı denizinde kaybolmuş, etimi kemiren uyuşukluğa teslim olmuştum.

Ruhumda daha önce hiç hissetmediğim bir sessizlik vardı. Huzurlu değildi. *Ürkütücü* ve... rahatsız ediciydi. Sanki sessizlik oraya ait değilmiş gibi.

Damarlarımdaki soğuğu hissettim, soğukluk beynimin tüm sinirlerini durma noktasına getirdi. Sanki hiç bitmeyen, her şeyi tüketen karanlık bir boşluk gibiydi, bu yüzden *hiçbir şey* hissetmiyordum. Tam bir boşluk. Gölgelede sürünen, diğer insanlarla temastan uzak duran boş ruhumu hafifletecek hiçbir şey yoktu çünkü çoraklık o kadar tüketiyordu ki, her şey yolundaymış gibi davranmaya dayanamıyordum.

Çünkü artık hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Kız kardeşimin hayaleti hâlâ peşimdeydi.

Killian'ı benden nefret etmeye zorladım.

Mirai ve Emily'yi ittim, sayamayacağım kadar çok kez kapıyı yüzlerine kapattım. Bana ulaşmaya çalıştılar ama benim zehir olduğumu bilmiyorlardı.

Onları yakabileceğimi. Sadece hayatları *mahvettiğimi*. Ve onlarınkini de yok edebilirdim, çünkü sadece bunu yapabilirdim.

Ve şimdi, yalnızdım. Yine yalnızdım.

Bu kalenin hayaletleri kulağıma fısıldarken yalnızım. Kendi boş düşüncelerimle baş başa.

Çıplak ayaklarım ıslak çimenlere basıyor, beni alıp götürüyordu.

Akılsız.

Bu kalenin lanetli duvarlarından başka bir yerde olmak. Uzakta olmak... Killian'ın sessizliğinden.

Böyle bir eziyetten kurtulmak için.

Kulağıma bir atın kişneme sesi geldiğinde ahırda olduğumu geç de olsa fark ettim. Bakışlarım ahırların arasında gezinerek kısırağımlı aradı.

Ama boşuna arıyordum - Ragna burada değildi. İçimi bir ısırap acısı kapladı. Gözlerimin arkası yandı ama yaşlar akmadı. Artık hiç düşmüyorlardı.

Cerberus toynaklarını yere vurarak dikkatimi ona çekti. Yanına uzanıp ağzını okşadım. "Onu özlüyor musun?" Siyah aygıra söyledim. Yanıt olarak yüksek sesli, ıslak bir nefes verdi.

"Evet, ben de." Elimi onun yan tarafına sürttüm. Siyah kürkü parmak uçlarımla altında sıcak ve pürüzsüzdü. Rahatlatıcıydı. "Sence o nasıl? Sence o da bizi özlüyor mudur?"

Genelde huysuz olan Cerberus sessizce bana baktı. Sanki ne söylediğimi anlamış ve benimle iletişim kurmaya çalışıyordu.

Ben de ona bir sır verdim.

"Bazen kaçıp gitmek istiyorum. Çok uzak bir yere gitmek, varlığını sona erdirmek," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Kendimi kapatmak için duygular ve tüm o suçluluk duygusu."

Parmaklarımı ipek yelesinde gezdirdim. "Kaçmak mı istiyorsun?"

Bu sözleri söylediğim anda içimde bir şeyler değişti. Yoğun bir ihtiyaç... bilinmeyen bir şey. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum.

Ne olduğunu ya da neden yaptığımı bilmiyorum ama bir şekilde Cerberus ahırından çıktı ve koca gövdesiyle etrafımda meraklı bir daire çizmeye başladı.

Elimi uzattım ve alnını avucuma çarptı. "Hiç özgür olmak istediğin oldu mu Cerberus?"

Cevap olarak yumuşak bir homurtu çıkardı. Uzun bir at olduğu için aygırla daha göz hizasında olabilmek için bir saman yığınının üzerine tırmandım. Titreyen ellerimle Cerberus'a tutundum ve sırtına çıktım. Eyer olmadan ona yaslandım. Dizgin olmadan. Aramızda hiçbir şey yoktu, sadece ben ve o.

Parmaklarım siyah yelesinin içinde kıvrıldı, bedenimin altında ve parmaklarımla ucunda gücünü hissettim. Başını bir kez yukarı kaldırdı ve küçük bir daire çizerek koşmaya başladı.

Kalçalarımı sıktım. "Beni buradan götür," diye nefes aldım.

Sanki Cerberus beni anlayabiliyormuş gibi vücudu altımdan kayd ı ve sonra dört nala koşmaya başladı k. Ağağlar vız ıldayarak geçerken arkamızdan toprak savruluyordu. Cerberus'un toynaklarının gũmbũrtũsũ kulaklarımda yankılanıyor, kalbimle aynı ağır tempoda at ıyordu.

Öne doğru eğildim ve aygır daha hızlı koştu. Sola doğru eğildim, vücudum eysiz Cerberus'un üzerinde dengesizdi ama onu bırakmadım. Onu daha da hızlı koşmaya teşvik ettim ve o da koştu.

Kaleden uzağa... Ve ormanın derinliklerine.

Kafamın içindeki fısıltılar sustu. Hayaletler beni burada takip edemezdi ve iblislerim Cerberus'un vahşı doğasına teslim olmak zorunda kald ı.

Varlığım siyah aygırla bir oldu. Toynakları toprakta gũmbũrdũyordu ve kalbim Cerberus'un vahşı temposuna uyarak hızla ęarp ıyordu.

Korku yoktu.

Suçluluk yoktu.

Yük yok.

Sadece saçlarımdaki serin rüzgâr, Cerberus'un sıcaklığı ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Beni gũnahlarımdan ve kurtuluşum olan o güzel illüzyondan uzaklaştırd ı.

Gök gũrledi ve gökyüzũ *öfkeli* bir şekilde açıldı. Yağmur şiddetli ve acımasız bir şekilde üzerimize yağdı. Yağmur beyaz elbisemi ıslatt ı ve dişlerim kırıldı, soğuk kemiklerime kadar sızdı. Ama umurumda değildi.

Kendimi atın sırtına yasladım ve kalęalarımla yanlarını sıktım.

Cerberus daha hızlı koştu ve o zaman fark ettim ki...

Kendini uyuşmuş ve boş hissetmek, iğinin geręekten boş olması demek değildi. İnsanlar mutluluğun peşinden koşmaya ęok alışkındır ve mutluluğun bizi saran hoş ve yumuşak ağırlığından hoşlan ırız. Mutluluk bizi sıcaklığıyla sarıp sarmalar. ęok tanıdık olduğu için, yok olana kadar ağırlığını asla fark etmeyiz.

Mutluluğun yerini başka bir şey aldığında, bu bize rahatlatıcı ağırlığın ortadan kalktığı yanılsamasını verir. Yani şimdi... ağırlıks ızız. *Boşuz*.

Ama hiçbir zaman geręekten boş değildim. Sadece yanlış şeylerle doluydum.

Kendimi hissiz olmaya zorlamıştım. İçimde ne kadar yanlış hissettiğimi hissetmemek için.

Ta ki Cerberus'un sırtında özgũr ve vahşı bir şekilde koşana kadar...

Sonunda *özgũrlüęũ* tattım.

Ve bu saf bir coşkuydu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Killian

Parmakları telleri bir aşığın okşaması gibi kullanıyordu, yayı her bir akoru tatlı bir çılgınlıkla vuruyordu. Gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve bu beni öldürdü.

Julianna çelloyu öyle bir melankoli ile çalıyordu ki, her nota bir Çılgın, çirkin bir aşk şarkısı yaratana kadar farklı melodiler - çok güzel ve tatlı, ama aynı zamanda acımasız ve acılı.

İki kayıp aşık, lekelenmiş anılar ve çok fazla acı ile birlikte çarpışıyor. Acımasız ve unutulmazdı. Çok güzeldi.

Hatırladıkça parmaklarım viski bardağımın etrafında kenetlendi.

Julianna artık geçmişimden gelen bir hayalet değildi, ama yine de... gece gündüz peşimi bırakmıyordu.

Gerçeğin ortaya çıktığı gecenin üzerinden bir hafta geçmişti ve ben hâlâ ihanetin yüzüne bakacak enerjiye sahip değildim. Yasını tuttuğum kadın o olsa da, yarı ölü kalbimin arkasındaki nedenin de o olduğunu bilmek.

Hayatta olduğu ve nefes aldığı için nasıl mutlu olabilir ve onun yasını tuttuğum son üç yılın acısını ve saf eziyetini nasıl unutabilirdim? Ölüm mü?

Yutmak için acı bir haptı ve bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Böyle acımasız bir aldatmacadan. Julianna istediğini almıştı zaten.

Gitmemi istedi, ben de gittim.

Ondan nefret etmemi istedi, ben de ettim, hem de acımasız bir tutkuyla.

Julianna kendi hayatını, kendi aşk hikayesini mahvederek bir şekilde günahları için tövbe ettiğini düşünüyordu. Bu bir şekilde kız kardeşinin ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu hafifletecekti.

Hayatta kalma suçluluğu olduğunu tahmin ettim.

Kendinden
nefret etmek.

Kendini yok
etme.

Kendini kınama.

Yine de gerekçeleri ciddi şekilde kusurluydu.

Artık bir önemi yoktu. Artık çok geçti. Julianna ve ben üç yıl kaybetmiştik ve o yılları bir daha yaşama şansımız olmayacaktı.

Zaman bir şekilde sonsuz olsa da, biz sadece insandık. Zamanda geriye gidemezdik, geçmişi değiştiremezdik, bir anı yeniden yaşayamazdık...

Geçmişte kaybedilenler artık *yoktu*. Bizim aşk hikayemiz sadece buydu. Geçmişte kaybolmuş.

Gökyüzünde yine şiddetli bir gök gürültüsü koptu. Son iki saattir şiddetli bir yağmur yağıyordu, bu da yaklaşmakta olan bir fırtınanın kanıtıydı. Yağmur buğulu camlarıma gürültüyle vuruyor ve ağır, kara bulutların arasından şimşekler çakıyordu. Samuel iki gün önce hava durumunu kontrol ettikten sonra bana bir fırtınanın yaklaştığını söylemişti.

Sonunda geldi diye düşündüm.

Bu sabah Cerberus'u kontrol etmeliydim. İnatçı ve korkusuz bir at olmasına rağmen - çoğu aygırdan daha huysuz - fırtınalardan hoşlanmadığı kesindi. Geldiğini hissetmiş olmalı. Duyuları çok keskindi.

Ama Cerberus'un huzurunda olmak bana Ragna'yı çok fazla hatırlatıyordu. Julianna'nın ağladığı ve kısrakını almamam için yalvardığı canlı bir görüntü bitkin beynimden geçti. Suçluluk duygusu içimi kemirdi ama gözlerimi sıkarak anıyı uzaklaştırdım.

Julianna canını *yakmak* istiyordu... günahlarının kefareтини ödemek için çaresizdi. Onun için işi çok kolaylaştırdım.

Viskinin geri kalanını boğazımdan aşağı atarak boş bardağı sehpanın üzerine çarptım. Karımı düşünmeyi bırakmalıyım.

Gri gözleri.

Öpülmek için yalvaran dolgun dudakları.

Onun narin çenesini ve ince boğazını emmeyi ve ısırmayı, izlerimi bırakmayı... ve soluk tenini morluklarımla boyamayı ne kadar çok istediğimi düşünmeyi bırakmalıyım.

Onu istemeyi, ona *ihtiyaç duymayı* bırakmalıyım.

Bu düşünceyle sikim zonkladı ve sandalyenin üzerinde kıpırdandım.

Lanet olsun. Ölü ya da diri, Julianna kafamı karıştırıyordu.

Yumruklarımı sıktım ve başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi tavana diktim. Üzerimde çok fazla kontrolü vardı ve bu da

Sorun.

Aşk beni zayıflattı.

Onun için zayıf.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, kapıma vurulan yumruklarla uyandığımdı. *Çılgınca*. "Kapı açık. İçeri gel," diye cevap verdim, halsiz bir şekilde. Samuel olmalıydı. Zaten odama girmesine izin verilen tek kişi oydu.

Ben adadayken Samuel beni dış dünyadaki gelişmelerden haberdar ediyordu. Babamın sağlığı ve işimiz bunlardan birkaçıydı.

Asistanım bana her gün ayrıntılı bir e-posta gönderiyor, Samuel de bana işlerin özetini veriyordu. Ama bugün için bunu çoktan yapmıştı, bu sabah

Ben kahvaltı ederken.

Peki, şimdi bu kadar acil olan neydi?

Kapım çarparak açıldı ve sandalyemde öne doğru sarsıldım. "Bu da ne-
" Samuel değildi, tamam mı?

Mirai'ydi, Emily'nin torunu. Göğsü kabarmış ve gözleri panik içinde odama daldı.

"Julianna," diye nefes nefese kaldı.

Onun adını duyunca vücudum gerildi. "Ne?"

Mirai yutkundü, titreyen elleri göğsünde çırpınıyordu. Zavallı kız kesinlikle çılgına dönmüş görünüyordu ve içim çalkalandı. "Sorun ne? Julianna'ya ne oldu?" Ayağa kalkmak için sandalyeyi iterek ileri atıldım. Kızın üzerinde yükseldim. "Başka bir nöbet mi geçirdi? Rani'yi onunkinden iki oda aşağıya yerleştirdim. Bunu sana geçen hafta söylemiştim."

Rani, Rosa-Maria Adası'nda her zaman hazır bulunan başhekimdi. Ama kalenin karşı tarafında yaşıyordu.

Julianna - eğer acil bir durum olursa. Geçen hafta geçirdiği nöbetten sonra Rani'yi ona daha yakın bir yere koymaya özen göstermiştim.

Mirai başını salladı. "Hayır, nöbet geçirmedim. Bildiğim kadarıyla yok. Tanrım, şimdi sen söyleyince, ya... kahretsin," dedi, daha da panikleyerek. Gözleri yaşlarla doldu; yanakları sıkıntıyla kızardı.

"Bana ne haltlar döndüğünü söyler misin?" Tısladım. Oyunlara ve histeriye ayıracak vaktim yoktu.

"Julianna kayıp," diye hırıldadı Mirai.

Midem bulanmadan önce gözümü kırpıttım. Dünya tekrar kendini düzeltmeden önce odam bir saniyeliğine sallandı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bu sabah ona kahvaltı vermek için yanına gittim. Julianna reddetti. D n de bir Şey yememiŐti," diye aceleyle açıkladı. "  le yemeği için geri döndüm, kapısını birkaç kez çaldım ama cevap vermeyince içeri girdim ve odasını boş buldum."

Mirai hı kırıklarının tutamayarak sözünü kesti. "Bir haftadır odasından çıkmıyor. Ben de bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Onu aramaya çıktım, olabileceğini düşündüğüm her yere gittim. Kütüphanede. Arabella'nın odasında. Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Ve... sonra b y kanneme söyledim ve tüm hizmetçiler onu aramaya koyuldu, ama kale duvarları içinde hiçbir yerde bulunamadı."

O daha hikâyesini bitirmeden ben uzaklaşmaya başlamıştım bile. Mirai adımı haykırdı ama ben koşmaya başladım, korku göğsümde güçlü bir Şekilde  arpıyordu. Aklımda tek bir hedefle koridorda ve merdivenlerde k r  körüne koştum.

Mirai, Julianna'nın kalenin içinde hiçbir yerde bulunamadığını söyledi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi, dışarı çıkmıştı. Ve eğer karımı düşündüğüm gibi tanıyorsam, gidebileceği tek bir yer vardı.

Dışarı adımımlı attığım anda yağmur üzerime yağmaya başladı ve giysilerimi sırlıslıklam etti. Soğukluk ıslak kıyafetlerimin arasından sızarken irkildim.

giysilerime ve kemiklerime işledi. Bulutlar karanlık ve ağırdı. Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlandı, ardından daha fazla ŐimŐek  aktı.

Julianna fırtına sırasında dışarı çıkacak kadar *aptal* olamaz.

"Lanet olsun," diye küfrettim içimden ve ahırlara doğru koşmaya başladım.

Doğru olmasını istemedim. Ő phelerimin sadece bu kadar olmasını umuyordum. Bir Şüphe ve daha fazlası değil. Çünkü gerçek daha tehlikeli olabilirdi.

Ahırları boş bulduğumda durdum. En sondaki ahır terk edilmişti.

Eyeri hâlâ burada olsa da Cerberus gitmişti. Ve

Julianna da hiçbir yerde bulunamamıştı.

Lanet olsun.

Aygır inatçı ve huysuzdu. Benden başka kimsenin ona binmesine izin vermezdi. Ve Julianna, Ragna ile rahat olsa da, Cerberus ile kontrolü elinde tutamazdı.

Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyor muydu? Kendini bilerek tehlikeye attı. Kafasında ne haltlar dönüyordu?

G  s mde acı verici bir yanma hissi belirdi.

Cerberus'un toynaklarının ıslak toprakta bıraktığı izler hızla yıkanıyor.

Yağmurla birlikte uzaklaştı. Koşuya çıkmış gibi görünüyordu.

Gözlerim ahırlar ile karşı tarafta, çok uzakta bulunan sık ağaçlar arasında gidip geldi. Cerberus'un arkasında bıraktığı izler, yolu doğrudan ormana çıkıyordu.

Muhtemelen Julianna sırtındayken oraya gitti. Eversizdi ve Cerberus'un ne yapacağı belli olmazdı.

Ağaçlara doğru koşarken kalbim çılgınca çarpıyordu. Bacaklarım Ama orman görüldüğünden çok daha uzaktaydı.

Ona asla zamanında ulaşamazdım ve onları bulmam saatlerimi alırdı. Ormanda herhangi bir yerde olabilirlerdi ve benim kendi atım bile yoktu.

Belki Ragna hala burada olsaydı.

Julianna kötü huylu bir aygıra binmek için böyle sert adımlar atmazdı. Ragna'yla birlikte ormanda kaybolmuş olsaydı bile Cerberus yanımda olurdu. Ragna'yı bulurduk ve Julianna birlikte.

Hayır, başımı salladım. *Keşkeler* üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Gözlerim açıldı, boğazımdaki yumru büyüdü ve ağırlaştı, sis ve yağmurun arasından uzun bir formun bana doğru koştuğunu gördüm.

Cerberus'u görünce durdum. Yalnız...

Julianna olmadan.

Dehşet göğsümü doldurdu. Cerberus dörtmala bana doğru geldi ve iki ön bacağını havaya kaldırarak yüksek sesle kişnedi. Etrafımda daireler çizirken, homurdanarak ve tepinerek ona doğru uzandım. Parmaklarımı kalın, ıslak yelesinde gezdirdim. "Nerede o?" Sanki beni anlayabilirmiş gibi sertçe sordum. Belki de anlıyordu.

Cerberus tekrar tepindi ve sıkıntı içinde olduğunu anlayabiliyordum. "Beni ona götür," dedim ve kendimi onun sırtına attım. "Onu bulmam gerek, Cerberus. Beni ona götür."

Ona tekrar söylememe gerek yoktu. Aygırım beni *anlıyordu*. Durumun ciddiyetini biliyordu ve Julianna'yı bulmamın benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu.

Ciddi şekilde yaralanabilir ya da...

Kendimi sırtına yaslayarak onu dörtmala koşmaya teşvik ettim. Cerberus havalandı ve çılgın bir amaçla ormana doğru koşmaya başladı. Yağmur devam ediyordu.

üzerimize yağıyor, fırtına her geçen dakika daha da şiddetlenirken görüşümü engelliyordu.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü daha koptu ve Cerberus daha da tedirgin ve sıkıntılı bir hale geldi ama durmadı. Ağaçların arasında koşmaya, devrilmiş kütüklerden ve devrilmiş, ölü köklerden atlamaya devam etti.

Öfke ve korku içimde fokurdadı.

Neden?

Neden kendini böyle bir riske atsın ki?

Eğer ona bir şey olursa... yine... Kahretsin.

Fırtınada ilerlemeye devam ederken midem bulantıyla çalkalandı. Cerberus beni alarma geçirircesine bir homurtu çıkardı. Gözlerimi kısıarak önümüze baktım ve yerde bir yumru buldum.

Julianna.

Devrilmiş ağaçlar, ölü yapraklar ve toprak arasında neredeyse kamufle olmuştu. Aygır şaha kalkarak durdu.

Aceleyle attan indim, ıslak toprakta kaydım ve Julianna'ya doğru atıldım. Hızla ilerledim ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Onu kollarımın arasına aldım, ciğerlerim o kadar sıkılmıştı ki neredeyse nefes alamıyordum.

"Julianna?" Boğuldum. "Julianna, lanet olsun!" Daha yüksek sesle tekrarladım. Bana cevap vermedi. Gözleri kapalıydı, teni solgun ve donuktu. Dudakları mavinin bir tonuna dönüşmeye başlamıştı ve kulağımı burnuna dayadım. Nefesinin hafifçe tenime değdiğini hissettiğimde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım.

Ama nefes alıp vermesi çok yavaştı. Ve Julianna *çok* hareketsizdi.

Elimi başının arkasına bastırarak bir yara olup olmadığına baktım. Ama yanağındaki ve kollarındaki birkaç sıyrık dışında yara almamış görünüyordu.

Bu da Cerberus'un onu sırtından atmadığı anlamına gelir, çünkü eğer öyle yapmış olsaydı, ciddi yaralanmalar olurdu. Kendisi de kazara Cerberus'un sırtından düşmüş ve bayılmış olmalı.

Julianna'yı kollarıma aldım ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Onu Cerberus'a bağladıktan sonra kendimi tekrar Cerberus'un sırtına attım ve Julianna'yı çok fazla sarsmamak için onu yavaşça dörtlale koşmaya teşvik ettim.

Ahıra döndüğümde Stephen ve Gideon çoktan oradaydı. Önce ben attan indim ve Gideon Cerberus'u tutarken Julianna'ya uzandım.

"Seni ve Cerberus'u ormana doğru koşarken gördüğümüzde Julianna'nın oraya gittiğini düşündük," diye açıkladı Stephen. "Emily'ye söyledim bile, bir küveti ılık suyla dolduruyor. Acele edin."

Başımı salladım, Julianna'yı tekrar kollarıma aldım ve içeri doğru yürüdüm. Odasına vardığımda bir hareketlilik vardı. Mirai oradaydı, yüzünde neredeyse çılgınca bir ifade vardı ve kollarımda sırlıklam ve gevşek bir Julianna görünce rahatlamış bir nefes verdi.

"Küveti doldurdum. Derhal ısıtılması gerekiyor," dedi Emily.

Başımı salladım. "Herkes dışarı lütfen."

Onlara daha fazla dikkat etmedim ve banyoya girdim.

Küvetin kenarına oturarak Julianna'yı kucağıma oturttum ve ıslak elbisesini hızla üzerinden çıkardım. Hiç kıpırdamaması beni endişelendirmişti.

Vücudu çok soğuktu ve nefes alış veriş çok sığdı. Ne kadar zamandır yağmurun altında baygındı? İki saattir mi?

Umarım değildir. Bir saat çok uzundu, bırak iki saati.

Çıplak kaldığında onu nazıkçe ılık suya soktum. Suyun altında kaymayacağından emin olduktan sonra hızla kendi giysilerimden kurtuldum ve arkasından küvete girdim. Su neredeyse çok sıcaktı ama Julianna'nın buz gibi vücudu için mükemmeldi.

Onu ısıtmak önemliydi. Kanının vücudunda tekrar dolaşmasını sağlamak, sıcak ve *canlı*.

Julianna'yı göğsüme yasladığımda bilinci yerinde değildi, vücudu kollarımda küçük ve kırılmalı. Saçlarını hızlıca şampuanlayıp yıkadım, herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etmeye özen gösterdim. Açık yara ya da şişlik yoktu.

Tanrıya şükür.

Su soğuyana kadar onunla birlikte küvette oturdum. Julianna kollarımdayken ayağa kalktığımda su yana doğru akıyordu. Onu yatağa taşımadan önce etrafına bir havlu sarma işini çabucak hallettim.

Bakışlarım kısa bir süreliğine şömineye kaydı ve birinin ateşi yakacak kadar akıllı olduğu anlaşıldı. Oda normalden daha sıcaktı ama Julianna hala benim için çok soğuktu.

Yatağa onun yanına tırmandım ve yorganı üzerimize çektim. Hiç düşünmeden, tamamen içgüdülerimle hareket ettiğim için bedenimi onunkine doladım.

Ve çok geçmeden, ateşin, iki ağır yorganın ve kendi vücut ısımin da yardımıyla Julianna'nın teni ısınmaya başladı. Dudakları artık mavi değil, soluk bir renkteydi.

Isındıktan sonra titremeye başladı. Vücudu tepeden tırnağa titreyerek sarsılıyordu. Dişleri şiddetle takırdıyordu ve Julianna inledi.

Göz kapakları titreyerek açıldığında ve şaşkın gözlerle bana baktığında göğsüm sıkışmıştı. "Killian..." Julianna zayıf bir sesle mırıldandı.

Kolum kalçalarına dolandı. "Buradayım, Prenses."

"Soğuk," diye kekeledi.

"Biliyorum." Başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Seni ısıtacağım. Sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Karım kollarıma daha da sokuldu ve yüzünü boğazıma bastırdı. Bu pozisyonun tanıdıklığı beni bir gelgit dalgası gibi vurdu, eski anılar içimi acımasızca kesti. Ama onları uzaklaştırdım.

Gözleri tekrar kapandı ve yumuşak bir inilti daha çıkardı. Vücudu bir kez daha ürperdi. Julianna bir elini göğsümün üzerinde kaydırды. Parmakları etimi kazıyordu. Sanki umutsuzca sıcaklığımı arıyordu.

Beni duyduğunu sanmasam da, "Sana sahibim," diye ona güvence verdim.

Saatler sonra Julianna'nın huzursuz hareketleri, yürek burkan iniltileri ve yumuşak ağlamalarıyla uyandım. Saatlerce uyanık kalmış, nefes alışını izlemiştim; vücudu yeterince ısınana ve titremesi yatışana kadar titremesi hafif sarsıntılara dönüşmüştü.

Bir şekilde uyuyakaldığımı fark etmemiştim bile.

Dirseğimin üzerinde doğrulup Julianna'yı incelediğimde terden sırlıklam olduğunu, alnının sıkıntıyla çatıldığını ve çenesinin acıyla gerildiğini gördüm.

Yanağına dokunduğumda sıcak olduğunu gördüm. Ateşten yanmıyor olsaydı bu iyiye işaret olurdu.

Lanet olsun!

Yataktan kalktım ve Samuel'in daha önce benim için bıraktığı eşofman altımı hızla giydim ve Rani'yi çağırdım.

Tekrar odaya girdi ve Julianna'yı bir kez daha kontrol etti.

"Karınızın ateşı yükseliyor. Bunun normal olduğunu söyleyebilirim, ancak onu yakından takip etmeniz gerekecek," dedi Rani acımasızca. "Özellikle epilepsi geçmişı olan Julianna bu durumda nöbet geçirmeye yatkın olacaktır."

Yaşı kadın bana değerdendirici bir bakış attı. "Onunla kalabilirim," diye gönüllü oldu.

Kendimi durduramadan, "Hayır," diye bağıldım.

Boğazımı temizleyerek gitmesini işaret ettim. "Teşekkür ederim ama karımla kendim ilgileneceğim. İhtiyaç olursa seni çağırırım."

Rani, Julianna'yı bir kez daha kontrol ettikten sonra gitti. Kapı arkasından kapandıktan sonra tekrar yatağa tırmandım. Hemen bana doğru yuvarlandı, vücudu benimkine doğru kıvrıldı. Julianna bir bacağını benimkinin arasına attı ve ateşli benliğini bedenime gömerken kolu göğsümün üzerinden kaydı.

Julianna ateşler içinde kıvrılırken çaresizlik beni sardı.

Gece boyunca, sabaha kadar ve sonraki... dört gün boyunca sürdü.

Her gün sadece tuvalete gitmek ve hızlı bir duş almak için yanından on beş dakikadan fazla ayrılmadım.

Julianna ateşler içinde kabuslar ve halüsinasyonlarla boğuşuyordu. Çoğu zaman uykusunda ağlıyordu. Şeytanları ona acımadan musallat olmaya devam etti. Ve kendine geldiğinde bile Gün içinde birkaç kez bilincini kaybettiğinde hep kafası karışık ve uykuluydu. Rani her gün Julianna'yı kontrol etmeyi ihmal etmiyordu ve her seferinde bana aynı şeyi tekrarlıyordu.

"O yağmurda çok uzun süre kaldı, bu onun için tamamen normal. Böyle bir ateşle acı çekmek. Birkaç gün içinde iyi olacaktır. İyileşmesi için ona zaman verin."

Onun yanında kalmaktan başka bir şey yapamamaktan nefret ediyordum. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten *nefret* ediyordum.

Bütün günü alnına soğuk kompres uygulayarak geçirdim. Bazen bezi boynundan aşağıya, göğsüne ve kollarına doğru sürükleyerek onu serin tutmaya çalışıyordum. Her gün ateşı yükseliyor, birkaç saatliğine düşüyor ve sonra tekrar yükseliyordu.

Julianna ateşliyken üç epilepsi nöbeti geçirdi ve iki kez yatağını ıslattı.

Her seferinde onu küvete taşıdım ve çarşafı temiz olanlarla değiştirmeden önce onu yıkadım.

Dördüncü gün, teni kuru ve sıcaktı. Julianna acı dolu bir inilti çıkardı, gözleri çırpınarak açıldı. "Benden... nefret... mi ediyorsun?" diye mırıldandı.

Soru karşısında kaskatı kesildim. Ateşi çıktığından beri ilk kez bana doğrudan hitap ediyordu. Julianna elini kaldırıp yanağımı avuçladığında nefesim kesildi. Başparmağı önce çenemi, sonra da alt dudaklarımı okşadı. "Benden... nefret etme..."

Boğazım düğümlendi. "Julianna," neredeyse onun adını boğarcasına söyledim. Kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Acıdı amına

koyayım. Zayıf

sesi.

Ve ne kadar kırılgan olduğunu.

Yorgun gözleri saf bir çaresizlikle doluydu.

Cevap vermek yerine çatlak dudaklarına vazelin sürdüm. Son dört gündür birkaç kez yaptığım gibi.

Yüzünü boynuma gömmeden önce "Lütfen," diye yalvardı.

Dudakları boğazımdaki nabza değdi. Julianna nefes nefese bir iç geçirdi. "Senin... kokunu seviyorum. Beni rahatlatıyor. Beni bırakma," diye yumuşak bir itirafta bulundu, sesi sonlara doğru kırıldı.

"Şşşt, ben buradayım," diye telaşlı halini rahatlattım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen sadece uyu ve iyileşmeye odaklan."

Julianna boğazının arkasından zayıf bir ses çıkardı. "Killian..." "Evet."

"Keşke... hikâyemiz farklı olsaydı," diye fısıldadı uykulu uykulu.

"Keşke sen... benden nefret etmeseydin ve ben... sana yalan söylemeseydim. Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik. Julianna ve Killian."

Kolum onun etrafında kıvrıldı, göğsüm titreyen bir nefesle sarsıldı.

"Ben de aynısını diliyorum, Prenses."

Beni duyup duymadığını bilmiyordum, çünkü kızarmış yüzüne baktığımda Julianna'nın gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Tekrar uykuya dalmıştı.

Yastığıma yaslandım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Neden buradaydım? Ne halt ediyordum ki?

Onunla ilgilenmek... adayı çoktan terk etmiş olmam gerekirken ona tekrar yakınlaşmak.

Rani'nin onunla ilgilenmesine izin vermeliydim.

Julianna'nın bana gerçeği söylediği gece gitmeliydim.

Yine de buradaydım.

Julianna'yı şehit olmakla suçlamıştım ama birbirimize o kadar benziyorduk ki.

İkimizin de kendini yok etmeye eğilimli olduğunu tahmin ettim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Killian

Yemek salonuna girdiğimde masanın iki kişilik olduğunu gördüm. Bu beni duraksattı.

Julianna ve benim için masa en son ne zaman kurulmuştu... Gerçeği ortaya çıkmadan *önce*.

Maskeli balodan önce.

Akşam yemeğinde bana katılmayı mı planlıyordu?

Gözlerim iki yer arasında gidip geliyor, bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu. Ama farkına vardığımda yumruklarım yanımda sıkılı kaldı. Yanlış bir şey yoktu.

Aslında, daha önce yanlış olan bir şey düzeltilmişti.

Tabaklarımız masanın her iki ucuna yerleştirilmek yerine, böylece aramızda büyük bir mesafe olacak şekilde karşılıklı oturuyorduk - tabaklarımız şimdi yan yanaydı.

Bu değişikliği daha önce onaylamış olabilirim... şimdi mi? Pek değil. Öfkeme tutunmak istiyordum ama Julianna'yla geçirdiğim zaman arttıkça, bir kez daha onun için *güçsüzleşmeme* izin veriyordum.

Ne zaman aramıza mesafe koymaya çalışsam, bir şekilde yeniden bir araya geliyorduk.

Arkamdan gelen bir hışırtı sesi dikkatimi çekti ve çoktan kim olduğunu biliyordum. Bedenim onu diğer duyularımdan önce tanımıştı. Karıma dönüp bakmadan masanın bir ucundaki sandalyeme yerleşirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Julianna öne doğru gelip masanın sol tarafındaki koltuğa oturmadan önce boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı.

"Merhaba," dedi çekingen bir sesle, ellerini kucağının üzerinde kavuşturarak. Merhaba mı? Tüm söyleyeceği bu muydu?

Neydik biz? İlk randevumuzda iki genç miydik?

Ona boktan bir şey söylemek, ateşi boyunca yanında kalsam da bunun ondan daha az nefret ettiğim ya da onu henüz affettiğim anlamına gelmediğini anlamasını sağlamak dilimin ucundaydı.

Ama sonunda ona baktığım an, söyleyeceğim her şeyi unuttum.

Sanki bir hayalet görmüşüm gibi beynim bir an kekeleydi.

Ve gördüm de.

Çünkü Julianna gitmişti.

Ve onun yerinde Gracelynn vardı.

Hayır, yanılmışım. Bu *gerçek* Julianna'ydı.

Soluk sarı saçlar ve en güzel gri gözler.

Siyah saçları gitmişti ve sonunda Julianna'nın artık kimliğini saklamak zorunda olmadığını anladım. Yüzünün sağ tarafı bana dönüktü, lekesiz tarafı.

Üç yıl önce aşık olduğum kadının yanında oturuyordum.

Ben.

Son üç yıldır gece gündüz peşimi bırakmayan kadın. Ve yasını tuttuğum aynı kadın.

Boğazımdaki yumru büyüdü ve yutkunarak onu geçmeye çalıştım. kendimi *düşünmeye* zorladım. Julianna Spencer dengemi bozmuş ve beni sersemletmişti.

Artık ne o siyah peçeyi takmak ne de yemek masasındaki vazoların arkasına saklanmak zorundaydı.

Artık saklanmak

yok.

Artık yalan yok.

Artık her şey ortadaydı.

Gerçeği ve yaraları.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Julianna, çatal bıçak takımına uzanırken.

Neredeyse irkiliyordum ama bunun yerine çenem gerildi. Sandalyemde geriye yaslandım ve sağ ayak bileğimi diğer dizimin üzerinden geçirdim. Bakışlarım tembelce vücudunun üzerinde gezindi. Onu incelemek için bariz bir gösteri yapıyordum. Pahalı beyaz pullu elbisesine, boğazındaki yakut ve elmas mücevherlere - üç yıl önce ona kur hediyesi olarak verdiğim mücevherin aynısı - ve platin sarısı saçlarının yumuşak dalgalar halinde nasıl serbest bırakıldığına baktım.

Akşam yemeği için her zaman pahalı elbiseler ve mücevherler giyerdi. Eğer elmaslarla süslenmemişse safir, yakut ya da zümrüt takardı.

Neredeyse bir noktaya değinmek, sözleşmemizin söylediğinden daha fazlası olduğunu kanıtlamak istiyor gibiydi.

Çocuğumu taşıması beklenen bir insan bedeninden daha fazlası. Benim varisim.

Ama bu gece Julianna bana bir kraliçeden daha az olmadığını hatırlatmak için özel olarak giyinmişti. Eşitim olduğunu. Sessiz bir açıklama yapıyordu.

Ona hediye ettiğim yakut seti takmayı tercih etti.

Julianna kibirli bir bakışla çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarım istemsizce kıpırdadı. Bu tam *Gracelynn'e* göre bir hareketti. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Geçmişteki ve şimdiki Julianna arasında çok fazla benzerlik vardı. Ama intikam ihtiyacım ve *içimde* çalkalanan öfke beni o kadar kör etmişti ki, benzerlikleri fark etmeme asla *izin vermemiştim*.

"Bakıyorum," diye mırıldandım. "Ne olmuş yani?"

Bakışları benimkileri yakaladı ve yeni keşfettiği özgüveni karşısında şok oldum. Üç gün önce odasında bıraktığım kadın bu değildi.

At kazasından sonraki beşinci günde Julianna'nın ateşi nihayet düşmüştü. Bu noktada bilinci tamamen yerindeydi, sadece yorgun ve *kırılmıştı*. Beni sandalyede otururken bulduğunda yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum.

yatağının yanında.

Tamamen şefkatli bir bakış.

Ve sessizce ve umutsuzca af dileyen gözler.

Julianna sonunda uyandı, işkence eden ateşinden kurtulmuştu ve beni yatağının yanındaki sandalyede otururken buldu. Gözleri kapalıydı, hâlâ biraz uykuluydu ama artık tamamen uyanık olduğunu biliyordum.

Tamamen bilinçli.

Dün gece ateşi terlemişti ve Rani, Julianna'nın ertesi sabah kendini bok gibi hissedeceğini ama daha uyanık ve bilinçli olacağını söylemişti.

Julianna'nın bakışları benimkilere kilitlendi. Uzun bir sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize baktık. Zaman yavaşladı ve sadece ben ve o kaldık.

Julianna ve Killian.

Lekelenmiş geçmişimiz bir anlığına unutuldu.

Julianna yavaşça yataktan kalktı ve soluk mavi geceliğiyle topallayarak yanıma geldi. Ona uzanmak gibi aptalca bir şey yapmamak için yumruklarım kolçaklarda kenetlendi.

Büyük bir şaşkınlık içinde, dizlerinin üzerine, açık kalçalarımın arasına çöktü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sorguladım; sesim kendi kulaklarıma sert geliyordu.

*Julianna sessizce elimi kavradı ve ağzına götürdü.
Dudakları şefkatli bir öpücükle avucumun ortasına değdi.*

*Bağışlanma dileyen bir
öpücük. Sessiz bir kurtuluş
öpücüğü.*

"Seni hâlâ affetmedim," diye mırıldandım, küçük dokunuşuyla kalbimin göğsümde güm güm attığını hissediyordum.

"Özür dilerim," diye nefes aldı.

Yüzlerimizi yaklaştırarak ilerlemeyi öğrendim. "Beni incittin."

"Özür dilerim."

"Senin yasını tuttum," dedim, ses tonumdan zehir damlıyordu. Julianna irkildi. "Özür dilerim."

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senden nefret ediyorum." "Özür dilerim."

Göğsüm alçak bir hırıltıyla gümbürdedi, kolum dışarı çıktı ve boynunun arkasını kavradım. Onu öne doğru çektim. Hiç direnmeden bana doğru eğildi.

Nefesi dudaklarıma fısıldadı, o kadar yakındı ki. Öne doğru eğildiğimde bir zayıflık anıydı. Kalbim ve beynim iki farklı şey istiyordu. Ama sonunda bedenim kazandı.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı ve onu sessizliğe doğru öptüm. İstemedim Zayıf özürlerini duydum, çünkü artık benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Özür dilemek için üç yıl çok geçti.

Julianna bir kez nefesini tuttuktan sonra hızla öpücüğün içine daldı. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

"Senden nefret ediyorum, Julianna," diye dudaklarına yapıştım.

İnledi ve ağzını benimkine daha çok bastırdı. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kendimi ondan uzaklaştırmak için tüm irademi kullandım.

öpücükten. Elimin tersiyle ağzımı sildim, dudaklarım acıyla kıvrıldı. Sıcaklığı olmayan bir gülümseme.

Çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

Bu bana acı veriyordu ama kendi akıl sağlığım için kendimi karımdan uzaklaşmaya zorladım.

Bu üç gün önceydi. Ateşinin düştüğünü anladığımda onu Rani ve Mirai ile bıraktım. Ve birbirimizi bir daha görmedik. Ta ki bu geceye kadar.

Peki, tüm şımarıklığını ne zaman geri kazandı?

Julianna Spencer bir kez daha maskeli balo öncesinde olduğu gibi dengeli ve sivri dilli bir kadındı.

"Elbiseyi beğendin mi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. Bifteğimi hassas parçalara böldüm. "Beyaz çok saf." Gözleri parladı. "En sevdiğin renk ne o zaman?"

"Kırmızı aşırılıkların rengidir, karıcığım," dedim, sesim çakıllı bir sakinlikle. Ne yaptığını biliyordum - bana geçmişimizi hatırlatmaya çalışıyordu. Ne kadar zalim olabilirdi ki? "Birçok şey demek. Şiddet. Tutku. *Gazap*."

"Şehvet," diye nefes aldı. "Baştan çıkarma. *Özlem*." "Bir şeye özlem mi duyuyorsunuz, Prenses?"

Sevgi sözcüğü iki kez düşünmeme fırsat kalmadan dudaklarımın arasından kayıp gitti. Julianna dil sürçmemi fark etmiş olmalıydı, çünkü bana nadir gülümsemelerinden birini verdi. Gerçek bir gülümseme.

Ama cevap vermek yerine yemeğine geri döndü. Yemeğin geri kalanında hiç konuşmadık ve yemek salonu sadece çatal bıçaklarımızın tabaklarımıza çarparken çıkardığı rahatsız edici seslerle doldu.

Julianna yemeğini benden önce bitirdi ve ağzının kenarını bir peçeteyle sildi, narin ve dengeli.

"Kurtuluşu özlüyorum," diye mırıldandı yavaşça, beni tamamen şaşırtarak. "Ama Kurtuluşun yalnızca sevdiğiniz kişinin kollarında bulunabileceğini anladım. Kurtuluş, huzur ve rahatlık için kullanılan güzel bir sözcüktür."

Ona dilimi şaklattım. "Düşündüğümden daha zekiymişsin, karıcığım."

"Teşekkür ederim. Senden gelen ne güzel bir iltifat."

"Belki de bu şımarıklığı yapmak yerine iltifatı kabul etmelisin," diye tersledim.

Mükemmel bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Küstahlığımdan oldukça hoşlanmış görünüyorsun, kocacığım."

"Uysal bir eş tercih ederim, karıcığım."

"Yalancı," diye nefes aldı, dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

Çatalımı tabağıma vurdum, damarlarım soğudu ve öfkeyle titredim. "Bu evlilikte yalancının kim olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye tükürdüm, ellerim masanın üzerinde yumruk olmuştu

Julianna çenesini yukarı kaldırdı, gri gözlerinde bir keder parıltısı yakalamadan önce değil, ama çabucak onu maskeleydi. "Elinize geçen her fırsatta geçmişimizi yüzüme vurmanızı bekliyorum."

"Ve sen de bir kez daha şehit olacaksın. Ne kadar da tipiksin."
Kulaklarıma hem melodik hem de acı veren yumuşak bir kahkaha attı.
"Hayır, bu sefer savaşa hazırlıklı geldim kocacığım."

Oh.

İşte bu beklenmedik bir şeydi. Tam olarak ne yapacaktı?

Julianna sandalyesini iterek ayağa kalktı. Öne doğru eğildi, yüzlerimizi yakınlaştırdı ve bana göğüs dekoltesinin mükemmel görüntüsünü verdi. Yakası çok aşağıdaydı ve dolgun, baştan çıkarıcı göğüslerinin büyük bir kısmını gösteriyordu. Bunu bilerek mi yaptığını bilmiyordum ama lanet olsun.

Aletim pantolonumun içinde seğirdi ve iniltimi yuttum.

"Hasta olduğumda ve sen benimle ilgilendiğinde üç şeyin farkına vardım," dedi dudakları kulağıma değerken. "Birincisi, sana yaptığım şey için çok hatalıydım. O gece haklıydın. Bana söylediğin her şey, son üç yıldır kabul etmeyi reddettiğim acı gerçeklerdi. İki, ben kefaret peşinde değildim. Sadece kendime zarar vermeye çalışıyordum. Ve üç, *gerçek* kurtuluşu bulmak istiyorum. Benimle dövüş, Killian. Ben de seninle savaşağım, ta ki savaştacak bir şeyimiz kalmayana kadar."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ben sadece göz kırpabildim. Julianna doğruldu, dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uzaklaşmasını izledim, elbisesi kalçalarının kıvrımlarını ve poposunu sımsıkı sarıyordu. Az önce-

Karımın az önce beni suskun bıraktığına inanmayı reddederek çenemi kapattım.

Adadan ayrılma fırsatım varken kalmayı tercih ettim.

Mesafemi koruyabilecekken, Julianna'nın bana ihtiyacı olduğunda onunla ilgilenmeyi seçtim.

Ve şimdi.

Julianna Spencer kötü bir kadındı ve ben onun tuzağına bir değil, üç kez düşmüştüm. Gerçekten lanet olası bir *aptaldım*.

Julianna

Sevgili kocacığım,

*Yokluğun benim için işleri daha da
zorlaştırdı. Yine de, senin sevgini hiç
alamadım,
Varlığın beni rahatlattı. Şimdi, sessizlik
içinde yaralıyım.
Arkanda bıraktığın kokuyu içime
çektim, Ama o bile soldu artık.
Dönüşünü beklerken daha da
güçsüzleşiyorum. Kaybının yasını
tutuyorum,
Ve kalbim artık savaşıma ihtiyacı hissetmiyor. Senin
varlığında yanıyorum.
Yokluğunda acı çekiyorum.
Seni son bir kez görmek
istiyorum. Gitmeden önce.
Ben kaybolmadan önce.
Lütfen geri gel.*

- A

Bir hafta önce Arabella'dan gelen bu mektup odak noktamı değiştirdi. Sözleri bende yankı uyandırdı ve onları kişisel düzeyde anladım.

Killian'ın varlığında yandım ve yokluğunda acı çektim.

Onun gitmesini, hayatına devam etmesini istemem ironikti - ama o tam olarak bunu yaparken, onu kaybetmeye dayanamıyordum.

Killian benden nefret ettiğini söyledi. Ben de ona inandım.

Ama her ne kadar inkar etmek istese de beni hala aynı şekilde seviyordu. Hastalandığım zamanki şefkatli dokunuşunda bunu hissettim. Benimle sabırla ilgilenişinde hissettim.

Sonrasında çekip gitse de görmem gerekeni zaten görmüştüm. Bu bana iki şeyi fark ettirdi.

1. Kefaret konusunda daha önce ne kadar yanılmışım.
2. Ve kocama ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Belki de ateşli beynim içimde bir şeyleri tetiklemişti. Ölüm fikri eskiden bana evim gibi gelirdi. Huzurlu. Ama şimdi, beni tedirgin ediyordu.

Yaşamak istedim.

Kırdığım şeyi düzeltmek istedim.

Daha önce yapmaya çalıştığım gibi çarpık ve mantıksız bir şekilde değil. Ama bu sefer doğru şekilde düzeltmek istedim.

Sonra kendimden nefret etmeye başladım.

Artık gerçek kurtuluş fikriyle yanıp tutuşuyordum. Son üç yıldır peşinde koştuğum güzel bir yanılsama değildi bu.

Eskiden Arabella'nın trajik hikâyesinde teselli bulurdum, çünkü birbirimize ne kadar benziyorduk. Şimdi, mektuplarının satır aralarını açıkça okuyabiliyordum. Yazılmamış sözlerini.

Arabella kocasının aşkı için savaşmak istemişti. Ama çok kolay pes etti ve sonunda yalnız başına ölüme terk edildi. Hastalığı onu ele geçirdiğinde, Marquees bir keşif gezisindeydi. Ulaşılamayacak kadar uzakta.

Elias eve gelemeyen Arabella öldü. Artık savaşacak enerjisi kalmamıştı, hayatta kalmak için bir nedeni yoktu. Ve böylece, kocasının sevgisi olmadan solup gitti.

Maskeli balo gecesi, Killian bana gerçeğin aynasını gösterdi ve beni yansımadaki ruhuma bakmaya zorladı.

Artık bir şehit olmak istemiyordum. Tek seçeneğimin bu olduğunu düşünerek kendi kendimi yok etmek. Kendimden nefret etmenin içimi kemirmesine izin vermek.

Farklı bir hikaye istemiştim. Başka bir trajik hikaye değil.

Yarım yazılmış bir hikaye istemedim. Tam bir son istiyordum. Yeni bulduğum inancımın hayatımın savaşına hazırlandım.

Kocamın güvenini ve sevgisini geri kazanmak için.

Killian ve ben harap olmuş bir ruhun iki yarısıydık ve tekrar bütün olabilmemiz için bozuk olanı düzeltmem gerekiyordu. Gracelynn de benim için bunu isterdi zaten. Gerçek teselli bulmak.

Killian daha önce öfkesi ve nefretiyle kör olmuşken, ben suçluluk duygusuyla kör olmuşum ve kendimi bu duygudan ayıramayana kadar onun beni tüketmesine, benimle bütünleşmesine izin vermişim. Bu duygu muhakeme yeteneğimi gölgeledi ve diğer duygularımı maskeleydi.

Arabella'nın mektuplarını katladım ve onları bulduğum çekmecelere geri yerleştirdim. Arabella'nın hikâyesini bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti, böylece kendi hikâyeme odaklanabilecektim.

Aramızda ne kadar çok benzerlik bulduğum önemli değildi; Arabella ben değildi, ben de o değildim. Hikâyemiz farklıydı ve farklı olacaktı. Lanetli kale ya da değil.

İki saat sonra Mirai özel kütüphaneme daldı. Gözleri kocaman, yanakları kızarmış ve yüzünde bir sırıtış vardı.

"Bu görmek için ferahlatıcı bir bakış. Yine de iyi haberlere ihtiyacım var," dedim, kitabımı yanımdaki pencere kenarına koyarak. "Devam et, söyle bana. Şimdi utanma."

"Ragna," diye titreyerek nefes aldı. "O burada."

Sözleri karşısında geriledim, ağzım açık kaldı. "Az önce ne dedin sen?"

"Killian onu geri getirdi!" Mirai heyecandan neredeyse çığlık atacaktı. O daha cümlesini bitiremeden ben çoktan ayağa kalkmış ve Batı kanadından dışarı fırlamıştım.

Koridorda koşarak odamı geçtim ve merdivenlerden aşağı indim. Ahıra doğru koşarken çıplak ayaklarım çimli çimlere basıyordu.

Cerberus'un keyifli kişnemesini ve ardından... Ragna'nın karşılık olarak homurdanmasını duyduğumda durdum. Tanrım, bu kulaklarıma müzik gibi geldi.

Ahırın köşesini döndüğümde göğsümde bir yanma hissi vardı ve midem bulanıyordu. Koşup kısrağıma sarılma isteği çok güçlüydü ama kendimi tuttum. Üçünü birlikte izledim, kocamın iki güzel atla birlikte görüntüsüne hayran kaldım. İkisi de at olmasına rağmen, eğer karşılaştırılacak olurlarsa, iki farklı yaratıktılar.

Cerberus siyah ve inatçıydı. Huysuz ve öngörülemez. Ragna beyaz ve yumuşaktı. Arkadaş canlısı ve alaycıydı.

Tamamen zıtlar, mükemmel yin ve yang.

Killian sırtı bana dönüktü, güçlü ve heybetliydi. Ceketini dikkatsizce bir saman yığınının üzerine atılmıştı ve üzerinde sadece siyah bir elbise gömleği ve pantolon vardı.

Ragna etraflarında hoplayıp zıplarken o da atının siyah postunu fırçalıyor, başını savuruyor ve Cerberus'u başıyla dürtüyordu. Aygır rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, hatta Ragna'nın kendisine gösterdiği ilgiden memnunmuş gibi görünüyordu.

Aralarında bir tür kur mu vardı? Bir gün iki atın birbirlerine kur yaptığını göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

Ellerim titredi ve onları dökümlü pastel mavi eteğimin içine gömdüm. "Orada olduğunu biliyorum," dedi Killian yumuşak bir sesle. Uh-oh, yakalandım. "Dur!

saklan ve ortaya çık. Kısrağın senin varlığın olmadan huzursuzlanıyor."

Yanıt olarak bir ciyıklama sesi çıkardım ve Ragna başını bana doğru kaldırdı. Yüksek sesle kişnedi ve maskesiz bir şekilde bana doğru kasıla kasıla yürüdü.

coşku.

Öne doğru atıldım ve kollarımı uzun boynuna doladım. "Ah, seni nasıl da özledim aşkım," diye iç geçirdim sıcak tenine karşı.

Alnıyla bana vurdu ve yanağıma çarpan yüksek sesli, ıslak bir nefes bıraktı. "Sen de mi beni özledin?"

Ragna karşılık olarak homurdandı ve gözlerimin arkası dökülmemiş yaşlarla yandı. Hâlâ aynı Ragna'ydı, dinç, güçlü ve kıvraktı. Hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı. "Seni seviyorum, tatlı kız."

Ormanda koşarken Cerberus'un sırtında özgürlüğü bulsam da Ragna kalbimin yarısına sahipti. O benim kırsığım, en iyi arkadaşım ve en sevdiğim yoldaşımdı. O sadece bir attı ama beni çoğu insandan daha iyi anlıyordu.

"Ne ağlamaklı bir kavuşma." Killian'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçti, aynı derecede yumuşak ve sakindi. "Çok duygulandığımı söylemeliyim."

Ragna'dan uzaklaştım ama tamamen gitmesine izin vermedim. Bir elimi ağzında tutarak kırsığımı nazikçe okşadım. "İlla ki bir böyle bir anda göt herif?"

"Hmm, güzel soru. Bir düşüneyim." Killian düşünceli bir tavır takındı ama bu tamamen sahteydi, sonra bana tembel bir omuz silkme hareketi yaptı. "Cevabım evet. Pislik olmak cazibemin bir parçası, karıcığım."

Bıkkın bir ses çıkardım. "Aslında bunu hiç de çekici bulmuyorum."

"Çok kötü, sonsuza dek pislik bir kocayla sıkışıp kalacaksın."

Ragna zıplayarak benden uzaklaştı ve Cerberus'a döndü. Başını savurmadan önce Cerberus'un yan tarafına sürtündü, kuyruğu kısmen coşku kısmen de alay olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde arkasından sallanıyordu.

"Sonsuza kadar, ha? Sanırım çok seçici olamam," dedim sahte bir iç çekişle. "Alabildiğimi alacağım. Üyeliğimin yenilendiğini düşün."

Killian aygırının sırtına çıktı ve dizginleri kavradı. "Üyelik yenilemeniz reddedildi, Bayan Spencer."

"Öyle mi, Killian?"

Bakışları yüzümde gezindi, gözlerimle buluşmadan önce yara izlerimin üzerinde durdu. Son birkaç gündür olduğu gibi, siyah peçemi geride bırakmışım. Çok uzun zamandır onun arkasına saklanıyordum ve artık günahlarım açığa çıktığına göre siyah peçenin bir önemi kalmamıştı.

Killian atını bana doğru yaklaştırdı ve ben de onun acımasız, yakışıklı yüzüne bakmak için boynumu yukarı kaldırmak zorunda kaldım. "Daha çok çabalaman gerekecek, karıcığım."

"Deniyorum." Kararlı ve kendinden emin bir ses çıkarmak istesem de, sesim nefes nefese ve titrek çıkıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Asıl soru, nereye gittiğimiz." Killian başıyla Ragna'yı işaret etti. "Onu senin için eyerledim."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Biz mi?"

Bana bir göz devirmesi yapmadan önce dudak büktü. Bu kadar basit bir eylem seksi olmamalıydı ama görünüşe göre Killian için öyleydi. "Her şeyi tekrar etmek zorunda mıyım?"

"Çünkü çok kafa karıştırıcısın!" Fısıltıyla bağırdım, ellerimi kalçalarımın koydum ve ona ters ters baktım. Patlamamdan rahatsız bile olmamıştı. Hatta dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ve sen de çok çıldırtıcısın. Ne güzel bir çiftiz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir an benden nefret ediyorsun ve yanımda olmaya katlanamıyorsun. Sonra Ragna'yı geri getiriyorsun ve şimdi de sanki her şey tamamen normalmiş gibi birlikte bir yerlere gitmekten bahsediyorsun."

"Sizden nefret etmeye ve varlığınızı görmezden gelmeye devam etmemi mi tercih edersiniz?"

"Hayır," diye homurdandım. "Bir duygu seçmeni ve ona bağlı kalmanı tercih ederim." Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Bunu senden duymak oldukça zengin bir davranış, karıcığım."

Ragna'nın yanına gittim ve hiç kıpırdamadan durdu, hiçbir zorluk çıkarmadan sırtına binmeme izin verdi. Benim tatlı ve sabırlı kızım. Kocamın ve onun inatçı aygırının aksine.

"Neden beni kışkırtmaya çalışıyorsun?" Eyere yerleştikten sonra tısladım.

"Neden bizi mahvettin?" dedi, sesi çıkmadan.

Çenem kapandı ve nefesim kesildi. "Bu haksızlık, Killian."

Her zaman bunu yapardı - yalanlarımı ve aldatmacalarımı yüzüme vururdu, çok dikkatsizce ve kalpsizce. Sanki bana kırıldığımızı ve belki de düzeltilemeyecek durumda olduğumuzu hatırlatmak istercesine. Onu tam olarak suçlamıyordum; bunu hak etmişim.

Ama ben sadece birbirimizin kanını dökmeden lanet olası bir konuşma yapmak istedim. Mecazi anlamda tabii ki.

Son altı gündür her akşam yemek yiyorduk ve konuşmalarımız bazen sıkıcı, bazen eğlenceli ama her zaman bir tartışmayla sonuçlanıyordu.

Killian ve ben, birbiriyle çarpışan iki beklenmedik güçtük.

İnatçı ve öfkeli. Suçlu ama kararlı.

"Haksızlık olan, her şeyi unutup eski Killian olabileceğimi düşünmen," dedi sert bir sesle. "Ben artık o değilim ve aramızdaki hiçbir şey normal

olmayacak."

Yutkundum, gözümü ondan ve karanlık bakışlarındaki ham yoğunluktan kaçırdım. "Nereye gidiyoruz?"

Bir an sessiz kaldı ve ben onun sakin ve mesafeli durmaya çalıştığını hayal ettim. Killian tekrar konuştuğunda sesi *sakindi*. "Henüz ne kale arazisinden ayrıldığınızı ne de adayı keşfettiğinizi kesin olarak varsayabilirim. Ormana yaptığın umursamaz yolculuk dışında."

"Evet ve evet." Dudaklarım onun acımasız iğnesi karşısında inceldi. "Ve meseleyi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, pervasızcaydı ama bana da fazla seçenek bırakılmamıştı. Ragna'yı benden aldın."

O gün sağlıklı düşünemediğimi itiraf etmedim. Cerberus'u ahırdan uzaklaştırdık. Ne yapacağı belli olmayan bir aygır olmasını ve etrafımızda fırtınalar kopmasını umursamadan. Düşüncelerim ve duygularım çalkantı içindeydi ve beni ağırlaştıran prangalardan *kurtulmak için* çaresizdim.

"İşte bu yüzden onu geri getirdim," dedi Killian.

Yumruklarım yanımda sıkıldı. "Suçluluk mu yoksa sempati mi?"

"İkisi de değil," diye kestirip attı, yüzünde hiçbir insani duygu yoktu.

"Saçmalık," diye karşılık verdim.

Cerberus Killian'ın ağırlığı altında kıpırdandı, sabırsızlanıyordu. Koşmak için can attığını söyleyebilirdim. "Senin için ne suçluluk ne de acıma hissediyorum Julianna.

Kendi mutsuzluğunun tek sebebi sensin." Alay ettim. "Birbirimize bu kadar benzememiz çok ironik."

"Şimdi çeneni kapatmanı öneririm." Sesindeki uyarı beni caydırmadı. Aksine, beni teşvik etti. Killian'ın tehditleri ve acımasız sözleriyle başa çıkabilirdim. Bunları onun rahatsız edici sessizliğine tercih ederdim.

"Yap beni," diye ısrar ettim.

"Julianna," diye hırladı, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde.

"Benimle sözlü olarak tartışmak seni sertleştiriyor mu, kocacığım?"

İnce bir ip üzerinde yürüyordum, özenle döşenmiş Aramızdaki sınırlar. Killian'ı aramızdaki gerilimi ve dile getirilmemiş duyguları kabul etmeye zorlamak.

Omuzları gerildi. "Akıl sağlığımın sınırlarını test etmeye devam ediyorsun, karıcığım." Dizginleri daha sıkı kavradı, gözleri karanlık ve tehlikeli bir şeyle parlıyordu. "Artık her şey çok açık. Benimle sadece hayatımı zindan etmek için evlendin. Çünkü neden beni bu kadar kışkırtasın ki?"

"Kışkırtma ikimizin de aşına olduğu bir şey." Bir elimle dizginleri

kavrayarak Ragna'yı öne doğru ittim, böylece iki at ayakta duruyordu

yan yana, mükemmel bir şekilde hizalanmış. Birbirine uyan iki yapboz gibi. "Gidelim mi?"

Killian tek kelime etmeden Cerberus'u dörtlüğe koşturdu. Ragna ve ben onun arkasından gittik, ta ki ben kısırağını Cerberus'un hızına yetişmesi için itene kadar, böylece Killian ve ben yan yana gidiyorduk.

Ağaçlar vızıldayarak yanımızdan geçiyor, atlarımız özgür ve vahşi koşuyordu. Hava tenimde serindi, rahatlatıcıydı. Yaşadıklarımı ifade edecek yeterli kelimem yoktu.

Bu anla birlikte gelen *özgürlük*.

Dilimde acı tatlı bir tat bıraktı ve tadını çıkardım.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca at sürdük, adanın karşı tarafına doğru hızla ilerlerken kale gözden kayboluyordu. Ormanın derinliklerine doğru.

Dikkatimi çeken ilk şey, Killian durmadan ve Ragna şaha kalkıp durmadan önce akan suyun sesiydi. Cerberus'un yanında.

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı ve önümdeki manzaraya baktım - ağaçlar, kayalar... ve bizden birkaç metre ötede parıldayan küçük su havuzu. Bir şelale.

"Bilmiyordum-"

"Tabii ki yapmadın."

Killian kendi atımdan inmeme yardım etmeden önce attan indi. Suya doğru topallayarak yaklaşırken ayaklarım altımda dengesizdi. "Neden buraya getirdin?"

"Bütün gün ve gece o kalenin içinde sıkışıp kaldığına göre canın çok sıkılmış olmalı," diye açıkladı yumuşak bir sesle.

"Burası büyümlü bir yer."

"Sakin, evet. Ama büyümlü bir şelaleyi tanımlamak için çok zorlama bir kelime," diye söylendi.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmediğim zaman büyümlü oluyor," dedim.

Killian, Cerberus'un etrafında dönerek atın yanına iliştilmiş keseye uzandı ve iki kırmızı elma çıkardı. Önce aygırını, sonra da kısırağını besledi.

Gözlerim şelaleye geri dönmeden önce Cerberus'u sevmesini izledim. Beni çağırdı, sessizce beni baştan çıkardı.

Ve güzelliği karşısında kendimden geçmeme izin verdim. Killian'a gizlice bir göz attım ve dikkatinin atlarımızda olduğunu gördüm.

Yeni keşfettiğim bu özgüvenin nereden geldiğini bilmiyordum. Belki de sadece Killian'ı koparana kadar ne kadar zorlayabileceğimi test etmek istiyordum.

İlgimi çekti.

Bu da beni cesaretlendirdi.

Akan suyun sesi kulaklarımda yankılanırken, yavaşça giysilerimden kurtuldum. Önce eteğim, sonra bluzum gitti, ta ki kısmen çıplak kalana kadar.

Killian'ın nefesi arkamda kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Soyunuyorum." İç çamaşırlarımı çıkardım, külotumu ve sütyenimi dikkatsizce kıyafet yığınının üzerine attım, böylece kocamın önünde çıplak duruyordum.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Vücudu gerildi, gözleri önce göğsümde sonra da kalçalarımın birleştiği yerde gezindi.

"Neden?" diye sordu kısık sesle.

Meme uçlarım onun dikkati karşısında büzüştü. "Çünkü suya girmek istiyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Julianna," diye uyardı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Sessiz bir tepki olarak yumruklarını sıktı. Aramızdaki gerilim hissediliyordu.

Bir kaşımı kaldırarak ona doğru işaret ettim. "Sertleşmişsin."

"Tanrı aşkına," diye küfretti.

Arkamı dönüp su havuzuna girmeden önce gülümsedim. Havuz ne çok soğuk ne de çok sıcaktı. Sadece mükemmel sıcaklıktaydı. Ayaklarımın hala yüzeyin altındaki kayalara değdiği kenarda kalmaya özen gösterdim.

Sakinleştirici suda ilerlerken sırtımı Killian'a döndüm. Birkaç saniye sonra bir su sıçraması duydum ve sonra...

Parmakları kalçalarımı çevreledi ve beni vücuduna çekti. Islak, çıplak vücuduna. Sırtım ön tarafına yapışmıştı, sertliği kıcımın kıvrımlarına batıyordu.

"Çok çıldırtıcısın," diye kulağımı tırmaladı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Dudakları boğazımdaki nabzın üzerinde gezindiğinde, "Hislerimiz karşılıklı," diye nefes aldım.

"Bunu neden yapıyorsun, Julianna?" Sesindeki çiğ acı beni duraksattı ve gülümsemem kayboldu.

Başımı omuzlarına yasladım ve ağırlığımı ona verdim. "Seni incitmek istemiyorum, Killian."

"Ama sen öylesin."

"Nasıl düzelteceğimi söyle o zaman."

"Hayatıma bir kasırga gibi girdin ve bana sonsuza dek söz verdin. Ama sen bunu bizden sonsuza dek çaldın," diye suçladı ve sonunda sesi çatallaştı.

"Bana nasıl düzelteceğimi söyle," diye tekrarladım, şimdi daha ısrarla. Vücudu soğuk suyun içinde benimkine karşı sıcaktı ve bu anı mahvetmek istemiyordum. Daha uzun sürmesini istiyordum. En son maskeli balo gecesi fiziksel olarak bu kadar yakınlaşmıştık ve o zamandan beri bu yakınlığın daha fazlasını arzuluyordum.

Elleri kalçalarımda sıkılaştı ve göğsünden hüsrana ve acının karışımı bir ses çıktı. "Beni tekrar kendine aşık etme."

"Buna söz veremem," diye fısıldadım. "Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, seni kalbimden çıkaramam. Derimin o kadar derinlerindesin ki "Kendini ruhumun bir köşesine gömdün, Killian."

Sanki sözlerim son kontrolünü de kırmış gibi Killian kısık bir hırıltı çıkardı. Kolunu belime doladı ve beni suyun derinliklerine doğru sürükledi. Kucağında gevşemeden önce nefes nefese kaldım.

Güven. Evliliğimizde eksik olan şey tam olarak buydu.

Ben de kalbimin kırılan parçasını ona verdim. Ona bir kez daha *güvendim*.

Killian bizi şelalenin altına çekti ve ben sıçradım, ama sonra kayalara doğru itmeye başladı. Gözlerimi kırıştırdım, bulanık görüşüm netleşmeden önce kirpiklerimden su damlacıklarının düşmesine izin verdim. Etrafıma baktığımda, çevremizi anlamaya çalışırken, Killian'ın bizi şelalenin arkasına sürüklediğini fark ettim, ancak vücutlarımız hala suya batmıştı.

"Sen kötü bir kadınsın," dedi boğuk bir sesle. "İyi bir yalancı, güzel bir manipülatör ve aldatıcı bir eş. Tebrikler Bayan Spencer. Oscar kazanmalısınız. Ne kadar kusursuz bir hareketti."

Kollarımı boynuna doladım ve sanki bedenlerimiz beyinlerimizi dinlemeyi reddederek senkronize oldu. Elleri kıcımlı kavrayıp beni kaldırdı ve ben de içgüdüsel olarak kalçalarımı onun kalçalarına doladım.

Vücutlarımız birbirine çarptı, göğüs göğüse. Kalçalar kalçalara. Sıkı meme uçları onun göğsüne sürtündü ve muhtaç iniltimi yuttum. Tüylerim diken diken oldu ve ereksiyonunun ucu açıklığıma değdiğinde ürperdim. Kalçaları yukarı doğru kalktı ve sertliğinin uzunluğunu aşırı hassas klitorisime sürttü.

"Benim aşkım gerçek," diye titreyerek nefes aldım. "Her zaman öyleydi. İnan bana, Kill-"

Killian tek bir cezalandırıcı hamleyle içime girdiğinde nefesim kesildi. Nefesimi ciğerlerimden çaldı ve ona yapıştım, dudaklarım sessiz bir çılgınlıkla ayrıldı.

Şaftı içimde sarsıldı ve ben onun uzunluğunun etrafında kenetlenerek titreştim. Neredeyse çaresizce. Sanki onu vücudumun içinde tutmak ister gibiydim. Birlikte kilitli.

Kalplerimiz aynı ahenkle gümbürdedi.

Çenesi gerilmiş, kaşları çatılmış ve gözleri simsiyah olmuştu. Neredeyse sonuna kadar dışarı çektiğinde, daha önce olduğu gibi aynı acımasız hızla içeri itmeden önce omuzlarında gerginlik yuvarlandı.

Haykırdım ve kendini tamamen amımın içine oturtup kabzasına kadar gömülürken iç duvarlarım kasıldı. "Sen." *İt.* "Sür. *İt.* "Ben." *İt.* "Kesinlikle." *İt.* "Çılgınca."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

İnledim. "Evet," diye hırladı.

Killian deli gibi içime girerken, "Nefret hiç yoktan iyidir," diye haykırdım. Vahşi ve acı verici bir ritim bulduğunda kalçaları benimkilere karşı sarsıldı. Gözlerim başımın içine doğru yuvarlandı.

Kocam beni şelalenin kayalıklarında becerirken su etrafımızda şırıl şırıl akıyordu. Sırtım çizik içindeydi ve yanıyordu ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Acı zevke dönüştü ve ben teselliği onda buldum. Bu nefret ve aşkın çarpışmasıydı. Bununla ilgili hiçbir şey güzel ya da romantik değildi.

Üç yıllık cinsel gerilimden kurtulmak için sadece bir kirli sikişti. Hızlı bir kızışma için yoğun bir ihtiyaç. Kirli ve çaresizdi.

Doruk noktam vücudumda beklenmedik bir şekilde, hızlı ve sert bir şekilde yuvarlandı. Titredim ve onun adını haykırdım, göbeğim onun aletini sıkıyordu.

"Siktir," diye yemin etti, dudaklarından gırtlaktan bir inilti döküldü.

"*Juliana.*" Killian sertçe içeri daldı, her kalın santimiyle beni gerdi. Son bir acımasız itiş ve orada kaldı, uzunluğu içimde sarsıldı. Beni tohumuyla doldurdu.

Göğsümüz kabarırken alnı benimkine değdi ve ikimiz de nefes almak için mücadele ettik. Killian'ın gözleri sıkıca kapanmıştı.

Birkaç saniye sonra kendini benden kurtardı. Kalçalarım sıkıştı, seksim son sevişmemizden dolayı eşit derecede ağırlı ve aşırı duyarlıydı.

Killian tek kelime etmeden beni kollarına aldı ve suyun içinde ilerledi. Beni kayaların üzerinde duran giysi yığınının olduğu yere taşıdı.

"Gidelim Prenseler," diye mırıldandı, sesi derin ve boğuktu. "Bugünlük yeterince hasar verdiniz ve henüz tam olarak iyileşmediniz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve hızla giyindim, giysilerim ıslak bedenime yapışmıştı. İkimiz de atlarımıza binmeden önce Killian da aynısını yaptı. Aramızda büyük bir gerilim vardı ama bu anı mahvedecek bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Ragna ve Cerberus bizi ahıra geri götürdü. Her iki at da kendi ahırlarına girdikten sonra, avucunu uzatmış olan Killian'a döndüm.

Bana deliymişim gibi baktı ve belki de öyleydim.

Ama sessizliğe, nefrete ve öfkeye geri dönmemize izin veremezdim. Kocamın bana tekrar güvenmesini sağlamanın kolay olmayacağını biliyordum ama umudumu yitirmiyordum. En azından henüz.

Lekelenmiş geçmişimizden uzaklaşmamızın tek yolu her şeye yeniden başlamamızdı. Geçmişimizi silemezdik ama geleceğimizin trajediyle lekelenmemesi için bugünümüzü düzeltebilirdik.

"Daha yirmi dakika önce amının içindeydim. Adımı haykırıyordun ve seni daha sert sikmem için yalvarıyordun ve şimdi el sıkışmak mı istiyorsun?"

Onun dikkatsiz laflarını görmezden geldim çünkü kışkırtıcı sözlerine alışmıştım. Derimin altına girmek istiyordu, patlamamı bekliyordu - pekala, denemeye devam edebilirdi.

Artık Killian'ın tüm taktiklerini biliyordum ve bunları ona karşı kullanıyordum. "Merhaba," dedim, gözlerim uzattığım elime ve tekrar onun ellerine kaydı.

karanlık bakışlar. "Ben Julianna. Tanıştığımıza memnun oldum."

Killian'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Az önce seni delirtmek için mi becerdim?" "Senin pisliğinin sınırı yok."

"Cüretinin sınırı yok," diye karşılık verdi elini uzatmadan önce. Büyük bir zevkle elimi kavradı. "Killian."

"Killian," diye nefes aldım, adı dilimde yuvarlanıyordu.

Eli benimkini sıktı. "Ne yapıyorsun Julianna?"

"Hikâyemizi yeniden yazıyorum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Killian

İki hafta sonra

Seks.

Sikişmek.

Sevişme.

Rutting.

Seks farklı kelimelerle ifade ediliyordu, ama anlamı hâlâ aynıydı.

İlişkimiz hala sallantıda olsa da, evlilik hayatımızda fiziksel yakınlık eksikliği çekmiyorduk. Julianna ve ben evliliğimizi odalarımızın mümkün olan her yüzeyinde gerçekleştirmiştik. Ahırda, gölgelerin gizlediği koridorda ve birkaç kez de şelalenin arkasında.

Cinsel gerilimle geçen üç uzun yıldı ve hala birbirimize karşı açgözlüydük. Sekse olan iştahımız, orada burada birkaç sikişten sonra yatışmak yerine, her geçen gün daha da arttı.

Fiziksel olarak yakın olsak da, söz konusu duygularım olduğunda aramızda dikkatli bir mesafe bıraktım. Gerçi bu Julianna'nın çabalamamasından kaynaklanmıyordu. Çünkü ona tekrar aşık olmam için çok ısrarcı davranmıştı.

Bir hafta önce eğitmem için iki yeni ve vahşi at getirerek adaya gelen Gabriel'le pervasızca flört ederken beni kıskançlıktan delirtecek kadar ileri giderek kitaptaki her numarayı denedi.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Julianna o gün başarılı oldu. Gabriel sadece birkaç metre ötede dururken onu ahırda, bir saman yığınının üzerinde becerdim,

Telefonda konuşurken sırtı bize dönüktü. Kontrolün tam olarak *kimde* olduğunu ona göstermek için hızlı ve kirli bir rutin.

Çok az şey biliyordu.

Ona olan aşkım hiç bitmedi.

Onu hâlâ seviyordum. Sadece artık bu sevgi nefretime bulaşmıştı. Ama her geçen gün, bunun artık nefretle ilgili bile olmadığını fark ettim. Bu her zaman güvenle ve onun için tekrar *zayıf* olmama izin vermekle ilgiliydi.

Aşkta aptallık etmişim ve sonunda yarı ölü bir kalbe sahip olmuşum. Ruhunun bir parçası o gece kız kardeşiyle birlikte ölmüştü ve karşılığında o da beni öldürmüştü. Julianna'nın elinden bir kalp kırıklığını daha kaldırılabileceğimi sanmıyordum.

Julianna'nın odasına gidip onun yanında uyuyakalmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendime bir bardak viski doldurdum. Bu bir işkenceydi.

Her gece kendimi ondan kurtarırdım, böylece odama geri dönebilirdim... boş, soğuk bir yatağa.

Sıvıyı iki büyük yudumda yuttum ve kendime bir içki daha doldurdum. Duraksadığımda bardak ağzımdan kıl payı uzaklaşmıştı. Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı. Karım içeriye baktı ve beni hâlâ uyanık görünce kendini içeri attı.

Kaşlarım onun bu dağınık hali karşısında çatıldı. Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler vardı. Onu bu halde görünce içim çalkalandı. Çok ıssız ve kalbi kırık.

Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı; yüzü ter içindeydi ve sıkıntıyla kızarmıştı. Julianna ellerini birbirine kenetlemişti ama nasıl titrediklerini fark ettim. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı, sesi sanki saatlerdir ağlıyormuş gibi boğuktu.

Yanımdaki viski şişesini işaret ettim. "Buyurun."

Julianna'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bardağa dökmek yerine şişeden bir yudum alarak neredeyse ona doğru atıldı. Bileğimi diğer dizimin üzerine koyarak sandalyeme geri yerleştim. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Yutkundu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bir kabus gördüm. Kız kardeşim..."

Julianna cümleyi havada bıraktı ve ben de anlayışla başımı salladım. Günahlarının kefareti mantıksız bir şekilde ödemeye çalıştığının farkına varmış olsa da, Julianna hâlâ utanç ve pişmanlığı ruhunun derinliklerinde taşıyordu.

Hayatta kalma suçluluğunun ağır yükünden kurtulmak kolay bir iş değildi.

Yüzü keder ve çaresizlikle kazınmıştı, yara izleri solgun teninde daha belirgin görünüyordu. Julianna'nın istediği kurtuluşa, önce kendini affetmesi gerekiyordu.

Kefaret yanlışın düzeltilmesiydi.

Daha fazla zarar vermemek için. Özellikle de kendine.

Keşke bunu anlamasını sağlayabilseydim ama o kendi kurtuluş versiyonunun peşinden gitme konusunda çok inatçıydı.

"Bu kâbusları sık sık görüyor musun?" Sordum, her ne kadar zaten cevabı biliyordum. Julianna ateşiyle savaşıırken ve ben onun yanında kalırken, her gece birden fazla kabus görmeye, çırpınmaya ve çığlık atmaya başladı.

İlk başta bunu hastalığına bağladım ve ateşi çok yüksek olduğu için halüsinasyon gördüğünü düşündüm. Ama sonra hemen fark ettim ki Muhtemelen her gece kâbus görüyordu ve bu sadece hasta olduğu için değildi.

"Çoğu zaman," diye cevap verdi, sesi kırılarak. Julianna viskiden bir yudum daha aldı ve sonra öksürdü. "Bu iğrenç bir şey."

Boş bardağımı sehpanın üzerine koydum. "Kabusların ne hakkında?"

"Kaza," diye boğuldu. "Ama asla eskisi gibi olmuyor. Olay yeri Kafamda sürekli değişiyor, kazanın farklı versiyonları var ve artık hangisinin gerçek olduğunu bile bilmiyorum."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Kazayı hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

Julianna başını salladı. "Tam olarak değil, tüm detaylar bulanık. O gece hafızamda tam anlamıyla kocaman bir boşluk var."

"Seçici hafıza kaybı," sonucuna vardım. Karım başını salladı, her zamankinden daha kederli görünüyordu.

"Beni rahatsız ediyor, Killian." Eli sanki canı yanıyormuş gibi göğsünü kavradı. "Çığlıklarını, kan kokusunu ve ölüm kokusunun ne kadar keskin olduğunu hâlâ duyabiliyorum. Sanki daha dün olmuş gibi."

Julianna şişeyi masaya çarptı ve öne doğru fırlayarak önümde dizlerinin üzerine çöktü. Neredeyse çılgınca elimi tuttu.

"Canımı yak," diye yalvardı, sesi çatlıyordu.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Ne-"

"Anlamıyorsun." Gri gözlerinden yaşlar süzüldü. "*Acıya* ihtiyacım var."

"Julianna," diye başladım ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Kendimi yok ettiğimi söyledin ve bu doğru," diye hırıldadı, yaralı yanağından aşağı yalnız bir gözyaşı süzüldü. "Çünkü acıya ihtiyacım var. Acıya ihtiyacım var.

Beni temellendirir. Odaklanmamı sağlıyor. Ve çünkü tekrar

O hiçlik boşluğunu bir kez daha... Bunu tekrar mahvetmek istemiyorum. Bunu düzeltmek istiyorum, bizi düzeltmek istiyorum... ama bunun için odaklanmam gerekiyor."

Tırnakları elime battı. "Acı çekmek istiyorum, Killian. Bana anladığını söyle. Bana ihtiyacım olanı verebileceğini söyle."

Saçları başında dağınık bir yuva gibiydi ve titriyordu. Julianna gözlerini kırıştırdı, dumanlı gri gözleri beni bir kez daha yakaladı. Dolgun dudakları sanki az önce çiğniyormuş gibi pembe pembe şişmişti. Dudaklarını yavaşça yaladı ve aletim seğirdi. Ve beni etkileyen gözlerindeki çaresiz bakışı - *kahretsin* - o çok bağımlılık yapıcı ve kendi iyiliği için çok büyüleyiciydi.

"Benden nefret mi ediyorsun, Killian?" Julianna sordu ve bununla nereye varmak istediğini biliyordum.

"Evet," diye mırıldandım.

"Güzel. O zaman canımı yak. *Lütfen*."

Karımı öne doğru çekerek bacaklarımın arasına hapsettim. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var," dedim sakince. "Güvenli kelimeni söylediğin anda her şey durur."

"Thorn," diye cevap verdi çabucak. "Thorn benim güvenli kelimem." Pantolonumun kemerini çözerken başımı salladım. "Thorn, öyle."

Julianna bana doğru uzandı ve avucunu çıplak göğsümün üzerine koydu. Başparmağı meme ucumun üzerinde gezindi, belli belirsiz. Bileğini kavradım, elini çektim ve izlerimi bırakacak kadar sıktım ama ona acı vermedim. "Ben sana söylemedikçe bana dokunamazsın."

Nefesi kesildi ve sonra vücudunu bir ürperti kapladı. Julianna utangaçça başını salladı.

Bileğini bırakarak elimi başının arkasına götürdüm. Parmaklarım sarı saçlarına dolanmadan önce topuzunu hızlıca çözdüm ve saçlarını yumruğumun etrafına doladım. Bir kez ve sonra iki kez, parmak eklemlerim kafa derisine battı. Onu sertçe kavradım, başını geriye doğru çektim ve boynunun uzunluğunu bana doğru açtım. Yumuşakça inledi ve gözleri ahlaksızca bir ihtiyaçla karardı. Benim gibi.

Başımı boynuna götürerek tatlı kokusunu içime çektim. Çilek. "Beni memnun etmek için ne kadar ileri gideceksin Julianna?"

"Ne istersen ve ne istersen," diye fısıldadı.

Boğazına doğru kıkırdadım. Dişlerim oradaki hassas deriyi, onu ıslattığını bildiğim yeri sıyırdı. Kalçalarını sıktığını hissettim. Vücudunu ondan daha iyi tanıyordum.

Boynunun sütununu yaladım, tatlılığının tadına baktım. "Aferin kızıma." Kendi sesimin sert boğukluğunu duyabiliyordum. "Ağzını benim için kocaman ve geniş aç."

Benim için diz çökmesi çok güzel bir manzaraydı ve ağzını açıp sabırla sikimi ona yedirmemi beklediğinde, neredeyse pantolonumdaki tohumlarımı harcıyordum.

Boxerımı aşağı ittim ve ereksiyonumu kumaştan kurtardım. Uzunluğumu avucumun içinde kavradım ve sonra Julianna'nın başının arkasını kavradım. Ağzı sonuna kadar açık kaldı ve ben de yavaşça sikimi onun sıcaklığına doğru ittim. Sertliğim yarı yarıya ağzına girdiği anda en derin iniltiyi çıkardım.

Kahretsin, bu çok iyi hissettirdi.

Julianna kalın uzunluğuma karşı yutkundu ve kendimi durduramadan kalçalarım öne doğru savruldu ve geri kalanımı boğazından aşağı ittim.

Önce öğürdü ve boğazı bu sert girişe karşı koymaya çalıştı. Ama başının arkasını sıkıca tuttum, dudakları uzunluğumun tabanıyla buluşana ve ağır çuvalım çenesine çarpana kadar onu şaftımın üzerine ittim. Kavrayışında kıpırdandı ve nefes almak için savaşıırken gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm.

"Şşş. Al şunu, Julianna," diye mırıldandım onun öğüren, nefessiz seslerine karşılık olarak. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Güzel gözleri sözlerim karşısında irileşti ve beni memnun edemeyeceği düşüncesiyle oldukça korkmuş görünerek başını sallamaya çalıştı. "Hayır mı? Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

Gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülürken bakışları EVET diye haykırıyordu. Tükürük de çenesinden aşağı akmaya başlamıştı. *Çok güzeldi.*

İnledim ve mümkünse ereksiyonum onun ağzında daha da şişti. Dudaklarının beni içine almak için genişçe açılmış görüntüsü ve boğazının uzunluğuma karşı yutkunurken çıkardığı ıslak ses benim için neredeyse çok fazlaydı.

Çenemi sıkarak ağzından çekildim ve sonra tekrar içeri girdim. Tekrar öğürdü ama bu sefer kıpırdamaya çalışmadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı sürekli akan bir nehir gibiydi. Kulağa ne kadar barbarca gelse de bu görüntüye bayılmıştım.

Julianna'nın burnundan nefes almasını ve sonra beni emerken yanaklarının çukurlaşmasını izledim. "Aferin kızıma. Şimdi izin ver de o güzel
ağız."

Tekrar çektim, ama Julianna ağzını açık tuttu, davetkâr, itaatkâr bir şekilde bekliyordu. Uzunluğumu kavrayarak, sikimin ucunu onun sikilebilir dudaklarına sürttüm. Tohumum şişmiş pembe gürlüğü kapladı. Sonra, boğazının arkasını hissedene kadar yavaşça ağzına geri soktum.

Kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başladı. Ağzına girip çıkıyor, dışarı çekiyor ve tekrar içeri itiyordum. Büyüktüm, bunu biliyordum. Julianna'nın küçük, güzel bir ağzı vardı. Sikimi kolayca içine almak için çok küçüktü. Ama yine de onu her santimimi almaya zorladım, hıçkırmaya ve öfkeyle öğürmeye başladığında bile.

Birkaç kez sakinleştirdim ve nefes almasına izin verdim. Sonra ben hızımı tekrar artırmadan önce beni yavaşça, mutlu ve bana hizmet etmekten memnun bir şekilde emiyordu.

Julianna gözyaşları içinde öğürdü, ağzı sikimle doluyken çok mükemmel ve muhteşem görünüyordu. Doruk noktama hızla yaklaştığımı hissettiğimde karın kaslarım sıkıştı. Kahretsin.

Julianna'nın dudaklarına ve çenesine boşalmam için tam zamanında çekildim. Oldukça dağınıktı ve ben de sanat eserime hayran kalmıştım.

Yanakları gözyaşlarıyla dolmuş, yüzü özümle kaplanmıştı - bir itaatkâr olarak tamamen büyüleyici görünüyordu.

Göğsüm kabarıken yumruklarımı kalçalarımın üzerinde sıktım. "Soyun," dedim sesimi kontrol altında tutarak. Yine de sakin olmaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Julianna giysilerini çabucak çıkardı, dikkatsizce üzerine attı. Bacaklarımın arasında diz çökmeden önce yere bıraktı. Yüksek bir sesle pantolonumun halkalarından geçirirken gözleri kemerime kaydı.

Sertçe yutkunurken narin boğazı hareket etti.

Kemerimi boynuna doladığımda gri gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Güvenli kelimeni kullanmak ister misin?" Çakıllı bir sesle sordum.

"Hayır," diye onayladı, nefesi kesilmişti. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kemerimi boğazına dolayıp onu kendime doğru çekerken Julianna inledi. İsteyerek boşaldı, vücudu kızarmış ve tüyleri diken diken olmuştu.

Julianna'nın arkasına saklanabileceği siyah bir peçesi yoktu.

Benim için çıplak ve açıktı, solgun tenini örten tek bir giysi bile yoktu. Savunmasız.

Ve o kadar güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu.

Julianna

Elim boynuma, kemerinin boğazıma dolandığı yere gitti. Killian karanlık bir şekilde tısladı ve kalçalarım sıkıştı. Çok ıslak, ağırlı ve muhtaçtım.

"Günahlarının bedelini nasıl ödeyeceksin, Julianna? Ne kadar ileri gitmeme izin vereceksin?" Parmakları bileğime dolandı, öyle sert sıkı ki Ne kadar güçlü olduğunu hissetti ama gerçek bir zarar verecek kadar değil. "Seni ne kadar incitmeme izin vereceksin?"

Gözleriyle buluşmadan önce yutkundum. "Ne kadar ileri gidebilirsin, Killian?" Gözleri karardı. "Bilmek istemezsiniz, Prenses."

"Göster bana," diye yalvardım
kısık sesle. Dudakları hınzır bir
sırıtişla kıvrıldı.

Güm. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Killian ayağa kalktı ve beni kemerimden tutarak yukarı çekti. Kendi tenine bu kadar güvenen ve kendi şehvetinden bu kadar emin olan bu adam tarafından kontrol edilmek beni savunmasız hissettirdi.

Ve güvenli.

Sıcak ve korunaklı.

Thud. Thud.

Beni yatağa götürdü, sonra tırmanmam için işaret etti. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Julianna."

Hemen onun istediği pozisyona geçtim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, sırtım kambur, kığım havada. Parmakları sırtımın kıvrımı boyunca, sonra kık yanaklarımın arasında, ıslak dudaklarıma, en hassas etime sürtünmeden önce iz sürdü.

Dokunuşu tenimden kayboldu ve sonra odanın bir yerinde bir hışırtı duydum. Çekmeceler açılıp kapanıyordu.

Thud. Thud. Thud.

Endişeliydim ama beklenti ateş içindeki bedenimi yalayıp geçti. Acıyı bekledim, onu istiyordum... onu arzuluyordum. Bir saniye sonra Killian tekrar arkamda durdu. Sıcaklığı beni kucakladı. *Güvendeydim.*

"Acı öznedir," dedi yavaşça. "Ama bu *acıacak.*"

Başımı hafifçe yana çevirdim ve gözlerim elindeki saç fırçasını buldu.
Oh. Zihnim karardı, kulaklarımın arasında kan uğulduyor ve kalbim göğüs kafesime doğru hızla çarpıyordu.

Saç fırçasının arkasını sol yanağımın üzerine indirdiğinde parmaklarım çarşafın etrafında kıvrıldı. Önce etime çarparken çıkardığı sesi duydum. Sonra *yanmayı* hissettim.

"Oh Tanrım," diye inledim. Aniden gelen acı beni gafil avladı. Sağ yanağıma indiğinde bir sonraki için hazırdım. Nefesim kesildi, vücudum kamburlaştı.

Avucunu kıcıma sürttü, dokunuşu yanan tenimi serinletti. "Günahlarının kefareтини öde, karıcığım," diye homurdandı.

Sessizce başımı salladım.

Acı tenimi yaktı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Killian yavaş gitmedi ve yumuşak da değildi. Beni acımasızca cezalandırdı. Saç fırçası, etim şişmiş ve alev almış gibi hissedene kadar kıcıma tekrar tekrar vurdu.

Acı bir şekilde zevkle harmanlanmıştı. Neredeyse bağımlılık yapıyordu. Enfes bir acıydı, damarlarım ateş ve şehvetle yanıyordu. Islaklığım kalçalarımın içini kapladı.

Bu gerçek bir cezaydı. Çok acıttı.

Çok acıttı.

Killian'ın saç fırçasıyla kıcıma kaç kez vurduğunun sayısını unutmuştum. Ama çok geçmeden umurumda olmadı. Sadece *hissetmek* istiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Acı bedenimi sararken hıçkırığa hıçkırığa ağladım, ardından zevkin tatlı sızısı geldi. Doruk noktam damarlarımdan süzüldü ve zirveye yaklaştım, kenarda sallanıyordum - düşmek için onun iznini bekliyordum.

Görüşüm sersemledi, zihnim bir şekilde uyuştı ve gözlerim dalgalanarak kapandı. Arzuladığım, *ihtiyacım olan* her şey buydu.

Arka planda bir yerde bir şeyin yere çarptığını duydum ve sonra kocam üzerimdeydi. Vücudumu kendi vücuduyla kaplıyordu. Kısrağını çiftleştirmek isteyen bir aygır gibi üzerime çıktı.

Ereksiyonu uyluklarımın birleştiği yerdeki hassas etime sürtünüyor, açıklığıma saplanıyor ama henüz beni delip geçmiyordu.

"Benim tatlı mazoşist karım," diye kulağıma hırladı Killian. Sesinde bariz bir gurur vardı ve ben bundan zevk alıyordum.

Uzun zamandır bilinmeyen bir kurtuluşun peşindeydim ve ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu bilmiyordum. Kurtuluşu burada, ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum. Killian'ın kollarında.

Elini kemerine doladı ve başımı geriye çekerek vücudumu bir kavise zorladı. Homurtusu, Killian seksimin sıkı kılıfının içine girmeden önce aldığım tek uyarıydı. Güçlü bir hamleyle.

"Julianna." Adım sessiz bir dua gibi dilinden döküldü.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrıldı ve doruk noktam içimden geçti. Orgazmımın ne kadar yoğun olduğunu görünce ürperdim. Dizlerim zayıfladı ve yere yığıldım. Killian vahşi bir canavar gibi içime girerken beni vücudunun altında sıkıştırmıştı. Artık sakın ya da kontrollü değildim.

İtme. İtme. İtme.

Parmakları neredeyse acı verici bir şekilde kalçalarımın batıyordu ve bunun yarın moraracağını biliyordum. Kocam vücudumu manipüle ederek beni bir orgazm daha yaşamaya zorladı. İkinci orgazmım beni vurduğunda nefesim kesildi ve gözlerim bulanıklaştı. Hızlı ve ağırdı.

Birbirine çarpan iki bedenin sesi odanın duvarlarında yankılandı.

Onun homurtuları; benim inlemelerim.

Onun inlemeleri, benim inlemelerim.

Killian yüksek bir homurtuyla boşaldı, kabzasına kadar gömüldü, sonra üzerime yığıldı.

Göğsüm kabarıyor ve terli bedenlerimiz birbirine dolanıyordu... Kendimi hiç bu kadar güvende ya da arzulanmış hissetmemiştim.

Acıda güzellik buldum. Acıda zevk. Ve kurtuluşu kocamın acımasız ama enfes dokunuşunda.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Juliana

İki hafta sonra

"Beni rahatsız ediyorsun. Geri çekilir misin lütfen?" Benim yaşlarımda olan adama, kişisel alanıma girmeye çalıştığını söyledim. Nefesi alkol kokuyordu ve yüzümü buruşturdum.

Ev gürültülü ve sarhoş genç yetişkinlerle doluydu. Neden ben Kız kardeşimi bu partiye gelmeye ikna etmek mi? Bu kötü bir fikirdi ve kapıdan içeri adımımı attığım anda nefret edeceğimi anlamıştım. Çok gürültülüydü ve havada ağır bir ter ve alkol kokusu vardı.

Beni tedirgin etti.

"Hadi ama," diye mırıldandı, parmakları karnımın üzerinde geziniyordu. "Bana bakıyordun. Elde edilmesi zoru oynama."

Onu mu izliyorsun? Ne zaman? Kim olduğunu bilmiyordum. ona baktığımı hatırlıyorum. Korku damarlarımda dolaştı ve göğsünü ittim ama neredeyse hiç kıpırdamadı bile.

Eli gömleğimin altından çıplak tenime kaydığında nefesim kesildi ve kalbim boğazıma çarptı. "Hayır! Bırak beni, hemen şimdi."

Yanıt olarak hırladı, istilacı dokunuşlarına boyun eğmeyi reddetmem karşısında yüzü sertleşti. Bedenimi duvara çarptı, başımın arkası duvara çarptı. Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Boğazımda ıslak dudaklar hissettim ve her şey o zaman oldu.

Benden uzaklaştı ve Gracelynn önüme geçerek bedenimi kendi bedeniyle siper etti. Kardeşim bana doğru döndüğünde gözlerim açıldı. Sonra yumruğu yüzüne geldi. Kemiklerin kırılma sesini duydum ve adam uludu.

"Bırakmamı söyledi, ezik. Bu da ne demek oluyor? Hayır, hayırdır," diye tısladı. Adam yere yığılmıştı. Gözleri yuvarlanmadan önce acı dolu bir inilti çıkardı.

kafasına geri döndü.

Çıkan kargaşa üzerine kalabalık dikkatini bize çevirdi ve dizlerimin bağı çözüldü. Gracelynn beni dirseğimden kavradı ve kalabalığa doğru çekti.

terli vücutlar. Gürültülü evden dışarı adımımızı attığımız ve temiz havayla karşılaştığımız an, nihayet yeniden nefes alabildim.

"Kahretsin," diye homurdandı kız kardeşim, sağ elini sallayarak. "Sanırım elimi kırdım. Kahretsin, acıyor."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, bakabilmek için yavaşça ona doğru uzandım. Kırmızıydı ama hızla mor bir tona dönüşüyordu ve eli şimdiden şişmeye başlamıştı. "Olamaz. Bu hiç iyi görünmüyor. Çok özür dilerim."

Gracelynn acı dolu bir inilti çıkardı. "Bu benim baskın elim. Ugh. Sence bizi eve geri götürebilecek misin?"

Başımı salladım. Gracelynn bana araba kullanmayı öğretmişti. Henüz ehliyetim olmasa da bizi eve götürebileceğimden oldukça emindim. O kadar da karmaşık değildi. Sadece birkaç kolay dönüş.

Kız kardeşim yolcu koltuğuna otururken ben arabayı çalıştırdım. Acı dolu bir tıslama daha çıkardı ve suçluluk duygusu içimi kemirdi. Bu benim hatamdı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

Gracelynn başını salladı. "Sorun yok. Senin suçun değil. O pislik bunu hak etti."

Arabayı yol kenarına çektim ve sola doğru kolay bir dönüş yaptım. Saat sabahın ikisini geçiyordu ve sokaklar neredeyse terk edilmişti. Bu yüzden trafik konusunda endişelenmiyor ya da yanımdan geçen çok sayıda araba yüzünden paniğe kapılmıyordum.

Ancak birkaç dakika sonra Gracelynn boğazının arkasından garip bir ses çıkardı. İlk başta acı çektiğini düşündüm ama hızlıca bir göz attıktan sonra

Ona baktığımda yüzünde rahatsız edici bir korku ve sıkıntı gördüm.

"Julianna," diye başladı kız kardeşim yavaşça, "paniklemini istemiyorum ama sanırım partiden ayrıldığımızdan beri bir araba bizi takip ediyor."

Kalbim boğazıma kadar fırladı. "Ne?"

Dikiz aynasına baktım ve arkamızda siyah bir Range Rover gördüm, tüm camları karartılmıştı. "Sence yumrukladığın adam bu mu?" Titreyerek sordum.

Kız kardeşim başını salladı. "Hayır. Biz çıkarken o hâlâ içerideydi ve baygındı. O Range Rover evin dışına park edilmişti ve biz arabadan iner inmez bizi takip etmeye başladı."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Babamın bir sürü düşmanı var, Julianna. Ve şimdi Spencer'larla alenen bağlantılıyız."

Midem bulantıyla çalkalandı. "Sence biri bize zarar vermek mi istiyor?"

Gracelynn soruma yanıt vermek yerine, "Rastgele bir sağa dön," diye talimat verdi.

Parmaklarım direksiyonu sıkarak başımı salladım ve bir sonraki sağa döndüm. Arkadan tekrar hızlıca baktığımda Range Rover'in da aynı dönüşü yaptığını ve hâlâ bizi yakından takip ettiğini gördüm.

Kız kardeşim nefesinin altından küfretti. "Rastgele bir dönüş daha yap, bu sefer sola."

Bana söyleneni yaptım ve yine aynı şey oldu. Gracelynn telefonunu karıştırıp birini aradı. Simon olmalıydı. Kimse açmayınca numarayı iki kez daha çevirdi.

"Kahretsin," diye tekrar küfretti. "Simon telefonu açmıyor."

Yani varsayımım doğruydu. Yutkundum. "Babamı ara."

Aradı ama bir şey çıkmadı. Aramalarımız cevapsız kaldı.

Tam ona Killian'ı aramasını söyleyecektim ki arabamızın arkasına bir şey çarptı. Gracelynn irkilerek bir çığlık attı ve karnını avuçladı.

Nefes nefese kaldım, bizi yakından takip eden arabanın arkadan çarptığını geç de olsa fark ettim. Panikle ayağımı gaz pedalından ayırmadım.

Trafik kurallarına uymadım, iki kırmızı ışıktan geçtim, bizi takip edenlerden kaçmaya çalıştım.

"Julianna," diye fısıldadı kız kardeşim.

"Sorun yok," dedim, onu yatıştırmaya çalışarak. "Bize hiçbir şey olmayacak."

Dikiz aynasından bir kez daha baktım ve gözlerim büyüdü. Benim Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrıldı ve kolum sanki onu darbeden koruyacakmış gibi kız kardeşimin önüne doğru uzandı.

Range Rover yine arabamızın arkasına çarptı. Başım direksiyon simidine çarptı, acı kafatasıma doğru kayıyordu. Kontrolü kaybettiğimi ve arabamızın bir daire çizerek döndüğünü çok geç fark ettim.

Kulaklarım çınılıyordu ve görüşümü netleştirmeye çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptım. Gracelynn bir inilti çıkardı ve ben de ona odaklandım. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve koruyucu bir şekilde karnını avuçladı.

"Korkuyorum, Julianna."

Thud.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Güm. Güm.

Kız kardeşimin oturduğu pencereden geldiğini gördüm. Güm.

Güm. Güm.

Siyah Range Rover son sürat üzerimize doğru geliyordu. Yolcu tarafına çarptı, etkiyi ilk hissedenden Gracelynn oldu.

Önce kız kardeşimin çığlığını

duydum. Sonra da benimkini.

Dünya zifiri karanlığa gömülmeden önce.

"HAYIR!" diye bağırdım, gözlerim şak diye açıldı. Yanımdaki Killian irkilerek uyandı.

"Julianna?" Nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak dikkatle sordu.

Göğsüm daraldı ve hırıltılı bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladım. Vücudum titremeye başladı. Kollarımı karnıma sararak öğürme isteğimle savaştım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama anılar, sanki kaza bir Polaroid ile belgelenmiş gibi, siyah-beyaz görüntüler halinde kapalı gözlerimin ardında parladı.

Aman Tanrım. Hasta olacaktım.

"Julianna," diye seslendi Killian, şimdi daha acil bir şekilde. "Yine mi kâbus gördün? Neyin var? Konuş benimle."

Nefes almakta zorlandığım için ciğerlerim sıkıştı.

Nefes al. Nefes verin. Nefes al. Nefes verin.

Midem bulantıyla çalkalanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Titremeleri kontrol edemiyordum ve ağlamamı durduramıyordum.

"Bu... bir kaza değildi," diye hırıldadım boğuk çığlıklarım arasında. "Hatırlıyorum. Hatırlıyorum... her şeyi."

Killian beni kucağına çekti ve ileri geri salladı. Yüzümü boynuna gömdüm ve acı dolu bir çığlık attım.

Dudakları şakağıma değiyordu ve bana rahatlatıcı sözler fısıldıyordu ama anlamıyordum. Kulaklarımda kan uğulduyor ve beynim kekeleyordu.

"Bu bir kaza değildi," diye tekrarladım. "Biri bizi öldürmeye çalıştı."

Babam yumruğunu masasına vurdu ve ben irkildim. "Bunu neden şimdi öğreniyorum?" diye kükredi. "Kızım *senin* adandayken biri onu öldürmeye çalıştı ve sen benden bu kadar önemli bir şey mi sakladın?"

Dün gece, kabusumdan uyandıktan sonra - ki bunun kazayla ilgili gerçek anım olduğu ortaya çıktı - Killian ve ben bir sonuca vardık.

Gracelynn ve ben o gece sarhoş değildik, ama hastane kayıtlarım kaza sırasında kanımda alkol olduğunu nasıl gösterdi?

Artık her şey yavaş yavaş anlam kazanıyordu. Kaza planlı bir cinayetti.

Peki ya beni öldürmeye çalışan hizmetçi? O ayrı bir olay değildi. O gece Gracelynn ve benim ölmemi isteyen kişi hala dışarıdaydı ve beni avlıyordu.

Ben bir hedeftim ve hizmetçi de hayatıma kasteden ikinci kişiydi.

Gracelynn ve benim kişisel bir düşmanımız yoktu... yani bizi öldürmek isteyen her kimse ya babamın ya da Spencer'ların düşmanıydı.

Sabah, Killian ve ben adayı terk ettik. Artık bu babalarımızdan saklayamayacağımız bir gerçektir. İlk durağımız Spencer Malikânesi'ydi ve William şok olmuş ve derinden sarsılmış olsa da babamdan daha az öfkeyle tepki verdi.

Gözlerim babamın ofisindeki kanepede yanımda oturan kocama kaydı. Killian başparmağını tembelce çenesine sürtüyordu. Babamın patlamasıyla hiç ilgilenmiyordu. Ama ben? Neredeyse içim titriyordu.

"Baba-"

Babamın gözleri öfkeyle bana kaydı. "Senden bunu beklemezdim, Julianna. Böylesine tehlikeli bir gerçeği saklamayı!"

Masasından uzaklaştı, bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Killian belli ki tehdidi umursamıyor, ama sen - nasıl bu kadar Sorumsuz mu?" diye suçladı, sözlerini umursamazca bana yöneltti. "Şu anda Romano'ların varisini taşıyor olabileceğinin farkında mısın? Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

Tekrar irkildiğimde, Killian'ın göğsü tehditkâr bir hırıltıyla gürledi. "Karımla konuşurken ses tonuna dikkat et."

"O benim *kızım*," diye tısladı babam. "Zaten birini kaybettim ve şimdi de Julianna'nın hayatının tehlikede olduğunu mu öğreniyorum? Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

Killian öne doğru oturdu, koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Yine de bu sana Julianna da bir kurban olduğu halde ona sesini yükseltme hakkını vermez. Senin iddia ettiğin gibi sorumsuz değildi. Düşünceli ve anlayışlı bir kız çocuğu gibi davranıyordu."

"Sanki umurundaymış gibi," diye tükürdü babam. "Julianna'dan nefret ediyorsun ve eminim ölse de umurunda olmazdı. Muhtemelen iyi ki kurtulduk diye düşünürdün."

Yüzümü buruşturdum ve dilimde acı bir tat bırakan safra boğazımda yükseldi. "Bunu senden duymak çok güzel, Bishop," dedi Killian, sesi derin ve çakıllı. "Kızınızdan ne kadar *nefret* ettiğimin farkındaydınız ama yine de onun için seçtiğiniz koca bendim. Kendi kişisel çıkarların için. O yüzden şu lanet konuşmayı kes artık."

"Dur," diye fısıldadım, ellerimi birbirine kenetleyerek. "Lütfen, tartışmayı bırakın."

Killian'ın çenesi kapandı. Azı dişlerini birbirine vurduğunu duyabiliyordum.

"Şu anda önemli olan şeye odaklanabilir miyiz?" Titreyerek sordum. "Baba, benim ölmemi kim ister biliyor musun?"

Babam sinirli bir homurtuyla elini yüzünde gezdirdi. "Çok fazla düşmanım var, Julianna."

"Belirli bir kişiden mi şüpheleniyorsunuz?" Killian kaşlarını çatarak sordu.

Babam başını salladı ve yorgun bir iç geçirdi. "Aklımda iki kişi var. Ancak daha fazla kanıt elde edene kadar bu sadece bir şüphe."

"Ayrıntıları bana gönderin. Ben de birilerine araştırtacağım," dedi kocam.

"Bunun sorumlusu her kimse, onu kendi ellerimle öldüreceğim," diye tükürdü babam, kara gözleri öfkeyle parlıyordu.

Killian'ın burun delikleri alevlendi. "Onlara önce ben ulaşırsam olmaz."

Babam yumruklarını sıktı ve masasının üzerine koydu. "Kızıma bakman konusunda sana güvenmiyorum. O burada, benimle, onu koruyabileceğim yerde kalacak."

Killian'ın göğsü derin bir hırıltıyla gümbürdedi. "Karım için kurşun yedim," diye hırladı. "Julianna'yı korumak ve onun zarar görmemesini sağlamak için her şeyi yaptım."

Kocam ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü. Ellerini babamın masasının üzerine koydu ve öne doğru eğilerek kayınpederiyle göz göze geldi. Odadaki hava ağır ve gergin hissediliyordu. Sessiz, söze dökülmemiş bir tehdit tenimde geziniyordu ve bir ürpertiyle savaştım.

Killian Spencer kendine, yürüyüşüne ve sahip olduğu güce güveniyordu. *Kim* olduğunu biliyordu ve asla boyun eğecek biri değildi. İnsanlar onun için boyun eğiyordu ama Killian tanıdığım en özgüvenli insandı.

Babamdan bile daha fazla.

"Tekrar hatırlatayım, Julianna benim *karım*," dedi Killian sakince ama sesinde sessiz bir uyarı vardı. "Ve benimle kalacak. Tartışma bitmiştir."

Babam yenilgiyi bu kadar kolay kabul edecek biri değildi. Yüzündeki karanlık öfkeyi görebiliyordum. "Julianna'nın nerede kalmak istediğini seçmesine izin versek nasıl olur?"

"Julianna," dedi Killian sırtını bana dönerek. Bakışları babamın yüzünden hiç ayrılmadı. "Seçimini yap. Baban mı ben mi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Bu kolay bir seçimdi. Ayağa kalktım ve topallayarak kocamın yanına gittim. Parmaklarım dirseğinin etrafında kıvrıldı ve Killian'ın dudakları seğirdi.

"Baba, lütfen," diye başladım ama babamın yüzündeki mutlak ihanet ifadesiyle durakladım. Bana bir seçim yapmamı önerdiğinde o kadar Onu seçeceğimden emindim. Ama Killian'ı seçerek babamın yenilgisini işaretlemiş oldum.

Bu da Piskopos Romano'yu kızdırdı.

"Gracelynn farklı bir seçim yapardı," diye mırıldandı nefesinin altında, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Yüzümü buruşturdum ve midem bulantıyla çalkalandı. Killian yanımda gerildi ama o bir şey söyleyemeden ben boğazımı temizledim. Babamın neden olduğu acıyı beş basit kelimeyle uzaklaştırdım. Babamın benim duygusal sağlığımla ilgilenmemesine alıştığımı söylemek istedim ama bunca yıl sonra bile hâlâ canımı *yakıyordu*.

Beni hep bir yük olarak gördüğünü. Ve asla onun önceliği olmadığını.

"Endişelendiğini biliyorum çünkü önemsiyorsun," diye boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım. "Ama Killian'la birlikte eve gitmeliyim. Beni koruyacağı konusunda ona güveniyorum. güvenli."

"Ve işte böyle, Piskopos. *Karım* konuştu," diye tısladı Killian.

Elimi tuttu ve beni babamın ofisinden dışarı çekmeden önce sağlam birlikteliğimizi göstermek için parmaklarımızı birbirine bağladı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Juliana

Büyük boy yatağa oturdum, ellerimi kucağıma **koydum**. Duş kapandı ve birkaç dakika sonra Killian sadece beline sardığı bir havluyla dışarı çıktı.

Spencer Malikanesi'nde ilk kez kalıyordum. Adadaki gibi kendime ait bir yatak odam olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Çünkü uşak valizimi Killian'ın odasına getirdi.

Kocamın beni kovmasını bekledim ama kovmayınca bavulumun buraya yanlışlıkla getirilmediği anlaşıldı.

Killian'ın yatak odası zarif ve tertemizdi. Ben daha parlak ve canlı şeylere alışırken, onun odası tamamen siyah ve griydi. *Moody*. Ama ona çok yakışıyordu.

Odadaki tek gösterişli şey tavanın ortasında asılı duran kristal avize ve yatak başlığının üzerindeki duvara iliştirilmiş, vahşi ve özgürce koşan siyah bir at resmiydi.

"Aynı odayı mı paylaşıyoruz?" Kuru dudaklarımı yalayarak sordum. "Evet," diye kestirip attı, daha fazla ayrıntıya girmeden.

"Neden?" Gömme dolabına doğru ilerlerken gözlerim onu odanın içinde takip etti.

Gri bir eşofman giyerek geri geldi. Göğsü çıplaktı ve saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Killian sonunda soruma "Çünkü bana yakın durman daha güvenli olur," diye yanıt verdi.

Odanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu ve bacaklarını önüne uzattı. Birbirimize dönük oturduk, havadaki gerilim yoğun ve hissedilirdi.

Dün gece, gece yarısı seksimizden sonra, bir şekilde birbirimize dolanmış bir şekilde uykuya dalmış olduğumuz gerçeğini hala kabul etmedik. Bu bir ilkti ve tesadüfen o gece anılarımın bana geri geldiği geceydi.

Sanki böyle olması gerekiyormuş gibi. O korkunç kâbustan uyandığımda Killian'ın yanımda olması, beni *yatıştırması* için.

"Benim hatam değildi," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu. "Kaza... O gece sarhoş değildim. Benim hatam değildi."

Bütün gün karmakarışık ve *düşünmeye* ya da içime gömdüğüm duyguları kabullenmeye hiç fırsatım olmadı.

Acı gerçek şuydu ki... üç yıl boyunca suçluluğun ağır yükünü taşıdım ve bunun hayatımı lekelemesine izin verdim çünkü suçlunun ben olduğumu düşündüm -

Kız kardeşimi öldüren kişi.

"Ama yine de o gece gizlice kaçmamızın nedeni bendim." Gözyaşlarımı sildim. Sıcak bir ısırap içimi yaktı. "Belki de... yapmasaydık..."

"Buraya gel," diye emretti Killian, yaklaşmam için beni işaret ederek.

Ona doğru gittim ve kolunu uzatarak elimi kavradı ve beni kucağına çekti. Vücudu güçlü ve sıcaktı. Hem hükmedici hem de rahatlatıcıydı. Yüzümü omuzlarının arasına gömdüm, taze ve doğal erkek kokusunu içime çektim.

Dudakları şakağıma öyle şefkatle dokundu ki şaşırdım. "Önce kendini affetmelisin ve işte o zaman gerçek kurtuluşu bulacaksın."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarımla savaştım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Suçluluk duygusu zehirlidir, Julianna," dedi.

"Bu yükü taşıdığın sürece, geçmiş i tekrar tekrar yaşamaya devam edeceksiniz. Hiçbir zaman O zaman kendinizi affedebilirsiniz. Bizler insanız ve ciddi kusurlarımız var. Sen ve Gracelynn o gece masumca gizlice dışarı çıktınız. Çoğu genç yetişkinin yaptığı gibi. O yüzden kendini affet çünkü geleceği göremiyorsun. Bilmiyordun. bu kaza gerçekleşmiş olurdu."

Sözlerini düşünerek sessizliğ e gömüldüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve sessizce burnumu çekti. Sessiz kalma konusunda çok kötü bir iş çıkardığım için Killian muhtemelen beni duyabiliyordu ama bu anı yaşamama izin verdi.

Söylediği her şey mantıklıydı, ama derinlere gömülmüş bir acı vardı. göğsümün içinde. Bundan kurtulup kurtulamayacağımı bilmiyordum. Bir gün kendimi affedebilirdim ama kız kardeşimin kanlı ve parçalanmış yüzündeki ölüm ifadesini asla unutamayacaktım.

Kendime eziyet ederek üç yılımı kaybetmiştim. Benim olmayan bir günahın kefaretin i ödedim.

Kendimi yok ediyordum çünkü bunu hak ettiğimi düşünüyordum. Çünkü hepsinin benim hatam olduğunu düşündüm.

Ama Gracelynn'in katili ben değildim.

Bunun farkına vardığımda sanki göğsümden koca bir yük kalkmış gibi hissettim. Omuzlarım çöktü ve kendimi *ağırlıksız* hissettim.

Killian ve ben uzun süre bu şekilde oturduk ve sessizlikten huzur bulduk. Ve birbirimizin kollarında. Yarı yarıya seksi onun başlatmasını bekliyordum ama başlatmayınca kendimi şaşırtıcı bir şekilde rahatlamış buldum. Çünkü fiziksel bir şeyden daha fazlasını istiyordum.

En azından bu gece için.

Şefkat ve samimiyet istedim.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Uykuya dalmaya başladığımda fısıldadım. Cevabını duyabilmek için kendimi uyanık olduğumu söylemeye zorlayarak önce bir, sonra iki kez gözlerimi kırptım.

Çıplak kolumu okşayan parmakları durakladı. "Tıpkı acının öznel olması gibi... nefretin de gri alanları vardır, siyah-beyaz kesinliği yoktur." Eli göğüslerimin üzerinde gezindi, meme ucumu sıkmadan önce ağır bir tümseği avuçladı. Sertçe.

"Senden nefret ediyorum ama seni arzuluyorum. Senden nefret ediyorum ama sana ihtiyacım var." Sanki kanıtlamak için sözleriyle kalçalarını yukarı kaldırdı, sertliği kıcımmın kıvrımlarına saplandı. "Nefret, aramızdaki şeyi, sana karşı hissettiklerimi tanımlamak için çok basit bir kelime. Bu nefret değil, Prenses. Çok daha fazlası. Bu bir kaos," diye kulağımı tırmaladı.

Julianna

Bir ay sonra

Telefonum çaldı ve beni ölü uykumdan uyandırdı. Arayanın kim olduğunu bildiğim için ekrana bakmadan açtım. "Günaydın, Mirai. Çok erken değil mi?" Onu halsiz bir şekilde selamladım.

"Çok mu erken?" diye alay etti. "Neredeyse öğlen oldu, Julianna."

Gözlerimi açtım ve irkilerek yatakta doğruldum. Komodinin üzerindeki dijital saate baktım, ağzım açık kalmıştı. Mirai haklıydı; neredeyse öğlen olmuştu. Sabah boyunca bir kez bile uyanmadan nasıl uyumuştum? Killian yataktan çıktığında uyandığımı bile hatırlamıyordum.

Kocamın güneş doğmadan bir saat önce uyanmak gibi bir alışkanlığı vardı. Rutini, dışarısı henüz karanlıkken hızlı bir koşuya çıkmak ve ardından

evindeki spor salonuna geri dönüyor ve otuz dakikalık yoğun bir egzersiz yapıyor.

Sonra duş aldı ve işe oturmadan önce kahvaltı etti.

Buraya geldiğimizden beri Spencer Malikânesi'nden hiç ayrılmamış olsam da, Killian beni eğlendirmek için birkaç yol buldu. Tüm yemeklerimizi birlikte yiyorduk ve konu sekse geldiğinde çok aktiftik. Bu ilişki kesinlikle fiziksel yakınlıktan yoksun değildi.

Gün boyunca Mirai ile telefonda sohbet ettikten sonra kindle'ıma göz atıp bir sonraki kitabımı arıyordum.

Bazı günler kendimi mutfakta yeni bir tarif denerken buluyordum. Ama ata binmekten hoşlandığım kadar yemek yapmaktan hoşlanmıyordum.

Spencer Malikânesi soğuk ve sıkıcıydı. Personel misafirperver ve hoştu ama mesafelerini koruyorlardı. Sağlam bir patron ve çalışan ilişkisinden başka bir şey değildi.

Adayı özledim. Mirai ve Emily. Ragna ve Cerberus.

Ama burası, Spencer Malikanesi daha güvenliydi. Etrafımız sarılmıştı. Yirmi dört-yedi güvenlik tarafından korunuyordum ve Killian'ın beni korumak için elinden geleni yaptığını biliyordum. Ve bu onun çok ciddiye aldığı bir görevdi.

Duygularını saklamakta iyi olsa da, her zaman o soğuk maskeyi taksa da - stresli ve sinirli olduğunu söyleyebilirdim.

Şimdiye kadar tüm soruşturmalar çıkmaza girmişti. Bu da durumu daha da tehlikeli hale getiriyordu, çünkü suçlunun kim olduğu konusunda tamamen kördük. Kazanın arkasında kimin olduğu ve üç yıl sonra hala peşimde kimin olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Julianna?" Mirai cıvıl cıvıl sesiyle düşüncelerimi böldü. "Hmm. Evet, dinliyorum."

"Bulduğumuz açılmamış mektupları hatırlıyor musun? Elias'tan mı?"

diye sordu. Doğru, *onlar*. Arabella'nın mektuplarını ve şiirlerini

çekmecelerine geri koyduktan sonra Elias'tan gelen mektupları

açmamaya karar verdim. Geçmiş

geçmişte, ait olduğu yerde tutulmalıdır.

Artık Arabella'nın trajik hikâyesine doğru bir ihtiyaç, ısrarlı bir çekim hissetmiyordum. Belki de kendi hikâyeme bir şans daha vermeye karar verdiğimde, beni şatonun geçmiş hikâyelerine zincirlenmiş tutan görünmez zincirleri bir şekilde kırmış olduğum içindi.

Kendi hikayemi trajik bir son olmadan yeniden yazmak için.

Mirai'ye "Onları açmadan bıraktım," dedim. Ona söylemek zorunda olmadığım belirli nedenlerden dolayı.

"Evet, o konuda. Bana kızma," diye başladı, adeta yalvarırcasına. "Sadece çok merak ediyordum ve kendimi durduramadım. "Bu yüzden, onları açtım mektupları okuyun."

"Oh." Yarı gülümseyerek başımı salladım. "Neden şaşırmadım ki?"

"Ama Julianna, bunu görmelisin!" Tiz sesi telefonun içinden geliyordu ve ben irkildim. "Bunca zaman yanlış düşünmüşüz. Elias'ın mektuplarını okumalısın. Bu sana olaylara yepyeni bir bakış açısı kazandırır."

O yola geri dönme düşüncesi göğsümü sıktı. O lanetli hikâyeye kendi hikâyemmiş gibi kafayı takmak. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

"Peki," dedi, hemen yumuşayarak. "Hepsini okumak zorunda değilsin. Sana tek önemli olanı göndereceğim. Kısa ama bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor. Arabella'nın hikâyesinde kaçırdığımız ayrıntıları."

Mirai'yi ve onun saf coşkusuyla yatıştırmak için kabul ettim. "Bana bir fotoğraf gönder." "Evet!" Yumruklarını havaya kaldırdığını hayal ettim.

O gerçekten bir toptu masumiyet ve neşe. Onun hikayesi de kaderin acımasızlığıyla lekelenmiş olsa da, Mirai bunun onu hayattaki küçük şeylerden neşe duymaktan alıkoymasına izin vermedi.

İki saniye sonra telefonum bir bildirimle titredi. Mesajı açtım ve Mirai'nin bana gönderdiği fotoğrafa dokundum. "Aldın mı?" diye sordu.

Yanıt olarak mırıldandım. "Evet, okumam için bana bir dakika verin."

Arabella,

Bu mektuba nasıl başlayacağımı sayamayacağım kadar çok kez düşündüm. Ancak ne zaman ilk cümleyi yazmaya başlasam, kendimi kelimelerden yoksun buluyorum.

Ne zaman başladığını ya da nasıl başladığını bilmiyordum.

Belki de ilk çocuğumuzu kaybettikten sonra kollarımda açıkça ağladığın ilk zamandı. Ya da belki de o zaman vals yapmıştık. Appleton'ın Balosu'nda gözlerinin rengiyle uyumlu zümrüt rengi bir elbise giymiştin. Bakışlarına iltifat ettiğim zamanki utangaç gülümsemeni hatırladım.

*Ve dudaklarındaki o şeftalili tartın tadını hâlâ hatırlıyorum.
Ne zaman bilmiyorum ama bir şekilde düşüncelerimi ele geçirmeye
başladınız.*

*Utangaç gülümsemen. Şefkatli dokunuşun.
Yumuşak dudakların. Daha önce hiç fark
etmediğim şeyleri şimdi fark ediyorum.
Parmakların piyanonun üzerinde tatlı bir hassasiyetle kayıyor.
Şeftaliyi çileğe tercih ediyorsun.
Shakespeare trajedilerini okumayı opera izlemeye tercih ediyorsunuz.
En sevdiğin renk pastel mavidir, özellikle.
Dudaklarının Charlotte'a nazik bir gülümsemeyle nasıl kıvrıldığını fark ettim.
Kahkahalar. Kız kardeşimin bebeğini ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum
ve bunun sana ne kadar acı verdiğini hissedebiliyorum.*

*Rosa ile yaşadığım şey genç bir aşktı, güzel ve toy. Pervasız.
Uzun zamandır aşık olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum.
Ama yüzeyini bile kazımamıştım.*

*Ta ki evliliğimizin son dört yılında sana olan duygularım olgunlaşana
kadar. Yavaş yavaş başladı, içimi yakıyordu ama bunu anlayamayacak
kadar aptaldım.*

*Artık biliyorum, korkarım ki bu çok uzun sürdü ve seni sonsuza dek
kaybetmiş olabilirim.*

*Umarım beni affedebilirsin.
Umarım bana bir şans daha verirsiniz.
Evliliğimiz bir oyundan daha fazlası, tatlı Arabella'm.
Bu keşif gezisinden döndüğümde, sana en başından beri hak ettiğin
şekilde kur yapacağıma söz veriyorum.*

Kocan, Elias.

Kalbim göğsümde kekeledi ve okuduğum şeyin gerçekten
doğru olduğunu teyit etmek için mektubu tekrar okudum.

"Henüz okumadın mı?" Mirai sordu.

"Evet." Kader ne kadar acımasız
olabilirdi ki?

Arabella'nın istediği tek şey kocasının sevgisine ve hayranlığına sahip
olmaktı. Elias'ın tüm dikkatini üzerinde toplamayı arzuluyordu. Kocasını bir
başkasını severken o çok uzun dört yıl boyunca bekledi.

"Mektupları ona zamanında ulaşmadı," diye fısıldadı Mirai, sesi oldukça üzgün geliyordu. "Elias karısına sürpriz yapmak için seyahatini kısa keserken,

Arabella sevilmediğini düşünerek öldü."

Arabella evliliği boyunca sebat etti ve sonunda sabrının tatlı meyvelerini toplama zamanı geldiğinde, kader ona çarpık bir şaka yapmaya karar verdi. Hikayesinin böylesine acımasızlık ve trajediyle yazılmış olması ne büyük haksızlık.

"Elias, Arabella'dan iki ay sonra öldü, değil mi?" Onay için Mirai'ye sordum.

"Evet. Söylentilere göre eski sevgilisinin başka bir adamla evlendiğini öğrenince kalp kırıklığından ölmüş."

"Söylentiler doğru değilmiş," diye mırıldandım.

"Hayır. Elias'ın Arabella'nın ölümünden sonra yazdığı, karısının ölümünden duyduğu üzüntü ve kalp ağrısını anlatan başka mektuplar da var," dedi Mirai, sesi duygu yüklü bir tonda. "Kalp kırıklığından öldüğü doğru. Ama eski sevgilisi yüzünden değil. Arabella'nın ölümünün yasını tuttu ve bu acı onun için dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kalp kırıklığından öldü..."

"Arabella için," diye bitirdim.

Mirai, "Yanlış anlaşılmalara ve boşa harcanan çok fazla zaman üzerine kurulu kayıp bir aşk hikayesi," diye iç geçirdi.

Arabella'nın hayatı trajik bir hikâyeydi ve neredeyse şatonun gerçekten lanetli olduğuna ikna olacaktım. Orada yaşayan dört çiftin hiçbiri için mutlu son yoktu.

Lanetli kale olsun ya da olmasın, kendi aşk hikâyemin farklı olmasını istiyordum. Killian ve ben bir trajedi olmayacaktık.

Onca acı ve kederden sonra - umutsuzluk ve gönül yarası - kendi mutlu sonumuzu hak ediyorduk.

Benim aşk hikayem mükemmel bir peri masalı olmayabilir.

Dağınık ve çirkindi, suçluluk duygusuyla lekelenmiş ve kederle kararmıştı. Killian ve ben kusurlu bir aşkın hikayesiydik.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Juliana

Killian ben üzerine çıkarken çıplak bedenime baktı. "Bugün kendini cesur hissediyor musun, karıcığım?" Sesi tatlı pekmez ve erimiş çikolata gibi derin ve sıcaktı.

"Beni cesur buluyorsun," dedim saçlarımı omuzlarımın üzerinden savurarak. Gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu.

"Kibir sana yakışıyor."

"Ben artık bir Spencer'im." Cesaretimin onaylanması onun uyarılmasında açıkça görülüyordu. Kendimi onun kalçalarının üzerine bıraktığımda ereksiyonu kığımın kıvrımlarına saplandı. "Cesur ve kibirli olmak, aşına olmam gereken Spencer özellikleri gibi görünüyor."

Killian telefonunu komodinin üzerine fırlattı ve sonunda tüm dikkatini bana verdi. Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve bana tembel bir bakış attı. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Başparmağımla meme ucunu daire içine aldım, güçlü karın kaslarında bir parmağımı gezdirmeden önce alaycı dokunuşumun altında büzüldüğünü hissettim. "Onu becereceğim

Sen," diye nefes aldım, daha önce sahip olmadığım yeni bir güvenle.

Burun delikleri alevlendi ve dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Baştan çıkarıcı," diye homurdandı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, karıcığım."

Sadece alay ediyordum ama şimdi gidip bunu bir meydan okumaya dönüştürmesi gerekiyordu. Ellerimi göğsünün üzerine koyarak öne doğru eğildim, böylece göğüslerim yüzüne yaklaştı.

Meme ucum ağzına değdi. "Em beni," diye emrettim. "Meme uçlarımı. Beni yalamanı ve ısırmanı istiyorum. İyi yap. Canımı yak. *Beni* hayal kırıklığına uğratma, kocacığım."

Killian yatakta her zaman baskın olan kişiydi ve tabii ki ama bu gece, o sıkı kontrolü bıraktı. Ve ben de bundan faydalanmayı planlıyordum.

Ağrıyan meme ucumu dudaklarının arasına almadan önce gözleri karardı. Beni emerken ağzının sıcak emişi gözlerimin neredeyse başımın arkasında yuvarlanmasına neden oldu. Isırmadan önce dişleri sıkı tomurcuğu sıyırdı, canımı acıtacak kadar. Ama tatlı bir acıydı.

Nefesim kesildi, kalçalarım onun ereksiyonu üzerinde zıpladı. Başını yana çevirip diğer meme ucuma da aynı dikkati göstermeden önce dili acıyı dindirdi.

Bir yandan da kucağında debeleniyordum. Kendimi ona sürttüğümde şehvetim uyluklarımın içini kapladı. Kalın boyu alt dudaklarımı ayırdı, kalçalarım ileri geri hareket ederken seksim boyunca sürtündü.

"Başka ne var?" diye kabaca sordu.

Karşılık vermek yerine dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Şefkatli bir öpücük, hakimiyet için savaşıp savaşmayacağını görmek için bekliyor ve test ediyordum. Killian'ın vücudu gerildi ama bunun dışında pasif kaldı, kontrolüme boyun eğdi.

Aman Tanrım.

Killian Spencer gibi bir adama hükmetmek enfes bir duyguydu.

Bağımlılık yapıcı.

Öpüşüm daha talepkâr bir hal aldı, dilim ağzına daldı - onu tattı. O da beni aynı ateşli tutkuyla öptü. Sarhoş ediciydi ve ben onunla, dudaklarımda bıraktığı hisle, tadıyla ve zevk homurtularıyla sarhoş olmuştum.

Dudaklarımız ayrıldığında nefesim kesilmişti, göğsüm kabarıyordu. Tatlı cehennem.

Killian'ın hâkimiyetinden daha bağımlılık yapıcı bir şey yoktu ama teslimiyeti beni *acıtıyordu*. Sertliğinin ucu hassas klitorisimin üzerinden kayarken nefes nefese kalmadan önce yutkundum.

Killian ellerini başının arkasında birleştirdi ve hareketsiz yatarak vücudunu serbestçe kontrol etmeme izin verdi. Ama gözlerindeki karanlık parıltıyı ve

Omuzları gerilmişti, sanki bana dokunmaktan kendini alıkoyuyordu.

Gözlerim bedenlerimiz arasında gezindi ve aramızda duran, ıslak ve pembe seksime karşı şişmiş ve sertleşmiş kalın ereksiyonunu görünce ağzım kurudu. Uzunluğu benim uyarılmamla kaplanmıştı.

Bu müstehcen manzara karşısında kendimi daha da ıslanırken buldum. Şu anda kendimi ne kadar baştan çıkarıcı ve güçlü hissettiğimi ve Killian'ın bana bu anı yaşatmak için kendini nasıl dikkatle dizginlediğini sevdim.

Ellerim karın kaslarının üzerinde geziniyor, alaycı dokunuşlarımın altında kaslarının dalgalandığını hissediyordum. Leğen kemiğine ulaştığımda aldığım tek tepki

kocası keskin bir nefes aldı.

Kalçalarımı kaldırdım, böylece elimi onun uzunluğunun etrafına sarabildim. Onu sıkarken avucumun içinde o kadar büyük ve şişmişti ki.

Giriş yerim tam ucunun üzerine gelene kadar yer değiştirdim. Killian çenesini sıkarken kalçalarım onun etrafında sıkılaştı. "Beni böyle kızdırman çok zalimce," diye tısladı.

"Hoppala."

Göğsü derin bir sesle gümbürdedi. "Julianna."

"Killian," diye nefes aldım. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, kendimi yavaşça şaftının üzerine indirdim.

Killian yanıt olarak homurdandı.

Kalınlığı beni gererken en yumuşak iniltiyi çıkardım. Derinliğime ulaştığında durakladım, iç duvarlarım onun etrafında spazm geçiriyordu.

"Siktir," diye küfretti, sesi çakıllı çıkıyordu. Koyu renk gözleri saf, katıksız bir şehvetle doluydu. Ve ben onun bakışlarından zevk alıyordum.

Kalçalarımınla belli belirsiz daireler çizdim ve Killian inledi. "Tam bir baş belasısın."

Kendimi onun sertliğinin üzerine kaldırdım ve kocamın kendini *tutmaya* çalışırken çenesini gıcırdatmasını izledim. Nefes alış veriş i düzensizdi, neredeyse acı veriyordu ve alnında ter oluşmuştu.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye itiraf ettim titreyerek.

Çabucak bir ritim buldum, ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı zıpladım. Tırnaklarım göğsüne saplandı ve kalçaları yukarı kalktı. *Sonunda.*

Killian sakinliğini kaybediyordu ve ben onun altımda çözülmesini izledim.

Öne doğru eğildim, hâlâ onu beceriyordum - ve dudaklarım onunkilerin üzerinde tüylendi.

"Çok büyüksün, beni germen hoşuma gidiyor. Neredeyse acı verici ama tatlı bir yanık."

"Lanet olsun," diye homurdandı.

"Julianna." Sonunda patladı.

Killian oturur pozisyonda ayağa kalktı, elleri kalçalarımın dolaş ıyor, etime sertçe gömülüyordu. Dokunuşunun yarın sabah morluklar bırakacağından emindim. Bu yeni pozisyon beni onun sikinin üzerine daha da itti, ucu içimin derinliklerine çarpıyordu. Ellerim omuzlarına doğru uçtu, tırnaklarım etine saplandı.

Ateş damarlarımda yandı ve çekirdeğim onun etrafında sıkılaşt ı. Midemin çukurundaki derin ağrı şiddetlendi ve vücuduma yayıldı.

Yandım.

Çok acı çekiyordum.

Neredeyse çılgınca bir ihtiyaçla, hızım arttı. Onun sert uzunluğunun üzerinde aşağı yukarı zıpladım, onu tekrar tekrar seksimin sıkı kılıfının içine aldım. Onu hissediyordum. Onun için yanıyordum. Ona bir sonraki nefesime *ihtiyacım* olduğu kadar umutsuzca ihtiyacım vardı.

Kalçaları her seferinde benimkilerle buluşmak için kıvranıyordu. Vücutlarımız birbirine çarptı, sadece serbest bırakılmış tutku tarafından yönlendirildi.

Neredeyse çok geçmeden doruğa ulaştım ve doruk noktam vücudumda sert ve hızlı bir şekilde yuvarlandı. Sırtım kamburlaştı ve gözlerim kapanırken boynumdaki akorlar gerildi.

"Killian," diye nefes nefese kaldım. "Oh, oh Tanrım!" Serbest bırakılmam üzerime çöküp beni kalın bir battaniye gibi sararken zihnim bulanıktı.

Vücudum durgunlaştıkça hızım yavaşladı ve Killian homurdandı. "Sakin durmaya cüret etme."

Beni kollarının arasında kaldırdı ve sertçe itmeye başladı. Vücudum kasılırken haykırdım.

Killian'ın göğsü benimkine karşı gümbürdedi. Bir homurtu ile bizi ters çevirdi ve sıkı kontrolünün geri kalanını kaybetti. Kısa teslimiyeti hoşuma gitmiş olsa da, onun kopmasını bekliyordum.

Ve yaptı da.

Killian içime girdiğinde nefesim kesildi, sırtım yataktan kalktı. Eli arkamdan kayarak kıcımlı kavradı ve kalçalarımı yataktan kaldırdı. Kalçalarımın arasına yerleşti ve ben onun için iyice açılana kadar onları birbirinden ayırdı.

Alınacak.

Yutulmak için.

Becerilmek

için.

Killian kontrolünün son parçasını da kaybederek içime vurdu. *İtti*. Nefesim kesildi. *İtti*. Homurdandı. *İtti*. Ben inledim, o inledi.

Yüzü sertti, gözleri evcilleştirilmemiş şehvetle parlıyordu ve beni serbest bırakmasıyla doldururken vücudu titredi, uzunluğu tohumunun peş peşe fişkırmasıyla sarsıldı.

Killian üzerime yığıldı, vücudu güçlü ve sıcaktı. Kollarım omuzlarına dolandı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?" Her gün aynı soruyu tekrarlayarak sordum.

Ve cevabı her zaman farklıydı.

Dudakları boğazımdaki nabzımın üzerinde fısıldadı, dişleri hassas tenimi sıyırdı. "Senden nasıl nefret edebilirim Julianna?" dedi boğuk bir sesle.

Seçtiği kelimeler karşısında kalbim göğüs kafesime çarptı.

Killian dirseklerinin üzerinde doğrulup kızarmış yüzüme baktı.

"Derimin altına, kemiklerime kadar kazdın kendini. Beni göğsümden bıçakladın, senin için kan kaybediyorum, Prenses. Beni öldürdün ve ben hala sana bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Seni yok etmek istediğim kadar sana ihtiyacım var. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Benim aşkım zehirli," dedim, sesim sersemlemiş ve duygu yoğunluğu içindeydi. "Lanet olası bir zehir," diye onayladı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve burnumu çektim. "Özür dilerim."

Başparmağı dudaklarıma değmeden önce çenemi okşadı. Yüzündeki maske düştü ve sonunda sakladığı şeyi gördüm... *gerçek* Killian'ı.

"Sana bir şeyler yaptım, kendimi asla affetmeyeceğim şeyler," diye itiraf etti kısık sesle. Kara gözlerindeki ıstırap dolu bakış beni kırdı.

Başımı salladım. "Bunu sana karşı kullanmıyorum."

Başını eğdi ve dudaklarımız ateşli ve muhtaç bir şekilde buluştu.

Öpüşmemizde aciliyet vardı ama aynı zamanda enfes bir şefkat de vardı. Killian beni kaybolacağımdan korkuyormuş gibi öptü. Kollarım ona sıkıca sarılırken, o da bana sarıldı.

Yaralı yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Hem kefaretimi hem de kurtuluşumu onun dudaklarında buldum.

Uyandığımda bedenim bitkin ama zihnim tamamen dinlenmişti. Üç yıldır ilk kez kendimi *huzurlu* hissediyordum. Sonunda aitmişim gibi.

Kendime zarar verme dürtüsü yoktu. Eskiden içimi kemiren suçluluk ve umutsuzluk sessizdi. Killian'ın yastığını almak için dönmeden önce gerindim. Onu kendime doğru çektim ve başımı içine sokarak onun kalıcı kokusunu içime çektim.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, ama farklı bir şey fark ettiğimde kayboldu. Daha önce orada olmayan bir şey.

Gözlerimi kırıştıtırıp sol elime baktım. Bu muydu-?

Gözlerim büyüdü ve nefes nefese kaldım, dik oturdum. Devasa elmas yüzüğüm gitmişti. Yerine yastık kesim, halo pırlanta bir yüzük gelmişti. Killian'ın bana ilk nişanlandığımızda verdiği yüzüğün aynısıydı, kazadan önce.

Gracelynn öldüğünde ben de yüzüğümde vazgeçmek zorunda kaldım. Killian nişanlısının öldüğünü ve Romano ailesinin nişan yüzüğünü saklamasına gerek olmadığını düşünerek yüzüğümü almıştı.

Sol elime baktım, kalbim göğsümde kekeliyordu. Killian yüzükleri ben uyurken değiştirmiş olmalıydı.

Killian'ın o yanını özlemiştim - düşünceli ve romantik yanını. Sevinç gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve ağrıyan göğsümü sıktım, Mutlu mu olmalıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum.

Çünkü ne zaman mutlu olsam ve ne zaman Killian'ın kollarında teselli bulsam... hep kötü bir şey oldu. Trajedi üstüne trajedi.

Sanırım mutlu olmaktan korkuyordum.

Ama bir kez olsun tüm kötü şeyleri unutmak ve iyi şeyleri düşünmek istedim. Bu yüzden içimdeki korku hissini çabucak bir kenara ittim.

Kapım çalındı. Çarşafı çıplak bedenime sıkıca sardıktan sonra, içeri girmesi için seslendim. Hizmetçi Malay elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Killian geç kahvaltınızı yatağınıza getirmemi istedi. Aşağı inemeyecek kadar *yorgun* olabileceğini söyledi," dedi yumuşak bir sesle.

"Ah." Boğazımı temizledim ve gülümsememi bastırdım. O haklıydı. Dün geceki aktiviteden sonra oldukça ağrım vardı. Killian uykuya dalmadan önce beni iki kez aldı, birbirimizin koluna dolanmıştık. Ve sonra gecenin bir yarısı beni uyandırdı, hızlı bir sikiş için. Sert ve hızlıydı. Bu sabah ağrım var.

"Evde mi?" Başımı yana eğerek sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir saat önce acil bir toplantı için ayrıldı."

"Tamam, teşekkür ederim." Gülümsedim.

Malay tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı ve ardından kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Sol elimdeki mücevher tekrar dikkatimi çekti ve iç çekerek yastıklarına yaslandım. Bugün güzel bir gün olacaktı, kesinlikle

inanıyordu.

Sıcak tereyağı ve kızarmış ekmek kokusu odayı doldurdu, burun deliklerimle alay etti ve öğürdüm.

Ne oluyor be?

Ne zamandan beri tost kokusu midemi bulandırıyor?

Komodinin üzerindeki su bardağına uzandım ve midemdeki bulantıyı hafifleteceğini umarak büyük bir yudum aldım. Ama bu sadece daha da kötüleştirdi. Boğazımda safra yükseldi ve dilimde asidik bir tat bıraktı.

Tanrım, kusacaktım.

Yataktan fırladım ve banyoya koştum, tuvaletin yanında diz çöktüm - dün akşamki yemeğimi kusmak için tam zamanında. Öğürdüm ve acınası bir çığlık attım.

Tanrım, kusmaktan nefret ederdim.

Midem çalkalandı ve kusmam bitmiş olmasına rağmen öğürmeye devam ettim. Safra ve boş bir mideden başka bir şey kalmamıştı. Sifonu çektikten sonra dişlerimi fırçaladım ve ağzımı çalkalayarak dilimin üzerindeki kusmuk tadından kurtulmaya çalıştım.

Başıma bir elbise geçirdikten ve oda ayaklarımın altında sallanmaya başladıktan sonra farkına vardım.

Son iki haftadır sürekli yorgun olmamın nedeni; göğüslerimin aşırı hassas olması, aşırı duygusal olmam ve şimdi de... kusmam.

Hayır.

Bu olamaz, değil mi?

Kafamın arkasındaki tarihleri hızla saydım ve regl dönemimi on gün geciktirdiğimi fark ettim. Ben *hiç* gecikmezdim. Adetim düzenliydi, Her zaman zamanında ya da bazen bir gün erken. Ama asla geç kalmam. Hele hele on gün hiç!

Bütün bu işaretleri nasıl kaçırdım?

Aceleyle banyoya gittim ve her zaman yanımda taşıdığım hamilelik testini bulmak için dolapları ve çekmeceleri karıştırdım. Evliliğim, Romano ve Spencer ailesi için adeta yürüyen bir rahim olduğumu belirten bir sözleşmeyle başladığımda, her zaman hazırlıklı olmalıydım.

Hamilelik testini bulduğumda kalbim tekledi.

Çubuğa işeyip tezgahın üzerindeki peçeteye koyarken midem çalkalandı.

Korktum mu, sevindim mi bilemedim.

Killian da ben de bu evlilikten ne beklendiğini biliyorduk. Bir varis. Hiç koruma kullanmadık, bu yüzden bunun olması kaçınılmazdı. Eninde sonunda. Ama özellikle çocuklar hakkında hiç konuşmadık.

Anlaşmamıza göre ben doğum yaptıktan sonra yollarımızı ayıracaktık. Ama bu şimdi değişti, değil mi?

Evliliğimiz artık bir oyun değildi. *Gerçekten* birlikteydik. Belki de birlikte daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Sadece ikimiz.

Üç yıl kaybettik ve ilişkimiz şimdi biraz istikrarlı olsa da, aramızda yanlış giden her şeyi toparlamak için hala daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Şüphe kalbime sürünerek girdi ve tekrar midemin bulandığını hissettim. Hamilelik testinden uzaklaştım ve yatak odasını boydan boya arşınladım.

Derimin altında yanan bir beklenti vardı - Killian'ın bebeğini taşıyor olabileceğim düşüncesi beni memnun etti.

Ama damarlarımda dolaşan endişe beni tedirgin etti.

Birkaç dakika sonra tekrar banyoya yöneldim. Hamilelik testinin sonucunu kontrol etmek için.

Ama banyoya hiç ulaşamadım.

Arkamdan garip ve davetsiz bir hışırtı sesi geldi. Korku dolu bir ürpertiyle savaştım. Odamda biri vardı.

Hamile olabileceğimi öğrenme düşüncesine o kadar kapılmışım ki, yatak odasında kendimden başka birinin daha olduğunu fark etmemiştim.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve vazoya doğru atıldım. Çok geç kalmışım.

Ağır bir kol belime dolanarak beni tanımadığım bir bedene doğru çekti ve ardından bir el ağzımı kapatarak çığlığımı bastırdı.

Sağ kolumda, dirseğimin hemen üstünde küçük bir iğne hissettim. Vücudum kaskatı kesildi ve beni esir alan kişiden kaçmaya çalışarak debelenmeye başladım.

Ama o güçlüydü ve benden çok daha ağırdı.

Damarlarıma her ne enjekte ettiyse beni uykulu yapıyordu ve...

Hayır. Lütfen, hayır.

Mücadele etmeye *çalıştım* ama uzuvlarım işbirliği yapmadı. Oda sallanıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı.

Tanıdık bir ses duydum ama ne olduğunu çıkaramadım.
Gözlerim kafamın içine yuvarlanmadan önce içimden küçük bir inilti yükseldi. Ve her şey yok oldu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Killian

Geçen ay bir şeyi fark ettim. Julianna'yı sevmek kolaydı. Daha belirgin bir neden olmadan ondan nefret etmeye çalışmak zordu ve tam bir işkenceydi.

Ona kızmak için bir neden bulmaya çalıştım ama yalanlarını ve aldatmacalarını çoktan affetmiştim. Sorun, bunu ona *nasıl* söyleyeceğimi bilemememdi.

Karıma aşkıttım.

Pervasızca ve geri dönülmez bir şekilde ona aşık.

Bu çılgın, çılgın bir aşktı - ve bazen, ona karşı olan hislerimin yoğunluğundan dolayı onu korkutup kaçırabileceğimden endişeleniyordum.

Bakışlarım elimdeki ranunculi buketine kaydı. Geçmiş arkamızda bırakmanın ve yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti. Julianna hikâyemizi yeniden yazmak istiyordu ve ben de onun bu dileğini yerine getirecektim.

Merdivenlerden odama çıktım, avuçlarım terliyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Neden bu kadar gergindim, ilk randevusuna çıkmak üzere olan aşk dolu bir genç gibi davranıyordum?

Lanet olsun, karım için kırbaçlandım.

Yatak odamıza girerken dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. "Julianna?" Odayı boş bulduğumda seslendim.

Banyonun ışıkları yanıyordu ve kapı aralıktı, ben de içeriye bir göz attım. Ama Julianna da orada değildi. Gitmek için döndüğümde gözüme alışılmadık bir şey çarptı.

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım ve banyoya, tezgâha doğru yürüdüm.

Hamilelik testi.

Daha yakından baktım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Pozitif* bir hamilelik testi.

Şaşkına dönmüştü, bunu anlaması bir saniye sürdü. Julianna... hamileydi.

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Hiç koruma kullanmadık, Çünkü evliliğimizin tek amacı bir varis sağlamaktı. Ama Julianna'nın gerçeği ortaya çıkınca her şey değişti.

Evliliğimiz artık bundan daha fazlasıydı.

Bacaklarım titredi ve oda bir an için sallanmaya başladı, sonra hızla kendime geldim. Julianna bebeğime hamileydi.

Yüce İsa.

Baba olacaktım.

Ama kadının hangi cehennemdeydi?

Elimdeki buketi sıktım ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koşarak ona seslendim. Malay öne çıktı, elleri göğsünde çırpınıyordu. "Killian, bir terslik mi var?"

Sanki karım bir şekilde buhar olup uçacakmış gibi etrafıma bakındım. "Julianna nerede?"

Malay kaşlarını çatarak, "Bunca zamandır odasıdaydı," dedi.

"Söylediğiniz gibi ona yatağında kahvaltı getirdim."

Odadan aceleyle çıkmış olmama rağmen, sehpanın üzerindeki kahvaltı tepsisini gördüğümü hatırladım. Hiç dokunulmamıştı.

Kanım dondu. "Ona kahvaltıyı ne zaman getirdin?"

Malay başını sallamadan önce bir an için düşünceli görünüyordu.

"Yaklaşık üç saat önce."

"Odada değil," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak.

Aklım başımdan gitti. "Her bir personelin onu aramasını istiyorum. Hemen şimdi!"

Otuz dakika sonra, arama ekibi başarısız oldu. Julianna hiçbir yerde bulunamamıştı ve görünüşe göre kimse onu görmemişti.

Titrek bir elimi yüzümde gezdirdim. "Samuel, tüm güvenlik kayıtlarını kontrol etmeni istiyorum," diye emrettim, sakın kalmaya çalışıyordum ama hiç de öyle hissetmiyordum.

İçim çalkalanıyor ve damarlarımdan asit akıyormuş gibi hissediyordum. Samuel'i güvenlik odamızın bulunduğu bodrum katına kadar takip ettim. Spencer Malikanesi'ni çevreleyen tüm video görüntülerini gözden geçirdi ve belirli bir görüntüyü geri sardığında midem bulandı görüntü parçası. Odamın dışındaki balkon - *üç saat önce*.

Julianna'yı omuzlarında taşıyan maskeli bir adam gördüğümde dehşete kapıldım. Sanki böyle bir şeyi defalarca yapmış gibi, neredeyse ustalıkla balkonumdan aşağı indi.

Julianna'nın tehlikeli pozisyonunu gördüğümde boğazım düğümlendi. Gevşekti ve kendisini esir alan kişinin omuzlarında tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu. Kendini ölümcül bir düşüşten korumak için kesinlikle çaresizdi.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Samuel farklı görüntüleri geri sardı, bu görüntüde maskeli adam baygın haldeki Julianna'yı renkli camlı siyah bir arabaya atıyordu.

"Lanet olsun," diye küfretti Samuel. "Güvenliğimizi nasıl aştı?"

"Nasıl olduğu önemli değil," diye hırladım, damarlarımda öfke yanıyordu. "Onun için çok kötü, ben bir adım öndeyim."

Telefonumu çıkardım ve takip uygulamasını açtım.

Onun yüzüğüydü. Dün gece parmağına geri taktığım yüzük. Birinin Julianna'nın peşinde olduğunu öğrendiğimde, sert adımlar atmam gerektiğini biliyordum.

Buna üzerine bir izleme cihazı koymak da dahil.

Bir izleme cihazını elmas bir yüzüğün içine saklamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Ama dün gece yüzüklerini değiştirmem ve bugün kaçırılması tamamen şans eseri idi. İhtimaller neydi?

Eğer bir gün sonra olsaydım.

Sonucu düşünmeyi reddederek başımı salladım.

Şu anda önceliğim Julianna'yı ve doğmamış bebeğimi kurtarmaktı. Şu andan itibaren, tek odak noktam onlardı.

İki saat sonra, araba oldukça eski bir mahallede, iki katlı bir evin önünde yavaşladı. Daha tam olarak durmadan arabadan dışarı fırladım ve takip uygulamasına hızlıca bir göz attım. Kırmızı işaretin hemen üzerindeydik. Julianna burada olmalıydı.

"Bu o araba," diye bağırdı Samuel. "Video görüntülerindeki araba. Onu tanıyorum."

Ben çoktan ön kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım, adamlarım da arkamdan geliyordu. Kapıyı çalma zahmetine girmeden, Samuel ve ben birleşik gücümüzü kullanarak kapıyı tekmeleyip açtık.

Dikenli saçlı ve yaralı yüzlü bir adam, kapısının çarparak açılma sesiyle koşarak geldi. Beni ve arkamda duran on iri yarı adamı görünce gözleri büyüdü.

"Ne-"

Düşüncelerini tamamlamasına fırsat bile vermeden ileri atıldım. Parmaklarım boğazına dolandı ve onu duvara yapıştırdım. "Julianna nerede?" Hırladım. "Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın. Ona. Ona?"

Nefes almakta zorlanırken yüzü morardı. Başparmaklarım boğazının derinliklerine doğru bastırıyor, parmak uçlarımin altındaki kırılgan, nabız gibi atan damarları hissediyordum.

Yüzümü yaklaştırıp ona baktım. Karanlık, korkmuş gözlerle beni izledi.

"Eğer karıma bir şey olursa, ona ve bebeğime herhangi bir şekilde zarar gelirse, seni doğduğun güne pişman ederim," diye tısladım morarmış yüzüne. "Hayatını cehenneme çeviririm. Ve bu bir Spencer yemini."

Onu bıraktım ve tökezleyerek geri çekildi, nefes nefese kalmıştı.

"Neden bahsettiğinizi... bilmiyorum."

Samuel koşarak merdivenlerden indi. "O burada değil. Her yere baktık. Ama tüm görüntüleri dikkatlice kontrol ettik. Bu onun götürüldüğü araba ve takip cihazı..."

"Patron," diye seslendi George, Samuel'in sözünü keserek. Başımı ona doğru çevirdiğimde parmaklarının arasında... Julianna'nın yüzüğünü tutuyordu.

Kanım dondu.

"Arabada buldum, koltuğun altında."

"Arabam mı?" diye boğuldu adam, yüzü bir hayalet gibi bembeyazdı. Duvara doğru yığıldı ve kışının üzerine düştü. "Bu hiç mantıklı değil. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yüzü soldu ve sonra kekeledi, hem paniklemiş hem de korkmuş görünüyordu. "B-bekle. Kardeşim bugün... benim arabamı kullandı."

"Senin kardeşin kim?" Ona ters ters bakarak bağırdım.

"Simon Jones mu? Eskiden Piskopos Romano için koruma olarak çalışıyordu."

Simon.

İsim tanıdıktı ve farkına vardığımda kalp atışlarım hızlandı.

Gracelynn'in sevgilisi mi?

Julianna'ya zarar vermek için bir nedeni vardı - bir intikam eylemi. Ama o geceki kazanın arkasında da o mu vardı?

Bu hiç mantıklı gelmedi.

"Kardeşin şu anda nerede?" Sesim soğuk ve alçak, uyarırcasına sordum.

"Bilmiyorum," diye bağırdı.

Ayağımı dizine vurdum ve kemiğin çatırdadığını duydum. Uludu, yüzü acı içinde buruştu. "Bu doğru cevap değil. Tekrar dene. Kardeşin şu anda nerede?"

"Ben... bilmiyorum..." diye gevezelik etti. "Geçen haftaya kadar birlikte yaşıyorduk. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama aniden taşınacağını söyledi. Burayı kiraladı. Kuzeyde, buradan bir saat uzaklıkta."

İhtiyacım olan tüm bilgi buydu. Bize adresi verdikten sonra George'a sessizce geride kalmasını işaret ettim. Simon'ın kardeşine göz kulak olması için. Böylece ikisi arasında iletişim olmayacaktı.

Tüm trafik kurallarını çiğneyerek sürüş süresini bir saatten otuz beş dakikaya indirdik.

Lütfen iyi ol, Prenses. Senin için geliyorum.

Bana verilen adrese doğru arabayı çeker çekmez, içim hastalıklı bir korku duygusuyla çalkalandı. Ev ıssız bir yerdeydi, yalnızdı ve neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu. En yakın komşu muhtemelen buradan 20 mil uzaktaydı.

Her ne kadar nefret etsem de, burası birini esir tutmak için mükemmel bir yerdi.

Eve ön kapıdan girmek yerine yan kapıdan girdik ki bu kapıyı kırarak açmak gerçekten çok kolaydı. Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Adamlarım aceleyle içeri girip her odanın her köşesini kontrol ettiler.

Bir elimde silahla üst kata çıktım. Yatak odalarını kontrol edip hepsini boş bulduktan sonra koridorun sonundaki son kapıya gittim. Kapalıydı ve dışarıdan kilitliydi.

Kapının mandalını açarken göğsüm sıkışmıştı. Julianna burada olmalıydı.

Lütfen burada ol. Lütfen oda burası olsun.

Kapıyı iterek açtım, gözlerim odanın içinde gezindi - ama boş olduğunu gördüm. Yumruklarımı sıkarak ve kalbim korkudan karnıma düşerek içeri girdim.

O burada değildi...

SLAM!

Başımın içinde bir acı patladı.

Başım zonklayarak arkamı döndüm. Birkaç kez göz kırptım. Çok acıyordu ve ayaklarımın üzerinde sendeledim. Dünya dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Kan kaybediyordum. Öyle olmalıydım.

Bakışlarım Julianna'nın vahşi saçlarını ve vahşi gri gözlerini yakaladıktan sonra elinde tuttuğu metal çubuğa kaydı.

Şakağımdan aşağı kan damladı.

"Jules..." dizlerim bükülmeden ve dünyam kararmadan önce dudaklarım onun adını söylemek için ayrıldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Juliana

Bakışlarım Killian'ın karanlık bakışlarıyla buluştuğu anda yanlış kişiye saldırdığımı fark etmek için çok geç kalmıştım. Gözleri yuvalarından fırladı ve kocam sert bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Beni yakalayana vurmadım.

Sonunda bilmeden kurtarıcıma saldırdım.

Tanrım, ne kadar aptalmışım!

Killian'ın cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve omuzlarını salladım. "Killian?" Kalbim boğazımda, dedim. "Gözlerini aç."

Telaşla odanın etrafına bakındım ve sonra dışarıya göz attım. Koridor boştu. Simon dönmeden önce ne kadar vaktimiz vardı? Killian beni kurtarmaya yalnız mı geldin? Bu düşünce boğazımı kuruttu. Umarım gelmezdi, çünkü desteğe ihtiyacımız olacaktı.

Ona vurduğum yerde bir şişlik oluşmuştu ve kanaması vardı. Çok ağır değildi ama. Tanrı'ya şükür küçük bir yaraydı.

Killian inledi ve beni epeyce kandırdıktan sonra nihayet gözlerini kırıştırarak açtı. Sersemlemiş ve acı çekiyordu. Ama karanlık bakışları benimkilerle buluştuğunda korku ve şaşkınlık gördüm. "Seni buldum," diye homurdandı.

"Beni buldun," diye fısıldadım burnumu çekerek. "Çok korkmuştum ama geleceğini biliyordum."

Killian yüzünü buruşturarak doğruldu ama gözlerindeki maskesiz öfkeyi gördüm. "Onu öldüreceğim. Simon lanet olası ölü bir adam," diye homurdandı kocam.

Başımı salladım. "Ölmemi isteyen Simon değil. O bir mazeret olarak kullanıldı. Bir örtbas. Hizmetçi gibi."

Göğsü bir sesle sarsıldı ve yumrukları sıkıldı. "O zaman kim ölmeni ister ki? Kim seni öldürmeye çalışıyor?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Kim olduğunu biliyorum," diye itiraf ettim usulca.

Gözleri parladı ve çenesi gerildi. "Kim?"

Bunu söylemek bana acı veriyordu ama bazen gerçekler yalanlardan ve aldatmacalardan daha acı olabiliyordu.

"Babam."

İki saat önce.

Başım ağrıyarak uyandım, önce uykuluydum ama sonra anılar bana geri geldi. Kalbim göğsümde kekeledi. Bir nefesle doğruldum. Gözlerim etrafımı taradı, ancak fark ettim ki penceresiz bir odadaydı.

Odada, üzerinde oturduğum yatak ve odanın karşısındaki tahta sandalye dışında hiçbir eşya yoktu.

*Yakalanmıştım, götürülmüştüm. Beni avlayan kişi tarafından. Ellerim titredi ve sakin kalmaya çalıştım ama **yapamadım.***

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları kırpıştırarak uzaklaştırdım. Hayır, ağlamanın sırası değildi. Buradan nasıl çıkacağımı bulmalıyım.

*Çok uzun zamandır **zayıftım.** Beni korumaları için babama ve kocama güveniyordum.*

Artık değil.

Sonraki yirmi dakikayı odadan kurtulmaya çalışarak geçirdim, ancak kaçış olmadığını fark ettim. Kapı dışarıdan kilitliydi.

*Beni kaçırان kişiye beklemek zorundaydım. **Kim** olduğunu öğrenmeliydim ve o zaman buradan başarıyla kaçma olasılığım karar verebilirdim.*

İçimi korku kapladı çünkü bunun ne kadar zor olacağını biliyordum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yokken kaçmak.

Neredesin, Killian?

Yatağın üzerine oturdum ve kilidin tıkırtısını duyana kadar birkaç dakika boyunca kıpırdandım. Kapı kayarak açıldığında gözlerim büyüdü.

Thud.

Kapıda bir gölge belirdi, büyük ve heybetliydi. Bir adamdı.

Thud. Thud.

Ellerim titredi, avuçlarım nemli.

Thud. Thud. Thud.

Adam nihayet içeri girip yüzünü gösterdiğinde gözümü kırptım.

"Baba?" Boğuk bir hıçkırık çıkarmadan önce nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım! Beni buldun!" Ona sarılacakmış gibi yataktan fırladım ama yüzündeki çarpık ifadeyi görünce durdum.

Hava gergin ve ağırdı.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Aslında beni görünce **iğrenmiş** gibiydi. Kapı arkasından kapandı ve bizi tekrar içeri kilitledi.

Midem bulandı ve titrek bir adımla geri çekildim. "Neler oluyor?" İçimi korku kaplayarak sordum.

Dudakları kıvrıldı, yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Tüm vücudum titredi ve yatağa çarpana kadar birkaç adım geri attım. Beni kurtarmak için burada değildi.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Sonunda konuştuğunda dünyam başıma yıkıldı. "Sen bir zinanın ürünüsün."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Ne?"

"Size küçük bir hikâye anlatmama izin verin," dedi yumuşak bir sesle. Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

Uyuşmuş bir halde yatağa yığıldım. Babam sandalyeyi bana yaklaştırdı ve oturdu, ben panik içindeyken çok rahat görünüyordu. "Annenin korumasıyla bir ilişkisi varmış," dedi ve beynim tekledi. "Onu güvende tutması için para ödediğim adamla. Evliliğimiz boyunca beni aldattı ve ben bunu fark etmek için çok geçti."

"Hayır," diye nefes aldım, başımı sallayarak. "Sana inanmıyorum."

Sözlerimi kabul etme zahmetine bile girmedi. İfadesi tiksintiyle çarpılmıştı. "O kaltak tarafından daha fazla alıkonulmak istemiyordum. Bu yüzden

ikimiz için de kolay bir karar oldu."

Dilini gıdıkladı. "Ama o ölene kadar benim olmadığını fark etmemiştim."

Babamın söylediği her şey kafamı kurcalıyordu. Eğer onu doğru anladıysam... az önce annemi öldürdüğünü mü itiraf etti?

Öne doğru eğildi, yüzünü bana yaklaştırdı, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Seni başka bir adamın çocuğu olduğunu bilerek büyüttüm. "Seni başka bir adamın

Karımın zinasının ürünü," diye tısladı ve yüzüme tükürdü. "Seni tek bir amaç için yetiştirdim. Annen kolay bir ölüm yaşadı ama sen Öde. Ona zarar verebilmek için sana zarar vermek istedim."

Kendi nefesimde boğulurken ağzım kurudu, dilim ağırlaştı.

"O gece ölmeliydin. Gracelynn değil."

Zalimce sözleri sonunda içimde bir şeyleri kırdı ve sesimi buldum.

"Onu tehlikeye attın," diye fısıldadım. "Sırf beni öldürebilmek için mi?"

"Ölümünün bir kaza gibi görünmesini istedim. Bu yapmak istediğim bir fedakarlıktı."

Göğsüm ağrıyordu; yanma hissi şiddetliydi. Acı veriyordu. "Kazanın arkasındaki kişi... sendin."

Karanlık bir kıkırdama çıkardı ve kanım dondu. "Ah, seni zavallı şey. Kalbinin nasıl kırıldığına bir bak. Sevgili babanın senden nefret etmekten başka bir şey yapmadığını fark etmek."

Babamın önceliğinin ben olmadığımı hep biliyordum. Onun ilgisizliğini babalık vasfına sahip olmamasına bağlıyordum. Kendi benliğimi, babamın ilgisini arzulayan yalnız kalbimi yatıştırmak içindi bu. Ama Bishop'un benden **nefret ettiğini** hiç düşünmedim.

Ama tehlikeli bir şekilde parlayan gözlerinde bana karşı duyduğu tiksinti ve nefreti görebiliyordum.

Bu adam benden o kadar nefret ediyordu ki ölmemi istiyordu.

Beni öldürmeye çalıştı. İki kez. Ve şimdi, bu onun üçüncü denemesiydi. Son seferinde Killian benim için olan kurşunu almıştı ama şu anda burada değildi. Bir kez daha kendimi korumasız ve savunmasız buldum.

İçinde bulunduğum büyük tehlikeyi fark ettiğimde midem bulandı ve içimi korku kapladı.

Tanrım, bebeğim.

Vücudum soğuk bir ürpertiyle sarsıldı. Hamilelik testinin pozitif olup olmadığını kontrol etme şansım bile olmadı ama Killian'a olan aşkımın gerçek olduğunu bildiğim kadar bunu da biliyordum. Hissediyordum.

Killian'ın bebeğini taşıyordum.

Çenem titredi ama ağlamayı, bu adamın beni zayıf görmesine izin vermeyi reddettim. Ne kadardır dışarıdaydım? Killian muhtemelen şimdiye kadar kaybolduğumun farkına varmıştır.

Beni arıyor, inanmayı seçtim. Killian gelecekti. Beni bulacaktı.

"Bu sefer seni elde etmek kolay olmadı, aptal kocanla seni vahşi bir canavar gibi koruyor. Simon olmasaydı muhtemelen başaramazdım."

Akli dengesi yerinde olmayan Piskopos Romano planını açıkladı. Nasıl kız kardeşimin ilişkisini biliyordu. Ve kalbi kırık Simon'ı nasıl kandırıp

onun tarafı. Onu bana karşı
çevirmek.

Babam zehirliydi.

"Seni öldürmeden önce o piçin çocuğunu doğurmanı bekleyecektim. Kendimi Spencer'a bağlı tutmak için varise ihtiyacım vardı. ama Killian-" Başını iki yana salladı. "Bu davayı takip eden müfettiş benim gerçeğime çok yaklaşıyordu ve bunun olmasını göze alamazdım. Bu yüzden bir seçim yapmak zorundaydım. İhtiyacım olan varisi mi yoksa kendi ellerimle kurduğum imparatorluğu mu?"

Şeytani bir sırıtışla gülümsedi. "Karar vermek benim için kolay oldu."

Bishop daha sonra Killian'ın Romano'ların işiyle ilgili gerçekleri öğrenmesine nasıl izin veremeyeceği hakkında atıp tutmaya devam etti. Son yirmi beş yıldır dikkatle sakladığı tek şeyi.

Ne kadar yozlaşmış olduğu gerçeği.

Tefecilik. Kara para aklama. Silah ve insan kaçakçılığı. Ve uyuşturucu.

Her şey yasadışı ve yanlış.

Babamın yozlaşmış olduğunu ve muhtemelen bazı karanlık işler yaptığını biliyordum. Ama ben yüksek sosyetenin böyle çalıştığını sanıyordum. Yolsuzluk damarlarında dolaşıyor.

Babamın bu **kadar** kötü biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Piskopos Romano sahtekar ve düzenbazdan daha fazlasıydı. Ahlaksızdı ve serveti pislikten.

Gerçeği bana açıklamak konusunda endişelenmiyordu. Çünkü çok basitti.

Buradan canlı çıkamayacaktım.

Ve o yasadışı iş anlaşmalarına devam ederken gerçeği benimle birlikte gömülecekti.

"Nasıl ölmek istiyorsun, Julianna?" Bishop dedi, sesi zalimlikle doluydu. Kudurmuş bir hayvanın gözlerine bakmak gibiydi, bana olan nefreti yüzünün her yerine yazılmıştı ve ben kapana kısılmıştım. Saf kötü niyetle titriyordu ve etim ürperdi.

"Yavaş ve acı verici mi? Yoksa hızlı ama yine de acı verici mi?" "Killian öyle ya da böyle öğrenecek."

Babam - **hayır** - Bishop başını yana eğdi ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Yapmayacak çünkü tüm izlerimi örtbas etmek için çok dikkatli davrandım. Simon senin katilin Julianna. Seni öldürdü ve sonra... intihar etti." Durakladı; kaşları çatıldı - yüzüne sahte bir maske düştü. Onun

Masummuş gibi davranırken ifadesi yumuşadı. "Hikaye bu. Dünyanın göreceği gerçek bu. Ölen kız kardeşinin öfkeli sevgilisi ve sonra da kendi hayatına son verdi. Bir cinayet-intihar. Ve ben, iki sevgili kızını da kaybeden bir baba olarak yas tutacağım."

Ateş, lav gibi sıcak ve yakıcı, damarlarımda dolaşıyordu. Korkudan altıma sıçmıştım ama öfkenin de ötesindeydim. "Senin kadar zalim biriyle hiç tanışmamıştım," diye tısladım.

Bishop bana ters bir yumruk attı ve çenemi kavrayıp parmaklarını derime geçirmeden önce başım yana kaydı. İrkildim, yüzüm zonkluyor. "Çünkü sen gerçek dünyayı hiç görmedin, Julianna. Yapma bir adamın çatısı altında yaşıyordun ve ona baba diyordun. Ne kadar safsın. Çok masum. Ne kadar aptal bir kız."

"Sen hastasın," diye tükürdüm.

Parmaklarını etimin derinliklerine soktu ve sonunda haykırdım. Bishop bir adım geri çekilmeden önce beni serbest bıraktı. "Bir seçenek seçmediğin için, senin yerine ben seçim yapacağım. Yavaş ama acı verici."

"Babam," dedim Killian'a. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce başımı salladım.

Ama ona tüm bunları - Bishop'un gerçeğini - anlatma şansım olmadı çünkü Bildiğim bir sonraki şey, gürültülü bir silah sesinin evin içinde çınlamasıydı. İrkildim, beynim tekledi ve Killian ayağa fırladı. Nabzım endişeyle atıyordu, çılgınca ve dehşet içindeydim.

Nefesinin altında küfrederek bir eliyle elimi kavradı, diğer eliyle de silahını tuttu. "Arkamda kal," diye emretti.

Killian beni odadan dışarı sürükledi, bedenimi kendi bedeniyle korudu. İki el daha silah sesi duyuldu, ama bu sefer... evin dışından geliyordu.

Ağzımda biriken safrayı yuttum ve boğazıma dolan mide bulantısıyla savaştım. Bishop buradan canlı çıkmamıza izin vermeyecekti. Evin etrafını adamlarıyla sarmıştı.

Koridorda durduğumuzda kel bir adam, kesinlikle dengesiz görünüyordu, bir elinde silahla bize doğru koştu.

Killian beni geri itmek için serbest bıraktı. Sonra önüme geçti, silahını ileri doğrulttu ve korkudan karnıma ağırlar girdi. Bir el ateş etti. Tek bir atış ve adam yere yığıldı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken rahatlamış bir şekilde nefesimi tuttum. Killian dönüp bana tekrar uzandı ama durdu, gözleri parlıyordu.

Bir silahın kurma sesi kulaklarımı doldurdu ve ardından namlusunun başımın arkasına dayandığını hissettim. Gözlerim büyüdü ve kalbim kekeleydi. Üzerime bir uyuşukluk çöktü ve kanım kulaklarımın arasında kükredi.

"Silahını indir, Spencer," diye sertçe emretti Simon, sesi tehditle kalınlaşmıştı. "Yoksa beynini dağıtırım ve sen de duvarlara sıçramasını izlersin."

Başım dönüyor, mideme bir kramp giriyordu. Panik boğazımı tırmaladı ama kendimi yutkunmaya zorladım.

"Pes et, Killian. Evin etrafı sarıldı ve adamların Sayıca azlar," diye tısladı Simon. "İndir şu lanet silahı. Bir daha sormayacağım."

"Tamam," dedi Killian sakince. Eğildi ve silahını yere bıraktıktan sonra tekrar doğruldu, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "İstediğin şeyi yaptım. Onu bırak ve bu konuyu konuşalım."

"Bunu yapma Simon," diye yalvardım titreyerek. "Babam zihnini zehirle doldurmuş. Senin böyle biri olmadığını biliyorum. Gracelynn bunu istemezdi. O gece kazaya ben sebep olmadım, lütfen inan bana. Sadece beni dinle. Lütfen dinle."

Silahın namlusunu kafatasıma daha sert bastırdı ve irkildim. "Sana çeneni kapamanı öneririm, Julianna," diye hırladı. "Sen. Öldürdün. Onu."

Başımı sallamaya çalıştım ama silah beni durdurdu. "Hayır," diye yalvardım. "Yapmadım. *Lütfen*."

Ama Simon dinlemeye hazır değildi. Kalbinde bana karşı öyle bir nefret biriktirmişti ki, gerçeği görmeye hazır değildi. Ben hazır değildim. Onu suçlayın; hepsi babamın işiydi. Simon'ın kırık kalbinden faydalandı ve bunu bize karşı kullandı.

Gözlerim Killian'ınkilerle buluştu, aramızda sessiz bir anlayış vardı.

Öne doğru hamle yaptı ve ben eğildim. Killian Simon'a çarptı ve ikisi de yere düştü. İki adamın birbiriyle boğuşmasını izledim.

Simon eğitilmiş bir dövüşçüydü ve üstünlüğü vardı ama Killian öfkeyle ve beni koruma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Korku ve panik içinde donup kalmış, yerde yuvarlanmalarını izliyordum - her ikisi de üstünlük sağlamak için savaşıyordu. Yumruklar ete çarpıyor ve ağır homurtuları kulaklarımı dolduruyordu.

Simon alnını Killian'ın burnuna çarpmadan önce başını geriye doğru kaldırdı. İkisi de sendeleyerek birbirlerinden uzaklaşıp ayağa kalktılar.

Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu ve elim karnımın üzerine kaydı. Koruyucu bir şekilde karnımı avuçladım.

Neredeyse tek bir beyni paylaşıyor gibiydiler, her ikisi de aynı anda kendi silahlarına atlıyorlardı.

Gözlerim dehşet içinde
açıldı. Sonra zaman
yavaşladı.

Ve neredeyse ağır çekimde oldu. Killian çok
geç kalmıştı.

Simon'ın silahı kocama doğrultmasını dehşet içinde izledim. Soğuk
terler döktüm ve korkudan tüylerim diken diken oldu.

Hayır. Lütfen... Hayır.

Zihnim karardı ve ben *düşünemedim* ayaklarım hareket etti. Tepkim
tamamen içgüdüsel oldu.

Her şey çok hızlı oldu.

Killian'ın önünde tökezlediğim sırada bir silah sesi duyuldu.

Acı vücuduma yayılırken ve dizlerimin bağı çözülürken gözlerim
Simon'ın çılgın gözleriyle buluştu.

Acı içimi yakıp kavururken zemin ayaklarımın altında
sallanıyordu. Killian'ın dehşet dolu kükremesini duydum.

Dünya kararmadan önce.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Killian

Julianna önümde tökezlerken platin sarısı saçlarının parladığını gördüm. Her şey anlamlandıramayacağım kadar hızlı gelişti. Bir silah sesi duydum ve tüm vücudum irkildi. Acı bekliyordum ama göğsümü dolduran sadece soğuk bir korkuydu.

Julianna kayıtsızca yere yığılırken acımasız bir yumruk kalbimi kavradı. *Hayır*. Kalbim kekeledi.

Bir kükremeye Simon'a döndüm ve kafasına nişan aldım. Tetiği çekmeden önce iki kez düşünmedim.

Tek bir atış. Tam kaşlarının arasından.

Simon'ın dudakları sessiz bir solukla aralandı ve vücudu geriye doğru düşmeden önce tökezledi. Dikkatim tekrar Julianna'ya yöneldi ve onun gevşek bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Dehşet beni ele geçirdi. Elbisesinin üstünden sızan kanı görünce midem acıyla burkuldu. Tam olarak nereden vurulduğunu anlayamadım çünkü çok fazla kan vardı.

"Jules," dedim, sesim çatlıyordu. Her parçam kırılıyormuş gibi hissediyordum.

Hayır. Bu olamaz.

Kendime onun iyi olabileceğini, bunu atlatabileceğini söylemeye çalıştım... belki de yara yüzeyseldi. Ama zihnim doğru çalışmıyordu. Düşünemiyordum çünkü odaklanabildiğim tek şey ne kadar çok kanadığı idi. Çok fazla kan vardı, ölümcül bir yara olmalıydı.

Boğazımdan küçük bir ıçıklık kaçtı. Sonunda onu koruyamadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Julianna'mı. Karımı. Dikkatsiz davrandım ve bedelini o ödedi.

Ama neden... *neden* Simon ve benim aramıza girdi?
Neden önüme atladı?

Julianna *benim* için olan kurşunu aldı.

Bunun farkına varmak ruhumu parçaladı ve kalbim *kanadı*.

Julianna'yı kollarımın arasına alıp göğsüme doğru çekerken acı dolu sesler içimi parçaladı. Nefes alış veriş çok sığıdı, sanki son nefesini alıyormuş gibiydi. "Julianna? Gözlerini aç, Prenses."

Ellerim titriyor, damarlarımdan soğuk kan akıyordu. Bundan sağ çıkamazdım. Onu bir kez kaybettim, bir daha kaybedemezdim. Onca acıdan sonra birbirimizi yeni bulmuşken olmazdı.

Julianna hikayemizi yeniden yazmak istedi. Mutlu bir son istiyordu ve daha bu sabah onun hayallerini nasıl gerçekleştirebileceğimi düşünüyordum.

Ona sonsuza dek mutlu olmanın kendi versiyonunu nasıl vereceğimizi.

O ölürse yaşamak istemedim. Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım.

Yapamam.

"Neden?" Sesim titriyordu. "Neden, Julianna? Lütfen, uyan. Gözlerini aç, bana o muhteşem gri gözlerini göster Prenses."

Evin içinde bir yerde daha fazla silah sesi duyuldu.

Julianna bana daha yakındı, kanı gömleğimi ıslatıyordu. Zihnim durumu olması gerektiği gibi değerlendiremiyordu.

Sesler duydum. Tanıdık sesler.

Görüşüm bulanıklaşmıştı ve kollarımdaki karımdan başka bir şeye odaklanamıyordum, vücudu soğuk ve gevşekti. Julianna'yla yaşadığımız bu anı uzatmak istiyordum, eğer bu son anımız olacaksa.

Biri yüksek sesle bağırdı ve başka sesler de katıldı. Biri omuzlarımı dürtüp beni sarsana kadar benimle konuştuklarını fark etmemiştim.

Gözlerim Samuel'e kaydı ama onu tam olarak göremedim. Beni acımasızca izledi. Göğsüm nefes almamı zorlaştıran keskin bir ıssızlıkla doldu.

Samuel Julianna'ya uzandı ve işte o zaman tamamen çılgına döndüm. Aklımı kaybettim, karımı göğsüme bastırırken onunla mücadele ediyordum.

Onu benden almasına izin vermeyecektim. *Veremezdim.*

"Onu bir an önce hastaneye götürmeliyiz," dedi, neredeyse çıldırmış gibiydi. Beynim kekeleydi. "Ne?"

Boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı. "Çok fazla kanaması var ama hayatta kalma şansı ona ne kadar hızlı yardım ulaştırabileceğimize bağlı."

Zihnim onun sözlerini anlamlandırmaya çalışırken yavaştı. Sanki bir el göğsümü kazıyor, ağır bir yumruk kalbimin etrafını sarıyordu. Sıkmak.

Samuel onu hastaneye götürmekten bahsediyordu. Hayatta kalmak dedi, bu da şu anlama geliyordu.

Onu benden ölü olduğu için almıyorlardı. Ona yardım etmeye çalışıyordu. *Bana* yardım etmeye.

Samuel Julianna'yı benden alıp kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. Ben sözlerini tam olarak algılayamadan çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Kalbim göğsümde vahşi bir şey gibi çarpıyordu. Julianna *hayattaydı* ve yaşam savaşı veriyordu.

Varlığımın iliklerine kadar işlemiş gibi görünen umut kırıntısına neredeyse umutsuzca sarıldım. Samuel'in peşinden sendeleyerek ayağa kalktım.

Ne evin etrafında yatan cesetlere ne de diğerlerine odaklanabildim. Dışarıda, ön bahçede. Ağzımdaki asidik safrayı yutarak arabaya bindim ve Samuel Julianna'yı tutmaktan vazgeçti. Onu kucağıma oturttu ve tek odağım karım oldu.

Belli belirsiz nefes alıp verirken göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim. Yüzü çok solgundu, yaraları nemli teninde daha belirgin görünüyordu. En yakın hastaneye olan yolculuğumuz sonsuza kadar sürdü. Ama kanamasını durdurmak için yarasına baskı uyguladığımdan emin oldum.

Hastaneye vardığımızda onu içeri taşıdım. Her şey çok hızlı gelişti.

Hemşireler onu bir sedyeye yüklediler ve ben çaresizce karımı benden uzaklaştırmalarını izledim. Neredeyse gerçeklikten kopmuş gibi hissediyordum. Belki de şoktandı... Bilmiyordum. Düzgün düşünemiyor gibiydim.

Ama emin olduğum bir şey vardı.

Julianna'nın olmadığı bir hayat istemedim.

Julianna

Sarsılarak uyandım, sanki bir kâbustan sürüklenmiş gibiydim. Ama kâbusumun ne hakkında olduğunu *hatırlayamıyordum*. Beynim bulanıktı.

ve ürkütücü bir sessizlik.

Gözlerim garip odanın içinde gezindi ve bir hastanede olduğumu fark ettim.

Neden?

Bakışlarım nihayet Killian'ın kederli yüzüne indiğinde, anılar gözümün önüne geldi.

Kaçırılma.

Babam hakkındaki gerçek.

Ve Simon'ın silahı Killian'a doğrultulmuştu.

Göğsüm şiddetle yandı ve irkildim. "Killian...?" İnledim. Dilim boğazımda şişmiş ve ağrıyordu. Gerçekten acıyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgun yüzünden acı okunuyordu. Eli benimkini daha sıkı kavradı ve göğsü keskin bir *nefesle* sarsıldı - sanki sonunda *nefes* alabilecekmış gibi.

Sertçe yutkunmadan önce bir kez, sonra iki kez gözlerini kırptırdı. "Beni korkuttunuz Prenses," dedi kısık sesi çatlayarak. "Ödümü kopardım. Bunu bir daha asla yapma. *Lütfen*."

"Sen beni koruyorsun," diye mırıldandım. "Ben de seni koruyorum. Bir ilişki böyle yürür, değil mi?"

Killian'ın çenesi kilitlendi ve başını sertçe salladı. "Hayır, Julianna. Yapamazsın. Seni böyle çaresizce yatarken izlerken binlerce kez öldüm. Son beş gündür bu yatakta, yaşayıp yaşamayacağını bilmeden yatıyordum."

"Hayattayım," diye nefes aldım, kocamı yatıştırmaya çalışıyordum.

"Zar zor," diye homurdandı. "Kurşun kalbinizi ıskalamış olsa da akciğerinizi delmiş. O yaradan zar zor kurtuldunuz Prenses." Killian bir elini yüzünde gezdirmeden önce gözlerini sıkıca kapattı. "Seni neredeyse kaybediyordum. *Yine*."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve elini sıkıca kavradım. "Sana bunları yaşattığım için üzgünüm. Ama o kurşunu yediğim için üzgün değilim. Göğsüm ağrıyor ama *iyiyim*."

Bu sözleri söylerken bile diğer elim hâlâ düz olan karnımı avuçluyordu. Bir an için panik ve korku içimi kapladı. Gözlerimden yaşlar boşandı. Benim bebeğim.

Aman Tanrım.

Killian'ın eli benimkinin üzerine kaydı. Ağlamamı bastırırken çenem titredi. Ama kocamın yüzündeki şefkatli ifade beni

daha da panikliyor.

"Ameliyattan sonra erken düşük belirtileri gösteriyordun ama bebeğimiz şimdi iyi. Rahminde güvenle yuvalanmış durumda," diye onayladı Killian.

Bebeğimiz dedi.

Bu sözleri söylerken yüzündeki saf rahatlama ifadesini görebiliyordum, sanki sadece benim için endişelenmiyordu - aynı zamanda bebeğimizi kaybetmekten de korkuyordu.

"Biliyor muydun?"

Başını salladı. "Hamilelik testini banyo tezgahında buldum."

"Simon'dan önce bakma şansım bile olmadı..." Çenemi kapattım ve bir çılgılığı yuttum. "Simon'a ne oldu?"

"O öldü," diye tersledi Killian.

Bana söylemesine gerek kalmadan ben de aynı şeyi düşünerek başımı salladım. Ama kelimeleri duymak istedim. Kalbim Simon için acıyordu; o, Piskopos Romano'nun planındaki bir başka kayıptı.

"Killian, sana babam hakkında söylemem gereken bir şey var."

Gözleri karardı ve dişlerini birbirine vurarak çenesini ileri geri hareket ettirdi. Ama Bishop'un bana anlattıklarını ona anlatmaya başladığımda sessiz kaldı.

Hiçbir detayı atlamadım. Bishop'un yasadışı işleri de dahil olmak üzere kocama *her şeyi* anlattım. "Artık onun gerçeğini bildiğim için yaşamama izin vermeyecek. Her zaman tehlikede olacağım-"

Killian'ın göğsünden tehlikeli bir ses yükseldi. "O *asla* sana tekrar zarar

vermek." "Ama-"

"Dünya artık onun gerçeğini biliyor," dedi

Killian. Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Eli benimkini sıktı. "Daha önce bana gerçeği söyleme fırsatın olmasa da, babanın seni öldürmek istediğini söylemiştin. Bunu yapabildim. Bishop'un hayatını daha derinlemesine araştırmak için. Gerçeği iki gün önce buldum."

"Onun yasadışı işleriyle ilgili kanıt bulabildiniz mi?" Nefesim kesildi. "Nasıl?"

Dudakları kıpırdadı. "Babamın bir zamanlar Birleşik Devletler Başkanı olduğunu unutmuş görünüyorsunuz. Spencer ailesinin pek çok bağlantısı var Prenses," dedi Killian. "Babam birkaç torpil yapabildi ve biz de

Bishop'ın gerçeğini tüm dünyaya duyurmak için elimizden gelen tüm yardımı sağladık."

"Bu Bishop için ne anlama geliyor? Tutuklandı mı?" Umutlu olmaktan korkarak sordum.

"Piskopos Romano için bir tutuklama emri çıkarıldı," diye doğruladı Killian, sesi giderek sertleşiyordu. "Ama o saklanmaya başladı. Şu anda Amerika'da en çok aranan kaçaklardan biri. FBI peşinde ve nerede saklandığı önemli değil, tüm ülke onu arıyor."

Yavaşça başımı salladım, bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

Yaram şiddetle yanıyor olsa da, göğsüm bambaşka bir nedenle ağrıyordu. Annemin ve kız kardeşimin sırf Bishop'un egosu zedelendiği için maruz kaldıkları acımasız ölümü düşündüm. Annem hile yapmış olabilirdi ama bunun cezası asla ölüm olmamalıydı.

Kuru dudaklarımı yalayarak tekrar Killian'a odaklandım. "Eğer Bishop benim babam değilse... o zaman kim?" Kısık sesle sordum. "Annemin korumasıyla bir ilişkisi olduğunu söyledi ama onu nerede bulacağım? Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Bishop'ın gerçekte kim olduğunu bilseydi, çoktan gerçek babamın peşine düşmüş olurdu."

Killian öne doğru eğildi ve dudaklarını çatık kaşlarımın üzerinde gezdirdi. Alnımı öyle bir şefkatle öptü ki gözlerim yaşardı. "Düşündüğünden daha yakındı. Her zaman öyleydi," diye mırıldandı.

"Baban burada, uyanmanı bekliyor."

"Ne?" Titreyerek nefes aldım. "Babamı mı buldun?"

"Şey, tam olarak değil. *O* sizi buldu, Prenses."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye fısıldadım, kalbim küt küt atıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyordu.

Killian cevap vermek yerine hemen bir mesaj gönderdi.

Bir an sonra hastane odamın kapısı açıldı. Takım elbise giymiş bir adam içeri girdi. Uzun boylu, güçlü eller ve tanıdık bir yüz, tanıdığım gözler ve çok iyi bildiğim bir gülümseme.

"Gideon?" Yutkundum ve neredeyse boğulurcasına adını söyledim.

"Merhaba Julianna," dedi bir adım daha yaklaşarak. Sesi sakın ve pürüzsüzdü ama duygu yüklüydü.

Gözlerim Killian'a kaydı, teyit almak için ona baktım ve o da bana başıyla onay verdi. Midem burkuldu, inançsızlıkla çırpınmaya başladım. "Nasıl yani?" Yumuşak bir sesle sordum.

Gideon hastane yatağının yanına oturdu, yumruklarını dizlerinin üstünde sıkıyordu. Sanki bana uzanmamak için kendini zor tutuyordu.

Nazik gözleri yüzümde gezindi. "Bishop'tan beri saklanıyordum..." yutkundu, yüzünü buruşturdu. "Eliza'yı öldürdüğünden beri."

Nefesim kesildi, yanağımdan aşağı yalnız bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bishop anneni hiç sevmedi. Bu bir saplantıydı ve evliliklerinin sadece ilk yılında sürdü," diye yakındı Gideon. "Eliza sadece bir ödül eşiydi. Kendini boğulmuş hissediyordu ve Bishop'tan ne kadar nefret ettiğini gördüm. Birbirimize yakınlaştık ve bu bir anda oldu. Kimi seveceğinizi seçemezsiniz..."

Sözünü kesti, ifadesi giderek kasvetli bir hal alıyordu.

Annemin bir ilişkisi olsa da, bunun arkasında bir neden olması gerektiğini düşündüm. Bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordum ve yine de aldatmaya göz yummuyordum... Annemi suçlamıyordum. Aşk, huzuru başka bir adamın kucağında bulmayı istediği için.

Özellikle de Piskopos Romano'nun nasıl bir adam olduğunu bildiğim için, onun nasıl bir koca olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Gideon başını sallayarak elini yüzünde gezdirdi, vücudu titriyordu. Öfke ve derin bir üzüntüyle. "Senin Killian'la evleneceğini öğrendiğimde, Rosa-Maria Adası'nda seyis olarak bir iş buldum. Sonunda seni tekrar görme umuduyla. İnternette ve medyada gördüğüm fotoğraflar yerine kızımı şahsen görmek istedim."

"Bana hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadım.

Bana acı tatlı bir gülümseme vermeden önce yüzünden bir acı dalgası geçti. "Yapamazdım. Çok tehlikeli olurdu ve dikkatlice ilerlemek zorundaydım. Seni güvende tutmak için. Her neyse, o zaman kanıt olmadan bana inanacağını sanmıyorum ve ne yazık ki kanıtım yoktu."

Ona doğru uzandım ve Gideon hızla elimi kavradı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sıktı. Göğsü rahatlamış bir iç çekişle sarsıldı.

Boğazımdaki ağır duygu yumağını yuttum ve gözyaşlarımı kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Bana annem hakkında biraz daha bilgi verebilir misin?"

Gideon gülümsedi, gerçek ve nazik. Uzun zamandır özlemini çektiğim türden bir babacan gülümsemeydi.

"Elbette," dedi *babam*.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Juliana

Bir ay sonra

Dudakları enseme de fısıldadı, elleri küçük yumrumu avuçlamadan önce kollarımı okşadı. On bir haftalık hamileyken karnım artık hafifçe çıkıktı, içimde gerçekten de masum bir hayatın büyüdüğünün gözle görülür bir kanıtıydı.

Gözlerim siyah alyansına takıldı ve onu görünce göğsüm sıcaklıkla doldu. Bir hafta önce Killian ve ben *tekrar* evlendik. Sadece Emily, Stephen, William, Mirai, Selene ve babamın hazır bulunduğu çok küçük bir törendi.

Bu kez nefret yeminleri yerine... Killian bana olan sevgisinden bahsetti. Beni seveceğine, koruyacağına ve ömrümüzün sonuna kadar bana değer vereceğine yemin etti.

Beni mihrapta bırakmadı elbette. Duvağını kaldırdı ve dudaklarıma en şefkatli öpücüğü kondurdu. Hayatımın en güzel günlerini seçmek zorunda kalsaydım.

Bende iki tane vardı.

Killian'la tanıştığım gün.

Ve onunla evlendiğim gün. Onunla ikinci kez evlendiğimde.

Eğer Gracelynn şu anda bana bakıyor olsaydı, benimle gurur duyup duymayacağını merak ediyordum. Sonunda sevgiyi ve mutluluğu seçtim. *Yaşamayı* seçtim.

Benim için istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Artık kendi başıma yıkanabilecek kadar iyileştim," dedim gülümsememi bastırarak.

Killian cevap olarak mırıldandı. "Seni düzenli olarak yıkamamda bir sorun var mı, karıcığım?"

"Hiç de değil. Sadece diyordum ki..."

Dişleri kulağımın arkasındaki hassas noktayı sıyırdı. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

Benimle ilgilenmek *yetersiz* bir *ifadeydi*. Hastaneden taburcu olduktan sonra adaya geri döndük. Güvenlik üç katına çıkarılmıştı ve katıydı. Killian'ın yazılı izni olmadan hiç kimse Rosa-Maria Adası'na giremezdi.

Kocam son dört hafta boyunca yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Yüzümü buruşturduğumda, adada emrimize amade olan başhekimimiz Rani'yi çağırıyordu. En ufak bir acı sesi çıkarsam, üzerime geliyor ve düzinelerce soru.

Neren ağrıyor? Bebek mi? Yaran acıyor mu? Rani'yi çağırayım mı? Tuvalete gitmen gerekiyor mu? Yine mi başın ağrıyor? Miden mi bulanıyor?

Şükürler olsun ki adaya döndüğümüzden beri nöbet geçirmedim. En son geçirdiğim nöbeti hastanede bilincim yerinde değilken geçirmiştım. Killian şimdiye kadarki en kötü nöbetim olduğunu söylemişti. Yüzümü tırmaladım, dilimi öyle bir ısırdım ki kanadı ve bir şekilde dikişlerimi yeniden açmayı başardım.

Killian küvetten çıkmama yardım etti ve ben daha havluma uzanamadan kendisi havluyu kapıp ıslak tenimi sıvazlamaya başlamıştı bile.

İçimi çektim. "Bana çok kırılganmışım gibi davranmayı bırak, Killian."

Kollarını kalçalarımın dolamadan önce havluyu üzerime sardı. "Kırılgan değilsin ama sen benim *karımsın* - sevdiğim kadınsın ve bir ay önce seni neredeyse kaybediyordum. Lütfen beni affet. Bunu yapmama izin ver," diye mırıldandı.

Karanlık bakışları bana yalvardı. Bu olaydan ne kadar kötü etkilendiğini biliyordum. Tüm bu çile, muhtemelen *benden* daha fazla. Ben adaya döndükten sonra hayatıma devam etmeyi kolay bulurken, Killian'ın kafası Kabuslar. Kanamam ve bana zamanında ulaşamaması.

Çırpınır ve adımını haykırırdı. Killian bu kabuslardan birinden her uyandığında bana sarılır, nefes nefese kalırken yüzünü boğazıma gömerdi.

Bana ve bebeğe karşı o kadar korumacıydı ki, neredeyse güvenliğimizi *takıntı haline getirmiş* gibiydi.

Parmak uçlarımla üzerine çıktım ve ellerim göğsüne indi. Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. "Öp beni, kocacığım."

Ona iki kez sormama gerek kalmadı. Öpüşmeyi devralmadan önce dudakları benimkilerin altında hareket etti, dili ağzımın içine daldı. Dillerimiz buluştu

erotik bir dansa başladı ve ben onun ağzına doğru inledim.

İniltisinin göğsünden avucumun altına doğru titreştiğini hissettim. Çok seksiydi ve onun kollarında eridim. Göbeğim sıkılaştı ve kocama muhtaç olduğumu hissettim.

"Daha fazla beklemek istemiyorum," diye inledim, tırnaklarım göğsüne batıyordu.

Alt dudağımı ısırmadan önce tısladı. Canımı yaktı ama bu sadece bacaklarımın arasını daha da nemlendirdi. "Henüz tam olarak iyileşmedin," diye hırladı.

"Lanet olsun, Killian! Ben iyiyim. Sadece sana ihtiyacım var. *Lütfen*."

Sanki yalvarışım içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi, Killian eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Yatağa doğru yürüdü ve beni nazikçe şiltenin üzerine yatırdı. Kocamın fikrini değiştirmesine fırsat vermemek için havlumu çabucak attım.

Killian'ın gözleri, kendini kalçalarımın arasına indirmeden önce katıksız bir şehvetle parladı. "Acele et," diye yalvardım.

"Çok sabırsızsın Prenses," dedi sesi çakıllı bir şekilde. Enfes bir nezaketle yavaşça içime girdi.

İç duvarlarım onun her lezzetli kalın santiminin etrafında gerildi. Sırtım yataktan kalktı, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Killian dışarı çekti Aynı çıldırtıcı yavaşlıkla tekrar içeri itmeden önce.

Bacaklarımı yukarı itti, dizlerimi bükerek ona tamamen açık olmamı sağladı. Bacaklarımın arası zonkluyor, ihtiyaçla titreşiyordum. Pelvisi klitorisime sürtündü ve dudağımı ısırarak boğuk bir çığlık attım.

Ellerim sırtına doğru kaydı, tırnaklarım derisine batıyordu. Bu onu teşvik etmiş gibiydi, çünkü hızı arttı. Sert ve hızlı. *İtti*. Dudakları yaralı yanağımı okşadı. *İtti*. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. *İtti*.

"Beni tamamlıyorsun," dedi.

Kalçalarım onun her hamlesini kendi hamlemle karıştırmak için yukarı kalktı. "Killian," diye inledim.

Vücudum gerildi ve lezzetli bir şekilde yaklaştım. Killian'ın kasları gerildi ve yüzü sertleşti. "Siktir," diye yemin etti. "Sana yanımda ihtiyacım var. Bana yakın olduğunu söyle."

Yanıt olarak inledim. Killian son bir kez daha içime girdi, kendini orada tuttu, kabzasına kadar gömüldü. Titredi ve serbest kalışının içime aktığını hissettim.

Doruk noktam vücuduma çarparken dudaklarım bir çığlıkla ayrıldı.
"Killian!"

Tükenmiş bir halde alnını benimkine yasladı. Nefeslerimizi tutmaya çalışırken göğüslerimiz kabardı. Killian bedenimden yuvarlanmaya çalıştığında, kalçalarımı onun etrafında sıktım ve kollarımı boynunun arkasında kilitledim. "Kal," diye nefes aldım. Üstümde, içimde hissettiklerini seviyordum. Onu, bu yakınlığı özlemiştim, Geçen ay. Seks bizim için her zaman patlayıcı olmuştu, ama bugün farklı hissettirdi. Gözlerindeki şefkat ve nazik dokunuşları. Beni yavaşça ve derinlemesine içine alması, sanki bu anın tadını çıkarmak ister gibiydi.

Dudaklarını yaralarımın üzerinde gezdirdi, neredeyse taparcasına. Pürüzlü, çirkin yara izlerini ve parçalanmış etimi öperken nefesim kesildi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Kelimelerle anlatamayacağım kadar çok."
Killian bana kendine özgü gülümsemesini hediye etti ve vücudum karıncalandı, ona tekrar ihtiyaç duydum.

Göbeğim onun etrafında sıkılaştı, hala nabızı atıyordu ve siki içinde sarsılıyordu.
Ben.

"Yine mi?" diye
sordu. "Yine," diye
nefes aldım.

Saatler sonra kollarına uzandım, doymuş ve her zamankinden daha huzurlu hissediyordum.

"Akşam yemeği için ne istersin?" Killian parmaklarını saçlarımda gezdirerek sordu.

"Canım guava çekiyor," diye mırıldandım telefonumda gezinirken.

"Akşam yemeğinde guava yiyemezsin Julianna. Tatlı ve ikram olarak, evet.
Akşam yemeği değil."

Gözlerimi devirdim. "Kim
demiş?" "Bana diyor."

"Çok otoriter."

Eli kalçalarımın etrafında sıkılaştı. "Patronluk taslamamı
seviyorsun." Evet, kesinlikle öyle.

Genelde haberleri kontrol etmezdim ama Piskopos hala kayıp olduğu için günde birkaç kez haberleri ve sosyal medyayı kontrol etmeyi alışkanlık haline getirdim. Piskopos Romano hakkında herhangi bir gelişme var mı diye.

En önemli haberin başlığını gördüğümde gözlerim açıldı ve öne doğru oturdum.

İNTİHAR MIYDI? PİSKOPOS ROMANO ÖLÜ BULUNDU!

"Killian," diye nefes nefese kaldım. Arkamda hareket ettiğini hissettim, makaleyi açarken omzumun üzerinden bana bakıyordu. Gözlerim hızla kelimelerin üzerinde gezindi.

Piskopos Romano, FBI'ın saklandığı yer olduğunu düşündüğü bir dairede tavandaki vantilatöre asılı halde ölü bulundu. Otopsi sonrasında kendisine öldürücü bir madde enjekte edildiği anlaşıldı. Öldürülmüş olması mümkün olsa da, daha fazla araştırmanın ardından ölümü intihar olarak kayıtlara geçti.

Rahatlamış bir şekilde titriyordum, nefesim kısa soluklarla çıkıyordu ve göğsüm sıkışıyordu.

Makalenin son cümlesi gözümün önüne geldi ve tekrar okudum.
Piskopos Romano'nun köşeye sıkıştığını hissetmesi ve zamanının tükenmekte olduğunu bilmesi mümkün mü? Bu yüzden teslim olmak yerine kendi hayatına son vermeye mi karar verdi?

Hayır, buna inanmayı reddettim.

Piskopos Romano zalim ve kindar biriydi. Evet, asla teslim olmayacağı doğrudu ama bu durumdan kurtulmanın kolay yolunu seçerek asla kendi canına kıymayacağını da *biliyordum*.

Telefonumu kucağıma bıraktım ve Killian'a döndüm. Soğukkanlı ve sakin ifadesini izledim, kocamı dikkatle değerlendiriyordu. Düşmanımızın ölü bulunduğu gerçeğini kabul etmemişti bile. Makaleyi okuduktan sonra hiç şaşırmamıştı. Sanki zaten biliyormuş gibiydi.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım. Alnımız birbirine değdi ve ben onun misk kokulu ve baharatlı kokusunu içime çektim. Eşsizdi. Erkeksi ve *benim*.

"Bunun arkasında sen mi varsın?" Lafi dolandırmadım. Ne de olsa cevabımı çoktan almıştım. Sadece bunu teyit etmesini istedim.

"Hayır," diye kestirip attı, hiçbir şey hissetmeden.

Killian iyi bir yalancıydı, ama gerçeği onun gözlerinde buldum. Elleri kanla lekelenmişken yalan söylüyordu.

Beni ve bebeğimizi korumak için öldürdü.

EPILOG

Killian

Altı ay sonra

Elimde ıslak bir bezle banyodan çıktım. Julianna yatakta, onu bıraktığım yere yayılmıştı, çıplaktı ve gülümsüyordu. Eliyle hamile karnını ovuyordu ve ben de bu manzara karşısında kendimi gülümserken buldum.

Julianna'nın doğum tarihi on gün geçmişti ve biz sabırsızlıkla ilk çocuğumuzun gelmesini bekliyorduk. Ancak oğlumuzun henüz anne karnından çıkmak için acele etmediği anlaşılıyordu.

"O zaten senin gibi. İnatçı ve her şeyi kendi bildiği gibi yapıyor," demişti Julianna bir gece önce bana. Eğer oğlum da benim gibiyse, Julianna bir gezintiye çıkmıştı.

Yine de çocuklarımız için mükemmel bir anne olacağından bir an bile şüphe etmedim. Sabırlı. Nazik. Nazik. Anlayışlı.

Bir dizimi şiltenin üzerine koyarak öne doğru eğildim ve sıcak bezi kalçalarının arasına bastırarak tohumumu sildim.

Julianna cevap olarak mırıldandı ve gözleri kapandı. "Yorgun musun?" Yanıt olarak kocaman bir esneme sesi çıkardı. "*Gerçekten çok* ağrım var."

Dudaklarım kıpırdadı. Karım hamileliği boyunca doyumsuzdu. Julianna her zaman seks istiyordu ve nerede olduğu ya da kocasına saldırmak için uygun bir zaman olup olmadığı umurunda değildi.

Dün olduğu gibi, ben babamla telefonda konuşurken üstüme çıkmış, sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Şikayet ettiğimden değil.

Sanırım kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk - çok uzun üç yıl.

Temiz olduğundan emin olduktan sonra bezi çamaşır sepetine attım ve ardından istediği guava, bal ve krem şanti tabağını getirdim.

Garip hamilelik aşermeleri.

Tadının nasıl olacağından emin değildim ama seçimini sorgulamadım. Julianna'ya tabağı uzatmak üzereydim ki yüzü buruştu. Vücudu gerildi ve sonra nefesi kesildi. "Oh, hayır."

Gözlerim bacaklarının arasında gezindi ve ıslak bir nokta buldu. Julianna kızardı, gözleri büyüdü ve dehşete düşmüş bir halde orada oturdu. İçgüdülerimle hareket ederek öne doğru eğildim ve onu yataktan kaldırdım. "Sorun yok," diye yatıştırdım, onu kollarımın arasına aldım. "Seni küvete sokalım, ben de çarşafları değiştireyim."

"Bekle," dedi usulca. "Yatağa işediğimi sanmıyorum. Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı."

"Ha?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve yutkundu. "Sanırım suyum geldi."

Güm. Kalbim boğazımda düğümlendi.

"Baba olmaya hazır mısın?" diye sordu karım gülümseyerek.

Yok artık.

Ama yine de başımı salladım. Çünkü benim hazır olup olmamam önemli değildi, oğlum geliyordu.

Altı saat sonra Cameron Theodore Spencer, küçük ciğerlerini yırtarcasına ağlayarak büyük girişini yaptı. Sanki güvenli ve sıcak kozasından çıkarılma fikrini reddediyormuş gibiydi.

Julianna göğsüme doğru sarktı ve ben de kolumu ona doladım. "O burada," dedim ona. "Çok harikasin, Prenses."

Son altı saat içinde yoğun bir doğum sancısı çektiğini görmüştüm. gücü ve azmiyle beni kendine hayran bıraktı. Kahretsin, bu kadına deli gibi aşkıttım.

Cameron hâlâ çılgılık atıyor, minik yumruklarını havaya kaldırıyordu. Rani ağlayan oğlumu Julianna'nın kollarına bırakmadan önce sarı bir battaniyeye burrito gibi sardı.

Annesinin kollarında olduğu anda ağlamaları kesildi. Cameron gözlerini kırpıştırarak annesine baktı, büyülenmişti. Bir hıçkırık çıkardı, dudakları ağlamalı mı yoksa annesinin kucağının tadını çıkarmalı mı diye tartışıyormuş gibi büzüldü.

Oğlumuz.

Benim siyah saçlarım ve burnum vardı ve... gözleri annesininki gibi griydi.

Karım gözyaşlarının arasından gülerek boğuk bir hıçkırık çıkardı. "Şu haline bak, benim küçük tatlı meleğim," diye fısıldadı. "Baban gibi çok güçlü ve inatçısın. İkinizle ne yapacağım ben?"

Omuzlarım sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Bana dört bebek sözü daha vermiştin."

Julianna bana ters ters baktı. "İki." "Dört,"
diye karşılık verdim.

Dudakları büzüldü.

"Üç." "Anlaştık."

Julianna oğlumuzu bana vermeden önce gözlerini devirdi. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaklaştırdım. Birbirimize baktık, sessiz ve ciddiydik.

İçimden dalga dalga geçen çeşitli duygularla göğsüm daraldı. Ama en belirgin duygu oğluma karşı duyduğum şiddetli korumacılıktı.

Benim bir parçam ve Julianna'nın bir parçası.

Ona bir şey olursa dünyayı başıma yıkarım. "Merhaba oğlum."

Sesime hıçkırarak karşılık verdi, minik yumrukları sallanıyordu.

Karım bana doğru eğildi ve başını omzuma yasladı. "Julianna,"
diye başladım.

"Hmm."

Kalbim göğsümde güm güm attı. "Biz Arabella ve Elias, Sierra ve Jonathan, Camille ve Lucas ya da Mackenzie ve Elliot değiliz."

Bu lanetli kalenin dört trajik çifti.

Julianna parmaklarını benimkilere geçirip sıktı. "Kader bize karşı acımasız davrandı. Pişmanlık duyacağım seçimler yaptım. İkimiz de hatalar yaptık.

Sonsuza dek mutlu olmak için savaşmak zorundaydık. Sonunda ben seni seçtim. Sen de beni seçtin."

Karıma, "Biz Julianna ve Killian'ız ve mutlu sonumuzu hak ediyoruz," dedim.

Bu güzel bir peri masalı değildi.

Aşk hikayemiz dağınık ve kusurluydu - çarpık bir hikaye. Ama en kusurlu şekilde mükemmeldi.

SON

NEFRET YEMİNİ'ni beğendiniz mi? Kitabı diğer okurlarla tartışmak ister misiniz? Gelin ve tartışma/spoiler grubuna katılın:
<https://www.facebook.com/groups/432300387971830>

TEŞEKKÜR

Vivvi, sana nasıl teşekkür edebilirim? Sen benim kayam ve kalbimin bir parçasısın. Karakterlerimi, bebeklerimi en az benim kadar, hatta daha fazla sevdiğin için teşekkür ederim. Sen benim hayatımın ayısın.

Harika editörüm Rebecca - sabrınız takdire şayan. Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim. Çok sıkışık bir programda benimle çalıştın. Çılgınca ama bu kitabı gerçekten mümkün kıldınız. Beni kovduğunu sanmıştım ama kovmadın. Bunun için sonsuza dek minnettarım. Elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Sen benim duygusal destek sistemimdin.

Brianna Hale, eğer yazma koşullarımız olmasaydı, bu kitabı asla bitiremezdim. En kötü zamanımda ihtiyacım olan arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Ailem, hiç bitmeyen desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim.

Kız arkadaşım Cat'e... cidden, sensiz ne yapardım? Suse, her zaman yanımda oldun, çılgınlıklarımı destekledin ve seni daha da çok seviyorum. Kitabımı güzelleştirdin - teşekkür ederim!

SOKAK EKİBİME özel teşekkürler! Kendinizi bu kadar adamış olmanız beni çok şaşırttı.

CANDI KANE PR'a çok teşekkürler - siz bir cevhersiniz ve kitabım konusunda size güvendiğim için çok mutluyum çünkü sihir yaptınız!

Buharlı Tasarımlar'dan Maria: Bu kapağı mahvetmişsin! Çok muhteşem ve istediğim her şey!

Blog yazarlarına ve bu kitabı tanıtmak için zaman ayıran herkese, harikasınız! Size çok teşekkür ederim. Güzel okurlarıma, her birinize tek tek kocaman teşekkür ederim. Canlarım benim. Hiç bitmeyen desteğiniz ve sevginiz bizi bu yola çıkardı. Tüm çılgınlıklarımda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Lylah James tüm boş zamanlarını yazmak için kullanıyor. Eğer ders çalışmıyorsa, uyumuyorsa, yazmıyorsa ya da çalışmıyorsa - burnunu iyi bir kitaba gömülü olarak bulabilir

romantik kitap, tercihen ateşli bir alfa erkeği ile. Yazmak onun tutkusu.

Kafasındaki sesler durmuyor ve onların duyulmayı ve okunmayı hak ettiğine inanıyor. Lylah James, ağzının suyunu akıtan ve tam bir alfa erkek ile güçlü ve tatlı kadın kahramanlar hakkında yazıyor. Okurlarını ağlatıyor, bayıltıyor, küfrettiriyor, öfkeliendiriyor ve aşık ediyor. Çoğunlukla Kraliçe olarak bilinir

Cliffhanger'lar ve #evilauthorwithablacksoul, okuyucularının kalbini kırmayı ve sonra onları onarmayı seviyor.

BENİMLE BAĞLANTI KURUN!

NEFRET YEMİNİ'ni beğendiniz mi? Gelin ve okuyucu grubuma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/1738794629699569/>

ya da yazar sayfamı beğenerek gelişmelerden haberdar olabilirsiniz!

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorLy.James/>

Instagram: <https://www.instagram.com/authorlylahjames/>

Veya Bültenime kaydolabilirsiniz: <http://bit.ly/32XJGFR>

LYLAH JAMES'İN KİTAPLARI

Lekeli Kalpler Serisi

Mafya ve Meleği: Birinci Bölüm
Mafya ve Meleği: İkinci Bölüm Mafya
ve Meleği: Üçüncü Bölüm Kan ve
Güller
Mafya ve Saplantısı: Birinci Bölüm
Mafya ve Saplantısı: İkinci Bölüm

Doğruluk ve Cesaret Düeti

CESARETİN VAR MI? (Birinci Kitap)
SİZE CESARET EDİYORUM (İkinci kitap, sonuç)

